

Kiếp nạn trời định

Contents

Kiếp nạn trời định	1
1. Chương 01 - Phần 01	2
2. Chương 01 - Phần 02	6
3. Chương 01 - Phần 03	10
4. Chương 01 - Phần 04	14
5. Chương 02 - Phần 01	18
6. Chương 02 - Phần 02	23
7. Chương 03 - Phần 01	29
8. Chương 03 - Phần 02	34
9. Chương 04 - Phần 01	40
10. Chương 04 - Phần 02	45
11. Chương 05 - Phần 01	50
12. Chương 05 - Phần 02	56
13. Chương 06 - Phần 01	61
14. Chương 06 - Phần 02	67
15. Chương 07 - Phần 01	72
16. Chương 07 - Phần 02	78
17. Chương 08 - Phần 01	84
18. Chương 08 - Phần 02	88
19. Chương 08 - Phần 03	92
20. Chương 09 - Phần 01	96
21. Chương 09 - Phần 02	101
22. Chương 09 - Phần 03	105
23. Chương 10 - Phần 01	110
24. Chương 10 - Phần 02	115
25. Chương 11 - Phần 01	121
26. Chương 11 - Phần 02	126
27. Chương 11 - Phần 03	130
28. Chương 12 - Phần 01	134
29. Chương 12 - Phần 02	139
30. Chương 13 - Phần 01	144
31. Chương 13 - Phần 02	149
32. Chương 13 - Phần 03 (Hết)	153

Kiếp nạn trời định

Giới thiệu

Trong dòng chảy mãi miết của cuộc sống hiện đại, con người muốn thoát ra khỏi sự nhàm chán của c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-nan-troi-dinh>

1. Chương 01 - Phần 01

CHƯƠNG 1: CÔ TA LÀ NGƯỜI HAY LÀ MA 1

Tôi tên là Cổ Tiểu Yên.

Tôi vẫn luôn không thích cái tên này, tôi cảm thấy hơi khó nghe, chủ yếu là nghe có vẻ nam tính quá, do đó, có dạo tôi đã từng oán trách trình độ văn hóa có hạn của bố mẹ, ai lại đặt tên cho con gái như vậy. Tôi nghĩ, nếu như chuyển “Yên” thành “Yến” hoặc “Nhiên”, mặc dù đọc lên có vẻ cũng gần giống nhau, nhưng khi viết thì trông đẹp mắt hơn rất nhiều.

Về sau, tôi nghe bà nội nói, cái tên “Cổ Tiểu Yên” này chính là do bà đặt, hơn nữa còn có nguồn gốc. Khi đó, vừa nghe bà nói vậy, tôi vô cùng hào hứng, tưởng rằng có màu sắc thần kỳ gì trong đó, ai ngờ, hỏi một thời một hồi mới biết, chẳng có thứ thần kỳ gì cả, thậm chí còn hơi tà ma nữa chứ.

Bà nội nói, tôi sinh ra vào mùa đông, màu đông năm đó trời vô cùng lạnh giá, gió rét căm căm, thổi rất vào mặt còn đau hơn dao cứa. Nói khoa trương hơn một chút, nhổ một bãi nước bọt ra ngoài cửa, lập tức đóng băng. Suốt mấy ngày liền, tuyết bay ngập trời, khi mẹ tôi chuẩn bị lâm bồn, tuyết đột nhiên dừng lại.

Buổi tối hôm đó, trong thôn mất điện, cộng với giá rét, cho nên mọi người trong thôn vừa ăn tối xong đã đi ngủ ngay, cả thôn xóm yên tĩnh một cách lạ kỳ, yên tĩnh đến độ không bình thường, không có tiếng trẻ nhỏ kêu khóc, không có tiếng các bà vợ thì thầm to nhỏ bên tai chồng, ngay cả lũ gia súc cũng không kêu, như thể tất cả đã ra hiệu ngầm với nhau. Giữa trời và đất, một bầu không khí tĩnh mịch. Chỉ có tiếng kêu gào thảm thiết như xé gan xé ruột của mẹ tôi vang lên cô độc, lan tỏa giữa bầu trời đêm vắng lặng. Tiếng kêu bắt đầu từ lúc màn đêm buông xuống cho đến tận khi phương động ửng hồng, cuối cùng trở thành tiếng kêu than khản đặc, tiếng kêu đó nghe hơi rờn rợn, làm cho người dân trong thôn cả đêm không ngủ được cũng khiến bố ruột gan rối bời, đứng ngồi không yên, giống như kiến trên chảo nóng.

Tiếng kêu của mẹ khiến bà nội rất buồn bực, bà cho rằng mẹ đã quá khoa trương, cũng chỉ là sinh một đứa trẻ thôi mà, làm gì đến nỗi dờ sống dờ chết. Bà là người từng trải, sinh tám người con, nhưng cuối cùng có tới bảy người không thể nuôi được, bố tôi là hạt giống duy nhất.

Khi trời vừa sáng, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ thật to, không giống như tiếng sấm, mà giống như có thứ gì đó đang đổ sụp giữa vũ trụ vậy. Bà nội sợ hãi giật nảy mình, vội vàng mở cửa sau ra xem, trên bầu trời không có gì lạ, nhưng ngọn núi phía sau nhà lại bốc lên đám khói đen. Đám khói đó càng lúc càng dày, cũng càng lúc càng đen, một loáng đã bao trùm toàn bộ quả núi, nửa bầu trời bỗng chốc tối sầm lại.

Bố cũng nhìn thấy, ý nghĩ đầu tiên của ông là có người đang đốt núi, nhưng trời lạnh như vậy, ai lại đi đốt núi? Hơn nữa, ở nơi đám khói đen dày đặc đó không hề nhìn thấy dấu vết của lửa. Bà nội nhìn đám khói

dày đặc đó, liên tưởng đến âm thanh vang dội khi nãy, về mặt bản thân, lăm lăm một câu: “Đứa trẻ này chắc không phải là yêu quái đầu thai chứ?”

Bố tôi là một người khá mê tín, nên tin ngay, ông nhớ đến lời mẹ tôi từng nói với ông, lúc đó tôi ở trong bụng mẹ đã nhúc nhích quá mạnh, khiến mẹ nghi ngờ rằng mình đang mang thai một con rắn. Nghĩ đến đây, bố lập tức chạy vào nhà bếp xách một con dao thái, đập cửa phòng, chuẩn bị trừ yêu diệt quái. Đúng lúc đó, “Oe...oe”, tiếng khóc của đứa bé mới chào đời đã thay thế tiếng kêu gào thảm thiết của mẹ, tôi đã được sinh ra.

Con dao bố đang cầm trong tay rơi “keng” một tiếng xuống nền đất, bố ngẩn người cười.

Nói ra cũng lạ, tiếng khóc của tôi vừa vang lên, đám khói đen đó liền lập tức tản ra, thoát cái đã biến mất không để lại chút dấu vết gì. Bà nội nhìn lướt qua tôi đang khóc oe oe trên tay bố, lạnh lùng nói một câu: “Thế thì gọi nó là Tiểu Yên đi.”

Trước khi tôi sinh ra, bố mẹ vẫn luôn hy vọng là một đứa bé trai, bé gái ít nhiều cũng khiến họ thất vọng một chút, nhưng sự thất vọng này nhanh chóng được thay thế bởi niềm vui của những người vừa mới được làm cha làm mẹ. Bố rất thích ôm tôi vào lòng, cọ cọ bộ râu ram ráp khắp mặt chọc tôi cười ngặt nghẽo. Chỉ có bà nội không thích tôi chút nào, bà chưa bao giờ bế tôi, cũng mặt nặng mày nhẹ với mẹ tôi, và không thể nào thoát khỏi được ám ảnh tôi là.. “yêu quái đầu thai”. Thực ra, nguyên nhân chủ yếu chính là, bởi vì tôi là con gái. Người trong thôn quá trọng nam khinh nữ, hồi đó có một câu nói như thế này. “Thà sinh ra một đứa con trai đàn độn, cũng còn hơn đứa con gái thông minh.” Trong mắt họ, con gái vốn dĩ chính là món đồ phải các thêm tiền.

Bố tôi thì không cho là như vậy, không phải là ông không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, mà là ông đã nghiệm ra được một đạo lý từ trong đám khói đen vào cái ngày tôi sinh ra, từ xa xưa, phàm là những nhân vật lưng lẩy tiếng tăm ra đời, đều xuất hiện một số hiện tượng kỳ lạ, ví dụ như nổi gió, sấm sét, khói lửa ngút trời... nên bố tôi cho rằng, đám khói đó chính là đã ám thị rằng, tôi không giống với người khác, sau này chắc chắn sẽ làm nên một sự nghiệp lớn vang dội, có thể làm rạng danh tổ tông.

2

Năm tôi lên hai, mẹ tôi lại có mang, cuối cùng trên mặt bà nội cũng xuất hiện nụ cười, hàng ngày đều thắp hương cầu Phật, cầu xin Bồ tát phù hộ để mẹ sinh một đứa bé trai, nhưng do mẹ gặp sự cố nên bị sảy thai, hơn nữa sau này cũng không thể sinh sản được nữa. Giấc mộng được bế cháu trai của bà nội bỗng chốc bị sụp đổ hoàn toàn, cho nên, từ đó bà bắt đầu yêu thương tôi, không bao giờ còn nói tôi là yêu quái đầu thai nữa.

Còn nhớ năm tôi bốn tuổi, bà nội dẫn tôi đi thăm họ hàng, nhà em trai bà cách đó rất xa, phải vượt qua một ngọn núi mới đến. Bà nội khen tôi ngoan, đi quãng đường xa như thế mà không bắt bà cõng. Ngọn núi đó có một cái tên nghe rất đáng sợ: “Câu Hồn Nha”.

Có một truyền thuyết về Câu Hồn Nha như sau, ngày xưa ngày xưa, có một kẻ nuôi vịt xấu xa, chuyên dụ dỗ trẻ em đem bán, khi gặp những đứa trẻ không dụ dỗ được, tên nuôi vịt bèn cắt tai của đứa bé, bầm nhử cho vịt ăn, cho nên vịt nhà hắn ta rất béo mập. Sự việc này cuối cùng cũng làm cho Ngọc Hoàng đại đế nổi giận lôi đình, ra lệnh cho Thiên Lô đánh chết hắn, rồi vứt hắn lên trên một phiến đá cao nhất. Đương nhiên, truyền thuyết vẫn chỉ là truyền thuyết, không thể chứng thực được, nhưng trên phiến đá đó lại in rõ một hình người. Năm tháng trôi qua, gió thổi mưa dầm, nhưng hình người đó giống như đã khắc chặt lên phiến đá, không hề bị nhòa đi. Sau đó có một số người muốn đến gần để xem rõ ngọn ngành, đều lần lượt biến mất một cách kỳ lạ hoặc là bạo bệnh mà chết. Từ đó không ai dám lại gần nơi đó nữa, đều nói đó là một phiến đá câu hồn.

Tôi mãi miết đi theo bà nội, lúc mệt thì nghỉ, rồi lại đi, đã đến được chân núi, thấp thoáng có thể nhìn thấy thôn trang của em trai bà nội, gặp ngay một người thầy bói phía trước. Ông ta khoảng chừng hơn 50 tuổi, trông khuôn mặt rất hung dữ, hơi giống thần canh cửa, trên mặt có một vết sẹo rất dài, trông ngoằn ngoèo xấu xí giống như con rắn. Lúc đầu bà nội không biết ông ta là thầy bói, hơi sợ, bà lo lắng ông ta chính là kẻ xấu, vội kéo tôi bước thật nhanh.

Ông thầy bói gọi bà nội lại: “Vị đại thẩm này...”

Bà nội dừng bước, giấu tôi ra phía sau lưng theo bản năng, hỏi ông ta đầy cảnh giác: “Ông muốn làm gì?”

Đôi mắt ông ta cứ nhìn chăm chăm vào tôi: “Đứa trẻ này...”

Bà nội lập tức ngắt lời ông ta, giữ chặt tôi hơn, nhìn xung quanh: “Ông đừng có mà có ý đồ gì với cháu gái tôi đây, chỉ cần tôi hét lên, người dưới núi đều có thể nghe thấy đấy”. Giọng nói không được mạnh bạo cho lắm.

Thầy bói nghe bà nội nói vậy, bật cười thành tiếng, vết sẹo đó theo nụ cười của ông ta càng trở nên ngoằn ngoèo uốn éo, dưới ánh sáng mặt trời, trông vô cùng nhức mắt, nhìn thế nào trông ông ta cũng không thể giống người tốt được. Ông ta nói: “Đại thẩm yên tâm, tôi không phải là kẻ xấu, tôi là người xem bói, chỉ là tôi cảm thấy đứa bé này...”

Bà nội vẫn không hề lơ là cảnh giác, nhìn ông ta từ đầu đến chân, ông ta quả thực không giống thầy bói, “Ông nói ông là thầy bói, là tôi tin ngay sao?”

Ông ta ngừng cười, ngấm ngấm bà nội một hồi, sau đó nói: “Nếu như tôi đoán không nhầm, chồng của đại thẩm đã qua đời mười tám năm trước, hơn nữa rất ly kỳ, cũng rất đáng sợ, đúng không?”

Bà nội ngăn người một lát, ông ta nói không sai, ông nội đúng là đột ngột qua đời cách đây mười tám năm, cái chết của ông đến giờ vẫn còn là một bí mật vô cùng đáng sợ, việc này đợi lát nữa tôi sẽ từ từ kể cho các bạn nghe.

Thầy bói không chú ý đến phản ứng của bà nội, mà nhìn tôi với vẻ suy ngẫm: “Đứa bé này... số mạng có kiếp nạn”.

Bà nội nhìn tôi, hơi hoảng hốt: “Số mạng có kiếp nạn? Kiếp nạn gì vậy?”

Ông thầy bói cố tình làm ra vẻ thâm sâu huyền bí, nói: “Việc này... tôi không thể nói”.

Bà nội hiểu đạo lý này, mỗi một ngành nghề đều có điều cấm kỵ riêng, đặc biệt là nghề xem bói, gọi là “thiên cơ bất khả lộ”. Lúc này bà nội đã tin chắc rằng cái người có tướng mạo giống như thổ phỉ đang đứng trước mặt đây chính là thầy bói, thế nên bà hỏi ông ta đầy căng thẳng: “Thế có cách gì để hóa giải được không?” Ông ta không trả lời bà, lại chăm chăm ngấm ngấm tôi hồi lâu, cất tiếng hỏi: “Phía sau nhà bà có phải là có một cái giếng bị bịt kín rồi không?”

Bà nội thoáng rùng mình: “Đúng...”

Thầy bói nói: “Hãy nhớ, cho dù có xảy ra chuyện gì, đều không được mở ra”.

Bà nội ngăn người nói: “Vậy thì... bịt nó lại có tác dụng gì không?” Giọng bà hơi run rẩy, trán toát đầy mồ hôi lạnh, bởi vì cái giếng đó đã được mở ra sau khi mẹ mang thai tôi không lâu.

Ông ta trầm tư một hồi, thở hắt ra: “Có một số việc là do trời định, ai có thể đấu lại với trời đây? Các người phải cẩn thận hơn nữa”. Nói xong, ông ta quay người bước đi, để lại bà nội với khuôn mặt kinh hãi.

Đi được mấy bước, ông ta dừng lại, nhìn tôi, thật không ngờ trong mắt hiện ra chút thương xót, giống như là hạ quyết tâm lớn, nói với bà nội: “Nếu bà hy vọng nó không có chuyện gì, vậy thì đừng để nó rời khỏi nơi chôn nhau cắt rốn, hy vọng như vậy sẽ có tác dụng”.

Sau đó, ông ta bước nhanh về phía trước, không quay đầu lại nữa.

Không biết từ đâu truyền tới mấy tiếng kêu gào của lũ quạ, nghe rất khó chịu, giống như là những con vịt bị bóp chặt cổ. Tôi bất giác nhìn về hướng Cầu Hồn Nha, nhưng chẳng nhìn thấy gì cả, hòn đá cầu hồn đã bị những cây cao rậm rạp che khuất.

Bà nội ngăn người hồi lâu, suy ngẫm về lời nói của thầy bói, sau đó, bà rùng mình một cái, tiếp đến, trên mặt hiện lên nỗi sợ hãi tột cùng, kéo tôi đi ngược trở lại. Tôi ngẩng mặt lên, hỏi bà: “Bà nội ơi, chúng ta không đến nhà ông nữa sao ạ?”

Bà nội nói: “Không đi nữa, chúng ta về nhà thôi, Tiểu Yên ngoan, nào, bà nội công”.

Lúc đó bà nội đi rất vội, dường như phía sau lưng đang có thứ gì đuổi theo vậy, suốt dọc đường đều không hề nghỉ, công tôi một lèo về đến tận nhà, khi trở về nhà, trời đã tối, trong thôn lại mất điện, khoảng thời gian đó cũng chẳng hiểu vì sao, cứ liên tục mất điện. Mẹ ngồi dưới ngọn đèn dầu đan áo len, bố đang đan một cái bồ. Bà nội còn không kịp thở lấy hơi, đã kể cho bố mẹ nghe sự việc xảy ra trên đường.

Mẹ ôm tôi vào lòng: “Không phải chứ, Tiểu Yên nhà chúng ta có thể có kiếp nạn gì chứ?”

Bố nói về không tin: “Lời thầy bói nói chẳng có câu nào đúng cả, chỉ có lừa bịp người khác”.

Bà nội nói: “Con đừng nói vậy, bố con mắt năm nào ông ta còn nói chính xác ra được”.

Bố dừng tay, châm một điếu thuốc: “Thế thì có gì chứ? Có thể ông ta quen biết bố con cũng không chừng, hoặc là nghe người khác nói, năm đó bố con mất một cách ly kỳ bí hiểm thế, ai không biết chứ?”

“Đã bao nhiêu năm trôi qua, mọi người đã quên từ lâu rồi, ông ta nói... chúng ta không được mở cái giếng đó”.

“Mẹ thấy đấy, những lời này rõ ràng là hù dọa người khác, cái ông thầy bói lần trước nói gì nhỉ, nếu chúng ta không mở cái giếng đấy ra, thì Tú Oanh sẽ không giữ được đứa trẻ trong bụng, bây giờ người này lại nói không được mở giếng ra, con coi như đã hiểu cả rồi, sẽ chẳng bao giờ tin những lời nói nhảm của bọn họ nữa, đúng là nói những nói cuội! Con cứ không tin Tiểu Yên rời khỏi đây sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn”.

“Con có còn nhớ trên khối đen khi Tiểu Yên vừa mới sinh ra không? Còn cả âm thanh vang dội đó nữa, giống như thể trời sắp sụp xuống vậy”.

Vừa nhắc đến điều này, bố đã thấy hào hứng, đá cái bồ vừa đan được một nửa sang một bên, đón lấy tôi từ trong lòng mẹ, cắn nhẹ vào má tôi một cái, cười nói: “Điều này chứng tỏ Tiểu Yên nhà chúng ta sẽ không giống với những đứa trẻ khác, nói không chừng sau này còn là nữ trạng nguyên cơ đấy, có phải không nào, Tiểu Yên?”

Bà nội uống một ngụm nước, ánh mắt bỗng nhìn xa xăm, dưới ánh đèn dầu lúc mờ lúc tỏ, khuôn mặt bà trông rất mơ hồ. Hồi lâu sau, bà thở dài một tiếng, cái giếng đó không thể mở ra, từ lúc Tiểu Yên sinh ra, mẹ đã cảm nhận thấy, cái người phụ nữ đó, cô ta... đã thoát ra ngoài...”

Bên ngoài trời nổi gió, làm cho những tờ giấy dầu dán ở cửa sổ kêu lạo xạo, không biết chó nhà ai đột nhiên sủa ầm lên, tiếp đó, chó trong khắp thôn đều bị tỉnh giấc, giữa đêm khuya thanh vắng, đột nhiên trở nên huyền ảo và căng thẳng.

4

Nghe bà nội nói, hồi trẻ ông làm nghề chiếu phim, nhà ai sinh con, xây nhà mới, dựng vợ gả chồng, đều mời ông nội đến để chiếu phim, nhưng cũng không phải nhà nào có việc vui đều mời đến, phần lớn mọi người đều không nỡ bỏ tiền ra, cho nên, những gia đình mời ông nội đến chiếu phim đều là những nhà tương đối giàu có.

Hôm đó, vừa vận trong thôn nhà em trai bà nội có một hộ gia đình vừa mới sinh con trai, do đường khá xa, cộng thêm tối hôm trước vừa mới đổ một trận mưa rào, đường núi rất khó đi, cho nên ông nội vừa ăn cơm trưa xong đã khởi hành, đến nhà em trai bà nội thì vừa vận gặp bữa cơm tối. Ngày hôm đó, ông nội khi vừa mới tỉnh giấc đã cảm thấy có gì khang khác, dường như có thứ gì đó đang làm phiền ông, cụ thể là gì, thì ông không thể nói rõ được, suốt cả một ngày cứ bồn chồn lo lắng, thấp tha thấp thỏm.

Sau khi chiếu phim xong, bà mợ làm mấy món ăn, ông nội và ông cậu, hai người đàn ông nói chuyện trên trời dưới biển. Khi ăn uống nửa chừng, thứ cảm giác bất an đó càng lúc càng mạnh, lẽ nào tối nay lại xảy ra chuyện gì? Ông nội không thể ngồi thêm được nữa, không nghe theo lời khuyên của ông cậu và bà mợ, cứ nhất định đòi trở về nhà giữa đêm khuya.

Bà mợ thấy không giữ được, vội vàng cầm chiếc đèn pin trong phòng chạy đuổi theo ra ngoài: “Anh Thanh Sơn, đường tối lắm, anh hãy cầm chiếc đèn pin này đi, anh có cần mặc thêm áo không? Buổi tối trời lạnh lắm”.

“Không cần đâu!” Ông nội cầm đèn pin, cảm ơn bà mợ, lao mình vào giữa màn đêm đen.

Ông bắt buộc phải đi qua con đường núi gập ghềnh, âm u đáng sợ - Cầu Hồn Nha!

Trên trời không có sao, mặt trăng hình lưỡi liềm cũng trốn ở phía sau đám mây mất rồi. Màn đêm đen đến độ hơi khác thường. Ánh sáng của đèn pin rất yếu, xem ra sắp hết pin rồi, ông nội hơi buồn bực, lúc ra khỏi nhà, sao lại không để ý kiểm tra pin chứ? Ông lấy tay đập đập vào chiếc đèn, ánh sáng dường như sáng hơn một chút, nhưng nó lại nhanh chóng yếu đi, soi xuống con đường núi gập ghềnh khúc khuỷu, lầy lội vô cùng, trông giống như một cái xác chết đang dần dần bị phân hủy.

Bồn bề quá tĩnh lặng. ngay cả hơi thở của động vật cũng không hề nghe thấy, cũng không có lấy một cơn gió, tất cả đều giống như đã chết vậy. Những tín hiệu này khiến cho con người ta cảm thấy nguy hiểm và bất an. Trong đêm tối, dường như có vô số những vị khách không mời mà đến này. Những đôi mắt đỏ, chắc chắn không phải là mắt người.

Ngoài ông nội, ở đây không có một ai, và cũng sẽ không có một ai nữa cả, ai lại có gan đi một mình giữa đêm hôm khuya khoắt trên con đường núi âm u đầy cây cối này? Trong bóng đêm luôn luôn ẩn giấu những thứ mê hoặc và đáng sợ mà ta không thể biết trước.

Lẽ nào ông nội không sợ sao? Đương nhiên là ông sợ, truyền thuyết về phiến đá cầu hồn đó, còn có cả những câu chuyện ma quỷ mà một số người lớn bịa ra để dọa trẻ con, từ nhỏ đã ăn sâu vào tận xương tủy của ông, nếu như không phải vì cái cảm giác bất an tột tệ đó, ông nội chắc chắn không dám đi đến đây lúc nửa đêm. Theo như lời kể của ông nội với bà nội lúc trở về nhà, ông đã nói thế này: “Tôi không thể nào hình dung được nỗi sợ hãi của tôi lúc đó, luôn cảm thấy có một thứ gì đó đang bám sát theo tôi...”

Đúng vậy, ông nội từ đầu đã cảm nhận thấy cái thứ đó luôn đi sát theo ông, khi quay đầu lại nhìn, thì chẳng thấy gì cả, nhưng khi mất ông nhìn xuống đường, khóe mắt có thể liếc nhìn thấy nó.

2. Chương 01 - Phần 02

Ông nội đột nhiên buồn đi tiểu, nhưng ông không dám dừng lại, càng không có dũng khí để quay trở lại con đường cũ, đành phải liều mình bước thật nhanh, nhưng vẫn không thể nào thoát được nó. Để tự trấn an mình, ông nội ho khan vài tiếng, bắt đầu ngân nga những bài hát rừng núi, nhưng ông mới ngân nga được mấy câu đã phải dừng ngay lại, bởi vì ông phát hiện ra cái thứ bên cạnh mình dường như cũng ngân nga theo, dù không ra nhạc điệu, mang âm hưởng như tiếng vọng đáng sợ ở trong hang động. Ông nội càng sợ hãi hơn, đôi chân bắt đầu mềm nhũn.

Ông cứ mãi miết đi, rồi ông chợt đứng sững lại, ông nghe thấy tiếng sợi dây quần chặt trong cơ thể đứt phụt, cũng tỉnh rượu luôn, ngay cả cơn mót tiểu ban này cũng biến mất tăm.

Ở phía trước không xa, có một thứ màu trắng đang nằm giữa đường.

Ông nội nghe rõ thấy hơi thở gấp gáp của mình nơi yết hầu, ông nhìn chăm chăm vào mớ hỗn độn màu đỏ, nhìn chăm chú hồi lâu, nó không hề nhúc nhích. Nó là cái gì? Chắc chắn không phải là một cục đá.

Một lúc sau, ông nội cầm đèn pin lên soi. Hồn phách của ông xém chút nữa đã bay đi mất, mặc dù ánh sáng của đèn pin rất yếu, nhưng ông nội vừa nhìn là đã nhận ra ngay, nằm ở phía trước chính là một người phụ nữ, cô ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trên áo dính đầy máu, hòa lẫn với bùn lầy bẩn thỉu, mái tóc đen dài chất đống lại, phủ kín khuôn mặt cô.

Vào giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này, trên con đường núi, đặc biệt là ở Cầu Hồn Nha, có một người phụ nữ toàn thân máu me nằm ở đây, sao có thể không khiến con người ta kinh hãi hoảng sợ được chứ? Ông nội không kịp suy nghĩ xem cô ta là người hay là ma, quay người nhấc chân chạy thực mạng về phía sau, đúng lúc đó, người phụ nữ kia đột nhiên phát ra tiếng kêu khe khẽ, thứ âm thanh đó giống như một loại ma lực, bỗng chốc xuyên thấu vào trái tim ông nội, giữ chặt chân ông lại.

Ông nội dừng lại bên cạnh cô ta, ngồi xổm xuống, lấy hết dũng khí, run rẩy vén mớ tóc đen đó ra, không hề đáng sợ như trong tưởng tượng, khuôn mặt đó mặc dù rất bẩn, còn dính vết máu, nhưng vẫn không thể che khuất được vẻ đẹp vốn có của nó.

Ông nội thở phào, đưa tay xuống dưới mũi cô ta thăm dò, cô ta lại phát ra một tiếng rên, lần này âm thanh càng khê hơn, đầu lông mày thoáng cử động. Ông nội không nghĩ gì nhiều, vội vồng cô ta lên lưng.

Chính trong khoảnh khắc này, ông nội đột nhiên không cảm thấy sợ hãi nữa, cảm giác bất an đã giài vò ông suốt một ngày cũng đột nhiên biến mất. Có lẽ, tất cả những sự bất an chỉ là vì gặp người phụ nữ này. Mặc dù không rõ lai lịch của cô ta, không biết cô ta rốt cuộc là người hay là ma, nhưng tất cả những thứ này đối với ông nội đã không còn quan trọng nữa rồi.

Ánh sáng đèn pin càng lúc càng yếu, rồi tia sáng cuối cùng cũng bị màn đêm nuốt chửng. Không biết con vật nào ở trong rừng sâu khê kêu mấy tiếng, nhưng lập tức im bật, dường như sợ kinh động đến điều gì đó.

Trăng trên trời không hề lộ ra khỏi đám mây. Trong đêm tối mịt mùng, một người đàn ông cõng một người phụ nữ toàn thân đầm đìa máu me...

5

Đêm nay, được định sẵn là một đêm lạ thường.

Khi ông nội vừa ra khỏi nhà bà mợ, mí mắt bà nội liền bắt đầu nháy liên tục, nháy đến độ bà cảm thấy lòng dạ bồn chồn không yên. Bà ra khỏi giường châm ngọn đèn dầu, xé một miếng giấy đỏ, nhấm chút nước bọt, dính vào mí mắt phải, ai ngờ không nhúng không có tác dụng, mà ngược lại, mí mắt càng nháy nhiều hơn. Bà buồn bực, lấy miếng giấy ra khỏi mí mắt, nghĩ đến câu nói vẫn được truyền miệng: “Mí trái nháy có tiền, mí phải nháy có họa”, trong lòng bất giác giật nảy mình, chắc không phải là sắp xảy ra chuyện gì chứ?

Bà lại nằm xuống giường, nhưng không thể nào ngủ được, ông nội mỗi lần đi chiếu phim, tối ngày hôm đó đều không trở về ngay, bà chưa bao giờ có cảm giác không ổn, nhưng giờ đây, bà sâu sắc cảm nhận thấy một thứ áp lực khó mà chịu đựng được đang đè nặng trong lòng, bà nín thở, nghiêng tai chú ý lắng nghe, chẳng có thứ âm thanh gì cả, giữa đất trời, một khoảng yên lặng đến rợn người.

Hôm nay làm sao vậy nhỉ?

Bà thổi tắt đèn dầu, trở người, đắp chăn, nhắm mắt lại.

Đột nhiên, bà chợt co rúm người lại, mở to đôi mắt, bà cảm nhận rõ nét rằng lúc này đây, trong chính căn phòng này, có thêm một thứ gì đó mà bà không nhìn thấy, và thứ đó đang từ từ, từ từ tiếp cận bà, nó dừng ở trước giường, chính là dừng ngay ở vị trí trên đầu bà, bà thậm chí có thể cảm thấy hơi thở nặng nề của nó. Toàn thân bà nội như tê dại, dường như mất đi tri giác, nằm im không thể nào nhúc nhích được.

Đúng lúc đó, bác gái đang nằm ngủ say bên cạnh chợt gào khóc oa oa, tiếng khóc kinh thiên động địa đã xé rách đêm khuya tĩnh mịch, và cũng đã lấy lại được hồn phách của bà nội, lúc này bà mới phát hiện ra toàn thân mình đầm đìa mồ hôi lạnh. Bà vội vàng ôm bác gái vào lòng, vén áo lên, nhét một đầu ti vào miệng con, nhưng đứa bé không bú, dùng đôi tay bé xíu đẩy mạnh bà nội ra, vẫn cứ khóc ngặt nghèo, bà nội đành phải ngồi bật dậy, châm đèn dầu, ôm con đi qua đi lại trong phòng.

Hồi đó, bác gái vẫn còn bé, vừa mới tròn một tuổi, còn chưa biết gọi bố mẹ, nghe bà nội nói, bác gái thường ngày rất ngoan, thậm chí không mấy khi gào khóc, bà nội nhìn con, phát hiện ra bộ dạng của đứa bé trông rất kỳ lạ, giống như đang kinh hãi điều gì đó, hai bàn tay nhỏ cứ loạng quạng giơ giữa không trung, gào khóc đến xé gan xé phổi.

Bác gái gào khóc khiến bà nội trong lòng vừa xót xa đau đớn vừa vô cùng hoảng loạn, nhưng lại chẳng có cách nào cả, có đồ thể nào cũng không được, cứ khóc mãi cho đến lúc khóc không thành tiếng nữa, đứa trẻ mới ngủ thiếp đi, nhưng cơ thể cứ thỉnh thoảng lại co giật.

Bà nội đột nhiên nghĩ đến lúc ban đầu trong phòng này có thêm “thứ đó”, bà rùng mình một cái, lẽ nào... bác gái cũng cảm nhận thấy “thứ đó”, cho nên mới khóc dữ dội đến như thế? Bà nội mở to mắt, hoảng sợ nhìn xung quanh, ngoài cái bóng của bà đang bế con hiện lên trên tường, chẳng có gì nữa cả.

Bà nội không biết, chính trong lúc bác gái đột nhiên gào khóc, cũng là lúc ông nội phát hiện ra người phụ nữ đó ở Cầu Hồn Nha.

Đêm nay dường như dài hơn những đêm khác, đèn dầu thấp suốt cả đêm, con tim bà nội cũng treo lơ lửng suốt một đêm, sau khi bác gái ngủ, mí mắt bà lại bắt đầu nháy liên hồi, không lúc nào dừng lại. Sau cảm giác sợ hãi, là đến cảm giác bất an, từ đầu đến cuối bà không hề nghĩ đến ông nội. Không phải là vì bà không có tình cảm với ông nội, mà là vì tình cảm quá sâu đậm, đến nỗi bà không dám liên kết thứ dự cảm không lành vô cớ này với ông nội. Bà thất thần nhìn ra bầu trời đêm đen đặc bên ngoài cửa sổ, có lẽ là mình quá mẫn cảm, có lẽ là mình đã bị ảo giác, có lẽ là chẳng có chuyện gì, bà tự trấn an mình như vậy.

Bà vừa mới nhắm mắt lại, bên ngoài đã vang lên những tiếng gõ cửa gấp gáp, vừa nghe thấy giọng ông nội, bà bỗng chốc cảm thấy yên tâm hơn, nhưng sau đó bà lại bồn chồn, trời còn chưa sáng, sao đột nhiên ông nội lại về lúc này chứ? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện thật? Bà nội xách đèn dầu bước nhanh ra mở cửa, khi bà nhìn thấy ông nội cùng một người phụ nữ tóc tai rũ rượi, toàn thân đầy máu, bà sợ hãi lùi lại, con tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hồi đây hãi hùng: “Việc này... việc này là thế nào đây?”

“Hãy đóng cửa lại đã”. Ông nội cùng người phụ nữ đó đến thẳng một gian phòng khác, gian phòng này vốn là của cụ ông cụ bà, từ sau khi họ lần lượt qua đời, căn phòng vẫn để không. Ông nội sau khi cẩn thận đặt cô ta lên giường, ngồi bịch xuống ghế, thở dốc, ông nói: “Làm... làm cho tôi mệt chết đi được”.

“Cô ta là ai?” Bà nội nhấc chiếc đèn dầu lên trên bàn, nhìn người phụ nữ đó. Cô ta trông có vẻ rất trẻ, chắc chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi nam, trên áo dính đầy máu và bùn đất, có chỗ bị xé rách, lộ ra làn da trắng ngần, phía dưới mặc một chiếc quần đen, vô cùng bẩn thỉu, một bàn chân để trần, không biết giày đã bị rơi ở đâu. Toàn cơ thể...

“Không biết, nhặt được trên đường”. Ông nội nói tỉnh bơ, giống như nhặt được một chiếc ô vậy.

“Nhặt được ở trên đường?” Mắt bà nội tròn trừng, “Anh không quen cô ta?”

Ông nội đứng dậy: “Ừ, mình kiểm tra giúp cô ta xem, có lẽ cô ta bị thương không nhẹ đâu, tôi đi vệ sinh, buồn tiểu nhịn gần chết”.

Bà nội còn định nói gì đó, nhưng ông nội đã đi ra ngoài rồi. Bà nhìn chăm chăm người phụ nữ đó hồi lâu, mới từ từ bước đến ngồi xuống giường, cô gái toàn thân đầy máu đó khiến bà cảm thấy lo sợ, bà không biết ông nội đã “nhặt” cô ta như thế nào, cũng không biết vì sao ông nội phải “nhặt” cô ta về, nhưng vấn đề này đã không còn quan trọng nữa rồi, đã nhặt về thì phải xem người ta bị thương ra sao chứ.

Khi bà nội vừa chạm tay vào làn da cô ta, lập tức rút ngay lại giống như bị điện giật, bà phát hiện ra toàn thân cô ta lạnh buốt không có chút nhiệt độ ấm cơ thể nào. Cô ta không phải đã chết rồi chứ? Bà nội run rẩy đặt tay xuống phía dưới mũi cô ta, hình như vẫn còn chút hơi thở. Thế là, bà nghiêng chặt rằng, giờ tay về phía chiếc cúc áo sơ mi của cô ta, cởi áo cho cô ta. Thế nhưng điều khiến bà nội cảm thấy vô cùng kinh ngạc chính là: trên thân thể cô ta hoàn toàn không hề có thương tích gì, thậm chí không có một vết bầm dập nào, rõ ràng, vết máu trên áo sơ mi không phải là của cô ta.

Bà nội chợt nảy ra một ý nghĩ đáng sợ: có phải là cô ta đã giết người rồi không?

Vừa nghĩ đến điều này, da đầu bà nội như tê dại, bà còn chưa kịp định thần lại, người phụ nữ đó đột nhiên ngồi thẳng dậy, mở mắt chăm chú nhìn bà, ánh mắt lạnh lùng, trắng trắng, không có bất cứ màu sắc gì, rõ ràng là đôi mắt của người chết.

Đúng lúc đó, “oa” một tiếng, bác gái ở gian phòng đối diện lại lần nữa gào khóc.

Trái tim của bà nội giống như bị một vật nhọn cắm phập vào. Khi nhìn lại người phụ nữ đó, đôi mắt của cô ta đã nhắm chặt lại, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nằm yên không nhúc nhích ở đó.

Lẽ nào lại là ảo giác? Bà nội cảm thấy rất mơ hồ.

6

Khi bà nội quay về phòng, bác gái đã không còn khóc nữa, đang nói bi ba bi bô trong lòng ông nội, vừa nhìn thấy mẹ, bèn giơ bàn tay bé xíu ra đòi bế.

Bà nội đón lấy bác gái từ tay ông nội, thơm lên má con. Mất bác gái vừa đỏ vừa sưng, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, bà phát hiện ra trong ánh mắt bé khi nhìn bá có một thứ gì đó rất kỳ lạ, đó là điều trước đây chưa từng có, bà nhất thời không thể hiểu nổi.

Ông nội cởi áo nằm xuống giường, hỏi: “Cô ta sao rồi?”

Bà nội có vẻ không vui, con gái khóc thành ra thế này mà ông chẳng hỏi có chuyện gì, lại quan tâm đến người phụ nữ mới nhặt về. Bà nội lườm ông một cái, ôm bác gái nằm xuống, vén áo lên cho con bú, “Trên người cô ta không có vết thương, chẳng có một vết thương nào cả”.

“Không phải chứ? Không có một vết thương nào? Thế sao trên áo cô ta có nhiều máu thế?”

“Sao mà em biết được chứ? Người chẳng phải là do anh đem về sao?” Bà nội nói về giận dỗi. “Anh đã phát hiện ra cô ta ở đâu vậy?”

“Ở lưng chừng núi Cầu Hồn Nha, anh thấy cô ta hôn mê bất tỉnh, bèn cõng cô ta về đây”.

Bà nội giật thót, một người phụ nữ toàn thân đầy máu giữa đêm khuya khoắt hôn mê ở lưng chừng núi Cầu Hồn Nha, nghĩ đến đã khiến người ta phải nổi da gà. Nhưng sau đó bà lại cảm thấy nghi ngờ đối với lời nói của ông, bởi vì bình thường khi đi chiếu phim, ông không bao giờ trở về giữa đêm, bà nghi ngờ ông có mối quan hệ với người phụ nữ đó. Bà hỏi: “Anh nói thật cho em biết, có phải anh quen với người phụ nữ đó không?”

“Có trời đất làm chứng, thực sự không quen biết”.

“Thế tại sao muộn thế anh đột nhiên lại quay về?”

“Nhớ mình...” Ông nội nói dối, nhưng lại có tác dụng rất lớn với bà nội, bà nghe xong lập tức không tức giận nữa. Bà nói: “Anh Thanh Sơn, sáng mai anh lập tức đưa cô ta trở về đi!”

“Trở về đâu? Anh có biết nhà cô ta ở đâu đâu?”

“VẬY anh nhặt được cô ta ở đâu thì đưa trở về đấy”.

“Thế không được, chúng ta không thể thấy chết mà không cứu”.

Nghe vậy, bà nội lại nổi giận: “Cái gì mà thấy chết mà không cứu? Trên người cô ta không hề bị thương, hơn nữa, chúng ta vốn chẳng quen biết cô ta, nếu như lúc đó anh gặp một người đàn ông, anh có cõng anh ta về nhà không? Đàn ông đều có cái tính như thế!”

“Nói gì thế?” Thực ra bà nội nói không sai, nếu như lúc đó là một người đàn ông, chắc chắn ông nội sẽ mặc kệ.

“Thì vốn là thế mà. Anh thử nghĩ xem, anh không cảm thấy việc này rất kỳ lạ sao? Con gái nhà lành sao đêm hôm khuya khoắt lại xuất hiện ở Cầu Hồn Nha? Hơn nữa, người đầy máu, còn mặc áo sơ mi nam giới, có trời mới biết cô ta có phải là đã giết người hay không, em không muốn chuốc lấy phiền phức, đợi sáng mai trời sáng, anh phải đưa cô ta đi ngay”.

“Thế thì... ít ra cũng phải đợi cô ta tỉnh lại đã chứ, hỏi xem cô ta sống ở đâu, đưa thẳng cô ta về nhà chẳng phải tốt hơn sao?”

Bà nội nghĩ một lát rồi nói: “Cũng được, nhưng em thấy hơi lạ, cô ta không hề bị thương, tại sao lại hôn mê bất tỉnh chứ?”

Thực ra trong lòng ông nội cũng có mối nghi vấn giống như vậy, người là do ông phát hiện ra, ông còn muốn biết đã xảy ra chuyện gì với người phụ nữ đó hơn cả bà nội, nhưng giờ ông không muốn mất công phân tích, dốc sức suốt cả một đêm, ông quá mệt rồi nên chỉ muốn ngủ một giấc thật say. Ông trở người, lầm bầm: “Không nói nữa, anh buồn ngủ lắm, đợi cô ta tỉnh dậy, mình hãy hỏi cô ta”.

Bà nội không nói nữa, luôn cảm thấy sự việc này rất kỳ lạ, thậm chí có thể nói là kỳ dị, từ trước đến giờ bà chưa bao giờ xuất hiện ảo giác, nhưng tối hôm nay dường như có gì đó không được ổn, còn cả bác gái..., không hề có điềm báo trước, bà nội bất chợt nhận ra thứ kỳ lạ trong mắt bác gái lúc ban đầu, là... nỗi sợ hãi!

Thật không ngờ lại có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi trong ánh mắt của một đứa trẻ mới tròn một tuổi!

“Anh Thanh Sơn!” Bà nội gọi, lay lay ông nội.

“Gi?” Ông nội mơ màng trả lời.

“Tối nay con bé nhà mình hơi khác thường, hình như nó rất sợ hãi, hay là ngày mai đưa nó đi khám?”

Ông nội không đáp lời, mũi phất ra hơi thở nhẹ, ông đã ngủ say rồi.

Gà đã gáy mấy lượt, bình minh đã lặng lẽ đến rồi.

7

Khi người phụ nữ đó tỉnh dậy, đã là buổi chiều, bà nội đun nước cho cô ta tắm gội, rồi lại tìm một bộ quần áo sạch sẽ để cô ta thay. Sau khi tắm gội sạch sẽ, bà nội phát hiện ra cô ta tuyệt đẹp, lông mày thanh tú, mắt to tròn, bên dưới chiếc mũi thon là đôi môi mỏng khiến ai cũng xót xa, trông thật dịu hiền yếu đuối, một người đẹp cổ điển như từ trong tranh bước ra, con người mất trong như nước, làn da trắng như tuyết.

Một người phụ nữ đẹp nhường này lại càng khiến bà nội cảm thấy bất an, không biết bởi vì đồ kỳ vẻ đẹp của cô ta hay là cô ta tạo cho người khác thứ cảm giác rất không chân thực, hơn nữa cô không nói gì, từ khi cô tỉnh lại đến giờ, cô không hề nói một tiếng nào. Đôi môi mỏng của cô dường như chỉ là để có đầy đủ các nét trên khuôn mặt vậy. Thần sắc đờ đẫn, cứ ngăn người nhìn về một chỗ, nhưng cơ thể của cô ta đã nói cho bà nội biết, cô ta có tâm sự vô cùng phức tạp.

Nhìn kìa, mười ngón tay đan chặt vào nhau, cho thấy tâm trạng căng thẳng và hoảng loạn. Điều quan trọng nhất là, qua toàn bộ khí chất của cô, dường như cô không thuộc về nơi này, cũng không thuộc về thời đại này, cô trông giống một đại tiểu thư trong thời kỳ Dân quốc. Trên người toát ra nét cao quý và yêu kiều rất tự nhiên không thể nào che giấu được. Cũng có lẽ bởi vì ông nội đã nhìn thấy cô ở Cầu Hồn Nha, cộng thêm toàn thân bệ bệ máu, cho nên bà nội luôn cảm thấy cô không bình thường, thậm chí còn có chút tà khí, chắc chắn cô đang che giấu một bí mật không thể lộ cho người khác biết.

3. Chương 01 - Phần 03

Đến bữa tối, bà nội đưa mắt ra hiệu cho ông nội, ông giả vờ như không nhìn thấy, thế là, bà lại giẫm mạnh chân ông một cái ở dưới gầm bàn, ông lúc này mới đặt bát đĩa xuống, ho khan mấy tiếng: “Cô, cô... cô... cô sống ở đâu?” Giọng nói của ông nội thực ra rất khê, nhưng hình như đã làm cho cô ta sợ hãi, cô mở to mắt, hoảng hốt nhìn chăm chăm vào ông.

Ông nội noi dịu dàng hơn: “Cô sống ở đâu?”

Nhưng cô vẫn giữ nét mặt đó, giống như một con vật nhỏ đang bị hoảng sợ.

Bà nội lườm ông nội một cái, nói thẳng luôn: “Chúng tôi định đưa cô về nhà, cô nói...” Bà còn chưa nói xong, cô đã quỳ sụp xuống, ra sức dập đầu lạy bà. Bà nội giật mình, vội vàng đỡ cô đứng dậy: “Cô làm gì thế? Có gì thì đứng dậy nói, mau, mau, đứng dậy!”

Nghe bà nội nói vậy, cô không những không dừng lại, ngược lại, lại dập đầu mạnh hơn, đến nỗi trán cô sưng tấy, nước mắt tuôn rơi lã chã, bà nội lập tức mềm lòng, ôm cô vào lòng, vội vàng nói: “Đừng lạy nữa, em gái ngoan, em sắp làm chị chết yếu đấy, chị không đưa em về nhà nữa, em cứ sống ở đây, coi như đây là nhà của em, ở đến khi nào em nhớ nhà, thì chúng tôi sẽ đưa em về...”

Khi bà nội nói những lời này, quả thực có hơi xúc động, sau đó chính bà cũng cảm thấy hối hận, thậm chí trách mình suốt nhiều ngày sau, nhưng lời nói đã nói ra, còn thân mật gọi người ta là em, dù thế nào cũng không thể nuốt lời nhanh như vậy được, cho nên, người phụ nữ lai lịch không rõ ràng đã ở lại như vậy đấy.

Cô quả thực là lai lịch không rõ ràng, cô không hề nhắc một từ về quá khứ của mình, bao gồm cả việc tại sao tối hôm đó người cô đầy máu me xuất hiện ở Cầu Hồn Nha. Cô chỉ nói ông nội và bà nội tên của mình. Cô lật bàn tay ông nội ra, lấy ngón tay viết ba chữ vào lòng bàn tay ông nội: “Đỗ Xảo Nguyệt”.

Đỗ Xảo Nguyệt sống ở đây đã hơn hai tháng, trong nhà tự nhiên xuất hiện một cô gái đẹp như hoa như ngọc, đương nhiên khiến cho người khác nghi ngờ, bà nội đành phải nói là bà con họ hàng xa. Bà lúc đầu hy vọng người nhà của Đỗ Xảo Nguyệt đến tìm cô, kết quả đã hơn hai tháng trôi qua, cũng chẳng thấy ai đến tìm, như thể cô chẳng có người nhà vậy. Về sau, bà nội cũng không nhắc đến việc đưa cô đi nữa, bởi vì cô thực sự khiến người ta quý mến, sau khi cô ở lại, cuộc sống của bà nội đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cô luôn tranh làm việc nhà cho bà, thức khuya dậy sớm, việc gì cũng làm, không hề oán thán. Hơn nữa, bệnh gào khóc vô cớ của bác gái cũng được cô chữa khỏi, không biết cô đã dùng cách nào. Cô ôm em bé vào phòng ngủ của cô, đi một vòng, khi bước ra thì đứa bé đã không còn khóc nữa, không bao giờ khóc nữa, bà nội hỏi cô đã làm cách nào, cô lắc đầu, mỉm cười và thơm lên má bác gái. Cô cười rất dịu dàng, không hề đáng sợ chút nào, ánh mắt của cô cũng không dờ dẩn nữa, cô đã truyền sự dờ dẩn sang cho bé gái. Sau khi bé được cô chữa trị, đúng là không khóc nữa, nhưng cũng không cười nữa, thậm chí ngay cả tiếng bi ba bi bô cũng không nói nữa, bác gái đã bị biến thành một đứa trẻ không bình thường. Thế nhưng, bà nội không hề chú ý đến những điều này, chỉ cần con gái không khóc nữa là bà yên tâm rồi.

Cho nên, bi kịch tất yếu sắp sửa giáng xuống.

8

Buổi trưa hôm đó, cũng giống như những buổi trưa khác, nếu như nhất định phải nói có gì khác biệt, thì chính là trưa hôm đó ánh mặt trời gay gắt hơn mọi ngày một chút. Bà nội dứt bột cho bác gái ăn xong, liền đặt con lên giường ngủ. Đỗ Xảo Nguyệt bê chậu quần áo đi giặt, ông nội hôm trước được người ta mời đến thôn khác để chiếu phim, ở thôn đó có hai nhà làm đám cưới, cho nên chiếu liền hai buổi, phải ngày mai mới về được. Bà nội ngồi trên đôn đá ở trước cửa, vừa sưởi nắng, vừa khâu chiếc quần bị bục chỉ, nhưng lại thiếp đi lúc nào không hay.

Bà nội nằm mơ, mơ thấy bác gái khóc, khóc rất dữ dội, bà vội vàng chạy vào trong phòng, nhưng lại không thấy con gái ở trên giường, bà tìm kiếm khắp nơi, nhưng không tài nào tìm thấy, chỉ nghe thấy tiếng khóc rầm rứt vang lên ở chính căn phòng này. Bà nội chăm chú lắng nghe, tìm kiếm nơi phát ra tiếng khóc của bé lại đột nhiên ngừng bật, rồi ngay sau đó lại vang lên ở phía cửa. Bà chạy ra khỏi cửa theo tiếng khóc, chẳng hiểu sao khung cảnh phía bên ngoài cửa lại biến thành một bãi tha ma, xung quanh toàn là những nấm mộ lớn nhỏ khác nhau, những lá cờ trắng cắm trên nấm mộ giống như là những âm hồn đang nhảy múa. Có một người phụ nữ đang đứng trước nấm mộ bé nhất, cô ta quay lưng lại phía bà nội, mái tóc rất dài, chằm xuống tận đất, bác gái đang phủ phục trên vai cô ta, vẫy vẫy bàn tay nhỏ xíu về phía bà và khóc ngất nghêo. Bà nội lại nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt con gái, lao đến ôm lấy bé thì ngón tay đột nhiên cảm thấy đau buốt, bà tỉnh dậy, hóa ra là kim đâm vào ngón tay.

Bà nội đưa ngón tay vào miệng, ngẩng đầu lên nhìn, Đỗ Xảo Nguyệt đang phơi quần áo, ánh nắng chói chang khiến bà nội hơi hoa mắt, bà nhìn tấm lưng cô ta, trong lòng chợt dâng nổi sợ hãi bèn để chiếc quần lại, chạy vào trong phòng.

Bà chợt ngẩn người, bác gái đúng là không có trên giường.

Khi bà tìm khắp một lượt trong phòng cũng không thấy con gái, bà ấn thật mạnh vào đùi mình, đau quá!

Bà hoảng hồn kinh hãi chạy ra ngoài: “Xảo Nguyệt, Xảo Nguyệt! Em có nhìn thấy con bé đâu không?”

Đỗ Xảo Nguyệt chớp chớp mắt, lắc đầu, tiếp tục phơi quần áo.

Bà nội lại tìm kiếm khắp lượt ở trong phòng, nhưng vẫn không tìm thấy bác gái, bà nghĩ đến người phụ nữ trong giấc mơ, toàn thân run rẩy, lẽ nào con mình thực sự đã bị người ta bắt đi rồi? Nghĩ đến đây, bà nội ngồi bệt xuống đất, khóc nức nở, không còn biết phải xử trí ra sao nữa.

Đỗ Xảo Nguyệt nghe thấy tiếng khóc của bà, vội vàng chạy vào, bà túm chặt lấy cô, nói một cách vô vọng: “Không thấy con bé đâu cả! Không thấy con bé đâu cả! Chị vừa mới chớp mắt một lúc đã không thấy nó đâu nữa...”

Đỗ Xảo Nguyệt vỗ vỗ nhẹ lên bàn tay bà nội, ra hiệu là bà đừng quá kích động, nhưng ở trong tình hình này, bà có thể không kích động được sao? Nếu là người khác, thì có kích động hay không? Bà nội đẩy Đỗ Xảo Nguyệt ra, rồi chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét: “Con ơi! Con ơi! Con ở đâu...”

Đỗ Xảo Nguyệt cũng đi theo ra ngoài.

Cho đến tận khi trời tối họ mới trở về, không thu được kết quả gì, bà nội còn đi đến bãi tha ma phía sau núi tìm khắp một lượt. Bà khóc sưng cả mắt, giọng cũng khàn cả đi. Đỗ Xảo Nguyệt nấu bữa tối đem lên cho bà nội ăn, bà sao có thể ăn được chứ, cả người bà như sắp sụp đổ, bà bảo cô ta cứ về phòng ngủ trước, bà cần phải nghĩ xem, rốt cuộc đây là chuyện gì, tại sao chỉ mới một lúc mà đã không thấy bác gái đâu?

Bà bắt đầu nghĩ, liệu có phải là có người đang đùa bỡn không, đã giấu bác gái đi? Nhưng ai lại có thể rồi hơi rảnh việc đến thế...? Cho dù thực sự đùa bỡn, nhìn thấy bà nội lo lắng đến như vậy, trò đùa có lẽ cũng phải kết thúc rồi chứ? Hơn nữa, cả buổi chiều nay bà gần như đã tìm khắp các nhà trong toàn thôn, ai cũng đều nói không nhìn thấy bác gái. Nếu như không phải là đùa bỡn thì sao? Chẳng lẽ đứa bé tự mọc cánh bay đi mất? Còn cả giấc mơ đó... tại sao lại mơ thấy như vậy? Nó đang ám thị điều gì? Mọi người đều nói mơ ngược với thực, tại sao bác gái lại biến mất thật?

Nỗi sợ hãi không tên từ mỗi góc ngách trong gian phòng dồn dập lao đến tấn công bà nội, vây chặt đến độ bà cảm thấy nghẹt thở, bà thực sự rất sợ hãi, bởi vì con mình mới chỉ có một tuổi ba tháng, vừa mới chập chững tập đi, đi còn chưa vững, nó không thể tự mình ngã từ trên giường xuống được, mà cho dù có ngã xuống, nó cũng sẽ khóc chứ, tại sao bà nội không hề cảm nhận được? Hoặc là tiếng khóc của bác gái trong giấc mơ là thực, nếu như là thực, thì trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, một đứa trẻ đang sống sờ sờ và đi chưa vững thì sao có thể biến mất được? Nói một cách khác, nếu như không có người lên ôm bác gái đi, vậy thì bé chắc chắn vẫn còn ở trong phòng này!

Suy nghĩ này khiến bà nội toàn thân run rẩy, tay chân lạnh ngắt, giống như giữa mùa đông lạnh giá, lạnh đến độ tê dại.

Khóe mắt bà nội đột nhiên dừng lại ở chiếc rương trên đầu giường, lập tức bị hút chặt vào đó như nam châm, không thể rời mắt ra được.

Đó chính là chiếc rương đã xuất hiện trong mơ, tiếng khóc của bác gái đã từng phát ra từ bên trong. Đó cũng chính là chiếc rương bà đem từ nhà mẹ đẻ đến đây lúc cưới chồng, bên trong chỉ để quần áo, không thể nào...

Mặc dù bà nội không muốn tin, nhưng bà vẫn đi về phía nó như đang trong cơn mộng mị, bà cảm thấy mình yếu ớt đến độ có thể chết bất cứ lúc nào.

Khi ngón tay bà vừa chạm tới chiếc rương, liền cảm nhận được, thậm chí bà còn nghe rõ tiếng khóc của bé, nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt con mình.

Đây là một thứ trực giác của người mẹ.

Chiếc rương không được mở ra, không có bất cứ âm thanh nào, lặng lẽ như vừa mở một cỗ quan tài vậy.

Trước tiên bà nội nhìn thấy chiếc áo sơ mi nam dính đầy máu tươi đó, khi lần đầu tiên ông nội công Đỗ Xảo Nguyệt từ Cầu Hồn Nha về nhà, cô ta đã mặc chiếc áo này! Bà nội nhớ, sau khi cô ta tắm gội xong, đã đốt chiếc áo sơ mi này, chính tay bà nội đốt, thế mà lúc này đây thật không ngờ nó lại phục hồi nguyên dạng chạy vào trong rương...

Bà nội dường như mất hết ý thức, bà không biết mình đã bế nó lên như thế nào, ở đây, chỉ có thể dùng từ “bế” này thôi, bởi vì phía trong nó, đang bọc lấy một cơ thể bé xíu. Bà nội càng không biết mình đã xé rách áo sơ mi đó như thế nào, chờ đợi? Ước chế hay là phát điên?

Bác gái đã tắt thở từ lâu, cơ thể bé bị vắn lại thành dạng sợi thừng, đáng vẽ dị hình lọt vào đồng tử trong mắt bà nội.

9

Nếu như chúng ta làm bất cứ việc gì đều có thể làm một cách tỉ mỉ thận trọng, suy xét thật kỹ, vậy thì có một số bi kịch, liệu có phải là có thể né tránh được không? Tôi không biết, bà nội cũng không biết, nhưng

bà khẳng định chắc chắn việc này chính là do Đỗ Xảo Nguyệt làm, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể chạy vào nhà giết người, chỉ có một người thôi, đó chính là Đỗ Xảo Nguyệt!

Thế nhưng, tại sao cô ta lại phải làm như vậy? Sao cô ta lại tàn nhẫn đến thế? Sao cô ta lại có thể ra tay với một đứa bé chỉ mới hơn một tuổi?

Bà nội không hiểu nổi, thường ngày mình đối xử với Đỗ Xảo Nguyệt cũng không bạc, tại sao cô ta lại lấy oán báo ân? Bà nội cũng không dám nghĩ nữa, cái chết của bác gái khiến bà bỗng chốc tàn tạ già nua đi rất nhiều, bà càng lúc càng sợ Đỗ Xảo Nguyệt, nhìn thấy cô ta còn khiến bà sợ hãi hơn nhìn thấy ma, thậm chí bà còn không dám đối mặt với Đỗ Xảo Nguyệt, bà cảm thấy cô ta không phải là người, sự dịu dàng và đáng thương mà Đỗ Xảo Nguyệt thể hiện ra đều là để ngụy trang, Đỗ Xảo Nguyệt chính là một con ác quỷ, hoặc là trong thân thể cô ta đang ẩn giấu một con ác quỷ, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra bám sát bà nội.

Điều quan trọng nhất là, chỉ cần bà nội nhắm mắt lại, là lại nhìn thấy thân thể rúm ró của bác gái, và nỗi sợ hãi trong mắt con mình, còn có cả chiếc áo sơ mi nam dính đầy máu tươi mà Đỗ Xảo Nguyệt đã mặc, tất cả những thứ đó cứ đung đưa trước mắt bà, bà không thể nào thoát ra khỏi cơn ác mộng Đỗ Xảo Nguyệt đã giết chết bác gái.

Bà bị giày vò vô cùng đau khổ, như đứt từng khúc ruột, tinh thần rất u uất.

Một gia đình đang yên ổn, chỉ vì cái chết của con gái, trong một đêm đã bị bao vây bởi bóng đêm không thể nào xua đi được.

Ông nội đau lòng thì có đau lòng, nhưng ông dù sao vẫn là một người đàn ông, cần phải kiên cường, sau khi chôn cất qua loa cho bác gái, ông bắt đầu tĩnh tâm để phân tích những điểm khả nghi của sự việc này, bởi vì lúc ga chết ông nội không có mặt tại đó, cho nên ông cũng không biết cụ thể sự việc như thế nào. Nhưng, từ thân hình cong vẹo của đứa trẻ, ông cảm thấy sự việc này không liên quan gì đến Đỗ Xảo Nguyệt, vậy thì... có thể là ai được chứ? Thường ngày ông chưa bao giờ xảy ra cãi cọ với ai, bà nội cũng là một người phụ nữ hiền thực nổi tiếng trong thôn, ai có thể ra tay hãm hại bác gái? Hơn nữa, thủ đoạn lại có thể độc ác tàn nhẫn đến như thế, động cơ là gì? Còn cả chiếc áo sơ mi của Đỗ Xảo Nguyệt, rõ ràng đã bị đốt cháy thành tro bụi, sao lại có thể chạy vào trong rương được, còn trở thành hung khí buộc chặt bác gái?

Lẽ nào là... có ma? Nhưng hồn mà đòi mạng cũng cần phải có nguyên nhân chứ? Giết chết bác gái, nguyên nhân nằm ở đâu? Nghĩ hồi lâu, đầu óc như sắp nổ tung ra, không chỉ không hiểu nổi, ngược lại trong lòng cảm thấy vô cùng hỗn loạn, ông nội quyết định không nghĩ gì nữa, ngồi ở đầu giường, cầm lấy bàn tay bà nội, khẽ nói: “Anh biết trong lòng em rất buồn, mất đi con bé anh cũng buồn như vậy, em đừng giày vò bản thân nữa, cuộc sống của chúng ta sau này vẫn còn dài, chẳng phải thế sao? Anh biết trong lòng em rất ảm ức, em cứ khóc to lên, đừng có nín nhịn hay là... em đánh anh đi, mắng anh đi, em cứ thế này thì anh sao có thể yên tâm được?”

Bà nội dờ dẫm nhìn lên xà nhà, sắc mặt tái mét, ánh mắt trống rỗng vô vọng, bà đã không thể khóc được nữa rồi, bà cắn chặt môi, nói một cách máy móc: “Chính cô ta đã giết con bé...”

“Không phải đâu, không phải Xảo Nguyệt giết đâu, em biết để vận thân thể của một người thành như vậy thì cần phải có sức mạnh như thế nào không, hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Xảo Nguyệt không làm được đâu, cô ấy không thể làm được!” Khi nói những lời này, trong lòng ông nội đột nhiên nhói đau, một sự đau đớn kỳ lạ đang cắn xé ông.

“Chính là cô ta đã giết con bé...” Bà nội vẫn nói như vậy.

“Thực sự không phải là cô ấy, em hãy tin anh có được không? Xảo Nguyệt không làm như vậy đâu, chúng ta không thể chỉ vì chiếc áo sơ mi đó mà khẳng định chắc chắn con bé là do cô ấy giết, chiếc áo sơ mi đó chẳng phải đã bị đốt rồi sao, còn chính do em đốt mà”.

“Là cô ta giết chết con bé...” Bà nội dường như chỉ biết nói duy nhất một câu này.

“Ôi...” Ông nội thở dài, hiểu rằng lúc này có nói gì cũng vô dụng, thế là ông bèn đắp chăn cho bà, bước ra ngoài. Ông nhìn thấy cửa phòng Đỗ Xảo Nguyệt đang khép hờ, do dự một lát, ông bước đến đó mở cửa ra.

4. Chương 01 - Phần 04

Đỗ Xảo Nguyệt đang đứng quay lưng về phía ông nội, đứng cạnh chiếc rương, có vẻ như đang thu dọn đồ. Sao vậy, cô ấy muốn đi sao? Ông khẽ ho một tiếng, cô lập tức quay người lại, mặt đầy nước mắt nhìn ông, sau đó lại cúi đầu xuống.

“Cô... muốn đi?” Ông nội lúng túng lắp bắp.

Cô cúi đầu thấp hơn nữa, giống như đứa trẻ, cắn chặt môi dưới, tay vịn vào mép áo.

Ông nội nhìn cô thật kỹ, cô hơi nhợt nhạt, hơi yếu ớt, nỗi cô đơn, bi thương thoáng hiện trên khóe mắt, đôi vai khẽ run rẩy, khiến người khác cảm thấy thương xót. Ông lại cảm thấy đau lòng, hỏi cô: “Tại sao lại muốn đi? Chúng tôi đối xử với cô không tốt sao?”

Cô vội vàng lắc đầu, giọt nước mắt rơi xuống, cô ngẩng đầu nhìn ông nội bằng con mắt cầu khẩn và bất lực. Ông nội lập tức hiểu ngay hàm nghĩa trong ánh mắt cô, cô đang tự trách mình vì cái chết của bác gái, cũng không thể nào giải thích được về chiếc áo sơ mi đó.

Ông nội nói đầy thương xót: “Anh tin cô, anh biết cô sẽ không làm như vậy”.

Trong mắt Đỗ Xảo Nguyệt lấp lánh tia sáng, nhưng ngay lập tức lại biến mất. Cô miễn cưỡng nhìn về phía phòng bà nội phía đối diện, lắc lắc đầu, quay người tiếp tục thu dọn đồ. Thực ra, cô mới sống ở đây hai tháng làm gì có đồ đáng để thu dọn chứ. Những đồ mặc từ trong ra ngoài của cô đều là do bà nội cho. Cô chỉ là không nỡ, trong lòng cô có quá nhiều thứ không nỡ.

“Vậy... cô định đi đâu?”

Lời của ông nội rõ ràng đã làm nhói đau Đỗ Xảo Nguyệt, nước mắt của cô chợt trào ra, rơi xuống, nhưng không hề phát ra tiếng khóc, cô vẫn đang cố gắng để kiềm chế mình.

Ông nội nhìn lưng cô, cúi đầu, rồi lại nói với khẩu khí ra lệnh: “Đừng đi!” Nói xong, ông nội không đợi Đỗ Xảo Nguyệt có phản ứng gì, bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài, màn sương dày đặc, ông nội ngẩn người nhìn lên bầu trời xám xịt, con tim nặng trĩu.

10

Mọi người thường nói, thời gian chính là liều thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương. Ông nội cũng nghĩ như vậy, ông tưởng rằng lâu dần, bà nội cũng sẽ nguôi ngoai được nỗi đau, sẽ không còn oán hận Đỗ Xảo Nguyệt nữa, nhưng ông đã nghĩ quá đơn giản. Bệnh tình của bà nội không những không thuyên giảm, ngược lại còn nghiêm trọng hơn, bà chỉ cần nhìn thấy cô là kêu thét lên, thậm chí chỉ cần nghe thấy bước chân của Đỗ Xảo Nguyệt liền lập tức trốn xuống gầm giường. Hơn nữa, bà liên tục gặp ác mộng, cả cơ thể tiêu tụy đến độ chỉ còn da bọc xương, có vẻ như sắp đến lúc bị tâm thần.

Vào một đêm, ông nội tỉnh dậy giữa cơn mê, nhìn thấy bà nội tóc tai rũ rượi ngồi dưới đất, trong tay cầm chiếc kéo ra sức cắt quần áo của Đỗ Xảo Nguyệt, cắt cả vào tay mình, máu me đầm đìa khiến ông hoảng sợ, lao đến giật lấy kéo, ôm bà vào trong lòng, cơ thể bà run rẩy mạnh, trong miệng vẫn luôn lẩm bẩm: “Cô ta đã giết chết con bé, bây giờ muốn giết tôi! Cô ta đã giết con bé, bây giờ muốn giết tôi...”

Ông nội vô cùng đau xót, nếu cứ như thế này, đương nhiên là không thể để Đỗ Xảo Nguyệt tiếp tục ở lại trong nhà nữa, nhưng ông nội lại không yên tâm để cô đi, cô chưa bao giờ nói nhà cô ở đâu, có những người thân nào, hỏi cô thì cô đều khóc. Rõ ràng, cô không hề muốn nghỉ lại quá khứ đau buồn. Vậy thì, để cô ấy đi đâu được đây?

Nghĩ hồi lâu, ông nội cuối cùng cũng nghĩ ra được một cách, cô ấy đã không có nơi nào để đi, sao lại không tìm một người tốt để gả cô chứ? Như vậy, cô đã có chốn nương thân, ông cũng không còn phải lo lắng gì cô

nữa, thật chẳng phải là tiện cả đôi đường sao? Sau khi đã quyết định như vậy, ông nội bèn bắt đầu lục tìm trong trí nhớ của mình những người phù hợp, cuối cùng ông đã chấm chắt Vương Đại Sơn ở thôn bên cạnh, gia đình anh ta đời đời đều làm thợ mộc, mặc dù không phải có thật nhiều tiền, nhưng để sống một cuộc sống bình thường thì không thành vấn đề. Hơn nữa, Vương Đại Sơn lại là người thật thà chất phác, tương mạo cũng không đến nỗi nào, gả Đỗ Xảo Nguyệt cho anh ta, ông nội cũng yên tâm.

Nói thì nói vậy, nhưng cuối cùng vẫn cần Đỗ Xảo Nguyệt gật đầu đồng ý mới được, ông nội nói cho bà nội biết suy nghĩ của mình, bà mặc dù không nói gì, nhưng qua biểu hiện của bà, bà rất tán thành, chỉ cần không nhìn thấy Đỗ Xảo Nguyệt, thế nào cũng được.

Đỗ Xảo Nguyệt nghe ông nội nói xong, cô không lắc đầu, cũng không gật đầu, trên mặt không thể hiện bất cứ thái độ nào, ông nội đoán có lẽ cô chưa nhìn thấy Vương Đại Sơn, nên chưa thể quyết định được, dù sao cũng là chuyện cả đời người. Thế nên, ngay ngày hôm sau, ông nội bèn dẫn Vương Đại Sơn đến nhà, anh ta đã bao giờ gặp được người phụ nữ xinh đẹp như vậy đâu, ngay lập tức đồng ý luôn, gật đầu lia lịa, trước lúc đi còn nhất định mua cho ông nội một bình rượu ngon. Đỗ Xảo Nguyệt vẫn giữ bộ dạng đó, mặc cho ông nội hỏi thế nào, cô cũng không lắc đầu, cũng không gật đầu, ông đành bó tay, không biết trong lòng cô nghĩ gì.

Nhưng chính tôi hôm đó, Đỗ Xảo Nguyệt đột nhiên gật đầu, mỉm cười dịu dàng hơn ngày thường, nhưng sắc mặt rất nhợt nhạt, trong ánh mắt có một sự bình tĩnh và cô độc.

Sau khi hai bên cùng bàn bạc, ngày cưới được ấn định vào ngày mùng 10 tháng 7.

Hôm diễn ra đám cưới, đối với ông nội, cả bà nội và chính Đỗ Xảo Nguyệt, đều là số trời đã định.

Thời tiết vốn đang rất đẹp, đến chập tối lại đột nhiên đổ mưa rào, ông nội nói sẽ chiếu phim miễn phí cho họ, kết quả là bởi vì ông trời không tác thành nên không chiếu được. Biểu hiện của Đỗ Xảo Nguyệt hôm đó cũng vô cùng khác thường, luôn tay mời rượu khách, không để Vương Đại Sơn uống đỡ chén nào, hơn nữa cô cười rất tươi, thậm chí còn dựa vào lòng Vương Đại Sơn cười ra nước mắt, ông nội vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng lại không tiện can dự vào, viện cớ vội quay về nhà trong đêm. Tối đó, ông nội uống rất nhiều, nằm trên giường là ngủ luôn.

“Đùng!” Một tiếng sấm rền vang khiến ông nội tỉnh giấc giữa cơn mơ, ông vừa nằm mơ, thấy Đỗ Xảo Nguyệt tự sát, hồn ma của cô quay lại, trên ngực còn cắm một cái kéo.

Ông nội chợt trở mình, ra khỏi giường, đi chân đất lao ra khỏi phòng, mở cửa lớn.

Một tia sét xé rách bầu trời đêm, ông nội nhìn thấy cô, cô vẫn mặc bộ áo cưới màu đỏ đỏ, ôm lấy cánh tay, trông rất cô độc, nhưng lại ngoan cố đứng giữa cơn mưa rào, đôi mắt sắp bị mưa dầm đến độ không mở ra được nữa.

Ông nội sững sờ nhìn cô, trên ngực cô không có chiếc kéo, cô không phải là ma, nhưng sao cô lại quay lại? Cô thực sự quay lại rồi... chính ngay vào buổi tối hôm kết hôn với Vương Đại Sơn.

11

Bà nội bất chợt mở mắt, không thấy ông nội đâu, bên tai vang lên tiếng gào thét điên cuồng của cơn mưa bão bên ngoài, gió thổi cánh cửa sổ chưa được khép chặt kêu rầm rầm. Lòng bà nội trĩu nặng, ngực giống như bị một tảng đá nặng nghìn cân đè xuống, bà lần mò đi xuống giường, qua khe cửa nhìn thấy đèn trong phòng Đỗ Xảo Nguyệt đang sáng, bà chợt cảm thấy buốt lạnh, từ từ đi đến đó, ghé sát tai vào cửa.

“Anh không xứng đáng để em phải làm vậy vì anh, không xứng đáng đâu, em có hiểu không?” Đây là giọng nói của ông nội, mặc dù ông đã cố gắng nói thật khẽ, nhưng bà nội vẫn nghe rất rõ.

“Em không hiểu, chỉ biết rằng từ khoảnh khắc anh công em trên lưng ở Cầu Hồn Nha, em đã tự thâm thê với mình, cả cuộc đời này em sẽ mãi đi theo anh, cho dù không được làm người của anh, em cũng phải làm ma của anh...”

Bà nội như thể bị giáng một cú đòn mạnh, hoàn toàn sụp đổ, đầu óc bỗng chốc trở nên trống rỗng. Từ trước đến giờ, bà luôn cho rằng Đỗ Xảo Nguyệt là người cảm, mặc dù bà cảm thấy cô ta rất khả nghi, nhưng thật

không ngờ lại có thể như thế này. Những câu nói này của Đỗ Xảo Nguyệt thực sự đã biến thành một con dao găm sắc nhọn, đâm hàng trăm hàng nghìn nhát vào trái tim bà nội.

“Đợi đến mai trời sáng anh sẽ đưa em trở về”.

“Không, em không về đây đâu!”

“Việc này không do em quyết định được, em đã thành thân với anh ta, em đã là vợ anh ta, em có biết không?”

“Em không biết, có chết em cũng không quay về”.

“Em... Nếu em đã không muốn, tại sao lúc đầu em lại đồng ý làm đám cưới?”

“Em cứ tưởng rằng sau khi cưới anh ta, em có thể quên được anh, nhưng em không thể quên được, em thực sự không thể quên được, nếu anh nhất định đòi đưa em về đó, vậy thì anh hãy giết em đi”.

“Sao em lại có thể ngốc như vậy? Anh không thể cho em được gì, em có hiểu không?”

“Em không cần anh cho em gì cả, chỉ cần mỗi ngày em đều có thể được nhìn thấy anh, em bằng lòng vì anh mà giả câm suốt cả đời...”

“Xảo Nguyệt...”

Bà nội không thể nào nghe tiếp được nữa, cái cảm giác bị lừa gạt quẩn chặt lấy bà, một người là người đàn ông bà yêu nhất trên đời, một người là kẻ khả nghi giết chết bác gái, bà phải làm thế nào mới có thể thuyết phục mình tin rằng tất cả những việc này đều là sự thực? Máu trong người bà trào dâng, cơn phẫn nộ trong người đã lên đến đỉnh điểm, bà đập cửa phòng.

Hai người trong phòng đang ôm chặt lấy nhau cuống quýt tách rời ra, nét mặt thể hiện sự kinh hãi tột cùng. Bà nội hít thở thật sâu, lao đến kéo ông nội vừa đâm vừa đánh, khóc lóc gào thét: “Sao mình có thể đối xử với em như vậy chứ? Sao mình có thể đối xử với em như vậy chứ...”

Ông nội cứ thần người đứng yên ở đó giống như cột gỗ, mặc cho bà nội gào thét như phát điên.

Đỗ Xảo Nguyệt quỳ xuống đất, ôm chặt lấy chân bà nội: “Em xin lỗi, không liên quan đến anh Thanh Sơn, chính em đã dụ dỗ anh ấy, là lỗi của em, chị đánh em đi, em xin lỗi, em xin lỗi...”

“Xin lỗi?” Bà nội đá cô ta ra, tất cả mọi sự phẫn nộ quy tụ lại, nhằm thẳng vào Đỗ Xảo Nguyệt, “Cô còn có mặt mũi mà nói xin lỗi với tôi sao?! Cô lừa cho tôi khốn khổ thật đấy, Đỗ Xảo Nguyệt, cô tự hỏi lương tâm mình xem, tôi có chỗ nào không phải với cô chứ? Cô lại đối xử với tôi như thế này? Trước tiên cô giết chết con gái tôi, sao cô có thể độc ác như vậy? Con bé mới hơn một tuổi mà, nó vừa mới tập gọi cô là cô... bây giờ cô lại muốn cướp chồng của tôi, vậy tại sao cô không giết tôi luôn đi? Cô đúng là con ác quỷ! Cô munn làm ma của Thanh Sơn phải không? Sao cô không biết liêm sỉ...”

Lời của bà nội càng lúc càng gay gắt, sắc mặt Đỗ Xảo Nguyệt cũng càng lúc càng nhợt nhạt, càng lúc càng khó coi, cô ôm chặt lấy đầu, lắc mạnh. “Đừng nói thêm nữa...” Cô chợt hét vang một tiếng, đứng dậy vào đến bên giường, rút từ dưới gối ra một cái kéo, định đâm thẳng vào ngực mình, ông nội hồn bay phách lạc lao đến ôm chặt lấy cô: “Đừng! Xảo Nguyệt!”

Bà nội nhìn thấy cảnh tượng này thì càng đau đớn xót xa hơn, bà lao đến cướp chiếc kéo trong tay Đỗ Xảo Nguyệt: “Vậy thì để tôi chết đi, tôi chết đi để cho hai người được toại nguyện... tôi chết đi để tác thành cho hai người”.

Bỗng chốc, cả ba người chụm vào một chỗ, bên ngoài trời mưa càng to hơn, tiếng sấm sét kinh thiên động địa, nuốt chửng tất cả những tiếng ồn ào huyền ảo. Trong khoảnh khắc tiếng sấm và ánh sét giao nhau, chiếc kéo đó đã cắm thẳng vào ngực Đỗ Xảo Nguyệt, ứng nghiệm giấc mơ của ông nội – hồn ma của cô đã quay lại, trên ngực còn cắm một chiếc kéo.

Nói thực lòng, bà nội lúc đầu đúng là muốn chết cho xong, hoặc là giết chết Đỗ Xảo Nguyệt, nhưng trong lúc tranh giành, bà nội cảm thấy, cái kéo đó chính là do cô tự mình đâm vào.

Ánh mắt Đỗ Xảo Nguyệt lướt qua bà nội, rồi dừng lại trên mặt ông nội, cô nói: “Nếu như em có gì nợ anh chị, bây giờ... không nợ nữa rồi...”

Đây là câu cuối cùng của Đỗ Xảo Nguyệt.

12

Nhân lúc trời còn chưa sáng, ông nội đã giấu xác Đỗ Xảo Nguyệt ở trong hầm phía sau núi, trong đó là để chứa khoai lang, mỗi nhà đều có một căn hầm biệt lập, cho nên giấu xác ở trong đó, chỉ cần mình không để lộ manh mối, thông thường, mọi người sẽ không phát hiện ra được.

Giết người phải đền mạng, đây là đạo lý mà đứa trẻ ba tuổi cũng biết, mặc dù cái chết của Đỗ Xảo Nguyệt là một sự cố, nhưng nếu truy cứu, ông nội và bà nội cũng khó mà tránh khỏi trách nhiệm, cho nên, họ buộc phải giấu kỹ xác cô, không để bất cứ ai biết.

Vương Đại Sơn đến hỏi mấy lần, một người đàn ông cao to, đến trước mặt ông nội khóc lóc như thể một đứa trẻ, ông cũng thấy xót xa, nhưng đành nhẫn tâm đuổi anh ta về. Đúng vậy, không có ai nghi ngờ Đỗ Xảo Nguyệt chết ở trong nhà, cho dù có người nghi ngờ đối với việc cô ta mất tích, vậy thì cũng chỉ liên quan đến Vương Đại Sơn, dù sao thì cũng là người biến mất khỏi nhà anh ta. Vương Đại Sơn cũng không biết phải giải thích thế nào, không những bị mất vợ, còn trở thành người bị oan.

Khoảng thời gian lúc Đỗ Xảo Nguyệt mới mất, bà nội thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy Đỗ Xảo Nguyệt đến đòi bà đền mạng, hơn nữa, giữa bà và ông nội có một thứ ngăn cách không nói được thành lời, ngày tháng cứ thế lặng lẽ trôi qua, cho đến tận khi bác trai sinh ra, trong nhà mới bắt đầu có chút sinh khí, nhưng chẳng được bao lâu, khi bác trai còn chưa đầy một tuổi đã bị chết yểu, tiếp đó, những đứa con sinh ra sau này đều chết đi một cách ly kỳ, không có ai sống được quá một tuổi, cho đến tận khi bố tôi sinh ra, bà nội mới ý thức được rằng, rất có thể chính là hồn mà Đỗ Xảo Nguyệt đang báo thù, thế là bèn thương lượng với ông nội, di dời hài cốt của cô ta xuống giếng ở sau vườn, rồi lấp kín cái giếng đó, để nhốt chặt hồn mà của Đỗ Xảo Nguyệt, để cô ta không thể tác oai tác quái được nữa.

Cũng không biết mệnh của bố tôi tốt hay là hồn mà của Đỗ Xảo Nguyệt đã thực sự bị nhốt chặt, bố tôi không xảy ra bất cứ sự cố nào, thậm chí còn chẳng bị một cơn bệnh nào, sống thật khỏe mạnh. Cục đá nặng đè lên con tim bà nội cuối cùng cũng đã đặt được xuống. Cứ tưởng rằng bị kịch đến đây là chấm dứt, thật không ngờ ông nội đột nhiên mất tích năm bố tôi năm tuổi.

Ông nội ra khỏi nhà sau khi ăn trưa xong, đi đến thôn bên cạnh chiếu phim, trước khi đi ông còn ôm bố tôi, nâng lên cao xoay mấy vòng, triu mến hỏi bố tôi muốn ăn gì để ông mang về cho, không hề có điềm báo trước, nhưng lần này ông nội tôi đi và không bao giờ trở lại, bà nội chạy dáo dác khắp thôn tìm kiếm, nhưng không có ai nhìn thấy ông.

Ông nội đã mất tích một cách kỳ lạ như vậy đấy, mất tích liền ba năm.

Một đêm, bà nội nằm mơ, thấy ông nội trong cái giếng phía sân sau, toàn thân bị dìm trong nước giếng, chỉ lộ ra cái đầu, mắt ông trợn rất to, không có lòng đen, chỉ toàn lòng trắng. Bà nội bị tỉnh giấc bởi tiếng kêu gào của bố, thì ra bố cũng mơ một giấc mơ y như vậy, bố cũng mơ thấy ông nội trong cái giếng ở sân sau.

Sáng sớm hôm sau, bà nội bèn nhờ người đưa tin gọi ông cậu đến, khóc lóc bảo ông cậu mở giếng ra, ông cậu không tin, nhưng ông cũng không làm trái ý bà nội được, tối hôm đó bèn mở giếng ra.

Cái giếng đó đã bị bịt kín tám năm rồi, ông nội sao có thể ở bên trong đó chứ?

Nhưng quả thực là, ông cậu đã vớt được ông nội ra từ trong giếng, toàn thân ông còn chưa bị thối rữa, chứng tỏ thời gian ông chết ở trong giếng chắc chưa lâu.

Hơn nữa, cái áo ông mặc trên người chính là chiếc áo sơ mi dính đầy máu tươi đó, nó đã từng quấn chặt thân thể của bác gái, hiện giờ nó lại được mặc lên người ông nội.

Bà nội vừa nhìn thấy đã ngất lịm.

Chẳng ai biết được năm đó ông nội đã mất tích ra sao, càng không biết tại sao sau khi ông mất tích ba năm lại chết một cách hết sức ly kỳ trong cái giếng đã được bịt kín tám năm rồi.

Có lẽ... Đỗ Xảo Nguyệt biết!

5. Chương 02 - Phần 01

CHƯƠNG 2: CHO TÔI MƯỢN CHIẾC CỬA CÓ THỂ XÊ XÁC NGƯỜI 13

Khi trời vẫn còn chưa sáng, xung quanh tối đen như mực đến độ giờ tay lên cũng không nhìn thấy ngón, một mùi thối rửa, hôi thối tràn ngập khắp không khí, khiến ta ngạt thở.

Tôi dựa vào bức tường thô ráp ẩm ướt mọc đầy rêu, lo lắng sợ hãi bước về phía trước, mặc dù tôi bước đi cẩn thận giống như đang giẫm lên mìn, nhưng vẫn giẫm phải thứ gì đó mềm mềm, thứ đó sau khi bị tôi làm kinh động bèn bắt đầu nhúc nhích, phát ra tiếng kêu chít chít.

Thỉnh thoảng có gì đó bay qua đầu, đập đập đôi cánh, tôi đoán đó là dơi. Không biết đó có phải là dơi hút máu vẫn được nhắc tới trong truyền thuyết hay không, tôi hơi hoảng sợ, còn không dám thở mạnh, cố gắng mở thật to mắt giữa màn đêm đen kịt.

Tôi không biết mình đang tìm kiếm thứ gì, hay là đang trốn tránh cái gì. Tôi cũng không biết đây là đâu, nhưng dường như có một thứ âm thanh ngằn nào đó đang nói với tôi, đây là một con đường buộc phải chạy qua, tôi buộc phải đi từ đây ra ngoài, mới có thể tìm thấy thứ mà tôi muốn tìm, hoặc mới có thể tránh né được thứ luôn truy đuổi tôi, thậm chí là một lần tái sinh.

Thế là, tôi chỉ có thể đi về phía trước.

Lúc đó, có một vật thể dài rơi xuống tay tôi, hơn nữa nhanh chóng quấn quanh cánh tay tôi, tôi kêu thất thanh, ra sức hất nó đi, nhắc chân chạy thật nhanh về phía trước, không ngờ lại bị một thứ gì đó chắn ngang làm cho vấp ngã, tôi ngã ngổ xuống dưới nền đất ẩm ướt.

Tôi hoảng hồn kinh hãi sờ vào cái thứ đó, bỗng chốc cảm giác như bị điện giật lan tỏa khắp tứ chi, con tim tôi thiếu chút nữa nhảy bật ra khỏi lồng ngực, bởi vì, tôi sờ thấy một cái xác, một cái xác phụ nữ!

Bàn tay tôi không hiểu tại sao lại sờ đúng ngực của cô ta.

Tôi còn chưa kịp rút tay về, một bàn tay lạnh lẽo chợt nắm chặt lấy cánh tay tôi: “Giết... giết... giết tôi đi... giết tôi đi...”

Trong đêm tối, giọng nói của cô ta mang một thứ vẫn đục như kẻ sắp chết.

Tôi rất muốn vùng thoát ra khỏi bàn tay cô ta, nhưng tay cô ta nắm quá chặt, giống như là nó mọc ở chính trên người tôi vậy, tôi cũng không thể không lấy chân đá cô ta, không ngờ, cơ thể cô ta giống như làm bằng giấy, cả một cánh tay bị tôi xé gãy. Cô ta không kêu lên, nhưng trong cổ họng lại phát ra một thứ âm thanh kỳ quái, thứ âm thanh đó tràn ngập mùi vị mốc meo thối rửa.

Tôi sợ hãi tột cùng, cuống cuồng lao về phía trước, bàn tay không có cơ thể đó vẫn giữ chặt cánh tay tôi.

Đột nhiên, dưới chân tôi trống rỗng, giống như thể một chiếc trục thang bị mất phương hướng, rơi vào một vực sâu thăm thẳm, bên trong đầy bùn nhão nhoét.

Vẫn là một màn đêm đen đặc, vẫn mang theo bàn tay đó.

Tôi cảm thấy có một sức mạnh vô hình đang hút lấy cơ thể tôi, tôi hoảng loạn lần tìm khắp nơi, có thứ gì đó trơn mịn đang quấn lấy cơ thể và cổ tôi, tôi vùng thoát ra khỏi chúng, cố gắng chạy về phía trước.

Không biết mất bao lâu, phía trước mặt xuất hiện một luồng sáng yếu ớt, mắt tôi chợt mở to, cố gắng dốc toàn bộ sức lực của mình để bò về phía đó.

Luồng ánh sáng đó càng lúc càng gần, cũng càng lúc càng sáng.

Tôi đã nhìn thấy tử thần rồi.

Ông ta đang cười, nụ cười rất hiền từ, giống như tia sáng mặt trời ấm áp giữa ngày đông lạnh giá.

Ông chăm chú nhìn tôi, giống như người cha nhìn đứa con vậy, chỉ mỉm cười mà không nói. Sau đó, ông lặng lẽ mở cánh cửa bên cạnh.

Cửa ra của côi chết!

Bàn tay đó chợt buông cánh tay tôi ra, lặng lẽ rơi xuống đất, nhẹ tênh, giống như một chiếc lá lìa cành. Trên cánh tay trơn mịn đó xăm hình một con bướm màu máu đỏ.

Sau đó, tất cả đều biến mất, thay vào đó là một bãi đất hoang vắng rộng lớn, dưới bầu trời xanh mây trắng có một cô gái mặc áo trắng đang đứng, cô đứng im không nhúc nhích, giống như một tượng đá, lạnh lùng nhìn thẳng vào tôi, mắt cô rất sâu, sâu đến độ không nhìn thấy đáy, không chế ánh mắt tôi, từ từ hút lấy tôi.

Cuối cùng, tôi nhìn thấy môi cô hơi mấp máy lầm bầm nói: “Hãy đưa tôi ra ngoài...”

14

Tôi lại một lần nữa chợt tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa.

Từ khi tôi bắt đầu nhớ được chuyện, tôi thường xuyên nằm mơ thấy giấc mơ này, nó không giống với những giấc mơ bình thường khác, không hề mơ hồ chút nào, giống y sì như lúc mở mắt ra, tôi thậm chí nghi ngờ rằng khi mình đang nằm mơ, thực ra là đang tỉnh. Cũng bởi vì giấc mơ này quá thường xuyên, hơn nữa mỗi lần đều giống y như nhau, khiến nó dường như không còn đơn thuần chỉ là giấc mơ nữa.

Tôi không biết người phụ nữ bị gãy cánh tay và người phụ nữ mặc áo trắng ở đồng hoang trong giấc mơ có phải là một người hay không, cũng không biết có phải là Đỗ Xảo Nguyệt hay không. Đã không chỉ một lần tôi hỏi bà nội tôi trên cánh tay cô ấy có hình hồ điệp hay không, bà nội rõ ràng không muốn nhắc đến Đỗ Xảo Nguyệt, luôn chuyển sang đề tài khác, hỏi quá nhiều, bà bèn nghi ngờ là tôi đã trúng tà, về sau, tôi không hỏi nữa.

Sau khi tỉnh giấc mơ, tôi thường kê đầu lên thành cửa sổ ngẩn người nhìn cái giếng ở sân sau, sau khi ông thầy bói nói số tôi mang theo kiếp nạn, bà nội bèn lấp kín cái giếng đó, mặc cho bố tôi phản đối, bên trên còn đắp lên một đồng đất dày, từ xa nhìn lại, trông giống như một nấm mồ. Bà nội nói Đỗ Xảo Nguyệt lại ra được rồi, cho nên lúc rảnh rỗi tôi cứ nhìn chăm chăm vào nó, tôi thậm chí còn hy vọng Đỗ Xảo Nguyệt có thể bò ra khỏi cái giếng, tôi rất muốn nhìn xem rốt cuộc có phải cô ta là người phụ nữ trong giấc mơ của tôi hay không. Cô ta nói: “Đưa tôi ra ngoài...”

Đưa cô ta từ đâu ra ngoài? Rồi lại đưa cô ta đến đâu đây?

Cả quãng thời gian tuổi thơ của tôi đều dùng để nghiên cứu cái giếng đó, và cả giấc mơ đó nữa.

Cuộc sống vẫn tiếp tục. Cuộc sống gia đình tôi càng lúc càng khó khăn, chẳng bao lâu, bố tôi theo người ta ra thành phố làm việc, nghe nói học lái xe, rồi lái xe ột công xưởng sản xuất xi măng, hai năm sau về đón mẹ tôi ra theo. Bố vốn dĩ cũng định đón luôn cả tôi và bà nội, nhưng bà nội nhất định không chịu rời khỏi đây, cũng không chịu để cho bố mẹ đưa tôi đi. Trong lòng bà vẫn luôn ghi nhớ lời nói của ông thầy bói đó, bố mẹ không khuyên được bà, đành phải để tôi và bà nội ở lại trong thôn nghèo nơi chôn chôn đá gà ăn sỏi này.

Thoắt cái đã đến lúc tôi đến tuổi đi học, bà nội hàng ngày đều đưa tôi đến tận cổng trường, nhìn thấy tôi bước vào trường học, bà mới quay về, lúc tan học, bà lại đến trước cổng trường đợi tôi, cho đến tận khi tôi lên cấp hai.

Bởi vì trong thôn không có trường cấp hai, phải ra thị trấn đi học, bà nội bèn tiết kiệm chi tiêu để góp tiền mua cho tôi một chiếc xe đạp. Bà nội thực sự rất yêu thương tôi, thứ 6 hàng tuần bà đều đi bộ từ nhà đến trường tôi, sau đó ngồi sau xe đạp của tôi về nhà. Chủ nhật bà lại tự mình đưa tôi đến trường, rồi lại đi bộ về nhà, tuần nào cũng đều như vậy. Ngày nối ngày, năm nối năm, mặc ư sa bão táp, bà không bao giờ để tôi đi một mình. Quãng đường từ nhà đến trường khoảng mười km, lần nào bà cũng đi bộ, tôi rất xót xa, đã nhiều lần khuyên bà, nhưng bà không nghe, cười nói: “Chỉ cần Tiểu Yên không xảy ra việc gì, cho dù bà nội có đi đến tận tỉnh thành cũng vẫn vui”.

Tôi lớn dần lên trong yên bình, còn bà nội thì ngày một già hơn, lưng càng dần, tôi rất lo lắng sau khi tôi học đại học, bà nội sẽ sao đây?

Đợt nghỉ hè năm nay, mẹ tôi quay về, tóc uốn quăn, còn nhuộm màu hạt dẻ, trang điểm giống như người dân thành thị, rất hợp thời trang. Trước khi về, mẹ đã viết thư cho tôi, trong thư nói, khi tôi nghỉ hè mẹ sẽ quay về đón tôi, hơn nữa, trong thư còn kể về tình hình cuộc sống hiện tại của bố mẹ tôi. Họ đã dọn đến thành phố S, trong thư mẹ than phiền rất nhiều, mẹ nói cũng không biết vì sao, bố mẹ tôi đã cố gắng làm việc bao năm, không những không kiếm được tiền, mà lại còn nợ tiền người khác, cuộc sống của họ rất khó khăn, bố vẫn đang lái xe cho người ta, còn mẹ thì thuê một cửa hàng nhỏ mở dịch vụ điện thoại công cộng, còn đặt mấy cái bàn đánh mạt chược, tiện thể kiếm thêm chút tiền.

Việc mẹ về đón tôi, tôi cũng chẳng thấy có gì đáng vui, bao năm nay họ vẫn sống ở bên ngoài, khó khăn lắm đến tết mới về một lần, tôi đã quen với cuộc sống này, cũng đã quen với cuộc sống không có bố mẹ ở bên cạnh.

Thế nhưng bà nội vẫn không chịu, nói thế nào bà cũng không để ẹ đưa tôi đi, mẹ tôi có vẻ không vui, hỏi đó tôi còn nhỏ, để lại sống cùng bà thì mẹ không phản đối, nhưng giờ tôi đã lớn rồi, sao lại vẫn không để mẹ đưa tôi đi? Mẹ nói: “Mẹ à, mẹ đừng có nghĩ đến lời của ông thầy bói đó, bao nhiêu năm đã trôi qua, Tiểu Yên chẳng phải vẫn ổn cả sao?”

“Đúng là nó vẫn tốt, đó là bởi vì nó chưa từng rời khỏi đây...”

“Nó chưa từng rời khỏi đây?” Mẹ ngắt lời bà nội, “Hồi học cấp hai chẳng phải lên thị trấn học sao? Chẳng phải là không có chuyện gì cả sao?”

“Lần nào mẹ cũng đều đưa đón nó...”

“Mẹ...” Mẹ tôi nhú mày, lại một lần nữa ngắt lời bà, dường như trông bộ dạng đó, bà nội tôi giống như một con trâu kiên cường, mẹ tôi rõ ràng là đang đàn gảy tai trâu, “Tiểu Yên theo vợ chồng con, mẹ còn có gì mà không yên tâm chứ? Lẽ nào bọn con lại hại nó? Nó là con gái của con mà!”

“Mẹ không có ý này”. Sắc mặt bà nội hơi khó coi.

Không biết mẹ không chú ý thấy bà nội không vui, hay là cố tình giả vờ không nhìn thấy, mẹ nói: “Tiểu Yên đã lớn rồi, cho dù con lần này không đón nó đi, sau này nó cũng phải lấy chồng chứ? Con không muốn sau này nó lấy chồng ở đây”.

“Lấy ở đây thì có gì không tốt chứ?”

“Mẹ à! Sao mẹ lại không hiểu chứ? Con và bố nó đều làm ăn ở ngoài, nó không thể cả đời đều ở đây được, sớm muộn gì nó cũng phải ra ngoài với chúng con, hơn nữa mẹ cũng không thể ở bên cạnh nó cả đời được, ngộ nhỡ ngày nào mẹ...” Mẹ tôi nhận ra mình đã lỡ lời, vội vàng chuyển đề tài, giọng nói dịu dàng hơn, “Mẹ à, thực ra con và bố nó cũng chỉ là muốn đón nó ra chơi một thời gian thôi, đợi nó vào học, chúng con sẽ đưa nó về”.

Cơ thể bà nội khẽ run lên, cúi đầu, trầm mặc một lúc, lạnh lùng nói: “Thế thì để nó đi theo con đi”.

“Mẹ không đi sao?”

“Mẹ không đi, mẹ chẳng đi đâu cả”. Giọng bà bình tĩnh lạ thường khiến người nghe phát run.

Lúc chuẩn bị đi, mẹ đưa cho bà nội tiền, bà không chịu nhận, bà nói: “Các con ở ngoài đó cũng không dễ dàng gì, mẹ già rồi, lấy tiền cũng chẳng làm gì cả”. Sau đó lại nắm lấy tay tôi, nghẹn ngào, “Bà nội già rồi, không thể ở bên cháu được, cháu ra đó phải cẩn thận, đừng đi lại lung tung, phải nghe lời bố mẹ, có biết không?”

Tôi chỉ biết gật đầu, không nói được lời nào cả, lời nói của bà giống như lời trăng trối, khiến lòng tôi cảm thấy xót xa.

Bà nội muốn tiễn chúng tôi đến ga tàu, mẹ không đồng ý, nói là quá xa, bà nội cũng không kiên trì, bèn đứng ở cửa, lau nước mắt tiễn chúng tôi đi.

Ngoài trường học của tôi, đây là lần đầu tiên tôi rời khỏi nơi mình sinh ra.

Chính trong khoảnh khắc tôi theo mẹ bước chân lên tàu hỏa, đột nhiên có một dự cảm mãnh liệt, tôi sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Hoặc là... tôi không thể nào quay lại được nữa!

15

“Tiểu Yên, học xong học kỳ sau, thì con đừng học nữa”.

“Vì sao ạ?” Mẹ đột nhiên mở miệng nói khiến tôi giật mình, hơn nữa, vừa mở miệng đã bảo tôi đừng học nữa, tôi mở to mắt nhìn mẹ, “Con vẫn muốn học đại học cơ, sang năm sau là con đã tốt nghiệp rồi”.

“Học đại học làm gì chứ? Con gái học nhiều như vậy có tác dụng gì? Con có biết bây giờ học đại học tiêu tốn mất bao nhiêu tiền không? Thà rằng con ở cửa hàng giúp mẹ còn hơn, một mình mẹ bận không làm hết được. Lần này mẹ về đón con, chủ yếu là muốn con ra thành thị để biết đó biết đây, nếu như số con may mắn có thể cưới được người thành thị, nửa đời còn lại sẽ không phải lo lắng gì nữa. Con có biết, cô Lý thường đến cửa hàng mẹ đánh mặt chược, con gái cô ấy làm việc ở công ty chứng khoán, mẹ đã gặp rồi, trông vừa đen vừa béo, xấu lắm, cũng không biết là nhà đầy có phúc tu từ kiếp nào, thật không ngờ lại có một khách hàng thích cô ta, anh chàng đó, lần đầu tiên đến nhà cô Lý đã đưa ba vạn tệ, nói là lễ gặp mặt, con xem đây”. Nói xong, mẹ đưa cho tôi một quả táo.

“Con không ăn”. Tôi lắc đầu nói.

“Ăn đi, con gái nên ăn nhiều hoa quả, có lợi cho làn da”.

“Con thực sự không muốn ăn”. Tôi nhú mày, bất giác cảm thấy buồn bực.

Mẹ tôi lấy một sợi dây chun buộc mớ tóc xoăn để xoa lại phía sau gáy, cắn một miếng táo, rồi lại bắt đầu lầu nhàu: “Mẹ biết có những câu con không thích nghe, nhưng mẹ đều là muốn tốt cho con, đừng có tin lời nói nhăng nói cuội của ông thầy bói đó, làm gì mà số mạng mang theo kiếp nạn, không được rời khỏi nơi sinh ra, toàn là những câu nói dóc dẫn, cứ ở lì một chỗ trong thôn thì có thể có tiền đồ gì chứ? Bà nội con quá mê tín, chẳng suy nghĩ được gì, mẹ chỉ có một mình con, mẹ đương nhiên hy vọng con sẽ có một cuộc sống tốt đẹp, con nghĩ xem, bây giờ con cũng không còn nhỏ nữa, sắp mười chín tuổi rồi còn gì, đợi con học xong mấy năm đại học thì đã hai mươi mấy tuổi rồi...”

Tôi mệt mỏi dựa vào lưng ghế, trời sắp tối, cảnh tượng phía bên ngoài cửa xe trở nên mơ hồ, tôi hơi khó chịu, nhắm mắt lại, không muốn nghe thấy lời lầu nhàu của mẹ.

Tôi cảm thấy mẹ đã thay đổi rồi, mẹ không còn là người mẹ lúc hồi nhỏ vừa nghe thấy tôi có kiếp nạn bèn ôm tôi chặt vào lòng nữa. Cũng chính trong khoảnh khắc này, tôi cảm thấy giữa tôi và mẹ có một khoảng cách không nói được thành lời.

Tôi chợt nhớ đến bà nội, nhớ đến cảnh tượng biết bao ngày cuối tuần mưa bão, bà đi bộ từ nhà đến trường, rồi lại ngồi xe đạp của tôi để đón tôi về nhà, bà ngồi phía sau xe, lấy ô che cho tôi, còn bà thì toàn thân ướt đầm...

Con tim của tôi cũng ướt đầm.

16

Lúc tàu hỏa đến ga là hơn 2h đêm, mẹ dẫn tôi đến một quán ăn ven đường ăn một bát mì, sau đó bắt một chiếc taxi, sau khi nói cho tài xế biết địa chỉ thì không nói gì nữa, trông mẹ có vẻ rất mệt mỏi, liên tục ngáp ngắn ngáp dài.

Dù đã hơn 2h đêm, nhưng trên đường đèn điện sáng trưng, đèn nê-ông nhấp nháy, vài hàng quán bên đường có một số người uống rượu thâu đêm đang chơi trò đoán tay, rất náo nhiệt. Taxi đi hết khoảng mười mấy phút bèn rẽ vào trong một ngõ nhỏ tối đen tĩnh mịch, dừng lại trước một cửa tiệm, nhờ vào đèn xe của taxi, có thể nhìn thấy bên cạnh cửa tiệm dán một tờ giấy xanh lam, trên đó ghi một hàng chữ nổi bật: “Đường dài mỗi phút 0,15 tệ”, đoán rằng đây chắc là cửa hàng của mẹ.

Nơi đây xem ra rất vắng vẻ, không có đèn đường, cũng không có một ai, vô cùng tĩnh mịch, tạo thành sự trái ngược rõ nét với sự ồn ào huyên náo phía bên ngoài.

Cửa hàng mẹ thuê không rộng, hai bên đặt mấy chiếc máy điện thoại, ở giữa có một bàn đánh mặt chược, có một quầy thu ngân rất nhỏ, đặt một ít thuốc lá và những đồ ăn vặt. Trong gian phòng phía trong kê ba bàn đánh mặt chược, trông rất chật chội, trên tường gắn cố định một chiếc quạt, luồng gió thổi ra mang theo hơi nóng, có tiếng thở mũi đều đều khe khẽ phát ra từ căn gác xép bên trên.

Tôi chỉ lên trên, khẽ hỏi mẹ: “Bố con đang ngủ trên đó ạ?”

“Ừ, ngày mai ông ấy phải dậy sớm lái xe, đừng đánh thức ông ấy, đi nào, mẹ dẫn con đi ngủ nhé”. Mẹ vừa nói vừa mở cánh cửa bên cạnh dẫn tôi lên trên tầng. “Mẹ ơi, bố mẹ ngủ ở trên gác xép đó không nóng sao ạ?”

Mẹ thở dài, than phiền: “Thế thì cũng có cách gì chứ, thuê thêm một gian nữa phải mất mấy trăm tệ cơ đấy, thuê phòng ở đây đắt kinh khủng, bố con lại không kiếm được mấy, chẳng phải dựa vào một mình mẹ bận tối tăm mặt mũi”.

Vừa đi vừa nói chuyện, chúng tôi đã lên tầng 3, mẹ mở một cánh cửa phòng trong số đó, đưa chìa khóa cho tôi, vừa ngáp vừa nói: “Con ngủ trước đi, mẹ buồn ngủ lắm rồi, đồ ngủ ở trong tủ quần áo, mới mua đấy, nếu thiếu thứ gì ngày mai mẹ sẽ dẫn con đi mua, mẹ xuống trước nhé. Ồ, phải rồi, nhà vệ sinh ở tầng 2, ở ngay cạnh cầu thang, trong đó có thể tắm rửa, có bình nước nóng, con biết sử dụng chứ?”

“Vâng, con biết, mẹ đi ngủ đi”.

Sau khi mẹ đi, tôi lôi sách và quần áo đặt xuống cạnh gối, ngồi trên giường và ngắm nghía xung quanh, đây là một gian phòng rất nhỏ và cũng rất đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn, một tủ quần áo, còn có một cái quạt máy rất cũ, đặt ở trên chiếc ghế chỉ có ba chân, tôi ấn nút bật, không có phản ứng. Trên giường dán đầy kín những tờ áp phích và báo, gian phòng này có lẽ rất lâu chưa có người ở, cộng thêm với việc không được thông thoáng gió, tạo ra một thứ mùi ẩm mốc khó chịu.

Đột nhiên tôi cảm thấy mình không phải đến nhà của bố mẹ, mà là ra thành phố kiếm việc làm. Thứ cảm giác này khiến tôi cảm thấy hơi buồn bực.

Trong sảnh ở tầng 2 tối thui, không biết công tắc đèn ở đâu nữa, lần mò hồi lâu cũng không tìm thấy, đành phải dựa vào ánh sáng của hành lang để đi về phía nhà vệ sinh, tôi đẩy cánh cửa đó, bên trong tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì cả, tôi giơ tay lên bức tường bên cạnh cửa để tìm công tắc.

Tách một tiếng, đèn bật sáng.

Cùng lúc đó, mắt tôi chợt mở trừng trừng, máu toàn thân xộc thẳng lên đỉnh đầu, xém chút nữa kêu thét lên.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông, cánh tay để trần đang đứng thẳng quay lưng lại phía tôi, trong tay đang cầm một con dao Thái dĩnh đầy máu tươi, theo chiều con dao, những giọt máu đang nhỏ xuống...

Tôi sợ hãi ngẩn người trước cảnh tượng trước mắt, cứ thế đứng im không hề nhúc nhích.

Anh ta là ai? Sao đêm hôm khuya khoắt lại cầm một con dao đứng ở nhà vệ sinh để làm gì vậy? Bỗng chốc, tất cả các tình tiết tàn sát trong phim kinh dị xuất hiện trong đầu tôi.

Anh ta từ từ quay người lại, đôi mắt đầy tia máu nhìn tôi chằm chằm, trên mặt anh ta cũng dính đầy máu, dưới ánh đèn trông vô cùng đáng sợ. Khi anh ta nhìn rõ tôi, rõ ràng ngẩn người một cái, nhíu mày hỏi: “Cô là ai?”

Tôi há miệng, nhưng lại không nói được tiếng nào, đôi mắt tôi không thể nào rời khỏi phần giữa hai đùi anh ta, không phải tôi háo sắc, mà là giữa hai đùi anh ta có một vũng máu đỏ au khiến tôi sợ hãi, vết máu đó hiện ra vô cùng chói mắt trên chiếc quần màu trắng khiến toàn thân tôi lạnh buốt. Tôi không thể hình dung nổi nỗi sợ hãi trong khoảnh khắc này, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ. Anh ta tự thiến mình rồi!

Anh ta tự thiến mình rồi? Tiếp đó tôi lại bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

Đúng lúc đó, phía bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân và giọng của một người phụ nữ: “A Thụ?”

Tôi còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, người đàn ông trước mặt đột nhiên ném con dao trong tay đi, rồi kéo tôi vào lòng tiếp đến hôn chặt môi tôi.

Tiếng kêu thất thanh của người phụ nữ đó vang lên. Tôi bỗng thần cả người, lớn bằng ngón này, đây là lần đầu tiên tôi bị người đàn ông ôm vào lòng, hơn nữa, còn... hôn một người đàn ông hoàn toàn xa lạ. Tôi quên cả việc giãy giụa, kinh hãi trợn trừng mắt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Anh ta thả tôi ra, nhưng tay anh ta vẫn ôm chặt eo tôi, về mặt khiêu chiến nhìn chằm chằm người phụ nữ đứng ở ngoài cửa.

“Cô ta là ai?” Người phụ nữ có khuôn mặt khá đẹp, nhưng lúc này đây đã bị vẹo vô biến dạng mất rồi. Trước tiên cô ta lướt nhìn đống quần anh ta một cái, nhưng cô ta dường như không thèm quan tâm anh ta có bị người ta thiến hay không, cô ta càng ngạc nhiên hơn khi thấy sự có mặt của tôi, cho nên cô ta dùng thứ ánh mắt kỳ lạ để nhìn tôi, trong mắt dường như toát ra ánh lửa căm giận.

Tôi vốn định vùng thoát ra khỏi anh ta, nhưng bị anh ta ôm chặt hơn. Anh ta so so vai, nói tỉnh bơ: “Mất cô không phải có vấn đề chứ, cô ấy là ai mà cô cũng không nhận ra sao?”

“Tôi...” Tôi vừa mới định giải thích, người phụ nữ đó đã giơ tay tát tôi một cái tát, tát mạnh đến độ mắt tôi hoa lên. Hừ, thế này là thế nào chứ?

Người đàn ông nắm chặt lấy cánh tay cô ta, lạnh lùng hỏi: “Cô đừng có mà quá đáng, cút!”

Nói xong, anh ta bèn đẩy mạnh người phụ nữ ngã ngồi xuống đất, đầu đập mạnh vào cửa, rõ ràng cô ta đã ngất cả người, khuôn mặt lộ ra vẻ không thể nào tin nổi.

Cô ta cắn chặt môi dưới, cắn rất mạnh, môi cô đã nhỏ chút máu, nhưng dường như cô ta không hề cảm thấy đau, cứ nhìn chằm chằm vào tôi bằng ánh mắt lạnh thấu xương, hoàn toàn không thua kém gì đang đối diện với kẻ có mối thâm thù với mình.

Hồi lâu, cô ta chuyển ánh mắt sang người đàn ông bên cạnh tôi, nói từng chữ một: “Được! Anh hãy hó lý! Anh sẽ phải hối hận! Cái ngữ anh cũng chỉ có thứ tầm nhìn này thôi...”

Thế là ý gì chứ? Tôi rất xấu xí sao?

6. Chương 02 - Phần 02

Sau đó, cô ta gắng gượng đứng dậy, giẫm vào đồ của tôi, quay người chạy ra khỏi nhà vệ sinh. Trong hành lang tối om nhanh chóng vang lên những tiếng khóc thảm thiết, rồi xa dần, cuối cùng biến mất.

Tôi định thần lại, lấy tay che mặt mình, trừng mắt nhìn anh ta, đẩy anh ta ra, nhặt bộ quần áo ngủ đã bị giẫm bẩn từ dưới đất lên, đi ra ngoài. Thật đúng là một buổi tối xui tận mạng, tự nhiên lại bị người ta cướp mất nụ hôn đầu, rồi lại vô cớ bị ăn một cái bạt tai, trong lòng tôi thậm chí rửa hai kẻ biến thái đáng chết đó.

Anh ta giữ lấy tay tôi: “Xin... xin lỗi, tôi không cố ý, cô không sao chứ?”

“Thả tôi ra!” Tôi không muốn nhìn anh ta, càng không muốn nói chuyện với anh ta, xin lỗi thì có ích gì chứ, một bên má tôi bây giờ vẫn còn đang đau rát.

“Cô hãy nghe tôi nói...”

Tôi chả có hơi sức đâu mà nghe anh ta nói! Tôi vùng thoát khỏi anh ta, bước nhanh lên tầng, anh ta cũng lên theo, tôi muốn đóng cửa, nhưng bị anh ta chặn lại, tôi bực bội ném bộ đồ ngủ vào cái chậu để dưới gầm giường, trừng mắt nhìn anh ta: “Anh muốn làm gì vậy?”

“Xin lỗi cô”. Anh ta dựa người vào cửa, nghiêng đầu, trông bộ dạng cợt nhả vô cùng đáng ghét.

“Không cần! Cũng chẳng tiêu hóa nổi đâu!”

“Cô là... Cổ Tiểu Yên phải không?” Anh ta nhìn tôi, hỏi dò.

Tôi ngẩn người, lập tức cảnh giác: “Sao anh biết, anh là ai?”

Anh ta cười nói: “Mấy hôm trước tôi nghe thấy mẹ cô nói chuẩn bị về đón cô, đúng là không đánh không quen nhau, tôi tên là Ngô Tử Thụ, rất vui được quen biết cô”.

Có quý mới không đánh không quen anh ta! Tôi liếc mắt nhìn bàn tay phải anh ta giờ ra với vẻ căm ghét, mặc kệ anh ta.

Anh ta rút tay lại, ngại ngần gãi gãi đầu, nói hơi ấp úng: “Vừa rồi thực sự rất xin lỗi, cô ta cứ bám riết lấy tôi, cho nên tôi đã...”

“Đừng có nói với tôi những điều này, tôi buồn ngủ rồi!” Tôi lạnh lùng ngắt lời anh ta, ánh mắt lướt qua vết máu giữa hai đùi anh ta, đột nhiên cảm thấy thật kinh tởm, nghĩ bụng, anh ta đúng là kẻ quá biến thái, anh ta muốn vứt bỏ cô bạn gái của mình, thế là đương nhiên lấy tôi làm là chấn sao? Lại còn dùng cả cái cách đó nữa!

Nghĩ đến đây, tôi lại lườm anh ta một cái, trong lòng càng căm ghét anh ta hơn.

“Ồ, cũng được, cô hãy nghỉ ngơi đi, tôi không làm phiền cô nữa, ngày mai...”

“Ngày mai hẵng hay!” Tôi không muốn nhìn thấy anh ta thêm một giây nào nữa, chỉ hy vọng anh ta lập tức biến mất cho khuất mắt tôi.

Anh ta do dự giây lát, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, nói một câu: “Việc hôm nay, cảm ơn cô!”

Cảm ơn tôi?! Tôi bực bội nghĩ. Tôi thật là oan ức quá đi mất, ánh mắt người phụ nữ rồ dại đó hẳn học nhìn tôi lúc ở nhà vệ sinh, nói không chừng một ngày nào đó, cô ta tự nhiên chạy đến giết tôi. Tiếp đó, tôi lại nghĩ, Ngô Tử Thụ cố “đá” cô ta là đúng, bởi vì cô ta thật quá hung hăng ngang ngược.

Còn cả nụ hôn đầu tiên của tôi nữa... Tôi giơ tay lên chà thật mạnh vào môi, nhổ liên mấy miếng nước bọt, rồi mới đổ vật xuống giường.

17

Tôi vừa mới nhắm mắt, đã nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi tưởng rằng lại là cái tên Ngô Tử Thụ, trở người định mặc kệ hắn ta. Nhưng tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên, không nhanh không chậm, cộc... cộc... cộc...

Cuối cùng, tôi cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, mở mắt: “Ai đấy?”

Tiếng trả lời lại là: “Cộc cộc cộc... cộc cộc cộc...”

Giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng gõ cửa nghe thật chói tai.

Tôi lườm một cái, bước xuống giường, kéo mạnh cửa ra.

Đứng trước cửa là một người con gái, mặc một chiếc váy ngủ gần như trong suốt, đầu tóc ướt sượt đang nhỏ nước, trông bộ dạng như vừa mới tắm gội xong, dưới ánh đèn mờ mờ, sắc mặt của cô ta trắng nhợt như tờ giấy.

Còn chưa kịp đợi tôi mở miệng, cô ta đã nói trước giọng nói nhẹ tênh như thể đến từ giữa tầng mây. Cô nói: “Có cửa không cho tôi mượn?”

“Cửa gì?” Tôi không thể hiểu nổi câu hỏi của cô, đêm hôm khuya khoắt, cô ta cứ gõ cửa phòng tôi mãi, là để mượn chiếc cửa?

“Tôi vừa mới giết bạn trai của tôi, tôi muốn mượn chiếc cửa để chia tách thi thể”.

Tôi bỗng chốc nổi giận, chửi một câu: “Thần kinh!” Rầm một tiếng, đóng chặt cửa bỏ mặc cô ta phía bên ngoài.

Giở trò gì thế? Sao những người trong thành phố đều có vẻ thần kinh không ổn định vậy? Đêm hôm khuya khoắt không ngủ lại thích chạy đi lừa người khác.

18

Tôi ngủ một mạch đến tận chiều mới tỉnh dậy, đầu nặng trĩu, đi tắm gội, sau đó xuống tầng dưới.

Mẹ tôi đang đánh mặt chườm, xem ra việc làm ăn cũng rất tốt, bốn bàn mặt chườm đều chật kín người. Tôi vừa lướt qua đã nhìn thấy ngay kẻ biến thái đêm qua, anh ta đang ngồi bên cạnh mẹ tôi xem đánh bài, anh ta cũng nhìn thấy tôi, nụ cười vừa nở ra đã bị cái lườm nguýt của tôi làm cho vụt tắt, biến thành bộ dạng như sắp khóc. Sau đó tôi mới biết, anh ta là con trai của chủ nhà, làm DJ trong một sàn nhảy Disco.

Mẹ nói: “Tiểu Yên, con dậy rồi à? Hôm qua ngồi trên tàu hỏa lâu như vậy, mẹ sợ con mệt, nên không gọi con”. Nói xong, bèn giới thiệu từng người đang ngồi đánh mặt chườm cho tôi làm quen, “Đây là cô Lưu, đây là chú Lý, anh Chương...”

Tôi hơi dờ dẫm, chẳng nhớ được ai cả. Trong phòng khói thuốc ngập ngụa, làm ắt tôi đau nhức.

“Tiểu Yên, con ra ngoài ăn đi, vừa vặn đi dạo xung quanh, xem có gì cần mua”. Sau đó, mẹ tôi lại bổ sung thêm một câu, “A Thụ, cậu dẫn Tiểu Yên đi nhé”.

Vừa nghe thấy mẹ nói muốn tên biến thái đó dẫn tôi đi, tôi lắc đầu thật nhanh: “Không cần đâu, mẹ à, con có thể tự đi được”.

“Thế sao được chứ? Con vừa mới đến, còn chưa phân biệt được rõ Đông Tây Nam Bắc, lỡ may lạc đường thì sao?”

Tên biến thái đó vội vàng đón lời: “Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa ở đây có rất nhiều kẻ xấu, con gái đi một mình thì không an toàn đâu”.

Tôi lườm anh ta một cái: “Tôi có phải là trẻ con đâu”.

“Được rồi được rồi, mau đi đi, về sớm nhé”. Nói xong, mẹ rút từ trong túi ra mấy trăm tệ đưa cho tên biến thái, tên biến thái không chịu nhận lấy, cười hì hì nói: “Em Tiểu Yên lần đầu tiên đến, con mời em là được rồi”.

Mẹ tôi từ chối qua quýt, rồi rút tiền về, mặt nở nụ cười rạng rỡ: “Thế thì ngại quá. Ai đánh con 6 đấy? Tôi bỏ qua mất rồi. Mọi người đánh sao không báo một câu, không thấy tôi đang mãi nói à?”

Tôi nhìn thấy tên biến thái đang đứng dậy, chậm rãi bước về phía tôi, tôi cuống quá, dậm chân: “Mẹ...”

“Được rồi, mau đi đi!” Mẹ có vẻ hơi mất kiên nhẫn, mẹ không hề quan tâm tới việc tôi có đồng ý hay không, mẹ chỉ đang buồn phiền về việc sao lại không gặp số 6 của mẹ.

Tôi giận dữ đi theo sau anh ta, trong lòng liên tục nguyên rủa anh ta.

Anh ta đưa tôi đi đến con đường đi bộ phần hoa nhất trong thành phố này, ánh nắng chói chang, người đi lại trên đường đông như kiến, khiến tâm trạng người ta vô cùng bức bối, đặc biệt là phải đi cùng với tên biến thái này. Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy có người theo dõi chúng tôi, thứ cảm giác này rất mạnh, nhưng khi quay đầu lại nhìn, thì đều là những khuôn mặt lạ lẫm, có lẽ... chính là người phụ nữ tồi qua.

Lúc đầu anh ta còn hào hứng giới thiệu cho tôi cái này cái kia, nhưng về sau rõ ràng là không còn đủ kiên nhẫn nữa, cứ lặng lẽ đi lang thang cùng tôi. Khi đi qua một cửa hàng ăn nhanh McDonald's, anh ta dừng lại, khuôn mặt bị nắng chiếu đó bừng bừng, quần áo cũng bị mồ hôi thấm ướt đầm, anh ta cúi người, vừa xoa bóp đôi chân mỗi nhừ, vừa nói: “Tiểu Yên, anh...”

Tôi ngắt lời anh: “Xin anh đừng lược bỏ họ của tôi, chúng ta hình như không được thân quen lắm”. Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi rã rời của anh ta, trong lòng tôi thoáng cảm thấy vui mừng.

“Ok, đồng chí Cổ Tiểu Yên, tôi mời cô ăn McDonald's nhé”.

“Không ăn!”

“Em còn chưa ăn cơm mà?”

“Đây là việc của tôi!” Thực ra lúc này hai chân tôi cũng đã mỗi nhừ, vừa mệt vừa đói, nhưng tôi vẫn cố gắng gượng để đi về phía trước, bởi vì tôi thực sự quá căm ghét anh ta, căm ghét cực độ. Anh ta vẫn đuổi theo, sự kiên nhẫn của anh ta có vẻ như đã sắp cạn kiệt, cầu xin tôi: “Bà cô ơi, em không định bắt anh cứ

đi cùng em như thế này suốt cả buổi chiều chứ? Ít nhiều em cũng mua vài bộ quần áo, mua xong chúng ta về nhà, anh có đem theo tiền”.

“Anh có tiền là việc của anh, tôi chỉ thích xem, không thích mua, tôi không hề bắt anh đi theo tôi, nếu anh không thích thì anh có thể đi. Còn nữa, tôi không phải là cô của anh, càng không phải là bà nội của anh, anh chưa được học à? Sao lại có thể không hiểu nổi cách xưng hô chứ?”

“Hừ!” Anh ta cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa. “Tôi chưa từng gặp một ai vô lý như cô, thật đúng là một cô gái không biết tốt xấu là gì!”

Nói xong, anh ta không cần biết phản ứng của tôi, nắm lấy cánh tay tôi, vừa lôi vừa kéo bước vào cửa hàng McDonald’s. Sức anh ta khỏe thế, lôi cánh tay tôi phát đau, tôi giãy giụa, chửi anh ta với những câu nói khó nghe nhất, khiến ọi người đều quay lại nhìn chúng tôi, anh ta hạ giọng nói: “Tôi đề nghị cô ngậm miệng lại, ở đây, ngay cả con nít cũng đều biết cái gì gọi là tố chất!”

Anh ta ném tôi ngồi xuống ghế, sau đó gọi chút đồ, anh ta gọi cho tôi một suất ăn, còn anh ta chỉ gọi một cốc coca.

Tôi vốn định giận dỗi không ăn, nhưng tôi thực sự đã quá đói, cộng thêm việc từ nhỏ đến giờ đều sống ở nông thôn, chưa từng được ăn McDonald’s, vừa mới nhìn thấy mùi thơm lừng của bánh hamburger, lập tức quên mất mình là một cô gái, bắt đầu ăn ngấu nghiến, đúng thật là đói mềm rồi, chỉ một loáng cái đồ ăn trên bàn đã bị tôi dọn dẹp sạch sẽ, tôi thèm thuồng liếm môi, nhưng chợt nhìn thấy anh ta đang nhìn tôi không chớp mắt, bộ dạng đó giống như tôi là ma đói đầu thai. Mặt tôi bỗng chốc đỏ lựng, trừng mắt nhìn anh ta, hần học hỏi: “Làm gì thế? Chưa từng thấy người đẹp ăn uống bao giờ à?”

“Người đẹp ăn uống thì tôi đã thấy nhiều rồi, nhưng chưa thấy ai giống như em, như thế ba ngày rồi em chưa ăn cơm vậy”.

Mặt tôi càng đỏ hơn: “Thế là ý gì vậy? Ai quy định không được ăn nhiều chứ?”

Anh ta cười, lông mày rướn lên: “Đương nhiên không phải, ăn được là có phúc mà. Em có muốn ăn thêm không?”

“Không muốn!” Thực ra anh ta trông không hề xấu xí, thậm chí còn hơi đẹp trai, nhưng tôi nhìn anh ta thế nào cũng đều không vừa mắt.

Anh ta nhìn tôi với vẻ suy tư: “Thật là kỳ lạ”.

“Cái gì kỳ lạ?”

“Trước khi em đến, mẹ em luôn khen em, khen ngợi em hết mức, nói em vừa ngoan ngoãn vừa biết điều, sao tôi cứ luôn cảm thấy em giống như một con nhím?”

“Đó cũng là bởi vì đối xử với mỗi người mỗi khác, nếu như con nhím gặp phải người mà nó không ghét, thì chiếc gai của nó sẽ được thu lại”.

“Từ trước đến giờ chưa có ai nói anh rất đáng ghét”.

“Từ trước đến giờ cũng chưa có ai nói tôi giống con nhím!”

Anh ta lập tức mỉm cười: “Thực ra em cũng rất đáng yêu đấy, sao, vẫn còn tức giận việc đêm qua à?”

Vừa nghe anh ta nhắc đến chuyện đêm qua, tôi liền cảm thấy bực bội, tôi lườm anh ta một cái, quay mặt ra chỗ khác không thèm nói.

“Anh vốn định dọa cô ta cơ, thật không ngờ lại nhìn thấy em, cô ta quá phiền phức, cứ luôn bám chặt lấy anh, đuổi thế nào cũng không được, cho nên anh đã giả vờ mộng du để dọa cô ta. Em không biết đấy, anh có một người bạn còn tuyệt tình hơn anh, nửa đêm bỏ dậy, còn lấy dao chặt loạn lên chiếc gối, trong miệng còn lầm bầm: “Chặt chết mày! Chặt chết mày!”, ha ha, khiến cho bạn gái của anh ta ngay đêm đó sợ hãi chạy mất, không bao giờ dám đi tìm anh ta nữa”.

“Các anh thật là bỉ ổi!”

Anh ta vội xua xua tay, nói tỉnh bơ: “Có một số phụ nữ quá dễ tiện, là tự chuốc lấy thôi, nếu như có một người đàn ông rất đáng ghét cứ lằng nhằng bám theo em, em có cảm thấy phiền phức không?”

“Dù như vậy anh cũng không thể đối xử với tôi... như thế được”.

“Thế nào?” Anh ta nở nụ cười xấu xa.

“Chính là... như thế đó”.

“Là thế nào chứ?”

“Tôi... tôi mặc kệ anh!”

Anh ta đột nhiên ghé mặt tôi, nói nhỏ: “Không phải em định nói cho anh biết, đây là lần đầu tiên của em chứ? Ở trường em chưa yêu ai bao giờ à? Học sinh bây giờ chẳng phải đều rất thoáng sao?”

“Anh...” Mặt tôi đỏ chuyển sang trắng, tức giận đến độ không thốt lên lời.

Anh ta lại mỉm cười, nụ cười trông còn đều giả hơn: “Hay là thế này, em cũng hôn anh một cái, coi như hòa”.

Nói xong, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, ngồi thẳng người một cách gượng gạo. Tôi nhìn theo ánh mắt của anh ta, chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, có vẻ hơi lạnh lùng, và cũng khá tuấn tú đang đi về hướng này, ngồi xuống bàn của chúng tôi một cách rất tự nhiên: “Ngô Tử Thụ”.

Ngô Tử Thụ gãi gãi đầu, vội vàng lôi thuốc từ trong túi áo ra châm cho người đàn ông đó, tươi cười nói: “Chào đội trưởng La, hôm nay sao lại có thời gian đến ăn McDonald’s vậy?”

Người đàn ông đó không trả lời anh ta, mà nghiêm mặt nói: “Tôi đang định tìm cậu để tìm hiểu tình hình”.

Ngô Tử Thụ vỗ vỗ ngực: “Anh cứ hỏi đi, tôi đảm bảo biết gì nói vậy”.

“người phụ nữ sống ở tầng 4 nhà cậu, cậu có quen không?”

“người phụ nữ nào? Tầng 4 nhà tôi có mấy người phụ nữ liền”.

“Chính là gian phòng kê sát ban công”.

“Có biết, nhưng chưa bao giờ nói chuyện, người phụ nữ đó hình như đầu óc không được bình thường, lần nào ra khỏi cửa cũng đều bao bọc cẩn thận, sao thế?”

“Cô ta bị tình nghi liên quan đến một vụ ám sát.”

Mắt Ngô Tử Thụ lóe sáng, bỗng chốc hào hứng: “Vụ mưu sát? Cô ta giết người à?”

“Chúng tôi phát hiện ra một thi thể người nát vụn trong phòng cô ta ở, nạn nhân có lẽ là bạn trai của cô ta, hung thủ đã phân tách các chi, đồng thời hầm đầu nạn nhân trong nồi áp suất, bước đầu phỏng đoán thời gian tử vong vào khoảng từ 12h đến 2h đêm hôm qua...”

“Ôi!” Ngô Tử Thụ kinh hãi kêu lên một tiếng, ngắt lời anh ta, “Không phải chứ? Phân tách các chi? Sao lại có thể biến thái như thế?”

Tôi cũng bất giác buột miệng nói: “Người phụ nữ đó trông như thế nào?”

Người đàn ông quay sang nhìn tôi, hơi ngạc nhiên, dường như bây giờ mới chú ý tới sự tồn tại của tôi. Ngô Tử Thụ vội nói: “Bạn của tôi, Nhím”.

“Nhím?”

Tôi không nói gì, thực tế là tôi đã không thể nói được gì, tôi cảm thấy hơi thở khó khăn, toàn thân lạnh buốt.

Tôi nhớ hôm qua có một người phụ nữ đêm hôm khuya khoắt đến mượn tôi chiếc cửa, cô ta nói: “Tôi vừa mới giết bạn trai của tôi, tôi muốn mượn một chiếc cửa để chia cắt thi thể”.

Toàn thân tôi run rẩy mạnh, thì ra những điều cô ta nói đều là sự thực!

“Này! Ngăn người gì thế, bị hoảng sợ quá không thốt lên lời à?”

Tôi dờ dẫm lắc đầu.

Ngô Tử Thụ lại nói: “Từ lâu tôi đã cảm thấy cô ta không bình thường, thật không ngờ lại biến thái đến như vậy, em thấy đấy, phụ nữ thật sự quá đáng sợ, khi phát điên lên rồi, thì việc tàn nhẫn đến thế nào cũng có thể làm được”.

“Người đàn ông vừa rồi là cảnh sát à?”

“Ừ, La Thiên – đội trưởng đội cảnh sát hình sự, tên nhóc đó rất ngông cuồng, anh chả thèm để ý đến hắn...”

Còn chưa kịp khoác lác xong, điện thoại của anh ta đã vang lên, anh ta nghe máy: “Alô? Phải, đúng là tôi, anh là ai... sao anh biết... ở đâu...” Các cơ trên mặt anh ta từ từ đông cứng lại, dáo dác nhìn xung quanh, sau đó anh ta ra hiệu bằng mắt cho tôi ngồi đây đợi anh, sắc mặt nặng nề vừa gọi điện thoại vừa đi ra phía ngoài.

Khi anh ta vừa bước ra khỏi quán McDonald’s, tôi cũng đã muốn bỏ đi, nhưng tôi vừa đứng dậy, mới phát hiện ra, khi đi ra ngoài, vì quá tức giận, tôi đã quên ghi lại địa chỉ cửa hàng của mẹ, điện thoại cũng không ghi, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi đây đợi anh ta quay về.

Anh ta đi gần hai giờ đồng hồ mới quay về, sau đó anh ta trở nên rất lơ đãng, bồn chồn không yên, mấy lần định nói gì đó với tôi, há miệng ra rồi lại không nói gì. Bộ dạng anh ta trông rất kỳ quái, dường như đang giấu giếm tâm sự gì đó. Nếu như là người khác, chắc chắn tôi sẽ hỏi. Nhưng chuyện của anh ta, tôi không muốn hỏi, cũng không có tâm trạng để hỏi, trong đầu óc tôi toàn là sự việc người phụ nữ đem qua đến mượn tôi cái cửa.

Trở về cửa hàng của mẹ, trời đã tối đen, vụ án thi thể bị chia tách ở tầng 4 rõ ràng đã làm chấn động cả con đường, dường như tất cả mọi người đều đang bàn luận về sự việc này. Bà chủ nhà, cũng chính là mẹ của Ngô Tử Thụ nói, đôi tình nhân ở tầng 4 đó vào thuê từ một tháng trước, bởi vì thuê phòng không cần giấy chứng minh thư, cho nên bà chủ nhà cũng không biết họ tên là gì, là người ở đâu. Chỉ biết họ rất ít khi ra khỏi nhà, và cũng chưa bao giờ chuyện trò chào hỏi người khác, hơn nữa, người phụ nữ đó trông có vẻ không được bình thường, giữa ngày hè nóng nực mà lại bao bọc mình kín mít, luôn đeo cặp kính râm, bà chủ nhà cứ tưởng cô ta bị mắc bệnh gì. Khoảng 3h chiều, bà chủ nhà đi đến tầng 4 thu tiền thuê nhà, gõ cửa hồi lâu cũng không thấy phản ứng gì, nhưng từ trong phòng lại tỏa ra mùi vị kỳ lạ rất nhức mũi, hơi giống mùi hầm thịt, nhưng lại tanh đến độ buồn nôn. Thế là, bà chủ nhà lấy chìa khóa mở cửa, cảnh tượng trong phòng khiến bà ngất luôn tại chỗ, trên tường, trên giường đầy máu, thi thể bị chia cắt thành nhiều phần rải khắp nơi, không biết người phụ nữ đó đi đâu.

Đêm đến, nằm trên giường, tôi không tài nào chợp mắt được.

Người phụ nữ đó sống ở tầng 4, tại sao cô ta lại chạy xuống tầng 3, mà lại đứng phòng của tôi để mượn cửa? Mọi người đều nói thường ngày cô ta đều bao bọc mình rất kỹ, đeo kính râm, tại sao cô ta lại bỏ nguy trang giữ khuôn mặt thật đứng trước mặt tôi chứ?

Đêm qua cô ta không mượn cửa được ở chỗ tôi, vậy thì cô ta đã lấy gì để phân chia thi thể?

Lẽ nào, cô ta lại đi mượn người khác?

Nếu như cô ta tự có hung khí để phân chia thi thể, vậy thì tại sao cô ta lại chạy đến chỗ tôi để mượn? Sao lại phải chạy đến mượn tôi? Cô ta không sợ lúc đó tôi sẽ báo cảnh sát sao?

Tôi cảm thấy mình như bị rơi vào trong một động đen không đáy, chìm dần, chìm mãi...

Cộc cộc cộc... cộc cộc cộc...

Tôi chợt mở trừng mắt, hiện giờ tôi vô cùng sợ hãi tiếng gõ cửa.

Đêm khuya tĩnh mịch, tiếng gõ cửa vẫn đang ngoan cổ vang lên, nó không thể hiểu nổi sự sợ hãi lúc này của tôi. Giống y như đêm hôm qua vậy, không nhanh không chậm, hơn nữa còn theo tiết tấu, mỗi lần gõ ba tiếng, ngừng một lát, lại tiếp tục.

Tôi cảm thấy con tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi liếm đôi môi khô khốc, run rẩy hỏi một tiếng: “Ai?”

“Là mẹ đây, Tiểu Yên”.

Tôi thở phào nhả hơi, thì ra là mẹ tôi. Tôi bước xuống giường, mở cửa ra, cả đầu tôi bỗng chốc như nổ tung, đứng ở ngoài cửa rõ ràng chính là người phụ nữ đêm qua, cô ta vẫn mặc chiếc váy ngủ gần như trong suốt đó, mái tóc ướt sượt vẫn đang nhỏ nước xuống. Người phụ nữ đáng chết này đã giả vờ giọng mẹ tôi để lừa tôi mở cửa cho cô ta.

Cô ta nói: “Vừa rồi tôi đã chia cắt xác bạn trai tôi rồi, cảm ơn cửa của cô”.

Cô ta vừa nói xong, bèn giơ chiếc cửa dính đầy máu...

Tôi hét lên một tiếng, bừng tỉnh khỏi cơn mê. Tôi lập tức cảm nhận thấy nỗi hoảng sợ cùng cực đang lap vè phía mình.

Tôi nhớ đến lời của bà chủ nhà nói: “Cô ta luôn bao bọc mình rất kỹ, không ai biết khuôn mặt thực sự của cô ta như thế nào”.

Con tim của tôi như bị bóp nghẹt, vô cùng đau đớn, như vậy có nghĩa là, tôi rất có khả năng là người duy nhất nhìn thấy khuôn mặt thực sự của cô ta.

7. Chương 03 - Phần 01

CHƯƠNG 3: NGHE NÀY, CHÚNG TA CHẲNG AI THOÁT ĐƯỢC ĐAU 20

Tôi ngủ một mạch đến tận chiều, vừa mới xuống cửa hàng, tôi rất ngạc nhiên khi thấy mẹ đang sắp xếp hành lý. Mất mẹ hơi đỏ, có vẻ như vừa mới khóc, tôi tưởng mẹ cãi nhau với bố, tôi hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ sao thế?”

Mẹ không ngẩng đầu lên nhìn tôi, chỉ mãi sắp xếp đồ: “Bà nội con mất rồi”.

“Bà nội mất rồi?” Tôi kinh ngạc nhìn mẹ, tưởng rằng tai mình có vấn đề.

“Ừ, sáng nay vừa nhận được điện thoại”.

“Sao lại có thể như vậy được chứ? Khi chúng ta đi, chẳng phải bà vẫn khỏe mạnh sao?”

“Nghe nói là... uống thuốc sâu... Mẹ khụt khịt mũi, “Bố con đi mua vé tàu rồi, chiều nay về quê”.

Tôi vô cùng đau đớn, nước mắt tuôn rơi lã chã, tôi quay người, mở cửa, định chạy lên tầng.

“Con đi đâu đấy, Tiểu Yên?”

“Con đi sắp xếp đồ”.

“Không cần đâu, bố mẹ về là được rồi, con ở đây trông cửa hàng, dù sao con có về cũng chẳng giúp được gì”.

Tôi đang định nói thì bố quay về, đã hơn một năm tôi chưa gặp bố, trông bố gầy đi rất nhiều, cũng tiêu tụy đi rất nhiều, râu ria lởm chởm, đầy mùi thuốc lá. Bố đã mua hai tấm vé tàu hỏa, đi vào lúc 5h40' chiều nay.

Tôi chuyển ánh mắt cầu cứu về phía bố: “Bố ơi, con muốn về cùng với bố mẹ”.

Nói thực, cho dù bà nội không mất, tôi cũng rất muốn trở về, tôi cảm thấy tôi vốn không phù hợp với cuộc sống trong thành phố, đặc biệt là sau khi xảy ra vụ án chia tách thi thể ở tầng 4, tôi càng không muốn ở lại đây nữa.

Bố nhìn tôi, rồi lại nhìn mẹ, bố nói: “Hay là... để Tiểu Yên cùng về vậy?”

“Đều về hết cả, ai trông cửa hàng? Trở về lo chuyện hậu sự ít nhất cũng phải mười ngày đến nửa tháng, lâu như thế không làm ăn gì à?”

Bố châm một điều thuốc, khẽ nói: “Anh đã nói với em rồi, đừng có cố đón Tiểu Yên ra đây, nếu không mẹ chúng ta cũng sẽ không...”

“Em sao mà biết sẽ xảy ra chuyện này chứ? Anh nói thế như thể em chỉ mong mẹ chết sớm vậy, nếu em biết bà sẽ uống thuốc sâu, em còn có thể đón Tiểu Yên ra đây sao? Anh nghĩ là trong lòng em dễ chịu lắm à? Thật đúng là...!” Giọng của mẹ rất gay gắt, cuộc sống nơi thành thị đã tôi luyện mẹ sẵn sàng trở thành một con hổ cái bất cứ lúc nào.

Rõ ràng bố rất sợ mẹ, nghe thấy mẹ nói vậy bèn không lên tiếng nữa, tôi cũng không dám nói thêm gì. Sau khi mẹ thu dọn xong, đưa cho tôi chìa khóa cửa hàng, bảo tôi ngủ lại cửa hàng trong quãng thời gian này, đừng có chạy đi linh tinh. Rồi mẹ lại nói với tôi cách thu tiền cước điện thoại và tiền mặt chược, khóa cửa như thế nào, nếu như có gì không hiểu thì có thể hỏi Ngô Tử Thụ. Trước khi đi, mẹ đưa cho tôi 500 tệ, bảo tôi phải chi tiêu tiết kiệm, sau khi bố mẹ lo xong hậu sự sẽ nhanh chóng quay lại.

Sau khi bố mẹ đi, nước mắt tôi chưa lúc nào ngừng rơi, càng nghĩ càng buồn, từ nhỏ đến lớn tôi và bà nội cùng nương tựa vào nhau mà sống. Chắc chắn là bà lo tôi có kiếp nạn gì, không muốn nhìn thấy tôi xảy ra việc, cho nên, bà mới tự kết thúc sinh mạng của mình trước. Tôi nằm bò ra bàn khóc nức nở, bà nội ngốc nghếch của tôi ơi!!!

Trong lòng tôi ít nhiều cũng cảm thấy oán hận mẹ, tại sao lại không để tôi cùng về chứ? Lễ nào trông cửa hàng còn quan trọng hơn cả tang lễ của bà nội sao? Từ bao giờ mẹ đã trở nên toan tính đến như vậy.

Đến tận hơn 1h, bàn đánh mặt chược cuối cùng mới giải tán, nhưng không biết tại sao lại bắt đầu tranh cãi, càng lúc càng kịch liệt, cuối cùng cửa hàng của mẹ trở thành một chiến trường. Cốc trà và tàn thuốc bị ném bay khắp nơi, thật không may tôi lại bị ném trúng, toạc đầu chảy máu. Đến tận khi cảnh sát tới, mới kết thúc được cuộc hỗn chiến này, tôi được đưa đến bệnh viện, khâu 4 mũi, trên trán. Tôi cảm thấy mình thật quá xui xẻo, bố mẹ vừa mới đi đã gặp phải sự việc này.

Đưa tôi đến bệnh viện chính là anh cảnh sát hôm qua đã gặp ở cửa hàng McDonald's, tôi nhớ hình như anh ta tên là La Thiên. Trên đường đưa tôi về nhà, anh hỏi tôi: “Cô vừa đến thành phố S này hả?”

“Vâng, đến từ tối hôm kia”.

“Vậy tại sao cô lại trở thành bạn gái của Ngô Tử Thụ?”

“Quý mới là bạn gái của hắn!” Tôi lẩm bẩm, nghiêng đầu nhìn anh ta, khóe mắt anh ta thoáng xuất hiện một sự lạnh lùng khác thường, khiến người ta có cảm giác xa cách. “Có phải hắn thường xuyên gây chuyện, cho nên mới quen anh không?”

Anh cười khan mấy tiếng, không trả lời.

Cả hai cùng trầm mặc một lúc, tôi lại hỏi: “Vụ án đó... có tiến triển gì không vậy?”

“Ồ? Vụ án nào?” Anh có vẻ như đang lơ đãng.

“Chính là vụ án chia tách thi thể ở tầng 4”.

“Ồ, không tiến triển gì”. Ngừng lại một lát, anh chợt hỏi, “Có phải là cô biết chuyện gì đó phải không?”

Tôi vội vàng lắc đầu nói: “Không, không đâu, tối hôm kia tôi mới đến thành phố S này, tôi chẳng biết gì cả”.

“Vậy sao? Vụ án đó hình như cũng xảy ra vào tối hôm kia”. Nói xong câu này, anh ta bèn im bặt, không nói thêm gì nữa.

Tôi khá mâu thuẫn, không biết có nên nói cho La Thiên biết việc người phụ nữ đó mượn tôi cái cửa hay không, bởi vì chính tôi cũng không hiểu rày là có chuyện gì, nếu như La Thiên không tin thì sao? Đúng vậy, tôi vừa mới đến thành phố S, người phụ nữ đó đã đến mượn tôi cái cửa, rồi còn bạo gan nói rằng cô ta vừa mới giết chết bạn trai của cô ta, muốn mượn cửa để chia tách thi thể, một sự việc kỳ quái đến như vậy nói ra ai tin chứ?

Cân nhắc hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định không nói, không khéo lại lôi tôi vào cuộc mất.

La Thiên đưa tôi về nhà xong liền đi ngay, tôi đứng trước gương ngắm nghía mình, cảm thấy tâm trạng vô cùng tồi tệ. Trên cằm dính một miếng băng gạc dày, chắc chắn sẽ để lại một vết sẹo, ôi, chắc là sẽ hủy hoại nhan sắc.

Tôi lau sạch sàn nhà, rồi lại thu dọn bàn ghế, lúc này mới chuẩn bị đóng cửa, dọn dẹp mãi đến giờ đã gần 4h sáng rồi.

Đột nhiên, một bóng người lao thẳng tới, thình một tiếng đập vào cửa, mùi máu tươi nồng nặc xộc thẳng vào mũi tôi, mình hoảng sợ, lùi lại mấy bước. Người ở trước mắt tôi toàn thân đầy máu, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, đã bị máu tươi nhuộm đỏ, trên cánh tay, cổ và mặt anh ta dính đầy những vết máu đáng sợ.

Anh ta dựa vào cửa, nhìn tôi, trong mắt anh ta tràn ngập nỗi sợ hãi đầy tuyệt vọng.

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, bên tai là một khoảng yên lặng đến ghê người, dường như không nghe thấy cả tiếng thở, mồ hôi lạnh chảy từ bên thái dương xuống.

“Tôi... gọi cuộc điện thoại...” Anh ta vừa mới mở miệng nói, máu tươi liền trào từ trong miệng anh ta ra.

Tôi kinh sợ nhìn anh ta. Tôi cũng sắp đến bên bờ tuyệt vọng. Tôi không biết tại sao đêm hôm khuya khoắt anh ta đột nhiên lại xuất hiện ở đây, tôi sợ hãi, liệu anh ta có tấn công tôi hay không, tôi càng sợ hãi nếu đột nhiên có một người cầm dao lao vào chém, có trời mới biết anh ta có phải đang bị truy sát hay không. Tôi căng thẳng đứng nép vào tường, mất đi toàn bộ khả năng suy nghĩ và ứng phó, cơ thể giống như bị bùa mê đứng im một chỗ không thể nhúc nhích được, ánh mắt cũng không thể rời khỏi người anh ta.

Anh ta lao đảo đến cạnh máy điện thoại, run rẩy nhắc ống nghe, tôi nhìn thấy sau gáy anh ta cũng có vết thương máu me bết bết.

Anh ta ấn một dãy số, sau đó nói bằng giọng khàn đặc đầy khó khăn: “Nghe này... chúng ta ai... ai cũng... không thể thoát được...”

Anh ta gác máy, quay người nhìn tôi, anh ta há miệng, hình như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không nói được gì cả, tập tễnh bước ra bên ngoài, khi bước đến cạnh cửa, anh ta lại một lần nữa quay người nhìn tôi, lộ ra hàm răng dính đầy máu tươi...

Trời ơi! Thật không ngờ anh ta đang cười!

Tôi đóng chặt cửa lại, mãi hồi lâu vẫn không thể định thần lại, tôi nhìn chăm chăm vào chiếc máy điện thoại đó, trên đó dính đầy vết máu, rõ ràng người tôi vừa nhìn thấy không phải là ảo giác.

Nụ cười cuối cùng anh ta cười với tôi, là có ý gì vậy?

Tôi nhìn thấy bên cạnh máy điện thoại để một chiếc túi xách tay màu đen, chắc là anh ta đã bỏ quên lại đây, tôi vội lao đến cầm túi, đang định mở túi, rồi lại do dự, tôi phát hiện ra mình đã quá sợ hãi đến độ toàn thân run rẩy.

Tôi không dám mở túi ra.

Tôi chỉ cảm thấy chiếc túi trong tay mình rất nặng, hơn nữa, giống như một bếp lò hồng rực, càng lúc càng nặng, cũng càng lúc càng nóng, cuối cùng, bịch một tiếng rơi xuống đất, phát ra thứ âm thanh trầm đục.

Cùng theo tiếng vang ấy, tôi chợt nghĩ ra điều gì, quay đầu lại nhìn chăm chăm vào máy tính tiền, mỗi lần gọi xong một cuộc điện thoại nó đều kêu, nhưng khi người đó gác máy, nó không kêu.

Tại sao nó không kêu chứ?

Tôi từ từ bước đến cạnh chiếc máy điện thoại, hít thở một hơi thật sâu, ấn nút. “Không cầm máy”, rồi lại ấn nút “Gọi lại”.

... Xin lỗi, số quý khách vừa gọi không có thực...

Trong âm thanh lạnh lùng phát ra dường như ẩn giấu một cái kim vô hình, đâm xuyên màn đêm tĩnh mịch.

Bên tai tôi lại vang lên câu nói của người đó: “Nghe này... chúng ta... ai... ai cũng... không thể thoát được...”

Anh ta đang nói chuyện với một số điện thoại không có thực?

21

Cả đêm tôi không ngủ được, đến tận trưa mới tỉnh dậy mở cửa, toàn thân nặng trĩu choáng váng, cứ ngồi đó nhìn chằm chằm vào máy điện thoại, tôi đang gọi người đó đến lấy túi của anh ta, cũng đang nghĩ đến cuộc điện thoại kỳ quái đêm qua, tại sao lại là số điện thoại không có thực? Nhìn bộ dạng của anh ta rõ ràng là có người nghe máy, nhưng, nếu như thực sự gọi được, máy tính tiền sao lại không kêu? Hơn nữa, tôi đã gọi lại, rõ ràng là số không có thực, lẽ nào anh ta thực sự đang nói chuyện với một số điện thoại không có thực?

Sao có thể như vậy được? Tại sao anh ta phải làm như vậy? Lẽ nào anh ta là kẻ điên? Cuộc điện thoại đêm qua chỉ là những lời nói điên rồ của anh ta?

Một kẻ điên bị chém đến độ toàn thân đầy máu? Còn đem theo cả túi xách tay?

Không! Anh ta quyết không phải là kẻ điên! Tôi nhanh chóng phủ định sự suy đoán này, anh ta bị kẻ khác đâm chém thành ra như vậy mà vẫn không làm mất túi, điều này đủ để chứng minh trong túi có thứ gì đó rất quan trọng, nếu đã quan trọng như vậy, tại sao khi gọi xong điện thoại, anh ta lại để quên túi ở trong cửa hàng?

Còn cả việc trước khi đi anh định nói gì đó nhưng lại thôi, anh ta muốn nói gì với tôi, hay là muốn nói cho tôi điều gì? Tôi không dám nhắc đến nụ cười của anh ta, nhớ đến nụ cười của anh ta là toàn thân tôi nổi gai ốc, bởi vì, nụ cười của anh ta quá kỳ quái. Không phải là mỉm cười, cũng không phải là cười gian xảo, càng không phải là ở khoảng giữa mỉm cười và cười gian xảo, tôi không biết phải dùng câu chữ nào để miêu tả. Đêm qua tôi đã đứng trước gương nghiên cứu nụ cười của anh ta hồi lâu, cuối cùng miễn cưỡng phù hợp với nụ cười nhe răng của con tinh tinh trong sở thú, kết luận chẳng hợp với logic này khiến tôi giật mình hoảng sợ, làm thế nào mới cười được như con tinh tinh nhe răng...

Thực ra tôi cũng không hề muốn nghĩ đến sự việc này, nhưng càng như vậy, thì nó lại càng hiện rõ trong trí não tôi, kết quả là, càng nghĩ càng thấy đầu óc bấn loạn, càng bấn loạn lại càng cảm thấy sợ hãi.

Buổi tối, tôi nhân lúc không có ai đến đánh mặt chược, bèn đóng cửa hàng sớm, tôi sợ rằng nửa đêm lại có một người đâm dĩa máu me đến gọi điện thoại.

Trên quầy có một tờ báo đang mở ra gây sự chú ý của tôi, tôi không nhớ nó được ai đặt ở đây từ khi nào, tôi cầm lên xem, một bản tin chói mắt đầy mùi máu tanh đã chiếm lấy toàn bộ ánh mắt tôi, trái tim tôi như bị rơi xuống địa ngục.

Bảy giờ sáng, trong công viên Nam Hồ phát hiện ra một cái xác nam giới. Qua kiểm chứng, nạn nhân tên Chung Thành Vỹ, 28 tuổi, người thành phố S. Da mặt nạn nhân bị lột sạch, trên người cũng có rất nhiều vết dao đâm. Thời gian tử vong cách đây khoảng chín giờ đồng hồ. Qua bước đầu phân tích, phía cảnh sát nghi ngờ đây là một vụ hung án có chủ ý, nguyên nhân dẫn đến cái chết đang trong quá trình điều tra của cảnh sát.

Ảnh chụp trên thẻ chứng minh thư của nạn nhân được phóng to, vừa nhìn tôi đã nhận ngay ra khuôn mặt đó, anh ta chính là người đêm qua đến cửa hàng gọi điện thoại!

anh ta tên Chung Thành Vỹ, anh ta chết rồi.

tôi nhìn đi nhìn lại câu đó: Thời gian tử vong cách đây khoảng chín giờ đồng hồ.

sao lại có thể là chín giờ đồng hồ? Nếu theo như 7h sáng phát hiện ra thi thể của anh ta, thì anh ta phải chết từ lúc 10h đêm hôm qua, vậy vào khoảng 4h đêm người mà tôi nhìn thấy, anh ta là...

tôi bất giác rung mình một cái, liệu có phải là bác sĩ pháp y đã nhầm không? Nhưng cho dù có nhầm, cũng không thể nhầm một cách sai lệch đến như vậy, từ 10h đến 4h, chênh lệch gần sáu giờ đồng hồ, đó là khái niệm gì chứ? Không thể nào lại có vị bác sĩ pháp y cẩu thả và không có trách nhiệm như vậy chứ? Lẽ nào trên đời thực sự có ma quỷ?

Đầu óc tôi cứ thế quay cuồng, tôi thậm chí đã nghĩ đến việc báo cảnh sát, hoặc là đi tìm La Thiên, nhưng sau khi tìm thấy La Thiên, tôi sẽ nói với anh ta như thế nào đây? Một người đã chết đến gọi điện thoại? Hơn nữa còn gọi vào số máy không có thực? Không chừng anh ta không những không tin, còn cho rằng tôi có liên quan đến cái chết của Chung Thành Vỹ.

Tôi phải làm thế nào đây?

Lại đúng lúc này bố mẹ về quê lo liệu việc hậu sự cho bà nội, phải mười hôm đến nửa tháng mới có thể quay về được, tôi không có lấy một ai để bàn bạc, phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại đi tìm tên Ngô Tử Thụ biến thái đó? Không! Tôi thà bị sợ hãi chết khiếp, cũng quyết không đi tìm hắn.

Tôi nhủ thầm: “Bà nội ơi, tại sao cháu vừa mới đến thành phố S đã gặp phải bao chuyện đáng sợ như vậy? Đầu tiên là người phụ nữ kỳ lạ đêm hôm khuya khoắt đến mượn cháu cái cửa để chia thi thể, sau đó lại có người đánh nhau vô tình đập vào đầu cháu, bây giờ lại gặp phải một người đã chết chạy đến cửa hàng gọi th, tất cả những điều này đều là ngẫu nhiên, hay là mệnh của cháu thực sự có kiếp nạn? Bà ơi, bà có thể nói cho cháu biết không? Bà hay nói cho cháu biết tiếp theo đây cháu phải làm thế nào?”

Tôi cứ đi đi lại lại trong phòng giống như một kẻ đầu óc không bình thường, nghĩ hồi lâu, tôi quyết định mặc kệ, phải rồi! Cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng, túi của anh ta vẫn còn đang bị khóa trong ngăn tủ...

Bên trong đó chưa gì vậy?

Tôi cảm thấy mình sắp phát điên, ý thức của tôi bị chia làm hai, một bên bảo tôi ném cái túi đi, còn phía bên kia lại bảo tôi mở túi ra.

Có lẽ ném chiếc túi đi, tất cả mọi sự việc sẽ kết thúc, nhưng nếu mở ra...

Nỗi hoảng sợ luôn được giấu trong những điều mình không hề biết trước, nó đang dụ dỗ tôi.

Ném đi, hay là mở ra?

Tôi căng thẳng đến tột cùng, dường như lấy tính mạng của mình để đặt cược thắng thua.

Bỗng chốc, con tim của tôi bị co thắt lại, với tốc độ nhanh nhất, tôi lấy chiếc túi đó ra khỏi ngăn kéo, kéo khóa...

22

Ở trên thế giới này, có một số thứ không thể dây vào nó, nếu đã dây vào, có thể nó sẽ mãi bám theo bạn, cho đến khi bạn chết đi.

Khi tôi bước ra khỏi cửa hàng, là vào buổi tối sau đúng một tuần, bởi vì tôi không thân thuộc với đường phố nơi đây, cho nên vừa ra khỏi cửa, tôi đã bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến đường Tây Vĩnh Hòa.

Có lẽ, bạn còn căng thẳng muốn biết trong túi Chung Thành Vỹ để lại rốt cuộc chứa thứ gì hơn cả tôi, có phải vậy không?

Bây giờ tôi nói cho bạn biết, là tiền mặt! Năm vạn tệ và một bức thư.

Tôi không biết, trong lúc tôi đếm số tiền đó, ngón tay của tôi vì quá run rẩy mà trở nên co giật, bởi vì tôi lớn bằng ngần này, chưa bao giờ nhìn thấy số tiền lớn như vậy bày ra trước mắt tôi, điều quan trọng là, số tiền mà tôi đang đếm chính là tiền mà một người đã mất để lại, nó không giống với tiền nhặt được, coi như là di sản, di sản thực sự không đáng sợ, điều đáng sợ chính là Chung Thành Vỹ chết một cách kỳ lạ, khó hiểu, hơn nữa quá đáng sợ.

Nói ra thì cũng hơi xấu hổ, bạn chớ nên coi rằng tôi là một kẻ rất tham lam, có một khoảnh khắc, tôi đã nảy sinh suy nghĩ chiếm đoạt toàn bộ số tiền này, ai có thể kháng cự được sự mê hoặc của tiền bạc chứ? Mâu thuẫn hồi lâu, cuối cùng bởi vì tâm lý bất an, sợ nửa đêm có ma đến gõ cửa nên đã từ bỏ suy nghĩ này.

Nhưng hiện giờ tôi cũng không thể chắc chắn được rằng số tiền 5 vạn tệ này có phải là của Chung Thành Vỹ hay không, bởi vì lá thư trong đó, lúc đó tôi thậm chí đã nghĩ, liệu có phải Chung Thành Vỹ đã cướp túi của người khác và bị người ta đâm cho thành ra như vậy, nhưng nghĩ lại thì lại thấy không thỏa đáng, bởi

vì câu nói lúc anh ta gọi điện thoại, nếu như khi Chung Thành Vỹ gọi điện thoại đã thực sự chết rồi, vậy thì hồn ma ẩn một số máy không có thực là điều cũng không phải quá kỳ, điều kỳ lạ chính là câu nói của anh ta: Chúng ta ai cũng không thể thoát được. Là có ý gì vậy? Lẽ nào anh ta đã sớm biết được cái chết của mình, hơn nữa cái chết sẽ còn được tiếp diễn?

Vậy thì, người tiếp theo sẽ là ai?

Lá thư đó viết cho Ngô Vĩnh Thanh, địa chỉ số 137 đường Tây Vĩnh Hòa, nhìn tên, có lẽ đó là một cô gái, nhưng điều kỳ lạ là, trên lá thư không có tem bưu điện, cũng không viết tên và địa chỉ người gửi, điều kỳ lạ hơn là, tên người nhận trên lá thư viết rất yếu ớt, có một số nét chữ còn chưa viết ra, xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến ta có cảm giác người viết những chữ này vốn không hề cầm chặt bút, lại có vẻ như một người sắp chết gắng gượng viết ra vậy.

Lẽ nào Chung Thành Vỹ viết cho Ngô Vĩnh Thanh trước lúc chết? Anh ta muốn nói cho Ngô Vĩnh Thanh biết người tiếp theo phải chết chính là cô? Tại sao lại phải viết thư chứ? Cùng ở trong thành phố S, gọi điện thoại hoặc tự mình đến chẳng phải còn tiện hơn sao? Anh ta có thể đến cửa hàng mẹ tôi gọi điện thoại sau khi đã chết, tại sao lại không thể đưa túi xách đến tận tay Ngô Vĩnh Thanh?

Lẽ nào họ không thể gặp mặt, cũng không thể liên lạc? Chung Thành Vỹ muốn nhờ người khác chuyển lời đến Ngô Vĩnh Thanh?

Nói đến việc Chung Thành Vỹ đến cửa hàng gọi điện thoại, sự việc này tôi đã suy nghĩ mãi mà vẫn không sao hiểu nổi. Sau khi tôi nhìn thấy tin về cái chết của anh ta ở trên báo, ngày hôm sau tôi đã hỏi thăm công viên Nam Hồ ở đâu, là ở phía nam thành phố, cách cửa hàng của mẹ khoảng nửa tiếng đồng hồ đi xe taxi, tôi thực sự không thể hiểu nổi Chung Thành Vỹ sau khi chết tại sao lại chạy một quãng đường xa như vậy để đến gọi điện thoại.

Bộ dạng lúc chết Chung Thành Vỹ rất đáng sợ, giữa anh ta và hung thủ rốt cuộc là có mối thù hận sâu sắc như thế nào, tại sao hắn lại tàn nhẫn lột sạch da mặt anh ta vậy?

Phải làm thế nào mới có thể lột hết cả làn da trên khuôn mặt chứ? Lột như thế nào? Có lẽ... hung thủ là một bác sĩ khoa ngoại.

8. Chương 03 - Phần 02

Tôi càng lúc càng cảm thấy sự việc này quá kỳ kỳ cổ quái, sau khi suy nghĩ hồi lâu, quyết định đi đến đường Tây Vĩnh Hòa, có lẽ tôi có thể tìm thấy đáp án ở chỗ Ngô Vĩnh Thanh. Tôi vốn định đợi đến khi bố mẹ về thì mới quyết định, nhưng đã một tuần trôi qua, họ vẫn không hề có chút tin tức gì, đi động của bố tôi luôn ở ngoài vùng phủ sóng, có lẽ ở nông thôn không có đủ sóng.

Sau khi xe taxi đi hơn mười phút, rẽ vào một ngõ nhỏ khá vắng vẻ, rồi sau khi quành tới quành lui bảy, tám lần bèn dừng trước cửa một ngôi nhà, tôi trả tiền và xuống xe. Đây là một khu vực dân cư rất yên tĩnh. Tôi đến gần ngôi nhà đó, nhìn rõ biển trước cửa, chính là 137 đường Tây Vĩnh Hòa.

Trong phòng đang sáng đèn, chắc là có người, thế là tôi bèn ấn chuông cửa. Nói thực, tôi hơi căng thẳng, tôi không biết sau khi gặp Ngô Vĩnh Thanh sẽ nghe được một câu chuyện như thế nào.

Một cơn ho rũ rượi vang lên, một ông già ra mở cửa, tóc ông bạc phơ, trên mặt đầy những vết nhăn nhoe già nua, mặc một chiếc áo sơ mi trắng ướt đầm mồ hôi, chiếc quần đùi rộng kẻ caro màu xanh lam. Ông hỏi tôi: “Cô tìm ai?”

Giọng của ông nghe có vẻ hơi lạnh, thế nhưng lại khô cứng, thái độ rất không tốt.

“Xin hỏi, Ngô Vĩnh Thanh có ở đây không ạ?” Tôi vừa nói vừa nhìn vào trong, một bà lão ngồi trên ghế sofa xem ti vi, quay lưng lại phía tôi, trên màn hình ti vi toàn là những nét nhiễu sóng, không hề có hình ảnh, cũng chẳng có âm thanh, bà đang xem gì thế nhỉ?

“Cô là...” Ông lão nhìn tôi từ đầu xuống chân, trên nét mặt không thể hiện bất cứ cảm xúc nào, ông đứng gần ở đó không hề nhúc nhích, cũng không có ý định mời tôi vào nhà.

“Cháu là bạn của cô ấy, cô ấy có nhà không ạ?”

“Không có, con nha đầu khốn kiếp đó đã lâu không hề về nhà”.

“Vậy ông có biết cô ấy đi đâu không ạ?”

“Chắc chắn là lại ở cùng với bọn khốn Lưu Gia Minh đó, con bé khốn kiếp này tốt nhất là chết ở ngoài đường đừng có quay về nữa, cả ngày chỉ biết quanh quẩn với cái lũ lưu manh đó, nó càng lớn càng không thể nào kiểm soát được...” Ông lão luôn miệng nói “con nha đầu khốn kiếp” khiến tôi nghe mà cảm thấy rất khó chịu.

“Dạ, vậy ông có biết làm thế nào để tìm thấy cô ấy không ạ?” Tôi nhìn thấy thần thái của ông có vẻ hơi cảnh giác, lập tức thận trọng bổ sung thêm một câu: “Cháu tìm cô ấy có việc gấp, nếu không cũng không đến làm phiền ông muộn thế này, có phải không ạ?”

Ông lại nhìn tôi một hồi, ánh mắt đó có vẻ hơi miễn cưỡng, mang theo chút dò xét, khiến tôi toàn thân cảm thấy không được thoải mái. Sau đó, ông đi đến gần chiếc ti vi, lấy ra giấy và bút, cúi người xuống bàn để ti vi viết gì đó. Bà lão từ đầu vẫn ngồi im ở đó, không thêm chú ý đến sự tồn tại của tôi, giống như là một pho tượng đá lạnh lẽo.

Ông lão viết xong, xé một tờ giấy, bước lại đưa cho tôi: “Đây là số điện thoại của Lưu Gia Minh, cô tự đi tìm đi, tìm thấy con nha đầu khốn kiếp đó hãy bảo nó quay về nhà ngay, đã sắp trở thành hoang dại rồi đấy...”

Tôi liên tục gật đầu, cảm ơn ông, lúc vừa chuẩn bị rời khỏi đó, bà lão ngồi trên ghế đột nhiên quay người lại, “nhìn” tôi, tôi bất giác hít một hơi thật sâu.

Đó là một đôi mắt toàn màu trắng dã, bên trong không hề có con ngươi đen.

Bà ấy là một người mù!

Trong lúc tôi còn đang ngẩn người, bà toét miệng, lộ ra mấy chiếc răng thưa thớt, không nhận được ra là bà đang khóc hay đang cười.

Tôi chạy một mạch ra khỏi con phố nhỏ, sợ rằng nếu chạy chậm một chút sẽ bị một bàn tay vô hình nắm chặt, đôi mắt trắng dã của bà lão như thể mọc ngay ở trong não tôi vậy, không thể nào đuổi nó đi được.

Tôi tìm một bộ điện thoại công cộng, cuống cuống ấn số điện thoại của Lưu Gia Minh, phía bên anh ta rất ồn. “Xin hỏi, anh... anh là Lưu Gia Minh phải không?” Tôi đập khe khẽ tay vào lồng ngực đang thổn thức.

“Đúng vậy, cô là ai?”

“Tôi tìm Ngô Vĩnh Thanh, hiện nay cô ấy có ở cùng anh không?”

“Ai cơ?”

“Ngô Vĩnh Thanh.”

“Ngô Vĩnh Thanh nào?” Còn chưa đợi tôi nói, giọng của anh ta đột nhiên cao vút, “Cô nói gì vậy? Cô tìm ai?”

Tôi cứ tưởng ở chỗ anh ta quá ồn không nghe rõ, bèn lặp lại một lần nữa.

Anh ta không nói gì, phía bên kia đột nhiên yên tĩnh hẳn, bỗng chốc, không có chút âm thanh nào cả. Tôi khẽ hỏi: “Alô? Anh vẫn đang nghe chứ?”

“Đang nghe”.

“Thế Ngô Vĩnh Thanh...”

Trầm mặc giây lát, anh nói: “Cô ấy chết rồi”.

Tôi kêu lên: “Cô ấy chết rồi?” Lẽ nào tôi đã đến muộn mất rồi?

“Đúng vậy, cô ấy đã chết cách đây hai năm!”

23

Hai mươi phút sau, tôi bắt xe vội đến quán cafe “Ấn tượng” của Lưu Gia Minh, anh ta chọn một phòng riêng, chúng tôi ngồi đối diện với nhau, trong phòng bật điều hòa, để chịu hơi bên ngoài rất nhiều.

Trông anh ta khoảng 27, 28 tuổi, tóc cắt rất ngắn, lông mày rậm, trên cổ đeo một sợi dây chuyền bạch kim to, mặc một chiếc áo phông màu đen, trên cánh tay trái lộ ra một chút hình xăm, không nhận được ra là hình xăm gì. Đây là một người đàn ông có chút dã tính, không phải rất tuần tú, nhưng cũng khá nam tính.

Anh ta rút bao thuốc lá ra khỏi túi quần, rồi rút một điếu ra châm, hít vào một hơi thật sâu, nhả ra luồng khói đặc: “Xưng hô với cô như thế nào nhỉ?”

“Tôi tên Cổ Tiểu Yên, anh cứ gọi tôi là Tiểu Yên đi”.

“Cô là bạn của Ngô Vĩnh Thanh? Sao trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô nhỉ?” Trong lúc nói, anh ta rót cho tôi một tách trà.

“À...” Tôi nhất thời cứng họng, cũng không biết nên trả lời anh ta như thế nào, tôi vốn không hề quen biết Ngô Vĩnh Thanh, tôi chẳng biết gì về cô ấy cả.

“Sao cô lại biết được số điện thoại của tôi?” Anh ta uống một ngụm trà, đưa cốc trà sát lên mũi ngửi, dường như vừa cố ý vừa vô tình xoay chuyển đề tài.

“Tôi vừa mới đến nhà cô ấy...”

“Cô đến nhà cô ấy rồi sao?” Anh ta ngắt lời tôi, nhíu mày, đặt tách trà xuống bàn.

“Đúng vậy”.

“Nhà cô ấy có người sao?”

“Có chứ, hai ông bà già, chính họ đã cho tôi số điện thoại của anh”.

Anh ta nhíu mày chặt hơn: “Cô chắc chắn... đó là nhà cô ấy?”

Bộ dạng của anh ta làm cho tôi thấy vô cùng mơ hồ: “Số 137 đường Tây Vinh Hòa, chẳng phải sao?”

Anh ta nhắm mắt lại, hít thở một hơi thật sâu, lúc anh ta mở mắt ra, ánh mắt anh ta trở nên rất nặng nề, anh ta nói: “Hai người gái mà cô nhìn thấy trông như thế nào?”

Tôi miêu tả sơ qua, anh ta liên tục hít hai hơi thuốc, sau đó ném đầu mẩu thuốc lá vào trong gạt tàn, lẩm bẩm: “Vậy thì họ có lẽ là ông nội và bà nội của cô ấy, sao họ lại có thể nhớ được số điện thoại của tôi...” Ngừng lại một lát, anh ta đột nhiên nhìn tôi, giọng nói trở nên cương quyết, “Cô vốn không phải là bạn của Ngô Vĩnh Thanh, cô là ai?”

Tôi giật mình hoảng sợ bởi câu hỏi đột ngột của anh ta, chẳng kịp nghĩ, tôi buột miệng nói: “Thực ra tôi là bạn của vtc”.

“Chung Thành Vỹ? Thế thì càng không thể”.

“Là... thật đấy”. Tôi quyết định lý mặt quả quyết là bạn của vtc, bởi vì tôi phát hiện ra mình không tìm nhầm người, có thể hỏi được một số sự việc từ người đàn ông này.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, kiểu cười này mang theo thái độ chế giễu, khiến tôi hơi chột dạ, nhưng tôi vẫn cố tình tỏ vẻ trấn tĩnh, nhìn anh ta, anh ta nói: “Nếu như cô là bạn của Chung Thành Vỹ, vậy thì lẽ ra cô phải biết tình hình của Vĩnh Thanh, và cả ông nội và bà nội cô ấy, hơn nữa, bạn bè của Chung Thành Vỹ hầu như tôi đều quen biết cả. Nói đi, rốt cuộc cô là ai? Cô đến tìm tôi làm gì?”

“Sự việc là như thế này...” Đầu óc tôi chuyển động thật nhanh, “Thực ra... tôi là một người họ hàng xa của Chung Thành Vỹ vẫn sống ở nông thôn, mấy hôm nay vừa mới đến, cho nên anh chưa nhìn thấy tôi bao giờ, quả thực là tôi không quen biết ntv, mấy hôm trước ở trong phòng Chung Thành Vỹ tôi có nhìn thấy một bức thư, viết cho Ngô Vĩnh Thanh, tôi nghĩ bức thư này rất quan trọng, cho nên tôi đã đi tìm Ngô Vĩnh Thanh, tôi không biết cô ấy đã... Tôi vốn muốn giúp Chung Thành Vỹ giao bức thư này tới tận tay cô ấy, rồi sau đó tôi đã tìm được anh”. Tôi càng nói càng lưu loát, cuối cùng nói liền một hơi đến hết.

Anh gật đầu, nhìn tôi, xem ra tôi bịa chuyện y như thật, cộng thêm với bộ dạng nhà quê của tôi, anh ta dường như có vẻ hơi tin. Anh ta hỏi: “Vậy cô biết trong thư viết những gì không?” Khẩu khí rõ ràng nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

Tôi thở phào, lắc đầu: “Không biết, tôi chưa mở ra xem”.

Anh ta lại châm một điếu thuốc, dựa người vào ghế, trầm ngâm giây lát, khẽ nói: “Chung Thành Vỹ cũng chết rồi”.

Tôi thoáng giật mình sợ hãi. Anh ta nói Chung Thành Vỹ “cũng” chết rồi, hơn nữa lại nói với vẻ bình tĩnh tự nhiên đến thế, dường như cái chết của Chung Thành Vỹ sớm đã nằm trong dự liệu của anh ta. Qua lời nói của anh có thể nhận ra, cái chết của Chung Thành Vỹ và Ngô Vĩnh Thanh hình như có mối liên hệ nào đó, vậy thì anh ta có quan hệ gì với Chung Thành Vỹ, và cả Ngô Vĩnh Thanh nữa?

Tôi nhìn anh ta, thở dài, nói: “Đúng vậy, hình như là bị người ta chém chết, hung thủ quá tàn nhẫn, hôm đó khi tôi vừa nhìn thấy tờ báo...”

“Báo giấy?” Anh ngắt lời tôi, “Báo giấy ngày hôm nào?”

“Chính là ngày phát hiện ra thi thể của anh ấy”.

“Báo gì vậy?”

“Tôi... không chú ý”. Lúc đó tôi chỉ cuống lên sợ hãi không để ý là báo gì.

Anh ta nhìn tôi với ánh mắt kỳ dị, rồi cười đau khổ: “Có thể là cô đã nhớ nhầm rồi, những vụ án như kiểu Chung Thành Vỹ vốn không thể nào phá nổi, bọn họ không thể nào lại đăng báo được, càng không thể đăng ngày hôm đó”.

Nghe anh ta nói vậy, nhớ lại tờ báo đó, hình như cũng hơi có chút khả nghi, 7g sáng phát hiện ra xác của Chung Thành Vỹ, khả năng báo đăng ngay ngày hôm đó thực sự rất ít, nhưng tôi rõ ràng đã nhìn thấy bản tin trên tờ báo, nếu không sao tôi có thể biết được về cái chết của Chung Thành Vỹ, sao lại biết nạn nhân tên là Chung Thành Vỹ? Nhưng... ai đã để tờ báo đó lên quầy? Lẽ nào chỉ đơn thuần để cho tôi nhìn thấy mẫu tin đó? Tại sao chỉ đơn thuần để cho tôi nhìn thấy mẫu tin đó? Tại sao Lưu Gia Minh lại có thể khẳng định vụ án của Chung Thành Vỹ vốn không thể phá được? Là do trước đây đã xảy ra những vụ án tương tự, hay là anh ta biết hung thủ là ai?

“Tôi cảm thấy...” Anh ta lấy tay ra hiệu: “Nghe tôi nói này, sự việc này tốt nhất cô đừng nhúng tay vào, vốn không phải là việc cô có thể nhúng tay vào, cứ coi như không biết gì đi nhé”.

“Nhưng tôi đã biết rồi”.

“Chẳng có lợi gì cho cô đâu, thật đấy, hãy tin tôi”.

“Tại sao?” Tôi không hiểu, nhưng cũng càng tăng thêm lòng hiếu kỳ, thấy anh ta trầm mặc không nói, tôi cầu xin anh ta, “Anh hãy nói cho tôi biết được không? Tôi thực sự rất muốn biết, tôi đảm bảo sẽ không nói với người khác, tôi hứa! Cái chết của Chung Thành Vỹ... có phải là liên quan đến cái chết của Ngô Vĩnh Thanh không?”

Anh ta không trả lời câu hỏi của tôi, mà nhìn tôi đầy băn khoăn, sau đó để lộ ra một nét mặt rất kỳ quái, như thể là quyết định tiết lộ một bí mật trọng đại vậy. Anh ta nói: “Cô biết không, trong nhà Vĩnh Thanh đã hai năm nay không có ai ở rồi”.

Câu nói của anh ta khiến tôi giật nảy mình: “Hai năm rồi không có ai ở? Vậy ông nội và bà nội của cô ấy?...”

“Họ đã qua đời từ lâu rồi...”

Trái tim tôi nặng trĩu: “Chết từ lâu rồi? Vậy... vừa rồi tôi nhìn thấy...” Tôi không dám nói tiếp nữa, tôi nhớ đến con người mắt trắng của bà lão, rùng mình.

“Cô đã muốn biết như vậy, vậy thì tôi sẽ nói cho cô biết”.

Làn khói dày đặc xuất hiện trên mặt anh ta, nét mặt anh ta trở nên rất mơ hồ.

24

“Ba người chúng tôi từ khi học tiểu học đã là học cùng nhau, cho đến tận cấp 3, Chung Thành Vỹ và Vĩnh Thanh còn ngồi cùng bàn, hồi đó chúng tôi chơi với nhau rất thân. Trong trường, không ai dám bắt nạt ba người chúng tôi, lúc đó, chúng tôi còn có một biệt hiệu là “Hội Chim Phượng Hoàng Lửa”, cô biết Phượng hoàng lửa không?”

“Phượng hoàng lửa?”

Anh ta gật đầu, rồi lại châm một điếu thuốc, nét mặt có vẻ hơi thương cảm, rồi anh ta lại nói tiếp: “Biệt hiệu này do Vĩnh Thanh đặt ra, nghe nói trong truyền thuyết có một loại chim gọi là Phượng hoàng lửa, tuổi thọ của nó chỉ có 500 năm, 500 năm sau, nó sẽ tự mình lao vào giữa đám lửa cháy rực và bị đốt thành tro, loại tro này lại biến thành một con Phượng hoàng lửa mới, Vĩnh Thanh nói tình bạn của ba người chúng tôi cũng tồn tại mãi mãi không bao giờ bị dập tắt giống như con chim Phượng hoàng lửa. Thực ra, Vĩnh Thanh là một cô gái rất đáng thương, bố cô ấy đã mất từ khi cô còn rất nhỏ, sau đó mẹ cô đi theo một người đàn ông đến vùng Đông Bắc, và không bao giờ quay lại nữa, cô ấy đã được ông bà nội nuôi lớn trưởng thành, có lẽ do từ nhỏ đã không có bố mẹ, tính cách của Vĩnh Thanh rất kỳ quái, ở trường học thì nghịch ngợm như con trai vậy, gây gỗ, đánh nhau, chuyện gì cô ấy cũng dám làm. Mười hai tuổi đã học hút thuốc, mười ba tuổi bắt đầu yêu đương, ở trong trường gần như không có ai không sợ cô ấy, cô ấy có một thứ tính cách như đùa với mạng sống của mình, nếu không phải là bà nội cô ấy cứ luôn dập đầu lạy hiệu trưởng, hiệu trưởng đã đuổi học cô ấy từ lâu rồi. Cô ấy là đứa học sinh đầu tiên dám hút thuốc trước mặt giáo viên, hơn nữa còn là nữ sinh, nói thực, hồi đó tôi rất thích cô ấy, cô ấy kỳ lạ như vậy, phản nghịch như vậy, khác biệt với mọi người như vậy...”

“Tôi nhớ hôm đó, hồi chúng tôi học lớp 12, đã sắp sửa tốt nghiệp, Vĩnh Thanh cũng không biết do đâu mà nghĩ ra được ý này, nói thẳng phải đi đến ngôi nhà ma chơi trò Diệt tiên(1). Lúc đó chúng tôi có tất cả sáu người, ngoài tôi, Chung Thành Vỹ, Ngô Vĩnh Thanh còn có ba bạn nữ, đều học chung một lớp, họ nghe nói định đi đến ngôi nhà ma, nhất quyết không chịu đi, Vĩnh Thanh nói mọi người đều sắp tốt nghiệp rồi, sau này sẽ không có cơ hội để bày trò gì nữa, cứ cố kéo ba bạn nữ đó cùng đi. Hồi đó chúng tôi đều quá trẻ, tính tình kiêu hãnh, vốn không hề biết sợ hãi là gì”.

“Ngôi nhà ma đó vốn có một đôi tình nhân sinh sống, người đàn ông vì đồng tiền mà đã ruồng bỏ người phụ nữ. Người phụ nữ đã cùng với đứa trẻ trong bụng mình thắt cổ tự vẫn ngay trong ngày sinh nhật. Hình dạng lúc chết vô cùng đáng sợ, trước khi cô ta treo cổ còn lột cả bộ da mặt của chính mình, còn kèm theo một lời nguyện vô cùng tàn độc”.

“Lời nguyện?” Tôi mở to mắt, cảm giác như mình đang nghe một câu chuyện ma.

“Đúng vậy. Nhưng không ai biết được lời nguyện của cô ta là gì, vào buổi tối thứ ba sau khi cô ta chết, người đàn ông đó của cô ta không biết ma quỷ khiến thế nào lại đi đến ngôi nhà ma, kết quả là cũng treo cổ chết, hơn nữa lại treo cổ chết đúng vị trí mà người phụ nữ đó đã chết, da mặt tương tự cũng bị lột sạch, về sau ở đó thường xuyên nghe thấy những chuyện ma quỷ kỳ quái, rồi không ai còn dám đến gần nó nữa. Không biết Vĩnh Thanh tại sao lại nghĩ đến việc đi đến đó để chơi Diệt tiên. Khi chúng tôi đến ngôi nhà ma, trời đã tối, có lẽ là bị đóng chặt nhiều năm, khắp nơi đầy mạng nhện, trong phòng bốc ra thứ mùi ẩm mốc. Để tăng thêm bầu không khí kinh dị, chúng tôi bèn mời Diệt tiên ở ngay tại gian phòng mà họ đã thắt cổ chết, khi vừa mới mời Diệt tiên ra, một cô gái trong số đó nói cô ấy muốn đi vệ sinh. Cô chắc đã từng nghe nói đến Diệt tiên rồi chứ? Nếu sau khi mời nó ra, ngón tay không được tùy tiện rời khỏi chiếc đĩa, nếu không...” Nói đến đây, anh ta chợt dừng lại, rồi lại châm một điếu thuốc, xem ra anh ta nghiện thuốc nặng, hút hết điếu này đến điếu khác, bởi vì trong phòng không mở điều hòa, khói thuốc không bay

đi được, làm cho tôi đau đầu như muốn nổ tung. Điệp tiên thì tôi biết, trong trường học, những bạn gái thường hay nghiên cứu trò chơi khá rùng rợn này.

“Hồi đó, Chung Thành Vỹ đang theo đuổi cô gái đó, bèn tìm cách để lấy lòng cô, liền nói muốn đưa cô đi ra nhà vệ sinh. Cô gái đó có khả năng là mắc tiểu quá, mặc kệ lời phản đối của mọi người, cứ nhất định rút ngón tay ra khỏi đĩa, sau khi cô ấy và Chung Thành Vỹ đi khỏi đó, rất kỳ lạ, mũi tên của chiếc đĩa nhanh chóng chỉ vào chữ “Chết”, rồi không nhúc nhích nữa. Chỉ lát sau, chúng tôi đã nghe thấy một tiếng hét thất thanh, là tiếng của Chung Thành Vỹ, chúng tôi bỗng chốc hoảng hồn, đều quên bằng việc không thể bỏ ngón tay ra khỏi chiếc đĩa, cô có biết chúng tôi nhìn thấy gì ở trong nhà vệ sinh không?”

“Cái gì?” Tôi cảm giác toàn thân lạnh cóng, hơi thở khó khăn.

“Cô gái đó đã chết trong nhà vệ sinh, da mặt bị lột sạch, dính cả lên tấm gương trong nhà vệ sinh.”

Tôi không kìm lòng được, bèn hỏi: “Vậy, liệu có phải là Chung Thành Vỹ...”

“Chung Thành Vỹ không thể làm được, cậu ấy không thể nào giết người trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn lột sạch da mặt của đối phương, đối phương lại là người cậu ấy thích, sự việc này không đơn giản giống như cô nghĩ đâu. Hôm đó vừa vặn đúng là ngày sinh nhật mười chín tuổi của cô gái đó. Tiếp đến, hai cô gái kia cũng lần lượt qua đời, chết ở nhà tắm nữ sinh và ký túc xá, tương tự đề là bị lột sạch da mặt vào đúng ngày sinh nhật của họ. Ba người chúng tôi đều như phát điên, lo rằng một ngày nào đó chính mình cũng bị lột sạch da mặt mà chết... Đặc biệt là Chung Thành Vỹ, gần như sắp bị thần kinh, nhưng cho đến tận khi chúng tôi tốt nghiệp đại học, rồi bước chân vào xã hội, nhiều năm đã trôi qua, ba người chúng tôi chẳng xảy ra việc gì cả, Vĩnh Thanh còn hào hứng nói, chúng tôi là hội Chim Lửa sống mãi bất diệt. Nhưng khi chúng tôi chuẩn bị quên hẳn sự việc đó, Vĩnh Thanh đột nhiên xảy ra chuyện, cách chết cũng giống y như ba cô gái đó, cũng chính là vào ngày sinh nhật của cô. Hôm đó Chung Thành Vỹ khóc rất ghê, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy lại đau lòng đến thế, cậu ấy vừa khóc vừa nói, trên thế gian này vốn không có loài Chim Lửa sống mãi bất diệt, toàn là lừa đảo thôi. Từ trước tới nay chúng ta vẫn cứ tưởng là tránh được kiếp nạn đó, bây giờ tôi mới biết, có những sự việc đúng là đã được định sẵn, tử thần một khi đã tìm thấy anh, bất luận thế nào, bất luận bao lâu, anh đều không thể trốn thoát được. Hôm Chung Thành Vỹ xảy ra chuyện cũng là vào đúng sinh nhật của cậu ấy, lúc 9h chúng tôi còn nói chuyện điện thoại với nhau, tôi hỏi cậu ấy là có muốn ra ngoài uống rượu không...”

Giọng của anh ta hơi nghẹn ngào, xem ra rất đau lòng, tôi không biết nên ai ủi anh thế nào, nuốt nước bọt đầy khó khăn: “Thế... ông bà nội của Ngô Vĩnh Thanh là sao... cũng có liên quan tới sự việc này à?”

“À, không liên quan, ông nội cô ấy chết vì bệnh tim, Vĩnh Thanh vừa chết, bà nội cô cũng treo cổ chết theo”.

“Ồ”. Trầm mặc một lúc, tôi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, tôi hỏi anh ta, “Sau khi ba cô gái đó chết, các anh không nghĩ đến việc trở lại ngôi nhà ma sao?”

Anh ta nhìn tôi: “Có phải là cô cảm thấy có liên quan đến việc chơi Điệp tiên? Chỉ cần chúng tôi quay lại chơi một lần nữa, sau đó tiến Điệp tiên đi thì sẽ không sao nữa, có phải vậy không?”

“Ừm, tôi cũng chỉ đoán như vậy thôi, tôi nghi ngờ Điệp tiên mà các anh mời ra hồi đó chính là người phụ nữ treo cổ chết, các anh đã thử làm chưa?”

“Chưa, chúng tôi cũng đã từng nghĩ, nhưng không ai dám quay lại nữa, về sau chúng tôi chẳng phải ổn cả đấy thôi? Cho nên, chúng tôi tưởng rằng... chỉ trách là chúng tôi không nên bước chân vào ngôi nhà ma đó”.

“Ngôi nhà ma đó ở đâu?”

Anh ta ngẩng người một lát: “Cô muốn đến đó?”

Tôi vội vàng lắc đầu: “Không, không phải, tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi”.

Anh nghĩ một lát, nói cho tôi địa chỉ, anh ta nói: “Chỉ còn lại mình tôi nữa thôi, tôi biết nó sớm muộn gì cũng đến, mấy ngày hôm nay tôi toàn nằm mơ thấy một người phụ nữ mình đầy máu, không có mặt, cô ta nói với tôi, mặt của cô ta ở trên mặt tôi...”

Lúc này, điện thoại của anh ta chợt vang lên, anh ta nghe máy, sau đó cười nói: “Cảm ơn nhé, ngày mai mời các cậu đi ăn... đương nhiên không vấn đề, nhưng hiện giờ tôi có chút việc, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho cậu... ok, thế thì ngày mai alo nhé, bye bye!”

Anh ta vừa gác điện thoại, đột nhiên có vẻ như nhận ra điều gì, nụ cười trên mặt anh ta bỗng chốc đông cứng lại, trong ánh mắt anh ta thoáng lấp lánh nỗi sợ hãi tột cùng.

Cùng lúc đó tôi cũng như nhận ra điều gì, run rẩy hỏi: “Sao vậy?”

Anh ta đỡ đầu nhìn tôi, môi run run hồi lâu, rồi mới lẩm nhẩm toát ra một câu: “Ngày mai... là ngày sinh nhật tôi!”.

1. Trò bói chén hay cầu cơ: 1 cái chén con, loại nhỏ (hay để trên bàn thờ đựng rượu cúng); 1 tờ bìa to, trơn, kẻ các ô chữ, số. Tới đa 6 người ngồi xung quanh, tạo thành vòng tròn, ở giữa đặt tấm bìa, chén úp trên tấm bìa. Sáu người đặt ngón tay trở lên đuôi chén, sao cho các đầu ngón tay sát nhau, quanh đuôi chén. Tập trung tư tưởng, nghĩ về điều mình muốn xin.

9. Chương 04 - Phần 01

CHƯƠNG 4: SỐ ĐIỆN THOẠI ĐÔI DA MẶT NGƯỜI 25

Trở về cửa hàng, đã hơn 2h đêm, tôi vừa bước vào đã tìm kiếm ngay tờ báo đó, Lưu Gia Minh nói vụ án của Chung Thành Vỹ không thể nào đăng báo vào chính ngày xảy ra vụ án, nhưng rõ ràng tôi đã nhìn thấy, cho nên bây giờ tôi buộc phải tìm ra nó, xem xem rốt cuộc là tờ báo gì. Nhưng tôi đã tìm tất cả mọi ngóc ngách trong cửa hàng, lục lọi từng ngăn kéo và ngăn tủ, nhưng không tài nào tìm thấy.

Nó không cánh mà bay!

Nghĩ hồi lâu, cũng không thể nhớ ra được rốt cuộc đã để tờ báo đó ở đâu, thế là đành phải vào phòng vệ sinh nhỏ xíu ở trong bếp, tắm qua loa bằng nước lạnh. Khi đang chuẩn bị đi ngủ, chuông điện thoại kêu vang nhói tai, khiến tôi giật nảy mình sợ hãi.

Tôi lắc đầu, tự cười nhạo mình đã quá mẫn cảm, bước tới, nhắc ống nghe: “A lô?”

“Cổ Tiểu Yên...” Thật không ngờ, đối phương lại gọi tên tôi, là giọng nữ giới, giọng cô ta nghe nhẹ tênh, giống như trôi nổi giữa không trung vậy.

“Phải rồi, tôi đây, cô là ai?” Tôi nghi hoặc chau mày, tôi đến thành phố S mới có hơn chục ngày, quen rất ít người, ngoài những người thỉnh thoảng đến cửa hàng đánh mặt chược, nhưng họ đều là những bác gái trung tuổi, ai còn gọi điện thoại tìm tôi giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?

Cô ta không nói gì.

“A lô? Cô là ai vậy? Sao không nói gì thế?”

Cô ta vẫn không lên tiếng, đầu dây phía bên kia vô cùng yên ắng, tôi đang định gác máy, đột nhiên lại nghe thấy hơi thở của đối phương hơi dồn dập, giống như cổ họng bị mắc nghẹn bởi thứ gì đó, tôi hơi sợ hãi: “Nửa đêm nửa hôm, đùa kiểu gì thế? Nếu cô không nói thì tôi gác máy đây!”

Câu nói này đã có tác dụng, hơi thở gấp đã im bớt, cuối cùng đối phương đã chịu mở miệng, giọng nói càng trở nên nhẹ tênh hơn: “Chúc mừng sinh nhật...”. Có tiếng sột soạt cô ta đã gác máy.

Tôi ngẩn người nguyên vị trí, không kịp định thần lại, kỳ lạ quá, chúc mừng sinh nhật? Sinh nhật của tôi vào tháng 12 cơ mà, bây giờ đang là mùa hè, định chơi trò gì vậy? Cô ta có phải là đầu óc không bình thường không? Hay là gọi nhầm điện thoại? Nhưng nếu gọi nhầm, sao cô ta lại gọi đúng tên tôi? Không lẽ

lại trùng hợp tên? Không thể nào, tỷ lệ phần trăm trùng hợp ngẫu nhiên kiểu này quá thấp, nếu như không gọi nhầm điện thoại, vậy thì cô ta là ai? Sao cô ta lại quên tôi? Gọi cuộc điện thoại này là có dụng ý gì?

Tôi xem lại phần danh mục số điện thoại gọi đến dọi đi, hiện ra một số điện thoại di động lạ lẫm: 1371138xxxx. Tôi nghĩ một lát, sau đó gọi lại cho cô ta.

“Số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy”.

Ồi, trời ơi! Vừa gọi điện thoại cho tôi xong đã tắt máy? Tôi buồn bực gác máy, thực sự quá kỳ lạ, quá khó hiểu!

Tôi trèo lên giường, cả buổi tối bao nhiêu chuyện xảy ra nên vừa nằm xuống, mi mắt đã nặng trĩu, nhưng tôi không tài nào ngủ được, đầu óc tôi quá tỉnh táo, trong đầu toàn là câu chuyện đầm đìa máu me mà Lưu Gia Minh đã kể cho tôi nghe. Hiện giờ tôi không có tâm tư để suy nghĩ phân tích xem cái chết của bọn họ có phải là do người phụ nữ thất cổ tự tử đó làm hay không. Trong ngăn tủ vẫn còn khóa chặt số tiền 5 vạn tệ và một lá thư. Năm vạn tệ rốt cuộc là của ai? Là của Chung Thành Vỹ sao? Anh ta để lá thư và tiền ở cùng nhau là có ý gì? Lá thư là do ai viết cho Ngô Vĩnh Thanh? Lúc đầu tôi cứ tưởng là Chung Thành Vỹ viết, giờ xem ra là điều không thể, bởi vì anh ta có lẽ đã biết Ngô Vĩnh Thanh chết cách đây hai năm rồi.

Vậy tức là, người viết bức thư này rất có thể không biết Ngô Vĩnh Thanh đã chết, nếu biết, còn viết thư làm gì cơ chứ? Nhưng tại sao lá thư lại lọt vào tay Chung Thành Vỹ? Hơn nữa, trên lá thư không dán tem, rõ ràng không gửi thư qua đường bưu điện.

Trong thư rốt cuộc viết gì? Chung Thành Vỹ tại sao sau khi chết lại chạy từ Công viên Nam Hồ đến đây để gọi điện ột số máy không tồn tại? Lẽ nào câu nói đó của anh ta là để nói cho tôi nghe? Tại sao chứ? Tôi chẳng có quan hệ gì với sự việc này, tôi vốn không hề quen biết bọn họ!

Chung Thành Vỹ đã chết lúc 10h tối, mặc dù tôi không tìm được tờ báo xuất hiện một cách kỳ lạ rồi lại biến mất vào không khí, nhưng tôi dám khẳng định rằng mình đã nhìn thấy, và cũng chắc chắn rằng vào khoảng 4h sáng ngày hôm đó, thứ tôi nhìn được chính là hồn ma của Chung Thành Vỹ. Tôi chỉ là không hiểu, mỗi người làm bất cứ việc gì chắc chắn đều có lý do của mình, vậy thì hồn ma thì sao? Cũng có lý do sao?

Tôi nhớ lại đêm hôm đó lúc Chung Thành Vỹ định đi có vẻ như muốn nói điều gì rồi lại thôi, có phải là anh ta muốn tôi đi điều tra thứ gì đó? Nhưng điều tra gì đây? Nếu như cái chết của họ đúng là do người phụ nữ thất cổ tự tử đó làm, thì tôi điều tra thế nào được? Đi điều tra hồn ma? Việc này chẳng phải làm khó tôi sao? Tôi có tinh thông thuật thông linh đâu. Thêm nữa, họ đều đã chết rồi, chẳng phải tự điều tra sẽ thuận lợi hơn sao? Ở cõi âm, trực tiếp đến tìm người phụ nữ thất cổ tự tử đó mà hỏi cho rõ ràng chẳng phải là xong chuyện sao? Sao phải làm cho sự việc trở nên phiền toái đến thế? Trừ phi... cái chết của họ còn do nguyên nhân khác!

Lẽ nào Lưu Gia Minh còn giấu tôi điều gì?

Lộn xộn quá! Không thể hiểu nổi!

Tôi chỉ cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, không thể nghĩ thêm được nữa. Tôi vừa nhắm mắt đếm số, vừa thầm oán trách bố mẹ, tôi vốn ở nông thôn sống yên ổn, cứ ép tôi đến đây để tôi bị cuốn vào sự việc hãi hùng rối rắm này.

Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu, tôi trở người, không muốn đi nhấc máy, kêu một lúc, nó ngừng lại, rồi lại vang lên tiếp, tôi trằm chằm lên đầu, nhưng tiếng chuông điện thoại dường như còn kêu vang hơn, kêu mãi đây thúc giục.

“Thật đáng ghét!” Tôi lồm bồm ngồi dậy, bật đèn, bước xuống khỏi gác xép.

Tôi đang chuẩn bị nhấc máy, nó lại không kêu nữa, giống như một đứa trẻ tinh nghịch. Tôi nhìn nó chăm chăm, sợ nó lại kêu lên lúc đó, tôi nghe thấy bên ngoài hình như có người đang cạy cửa, âm thanh rất nhẹ, sột soạt sột soạt.

“Ai?” Giọng tôi khản đặc, trống rỗng như thể không phải giọng nói của tôi.

Không ai trả lời, tiếng cạy cửa cũng biến mất.

Nhưng tôi cảm thấy cái người bên ngoài vẫn chưa đi. Hắn đang đứng ở cửa, khoảng cách giữa chúng tôi gần như vậy, chỉ cách một cánh cửa, hắn nhìn thấy tôi, nhưng tôi không nhìn thấy hắn.

Kiểu đối kháng này thật vô cùng đáng sợ.

“Ai đang ở bên ngoài?” Tôi lại hỏi lần nữa.

Vẫn không có ai trả lời. Hắn đang đợi tôi tiến lại gần. Tôi cắn chặt răng, từ từ đi đến, ghé mắt vào khe cửa. Chung Thành Vỹ đang đứng thẳng người trước cửa, toàn thân đầy máu, tay anh ta cầm một tờ báo, chính là tờ báo đăng tin về cái chết của anh ta!

Anh ta nhìn tôi: “Cô đang tìm nó phải không?”

Sau đó, anh ta há miệng, lộ ra hàm răng lợi của con tinh tinh, trong cổ họng phát ra tiếng gầm khe khẽ như động vật. Anh ta ném tờ báo xuống, giơ tay lên, bóc da mặt mình ra.

Tôi bừng tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ.

26

Ngô Tử Thụ vừa nhìn thấy tôi đã cúi đầu, hai tay rút túi quần, bước nhanh về phía trước, như thể nhìn thấy ma vậy. Tôi phát hiện ra, từ sau lần đầu tiên đi dạo phố về, anh ta đã cố tình tránh mặt tôi.

Tôi lập tức chạy từ trong cửa hàng ra, gọi anh ta lại: “Này, đợi đã!” Anh ta dừng lại, có vẻ như thoáng do dự một lát, mới gượng ép quay người lại: “Cô gọi tôi đấy à?”

“Không gọi anh, lẽ nào gọi ma à! Anh có thể trông cửa hàng giúp tôi một lát được không?”

“Ồ, thật không may, tôi đang phải đi công chuyện, không có thời gian”.

“Chỉ mười phút thôi, có được không? Tôi sẽ về ngay mà”.

“Một phút cũng không được, tôi đang có việc gấp”. Anh ta quay người bước đi luôn.

“Này...”

“Tôi thực sự không có thời gian!” Anh ta ngắt lời tôi, gương lông mày, mặt vênh vác: “Phiền cô lần sau khi tìm người giúp đỡ, hãy giữ từ điển ra xem, xem xem hai chữ ‘lich sự’ viết như thế nào, còn nữa, ôi không tên là ‘này’, tôi tên Ngô Tử Thụ, mọi người đều gọi tôi là A Thụ, chữ Thụ trong ‘Ngọc thụ lâm phong’(2). Đã nhớ chưa, Nhím con?”

Nói xong, anh ta huýt sáo, đi thẳng luôn, chẳng buồn quay đầu lại.

“Ngọc thụ lâm phong khốn kiếp!” Tôi trừng mắt nhìn anh ta, hận một nỗi ánh mắt mình không thể biến thành viên đạn bắn trúng, để anh ta ngã xuống dưới bánh xe của chiếc xe chở bán hoa quả. Tôi vốn định nhờ anh ta trông hộ cửa hàng để tôi đi đến nhà Ngô Vĩnh Thanh một lần nữa, xem xem có thể hỏi thăm được tin tức gì không. Ai ngờ anh ta vênh vác như một chú gà trống choai.

Đúng là tên biến thái đáng chết!

Tôi bực bội quay vào cửa hàng, khoảng thời gian mẹ về quê, cửa hàng vốn chẳng có khách, có người đến đánh mặt chược, thấy mẹ không ở đây, bèn đi luôn, tôi lại không biết kinh doanh, vốn không hề biết cách mời gọi khách, cộng thêm dạo này bị chuyện của bọn Chung Thành Vỹ quấy nhiễu, làm cho rối tinh cả lên. Toàn thân tôi cứ lão đảo, mơ mơ màng màng, giống như bị rơi vào một vùng đầm lầy, cho dù tôi có cố gắng thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào thoát ra được, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn mình từ từ chìm xuống.

Với trạng thái như vậy, sao có thể trông cửa hàng ẹ thật tốt được đây?

Còn nhớ, buổi chiều hôm qua có một cô đến gọi điện thoại, sau khi gọi xong đưa cho tôi 50 tệ, tôi nhìn số tiền 4 xu trong máy thành 4 tệ, trả lại cho cô ta 46 tệ. Cô ta thật là ghê gớm, lớn tiếng mắng mỏ giáo huấn tôi một trận, tôi rồi rít xin lỗi, trả lại cho cô ta 49 tệ 6 xu, quên lấy lại số tiền 46 tệ đưa cho cô ta lúc đầu. Đợi đến khi tôi kịp phản ứng lại, cô ta đã mất tăm mất dạng, hừ, làm người sao mà xấu bụng thế!

Năm giờ chiều, cuối cùng tôi cũng không tìm lòng được, gọi điện thoại cho Lưu Gia Minh, hôm nay là sinh nhật anh ta, tôi không biết đây liệu có phải là lần sinh nhật cuối cùng của anh ta hay không.

Điện thoại đổ chuông rất lâu mới có người nghe máy, là giọng một người phụ nữ: “A lô?”

Tôi ngần người, lẽ nào gọi nhầm? Người phụ nữ đó lại hỏi: “A lô, tìm ai?”

“À... cho hỏi... Lưu Gia Minh có ở đây không?”

“Cô là ai?” Giọng cô ta thật dịu dàng, nghe rất dễ chịu, nhưng cũng có vẻ hơi quen.

Tôi bồn chồn, vừa nghĩ xem cô ta là ai, vừa nói: “Tôi là một người bạn của anh ấy, hôm nay là sinh nhật anh ấy, tôi muốn gọi chúc mừng sinh nhật”.

“Cám ơn, chỉ tiếc là... anh ấy không còn có thể nghe được nữa rồi”. Giọng cô hơi nghẹn ngào.

“Sao vậy?”

“Anh ấy... anh ấy chết rồi”.

“Anh ấy chết rồi ư? Chết khi nào vậy?” Trong đầu tôi vang lên tiếng rền vang, mềm oặt người ngồi bịch xuống ghế. Mặc dù cái tin này nằm trong dự liệu của tôi, nhưng vẫn khiến tôi vô cùng sửng sốt, cuối cùng anh ta vẫn không thể thoát được, anh ta đã chết rồi, chết bởi lời nguyên đó!

“Sáng sớm, chết trong nhà vệ sinh, mặt bị... không nói nữa, tôi gác máy đây”.

Trong trí óc tôi lập tức xuất hiện một khung cảnh hãi hùng. Lưu Gia Minh mặc bộ đồ ngủ chìm ngập giữa bể tắm đầy máu, da mặt anh ta đã bị lột ra, dính cả vào tấm gương trong nhà vệ sinh, máu tươi đầm đìa, mắt anh ta mở trừng trừng, ngẩn người nhìn vào gương, trong gương hiện ra một cô gái mặc váy trắng, tóc cô ta rất dài, thả xòa xuống, phần bụng hơi nhô lên, trong đó có một u linh đã chết. Mặt cô ta vừa vịn bị da mặt Lưu Gia Minh dính trên tấm kính trù khít, trên cổ cô ta, có một thông lọng dây thừng to.

Chính là cô ta!

Toàn thân tôi run rẩy mạnh, định thần lại, trong dạ dày như thể có một bàn tay đang đảo lộn mọi thứ, khiến tôi buồn nôn. Tôi lấy tay chống lên trán đang định nói, thì đã nghe thấy những tiếng tút tút tút từ phía đầu dây bên kia, cô ta đã gác máy. Chính trong khoảnh khắc tôi đặt ống nghe trở về vị trí cũ, tôi đột nhiên nhớ ra: cô ta chính là người phụ nữ đêm qua đã gọi điện thoại cho tôi!

Phát hiện này khiến tôi giật mình kinh hãi, tôi chẳng kịp nghĩ gì, lập tức gọi lại cho cô ta: tạm thời không liên lạc được. Tôi lại gọi cho đồ di động tối hôm qua, vẫn tắt máy.

“Trời ơi! Ai đến cứu vớt tôi đây?” Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời xám trắng bên ngoài, cảm giác như mình sắp kiệt sức, tôi giống như một đứa trẻ bị lạc trong đêm tối, khó khăn lắm mới nhìn thấy phía trước có một tia sáng, đợi đến khi tôi hớn hở chạy đến, mới phát hiện ra phía sau tia sáng đó là đêm tối mịt mù đen đặc hơn, không có lối ra.

Tôi phục người bên chiếc điện thoại, suy nghĩ với sự bất lực, người phụ nữ đó là ai? Cô ta có quan hệ như thế nào với Lưu Gia Minh? Đêm qua gọi điện thoại cho tôi nói một câu: “Chúc mừng sinh nhật!” đây mơ hồ đó là có ý gì? Sao cô ta lại biết được số điện thoại của cửa hàng? Tối qua tôi không hề nói cho Lưu Gia Minh biết, hơn nữa, lúc tôi gọi điện thoại cho anh ta là dùng điện thoại công cộng ở bên ngoài.

Lưu Gia Minh chết thật rồi sao?

Tất cả mọi việc này, sao lại có vẻ như đều liên quan tới tôi?

Tôi chợt nhận ra điều gì đó, giật nảy mình, bật nhảy ra khỏi ghế. Tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa, lao đến bên bàn, mở ngăn kéo ra, rút lá thư từ trong túi ra, không chút do dự, tôi run rẩy bóc nó ra.

Đúng vậy, tôi không có cách nào kiềm chế sự run rẩy của mình.

2.Nghĩa: thể hiện tư thế hiên ngang trước phong ba bão táp.

27

Nếu như lòng hiếu kỳ có thể giết được người, vậy thì chắc chắn lúc này đây tôi đã chết rồi.

Đó là một tờ giấy viết thư đã ngả vàng, thoảng có mùi ẩm mốc, còn có một số vết đen, nhỏ, hình như đã bị để rất lâu ở nơi ẩm mốc. Trên đó chỉ viết một câu rất đơn giản, cũng xiêu xiêu vẹo vẹo giống như ở ngoài phong bì thư, như không có sức lực vậy.

Bóc lá thư này ra, người sẽ không thoát được đâu khuôn mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người.

Đây là một câu nói khiến ta ghệt thở...

Khi tôi nhìn thấy ngày tháng ghi bên dưới, tôi ngẩn cả người, ngày 22 tháng 12 năm 2005.

Bức thư này được viết từ hai năm trước.

Điều khiến tôi sợ hơn là, ngày 22 tháng 12 chính là sinh nhật của tôi!

Lẽ nào Ngô Vĩnh Thanh cũng sinh nhật vào ngày này?

Tất cả mọi việc là trùng hợp ngẫu nhiên, hay là...

Lần này tôi đã hoàn toàn choáng váng.

Tôi cứ tưởng bóc lá thư này ra có thể tìm được đáp án, nhưng giờ đây xem ra, tôi đã nghĩ sai rồi, sự việc này phức tạp hơn nhiều so với suy nghĩ của tôi. Bỗng chốc, tôi như một đứa trẻ bị mất đi đôi mắt, vào một thế giới tối tăm, không có lấy một tia sáng.

Bộ óc đáng thương của tôi không chịu sự khống chế, lại bắt đầu chuyển động. Bức thư được viết từ hai năm trước sao lại lọt vào tay Chung Thành Vỹ? Bức thư chưa bị xé, vậy tức là Ngô Vĩnh Thanh vốn chưa từng nhìn thấy nội dung lá thư này. Chung Thành Vỹ cũng chưa xem. Ngoài người viết thư, tôi là người duy nhất đọc được.

Điều này mang ý nghĩa gì?

Tôi đọc từng chữ: Bóc lá thư này ra, người sẽ không thoát được đâu, khuôn mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người.

Tôi tỉ mỉ suy ngẫm nửa đầu câu đó: Bóc lá thư này ra, người sẽ không thoát được đâu. Ý nói là, không bóc lá thư ra là có thể thoát được? Vậy thì sao Ngô Vĩnh Thanh vẫn chết? Nếu đọc hay không đều phải chết, thì tại sao lại phải viết lá thư này làm gì? Rốt cuộc Ngô Vĩnh Thanh có phải đã chết vào ngày 22 tháng 12 năm 2005 hay không? Câu hỏi này có lẽ chỉ có Lưu Gia Minh biết được, đáng tiếc, giờ anh ta cũng đã chết rồi.

Từ ngữ khí trong thư, có thể nhận thấy, viết “khuôn mặt tiếp theo”, tức là chứng minh khẳng định đây không phải lá thư đầu tiên, nếu trước khi họ chết đều đã từng nhận được một bức thư như thế này, sao Lưu Gia Minh lại không nhắc gì tới?

Tôi thực sự không tài nào hiểu nổi, lá thư viết cho Ngô Vĩnh Thanh sao lại không ở trong tay cô ta, mà lại rơi vào tay Chung Thành Vỹ? Và sự việc đã xảy ra cách đây hai năm, sao Chung Thành Vỹ lại đem theo nó bên mình vào hôm anh bị giết chết? Còn cả số tiền 5 vạn tệ đó, đến giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc nó có ý nghĩa gì?

Trải qua một loạt những suy đoán, tôi nhận ra sự việc này đã không còn có thể phân tích theo tư duy logic thông thường nữa rồi.

Tôi ấn mạnh thái dương, đầu tôi đã đau nhức vô cùng, nhưng tôi không có cách nào khống chế ép mình không suy nghĩ.

Khuôn mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người...

Bức thư này là do người phụ nữ treo cổ đó viết sao? Cô ta muốn lấy mặt của người khác làm gì? Chỉ vì báo thù sao? Mặt của cô ta chính là do cô ta tự lột da, có phải người khác lột đâu.

Trước khi cô ta chết, rốt cuộc đã để lại lời nguyên như thế nào nhỉ?

Không biết tại sao, tôi đột nhiên xuất hiện suy nghĩ, Chung Thành Vỹ cố ý để lại túi cho tôi, nếu không sau khi chết, anh ta sẽ không chạy đến đây để gọi một cuộc điện thoại kỳ lạ, anh ta hoàn toàn có thể đến

gặp trực tiếp Lưu Gia Minh. Còn cả bức thư đó nữa, có lẽ vốn là viết cho Chung Thành Vỹ, nhưng có lẽ người viết thư nhất thời đã viết nhầm tên và địa chỉ sang Ngô Vĩnh Thanh, cho nên, bức thư đầy khả nghi này mới nằm trong tay Chung Thành Vỹ. Tôi cứ tự ép mình suy nghĩ như vậy.

Nhưng, Chung Thành Vỹ sao lại chọn đúng tôi chứ? Lẽ nào, tôi có mối liên quan nào đó đến sự việc này mà chính tôi cũng không hề hay biết?

Nhân lúc trời vẫn còn chưa tối, tôi đóng cửa hàng, tôi muốn đi đến ngôi nhà ma một chuyến, cho dù trong đó đáng sợ thế nào đi chăng nữa, tôi nhất định phải đi.

Bởi vì, tôi biết, kể từ khoảnh khắc tôi nhìn thấy Chung Thành Vỹ, tôi đã vô tình bị cuốn vào trong cơn ác mộng, tôi đã không còn đường lùi nữa rồi.

Trừ phi thời gian có thể quay ngược trở lại!

28

Trong mơ màng, tôi dường như trở lại con đường cùng bà nội đi đến nhà em trai bà nội năm tôi lên bốn tuổi đó, ông thầy bói đó nói với bà nội: “Nếu như bà hy vọng không có việc gì xảy ra với con bé, thì không được để nó rời khỏi nơi nó sinh ra”.

Giờ đây, tôi đã rời xa rồi, bà nội cũng đã tự sát.

Chúng ta mãi mãi bị số phận định đoạt.

Trước khi ra khỏi nhà, tôi viết một bức di chúc để lại cho bố mẹ, tôi e rằng mình rất có khả năng không thể nào sống sót quay trở lại nữa. Nhưng sau khi đọc đi đọc lại, tự mình cũng cảm thấy đầu óc có vấn đề, có thể sự việc cũng chẳng nghiêm trọng đến thế, không hề đi đến ngôi nhà ma đó chơi trò Điệp tiên, cũng không gây sự gì với non đó. Nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định xé nát bức thư viết cho bố mẹ.

Tôi tìm thấy được một chiếc kéo han gỉ từ trong ngăn tủ, bỏ vào trong túi, mặc dù không biết có dùng đến hay không, nhưng ít ra nó cũng giúp tôi bạo dạn hơn.

10. Chương 04 - Phần 02

Tôi đứng trước gương, nhìn mình thật kỹ: nước da ngăm đen, dáng người hơi gầy, nhưng vẫn có thể coi là phát triển tốt. Không phải là xinh đẹp, nhưng xem ra cũng rất đáng yêu. Ai cũng nói trán tôi vừa cao vừa rộng, đáng tiếc nghịch ngợm để lại vết sẹo trên trán nên tôi buộc phải cắt mái để che vết sẹo, đúng là ông trời đổ kị anh tài!

Tôi lại thở dài, nói với mình: “Cổ Tiểu Yên, mày là người dũng cảm nhất, cho dù phía trước có tối đen như thế nào, có đáng sợ ra sao, mày cũng không thể lùi bước, không được chạy trốn, phải dũng cảm tiến lên, như vậy mới có thể tìm thấy được đáp án, chiến thắng được tất cả, hãy dũng cảm bước đi!”

Sau khi tôi tự an ủi mình một hồi, tôi lại ấn số điện thoại của Lưu Gia Minh lần nữa, tôi cứ tưởng vẫn không gọi được, không ngờ lại đổ chuông, vẫn là người phụ nữ đó nhắc máy, hơn nữa, lần này nhắc máy rất nhanh chóng từ ngay tiếng chuông đầu tiên vẫn còn kêu chưa dứt, cô ta đã nhắc máy rồi: “A lô?”

Tôi vốn định hỏi cô ta là ai, có thể bởi vì cô ta nhắc máy nhanh quá, ngược lại khiến tôi bỗng chốc không biết nên cư xử ra sao, bỗng dừng lại nói thành: “Cô có biết ngôi nhà không?”

Rõ ràng cô ta ngắt người một lát: “Ngôi nhà ma?”

“Ồ, đúng vậy... Lưu Gia Minh có nói với cô không?”

Cô ta không trả lời câu hỏi của tôi, mà khẽ hỏi: “Cô cho rằng cái chết của Gia Minh... có liên quan đến ngôi nhà ma?”

Xem ra, cô ta biết ngôi nhà ma đó. Thế là, tôi nói tiếp: “Tôi cũng không biết, cho nên tôi muốn đi đến đó xem một chút”.

“Cô muốn đến ngôi nhà ma?” Giọng nói của cô ta bỗng cao vút, làm chấn động cả màng nhĩ lỗ tai tôi.

“Tôi cảm thấy sự việc quá kỳ lạ, à...có thể nói cho tôi biết Lưu Gia Minh chết như thế nào được không?”

“Anh ấy...”, cô ta định nói nhưng lại ngừng bật, trầm mặc giây lát, dường như đã hạ quyết tâm, cô nói: “Cô đang ở đâu? Tôi đi cùng cô”.

“Cô muốn đi cùng tôi đến ngôi nhà ma?” Lần này đến lượt giọng nói của tôi cao vút.

“Ừ, tôi cũng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì, cô đang ở đâu vậy?”

Tôi nói cho cô ta biết địa chỉ của cửa hàng, cô ta nói cô ta ở ngay gần đó, mười phút sau sẽ có mặt chỗ tôi.

Nói thực, bảo tôi một mình đi đến ngôi nhà ma, tôi thực sự cũng hơi sợ hãi, còn nữa, tôi muốn biết rốt cuộc cô ta là ai, tối hôm qua tại sao cô ta lại gọi điện thoại đó cho tôi, cô ta đã biết tôi bằng cách nào.

Chưa đến mười phút cô ta đã đến, lái một chiếc xe mô tô màu trắng. Đối với tôi, cô ta hoàn toàn xa lạ, tôi chắc chắn chưa bao giờ gặp cô ta, cũng không hề có thứ cảm giác như đã từng quen biết, nhưng cô ta trẻ hơn nhiều so với suy nghĩ của tôi khi nghe giọng nói qua điện thoại. Nhìn cũng xinh đẹp hơn nhiều, có vẻ như chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, mặc một chiếc áo cộc cổn, hở rốn, bó sát màu xanh lá cây, phía trước ngực đeo một sợi dây chuyền có mặt là cây thập giá màu bạc, chiếc váy bó siêu ngắn, phần eo đeo một chiếc thắt lưng da màu đen to bản, mái tóc xoăn nhuộm màu đỏ boóc đô xòa tung, một đôi mắt đen, gót rất cao, khiến cho cả thân hình cô ta trông vừa gợi cảm vừa đáng yêu, trông hơi giống con lai. Bỗng chốc tôi có ấn tượng tốt với cô ta.

Cô ta mỉm cười với tôi, nhưng có lẽ do cái chết của Lưu Gia Minh, nụ cười của cô hơi có vẻ miễn cưỡng, được phủ lên một lớp u buồn. Cô ta nói: “Cô mở cửa hàng ở đây à?”

Giọng của cô ta hơi khác so với giọng nói trong điện thoại, có vẻ non nớt hơn, tôi đột nhiên thoáng nghi ngờ, cuộc điện thoại tối qua là do cô ta gọi đến sao?

Tôi nói: “Không, là mẹ tôi mở”.

“Ồ, vậy tôi đỗ xe ở đây không sao chứ?”

Tôi do dự một lát: “Không lái xe đi sao?”

“Xa lắm, hơn nữa, xe của tôi không có biển số, để cảnh sát giao thông bắt được thì phiền phức lắm”.

“Vậy thì cô để ở đây đi, không sao đâu”.

Cô ta nhét chìa khóa xe máy vào trong túi xách, bước đến, khoác tay tôi một cách rất tự nhiên, hoàn toàn không có cảm giác xa lạ. Cô ta nói: “Tôi tên là Diêu Giai, Giai trong chữ Giai nhân, còn cô?”

“Cổ Tiểu Yên, Yên trong chữ Yên Hóa”. Tôi liếm môi, mặc dù tôi có thiện cảm với cô ta, nhưng đi cùng với cô ta, đặc biệt là khoác tay như thế này, tôi có cảm giác bị đè nén, sự tự ti vô cớ bò từ dưới gót chân vào tận trong tim. Cô ta quá sành điệu, còn tôi thì vẫn mặc chiếc áo ca rô màu trắng xanh và quần đen đem từ quê ra.

“Có vẻ nghe hơi giống tên con trai nhỉ, cô bao nhiêu tuổi rồi?” Cô ta đúng là một cô gái đáng yêu, không hề giả tạo chút nào.

“Sắp mười chín rồi, còn cô?”

“Tôi lớn hơn cô, tôi hai mốt. Sao trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô nhỉ? Cô không phải là người vùng này đúng không?”

“Ừ, tôi sống ở quê, mới đến đây được mấy hôm”.

“Ồ, đúng như tôi nói mà”.

Tôi vốn hơi lo ngại, lo rằng cô ta sẽ hỏi tôi và Lưu Gia Minh quen nhau như thế nào, may mà cô ta không hỏi gì, đây là một cô gái thật vô tư.

Khi đi đến đầu ngõ, cô nhìn tôi, tôi phát hiện ra cô có một đôi mắt biết nói, rất sâu, rất sáng. Cô nói: “Chúng ta thực sự đi đến đó sao?”

Tôi gật đầu đầy khẳng định: “Đi!”

Cô cũng gật đầu, sau đó rút từ trong túi xách ra một sợi dây chuyền đeo vào cổ tôi, giống y sì như sợi dây chuyền ở trên cổ cô. Cô nói: “Tôi vừa mua nó trên đường đi đến đây”.

“Cô tin vào Chúa Giê-su?”

Cô cười bên lên giống như đứa trẻ, lắc đầu nói: “Không phải, tôi xem trong ti vi đều diễn như vậy, ma quỷ hình như rất sợ thánh giá, cho nên tôi đã mua, chẳng biết có tác dụng hay không, cứ đeo đi”.

Tôi biết đây là hỗ trợ về mặt tâm lý, giống như tôi để chiếc kéo vào trong túi vậy, nếu như thực sự có ma quỷ, những thứ này liệu có tác dụng gì chứ? Nhưng trong lòng tôi vẫn trào dâng sự xúc động, tôi vuốt vuốt chiếc thánh giá trước ngực, nói thật lòng: “Cảm ơn cô, Diêu Giai”.

“Không cần khách sáo”. Cô vẫy tay, một chiếc taxi dừng lại bên cạnh chúng tôi.

29

Chúng tôi ngồi vào trong xe, ngồi sát nhau ở hàng ghế sau, Diêu Giai nói cho tài xế biết địa chỉ ngôi nhà ma, anh ta dường như hơi do dự một lát, sau đó khởi động xe.

Trời đã dần tối, không biết tại sao, trái tim tôi đột nhiên đập dồn dập, mí mắt cũng nhắm loạn lên, có người từng nói, mắt trái nháy báo hiệu có tiền tài, mắt phải nháy báo hiệu sắp có tai họa, nhưng chưa có ai nói cả hai mắt cùng nháy báo hiệu điều gì.

Tôi lấy tay ấn vào mắt, hỏi cô: “Cô đã từng đi đến đó bao giờ chưa?”

“Chưa, năm ngoái tôi đi cùng Gia Minh về nhà một người bạn ở quê, khi đi ngang qua đó, Gia Minh nói cho tôi, đến lúc đó tôi cũng mới biết, cô đã đến đó bao giờ chưa?”

“Tôi cũng chưa, cô là... là gì của Lưu Gia Minh?”

“Tôi là vị hôn thê của anh ấy”. Cô trả lời tôi, cúi đầu xuống, một lúc sau lại nhìn ra ngoài cửa xe, giọng của cô trở nên rất nhẹ, mang theo nỗi thương cảm, lúc này nghe ra lại giống giọng nói ở trong điện thoại, làm cho tôi cảm thấy rất mơ hồ. Cô nói: “Hai tháng trước chúng tôi vừa mới mua được căn hộ, chuẩn bị tổ chức đám cưới vào ngày Quốc khánh...”

“Ồ... việc đó...”, tôi không biết nên an ủi cô thế nào, đành cắn môi, mí mắt nhắm liên hồi khiến tâm trạng tôi càng buồn bực hơn, tôi ấn mạnh, chuyển đề tài, hỏi một câu mà tôi vẫn luôn muốn biết, “Tối qua cô có gọi điện thoại cho tôi không?”

Cô quay đầu sang nhìn tôi, lời nói của tôi rõ ràng khiến cho cô cảm thấy khó hiểu, cô nói: “Tối qua? Không hề, chúng ta vừa mới quen nhau, chẳng phải thế sao?”

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ, đêm qua khoảng 3h sáng tôi nhận được một cú điện thoại, giọng nói rất giống giọng cô, tôi cứ tưởng là cô gọi đến”.

“Thế sao? Cô ta nói gì vậy?”

“Chỉ nói một câu: ‘Chúc mừng sinh nhật!’, thật vô cùng khó hiểu”.

“Hôm qua là sinh nhật của cô sao?”

Tôi lắc đầu: “Không phải, sinh nhật của tôi vào tháng 12, cho nên cảm thấy rất kỳ lạ”.

“Vậy thì có thể là gọi nhầm đấy, điện thoại có đôi khi cũng nhầm lẫn như vậy”.

“Không phải, cô ta gọi tên của tôi”.

“Ồ... thế thì tôi không biết, nhưng đúng là không phải tôi, tôi vốn không biết số điện thoại của cô”.

Cô ta nói có lý, hôm nay chúng tôi mới quen nhau, chắc cô ấy không biết được số điện thoại của cửa hàng. Nếu đã không phải là cô ấy, vậy thì là ai nhỉ?

Cô đột nhiên hỏi với vẻ mặt căng thẳng: “Cô vừa mới nói mấy giờ đêm hôm qua cô nhận được cuộc điện thoại vậy?”

“Khoảng 3h sáng”.

“Cô có nhớ số điện thoại đó chứ?”

Tôi nghĩ một lát, nói: “Nhớ, 1371138xxxx”.

Tôi cảm thấy cơ thể cô khẽ rung lên, cô nhìn tôi, lập tức rút di động từ trong túi ra xem xét gì đó.

Tôi hỏi cô: “Sao vậy?”

Cô không nói gì, đôi môi mím chặt, màu lam nhạt trên màn hình di động chiếu vào mặt cô, mặt cô trông có vẻ rất nhợt nhạt, nhợt nhạt đến độ không giống người thật.

Trái tim của tôi cũng vô cớ run rẩy.

“Cô nhìn này”. Cô gơ di động ra cho tôi xem, là một tin nhắn.

“Khuôn mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người, chúc mừng sinh nhật!”

Số điện thoại gửi tin nhắn này chính là 1371138xxxx!

Không biết có phải là do trong xe ô tô bật máy lạnh hay không, tôi chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

“Tại sao...”, cổ họng tôi khô khốc, đầu nặng như chì còn chân tay mềm nhũn.

“Đây là tin nhắn Gia Minh nhận được vào 3h sáng ngày hôm kia, sau khi nhận được tin nhắn, cả người anh ấy trở nên hoang mang, đờ đẫn, liên tục soi gương, sờ mặt mình, trong miệng không rõ lắm bầm những gì”.

“Lắm bầm cái gì?”

“Không biết, không nghe rõ, lúc đó tôi cũng lo lắng anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, cho nên tôi luôn ở cạnh canh chừng anh cho đến khi anh đã ngủ say, tôi tưởng rằng mọi chuyện đã ổn, không ngờ đến cuối cùng anh ấy vẫn bị...” Cô nghẹn ngào.

“Vậy cô biết số điện thoại này là của ai không?”

Cô khịt khịt mũi, cố gắng kiềm chế giọt nước mắt sắp sửa rơi xuống, nói: “Tôi không biết, tôi hỏi anh ấy, nhưng anh ấy không chịu nói gì cả”.

Tôi không nói thêm gì nữa, cô cũng không nói tiếp, bỗng chốc, trong xe rơi vào một khoảng trầm mặc. Không biết từ lúc nào, xe đã rời khỏi khu vực thành thị, bên ngoài không có đèn đường, cũng không có xe cộ qua lại, ánh trăng mờ mờ chiếu xuống mặt đường, rất mơ hồ. Ở phía trước, sâu hun hút giống như số phận, không có điểm khởi đầu, cũng không có điểm kết thúc.

Tôi đoán được phản ứng khác thường của Lưu Gia Minh sau khi nhận được tin nhắn, có lẽ anh ta đã dự liệu được cái chết của mình.

Khuôn mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người...

Giống y như nội dung lá thư viết cho Ngô Vĩnh Thanh.

Số điện thoại gọi cho tôi vào đêm hôm qua cũng giống như vậy.

Nhưng, sự việc này có liên quan gì tới tôi, tại sao lại lôi tôi vào chứ?

Tôi rã rời dựa vào ghế, tôi có thể tưởng tượng được sự sợ hãi của Lưu Gia Minh trong khoảnh khắc đó. Đúng vậy, nếu như bạn biết bạn sắp bị chết rồi bị lột sạch da mặt, nhưng lại không biết là sau một phút hay là sau nửa tiếng, không có ai có thể giúp được bạn, sự sợ hãi trong khoảnh khắc đó, ta có thể tưởng tượng được.

Giống y như tôi trong khoảnh khắc này vậy.

1371138xxxx... số điện thoại di động lột da mặt người vào đúng ngày sinh nhật!

Tôi cố ý giơ tay lên sờ vào mặt mình, lạnh giá, không có chút hơi ấm nào.

Bên tai vang lên giọng nói của u linh, rất trầm, u ám: “Chúc mừng sinh nhật!”

Tôi chợt giật nẩy mình, lẽ nào người tiếp theo là tôi?

30

“Có một việc, tôi nghĩ mãi không ra”. Diêu Giai chợt mở miệng.

“Việc gì vậy?”

“Buổi sáng khi tôi phát hiện ra Gia Minh ở trong nhà vệ sinh, toàn thân anh ấy đầy thương tích, là vết thương do dao gây nên, miệng những vết thương đó đều nứt toác, vô cùng đáng sợ... Hơn nữa, miệng những vết thương đó rất kỳ quặc, không giống như bị dao đâm, mà giống như bị dùng dao róc ra...”

“Róc ra?” Câu chữ này khiến tôi hãi hùng, khiến dạ dày tôi có cảm giác quặn lên.

“Ừ, vết dao chí mạng chính là ở trên cổ, động mạch bị cắt đứt... nhưng điều kỳ lạ là, anh ấy bị thương nghiêm trọng đến thế, nhưng tôi lại không nghe thấy tiếng anh kêu thét, tôi chẳng nghe thấy gì cả”.

“Liệu có phải là cô đã ngủ say quá không?”

“Không thể nào, cô thử nghĩ xem, nếu như một người bị dao cắt như vậy, anh ta lại không kêu la thảm thiết sao? Hơn nữa, mặt cũng bị... Cho dù tôi có ngủ say đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể nào không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì. Điều khó hiểu hơn nữa là, sau khi cảnh sát đem con dao đó đi, phát hiện ra bên trên đó ngoài dấu vân tay của Gia Minh, còn có dấu vân tay của một người khác nữa”.

“Là của ai?” Tôi hỏi đầy căng thẳng.

Cô trầm ngâm giây lát, khẽ nói: “Ngô Vĩnh Thanh”.

Đầu tôi bỗng chốc nổ tung: “Tại sao lại là Ngô Vĩnh Thanh được?”

Cô thở dài, nói: “Tôi cũng không biết, tôi đoán chắc cảnh sát cũng chẳng thể nào hiểu nổi”.

Tôi hỏi cô: “Cô và Ngô Vĩnh Thanh chơi thân với nhau lắm phải không?”

Cô nói: “Không, tôi chỉ gặp cô ấy vài lần, nhưng cũng chẳng nói chuyện với nhau, tôi không thích cô ta, cô ta đem lại cho tôi cảm giác quá tùy tiện, không có một người bạn trai cố định, thay bạn trai như thay áo. Cô ta có thể ngậm thuốc lá đi lại trên đường phố, đôi khi lời cô ta nói ra còn khó nghe hơn cả đàn ông, tôi quen biết Gia Minh không lâu thì cô ta đã chết rồi, người con gái như cô ta, chết cũng chẳng có gì đáng tiếc cả”. Nói đến Ngô Vĩnh Thanh, ngữ khí của cô ta tràn đầy sự châm biếm và khinh miệt.

“Vậy cô có còn nhớ cô ta chết vào ngày nào không?”

Cô nghĩ một lát, nói: “Không nhớ được cụ thể là ngày nào, hình như là chuẩn bị lễ Giáng sinh thì phải, đã qua lâu quá rồi”.

Ngày ghi trong lá thư đó là ngày 22 tháng 12, cũng chỉ cách lễ Giáng sinh có mấy ngày, nếu như không nhầm, chắc là Ngô Vĩnh Thanh đã chết vào ngày hôm đó.

Tôi hỏi Diêu Giai: “Trước khi Ngô Vĩnh Thanh chết có nhận được lá thư hay tin nhắn giống như của Lưu Gia Minh không?”

“Điều này thì tôi cũng không biết, chỉ nghe nói cô ta chết rất ly kỳ, rất đáng sợ”.

“Ồ! Thế cô có biết lúc cô ấy chết, trên người cô ấy có vết thương do dao gây nên không?”

“Hình như... không có thì phải”. Sau đó cô lại nói vẻ rất khẳng định, “Không có, không hề nghe nói trên người cô ta có vết thương do dao gây nên, sao vậy?”

“Không có gì, chỉ tiện miệng vậy thôi”. Tôi nhớ đến dáng vẻ Chung Thành Vỹ mà tôi gặp tối hôm đó, trên người anh ta toàn là vết dao đâm, vậy thì những vết thương của anh ấy là do ai đâm nhỉ? Có liên quan đến Ngô Vĩnh Thanh không? Theo lý mà nói, Ngô Vĩnh Thanh cũng giống như bọn họ, đều là nạn nhân, tại sao trên dao của Lưu Gia Minh lại có dấu vân tay của Ngô Vĩnh Thanh? Cô ta muốn Lưu Gia Minh chết sao? Vì sao chứ? Lẽ nào con người sau khi biến thành ma lại trở nên tàn ác?

Còn nữa, ba cô gái chết trước đây, Lưu Gia Minh không nói khi họ chết trên người có vết dao đâm hay không, bây giờ Diêu Giai nói trên người Ngô Vĩnh Thanh không có vết dao đâm, vậy thì tại sao chỉ có Chung Thành Vỹ là Lưu Gia Minh bị vết dao đâm?

Lẽ nào là sự khác biệt giữa nam giới và nữ giới? Hung thủ là nữ giới cho nên cô ta đối xử với nữ giới nhân từ hơn một chút? Nhưng da mặt đều đã bị lột sạch, còn gọi nhân từ gì chứ?

Tôi hơi thắc mắc, vết thương do dao đâm và vết thương do dao cứa, rốt cuộc sao có thể nhận biết được sự khác nhau đây?

Tôi chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh, tôi hạ cửa sổ xe xuống, bỗng chốc, một luồng hơi nóng mang theo chút bụi bay vào trong xe, nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh, lạnh đến độ run rẩy.

Tôi bất giác liếc nhìn người tài xế đó một cái, phát hiện ra từ đầu đến cuối anh ta không hề mở miệng nói câu nào, cứ lặng lẽ lái xe, hoàn toàn coi như không có sự tồn tại của tôi và Diêu Giai.

Anh ta yên tĩnh quá, yên tĩnh đến độ giống như người giả.

Tôi không nhìn thấy mặt anh ta.

Ánh đèn xe trắng sáng nhợt nhạt chiếu xuống mặt đường phía trước, giống như lái thẳng đến một tòa mê cung.

Đáp án nằm ở nơi tối đen khôn cùng.

Tôi không nhìn thấy, cũng không sờ thấy.

Càng ngày càng lún sâu...

11. Chương 05 - Phần 01

CHƯƠNG 5: AI GỖ VANG TIẾNG CHUÔNG CẢNH TỈNH NGÀY SINH NHẬT 31

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, chiếc taxi dừng lại, Diêu Giai giành trả tiền, rút một tờ 100 tệ từ trong túi xách đưa cho người tài xế. Nhân lúc anh ta trả lại tiền, tôi thò đầu ra bên ngoài nhìn, cảm giác xung quanh tối đen như mực, giống như một vùng đất hoang.

Là ở đây sao?

Diêu Giai xuống xe, tôi cũng xuống theo, chân tôi khẽ run rẩy.

Trên trời không có sao, mặt trăng hình lưỡi liềm đang trốn phía sau tầng mây, nhìn lơ mơ, lờ mờ, càng thêm vài phần kỳ dị trong màn đêm này.

Khi chiếc taxi quay đầu, tôi cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt của người tài xế, rất gầy, rất dài, cũng rất trắng.

Anh ta từ đầu đến cuối không hề nói câu nào, tôi thậm chí nghi ngờ lái xe bị câm, nhưng một giây sau, anh ta đột ngột nói một câu phủ định ngay sự suy đoán của tôi, cũng khiến tôi giật nảy mình.

Thoạt tiên lái xe nhìn tôi và Diêu Giai với ý tứ sâu sắc, ánh mắt hơi kỳ lạ, dường như đang ngẫm ám thị điều gì, còn chưa đợi tôi hiểu ra hàm nghĩa trong ánh mắt thì anh ta đột nhiên khẽ nói một câu: “Cẩn thận, sau lưng có ma...”

Giọng nói của anh ta rất yếu ớt, lạnh lẽo, không hề có bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Sau đó, anh ta dờ dẫm nhìn tôi cười, rồi nhấn mạnh ga, chiếc xe lao nhanh về phía trước như tia chớp, để lại một đám khói mù dày đặc.

Diêu Giai hạ giọng nói: “Chính là ngôi nhà đó”.

“Câu nói của anh ta là ý gì vậy?” Tôi vẫn chưa kịp định thần lại.

“Ai cơ?”

“Cái người lái xe đó, cô không nghe thấy à?”

“Không nghe thấy, anh ta có nói gì sao?” Diêu Giai có vẻ hơi mơ hồ.

“Tôi... có lẽ là tôi nghe nhầm”. Tôi hất mạnh đầu, “À... cô vừa nói gì nhỉ?”

Tôi có vẻ không được chú tâm cho lắm. Cẩn thận, sau lưng có ma. Vừa rồi rõ ràng tôi nghe thấy anh ta nói câu nói này, sao Diêu Giai lại không nghe thấy? Lẽ nào thực sự là tôi đã nghe nhầm? Mí mắt khó khăn lắm mới ngừng giật giật, sao thính giác lại có vấn đề nhỉ?

“Này, cô nhìn kìa, chính là ngôi nhà đó”. Diêu Giai hất hất cằm.

Tôi nhìn về hướng đó, phía chếch đối diện có một ngôi nhà rất rõ nét, đó là một ngôi nhà ba tầng cũ kỹ, đang đứng sừng sững giữa màn đêm, hiện rõ vẻ huyền bí thâm sâu, ở cạnh đó cũng có mấy ngôi nhà cao thấp không đều nhau, tất cả mọi cửa sổ đều không có ánh sáng cũng không có lấy một ai, ngay cả một chú chó cũng chẳng có.

“Những ngôi nhà đó đều không có ai ở sao?” Tôi hỏi.

“Ừ, đã bỏ hoang từ lâu rồi”.

Tôi nhìn nó, đột nhiên nảy sinh nghi ngờ đối với những cuốn tiểu thuyết và phim ảnh, bởi vì những ngôi nhà ma trong tiểu thuyết và phim ảnh đều thường là ở những vùng ngoại ô hoang vắng, hoặc là ẩn giấu ở lưng chừng núi, thế mà giờ đây, ngôi nhà ma này lại ở ngay bên đường.

Điều này càng khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi chợt nhớ đến một bộ phim điện ảnh tôi đã từng xem “Ngôi nhà sập” tôi thậm chí còn nghĩ, nơi này không phải là đã bị hoang phế, cũng không phải là không có ai ở, mà là bị một tên sát nhân biến thái nào đó làm thành những tượng nện, hẳn ta đang trốn ở một nơi nào mà chúng tôi không nhìn thấy được, có thể chính là ở trong ngôi nhà ma đó, đang mở to đôi mắt lạnh lùng theo dõi tôi và Diêu Giai.

Tôi đã bị chính sự suy diễn của mình làm cho sợ chết khiếp.

Tôi cứ tưởng rằng, khi một người nào đó vô duyên vô cớ nhất định phải đi làm một việc gì đó, thì chắc chắn là do một loại sức mạnh vô hình nào đó đang thao túng, đúng vậy, tôi chính là bị loại sức mạnh muốn gặp ma dẫn đến đây.

Loại sức mạnh này hiện thời ta chưa thể có lời giải thích hợp lý cho nó, nhưng hiện giờ tôi chợt cảm thấy hối hận.

Tôi thậm chí không biết rốt cuộc mình đến đây để làm gì.

Thứ cảm giác này khiến nỗi sợ hãi của tôi tăng lên gấp bội. Tôi nhìn xung quanh, nhưng phát hiện ra chúng tôi đã không còn đường lùi, cho dù tôi và Diêu Giai bây giờ có muốn quay về cũng không có xe nữa.

Tôi nhận thức ra được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, lát nữa tôi và Diêu Giai sẽ quay về như thế nào đây?

Bỗng chốc tôi thực sự hoảng loạn.

“Sao vậy?” Diêu Giai cũng nhìn xung quanh khắp lượt, cô ấy trông có vẻ căng thẳng lắm rồi.

Tôi vốn định hỏi cô lát nữa chúng ta sẽ về như thế nào, nhưng nhìn thấy cô đang nắm chặt cây thánh giá trước ngực, thế là, tôi cố trấn áp sự hoảng loạn, định thần lại, nói với cô: “Không sao đâu, đi thôi”.

“Thực sự... sẽ vào sao?” Cô nghi ngại, nhìn tôi, rồi lại nhìn ngôi nhà đó, trong đêm tối, đôi mắt tuyệt đẹp của cô hiện rõ sự lo sợ.

“Ừ, đã đến đây rồi mà”.

“Nhưng... Tiểu Yên, tôi... tôi hơi sợ, tôi luôn, luôn cảm thấy...”

“Đừng sợ, chúng ta có hai người, hơn nữa còn có cái này phòng thân, chẳng phải thế sao?” Tôi cố tỏ vẻ thư thái, đập đập vào thánh giá trước ngực.

Cô gật gật đầu, sự sợ hãi trên mặt cũng vơi bớt đi phần nào: “Cô bạo gan thật đấy, Tiểu Yên”.

Tôi bỗng sợ hãi không thốt lên lời. Thực ra, không phải là tôi bạo gan, thậm chí tôi còn sợ hơn cả cô ấy cơ, nhưng tôi không thể biểu hiện ra ngoài, tôi biết, nếu như tôi và Diêu Giai bây giờ ôm chầm lấy nhau run rẩy, vậy thì chúng tôi rất có khả năng còn chưa kịp bước vào ngôi nhà ma, đã bị chính sự tưởng tượng vô cơ của mình dọa cho chết khiếp rồi, cho nên, tôi buộc phải tự kìm chế nỗi sợ hãi trong lòng mình trước, mới có dũng khí để đối diện với nỗi sợ hãi ở bên cạnh.

“Hay là... chúng ta về đi?” Diêu Giai vẫn do dự.

“Không sao đâu, đi thôi!”

Tôi nhìn cô, sờ vào chiếc kéo để trong túi quần, hít thở một hơi thật sâu, đi về hướng ngôi nhà ma, chân tôi hơi tê, như thể không thuộc về tôi vậy, lại có vẻ như mọc ra từ chính cơ thể, phiền toái và nặng nề.

Diêu Giai lập tức đuổi theo, nắm chặt lấy tay tôi, đi sát ngay bên cạnh tôi, tay của cô rất lạnh, lòng bàn tay hơi ướt.

Cô nói: “Tay của cô lạnh quá, Tiểu Yên”.

Con tim tôi trầm xuống, tôi cảm thấy tay của cô ấy lạnh, vậy thì cô ấy lẽ ra phải cảm thấy tay tôi ấm mới phải, tại sao cô ấy cũng cảm thấy tay của tôi lạnh?

Tôi cố tình nắm thật chắc tay cô ấy. Tôi phát hiện ra bàn tay kia của cô ấy vẫn luôn nắm chặt thánh giá trước ngực cô, động tác này của cô khiến tôi cảm thấy hơi khó thở.

Không biết từ lúc nào, trong màn đêm xuất hiện một lớp sương mỏng, xen lẫn mùi mực nát, dần dần bao trùm.

Ánh trăng trở nên mơ hồ hơn.

Chúng tôi càng lúc càng tới gần ngôi nhà ma, càng lúc càng gần.

Chúng tôi đứng trước mặt nó.

Cánh cửa gỗ chẳng thể nhìn rõ màu sắc, cửa không khóa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nó đã bị đóng rất nhiều năm, lạnh lẽo và cũ nát.

Tôi không để ý nghĩ nhiều, nghĩ nhiều chỉ khiến cho nỗi sợ hãi càng tung hoành.

Tôi lấy hết dũng khí, đặt tay lên cánh cửa đó, ra sức đẩy mạnh nó, cánh cửa gỗ phát ra một tiếng trầm đục, bật mở.

Ngay lập tức, một luồng âm khí nhanh chóng xộc thẳng vào khắp người tôi.

Giống như một cái miệng khổng lồ.

Trong khoảnh khắc đó, tôi ngửi thấy mùi chết chóc.

Diêu Giai vừa mới bước vào phòng, lập tức phát ra tiếng kêu thất thanh, cả người dường như dính hẳn vào người tôi, làm tôi giật nảy mình, theo bản năng, tôi cũng phối hợp cùng kêu thất thanh với cô. Còn chưa kịp đợi tôi hiểu ra đã xảy ra chuyện gì với cô ấy, chỉ nghe thấy một tiếng mèo kêu, tiếp đến là một cái bóng lao qua người chúng tôi, ra khỏi cửa, biến mất trong màn đêm.

Tôi hồn bay phách lạc giờ mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ lưng cô, an ủi cô, cũng an ủi chính mình: “Đừng sợ đừng sợ, chỉ là một con mèo thôi”.

“Nó cào vào tôi rồi!” Diêu Giai thả tôi ra, rút chiếc di động từ trong túi xách ra, dùng ánh sáng trên màn hình di động soi xuống đùi mình, trên làn da trắng ngần xuất hiện mấy vết cào rõ nét, rớm máu.

Cô vừa khẽ lau vết máu, vừa bực bội càu nhàu: “Bị cào rách da rồi, không biết có cần phải tiêm phòng không, đau quá đi, con mèo khôn kiếp... Ngôi nhà này chắc là đã lâu lắm rồi không có ai ở, sao lại có mèo nhỉ?”

“Có thể là một con mèo hoang, cô không sao chứ?” Tôi cũng thấy hơi hoảng, ở đây đã bị bỏ hoang lâu rồi, sao lại còn có mèo được chứ?

“Ừ, không sao, chỉ là hơi bực mình, xui xẻo quá”. Cô lắc lắc đầu, chu môi thổi khe khẽ vào vết thương, “Từ nhỏ tôi đã sợ mèo, đặc biệt là mèo đen, tôi cảm thấy những con mèo đen đó đều là những bà phù thủy biến thành, tà ác lắm”.

“Những bà phù thủy biến thành?”

“Đúng vậy, dù sao tôi cũng không thích mèo, cô nhìn vào mắt chúng mà xem, buổi tối rất đáng sợ”. Cô vừa nói vừa dùng ánh sáng trên màn hình di động chiếu lên công tắc điện trên tường, cô giơ tay ấn nút, đèn nê ông nhấp nháy hồi lâu mới sáng, phát ra âm thanh của tắc te.

Đây là một phòng khách rất rộng, nhưng kỳ lạ là, ngoài một chiếc ti vi, chẳng có bất cứ đồ đạc gì cả, chiếc ti vi đó cũng đã rất cũ kỹ cổ xưa, có lẽ là loại ti vi đen trắng xuất hiện vào những năm 80, không hề hòa hợp với ngôi nhà này, thật khó mà tưởng tượng nổi chủ nhà vẫn giữ nó đến tận bây giờ, hơn nữa còn đặt ngay chính giữa phòng khách, màn hình đen sì hướng thẳng ra cửa chính một cách kỳ dị, nhìn trông rất giống một cửa quan tài thu nhỏ.

“Không phải chứ? Đã là thời đại nào rồi, sao vẫn còn có loại đồ cổ này chứ?” Diêu Giai kêu lên vẻ khoa trương, đi đến ngó nghiêng, đập đập vỗ vỗ hết chỗ này chỗ khác với vẻ rất hiếu kỳ, như thể đang nghiên cứu một con quái vật vậy.

“Diêu Giai, đừng động vào nó!” Nhìn trong màn hình ti vi lơ mơ xuất hiện bóng hình của tôi và Diêu Giai, trong lòng tôi bỗng trào dâng một cảm giác bất an.

“Sao vậy?” Diêu Giai nhìn tôi vẻ băn khoăn.

“Ngôi nhà này hình như... có người ở”.

“Không phải chứ? Có người ở?” Bàn tay Diêu Giai vội rút lại, nhảy phắt ra phía sau tôi, nắm chặt cánh tay tôi, rụt rè nhìn xung quanh giống như con chim non sợ cảnh cao.

Đúng vậy, ngoài chiếc ti vi kỳ lạ đó, tôi còn phát hiện ra, ngôi nhà này đã được quét dọn sạch sẽ, không có chút bụi nào, không hề giống hư không có người ở.

Tôi nhớ lại Lưu Gia Minh đã tả cho tôi nghe về ngôi nhà ma: “Có lẽ là do bỏ hoang quá nhiều năm, khắp nơi đều đầy mạng nhện, trong phòng bốc lên mùi ẩm mốc”.

Bây giờ xem ra, vốn không giống như lời anh ta nói.

Có phải là anh ta đã lừa tôi, hay là về sau đã có người vào ở rồi?

Vậy thì, liệu ai sống ở trong ngôi nhà ma này chứ? Hay là ai đã thường xuyên đến đây dọn dẹp?

Diêu Giai cũng phát hiện ra, cô thét lên: “Phải rồi, Tiểu Yên! Ngôi nhà này sao mà lại sạch sẽ như thế chứ? Ai đã sống ở đây à?”

Từ khi bước vào ngôi nhà ma, cô cứ luôn như vậy, luôn có vẻ kinh hãi.

“Tôi cũng không biết, tóm lại... chúng ta tốt nhất đừng động vào đồ đạc gì ở trong ngôi nhà này”.

Diêu Giai chớp chớp đôi mắt to, nói: “Nhưng... tại sao lại đặt chiếc ti vi vào vị trí này chứ? Làm người ta sợ quá đi mất, chiếc ti vi cổ như vậy, bây giờ vẫn có thể mua được sao?”

“Đã cũ như vậy rồi, chắc là từ xưa để lại, đi thôi, chúng ta lên tầng trên xem nào”.

“Ừ”.

Ánh mắt Diêu Giai vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc ti vi. Thật đúng là cô gái người thành phố lớn, chỉ có một chiếc ti vi cũ kỹ cũng có thể khiến cô ấy hiếu kỳ đến như vậy.

Bậc cầu thang được làm bằng gỗ, bót cao gót của Diêu Giai dẫm lên, phát ra thứ âm thanh chói tai, mang theo âm vọng lại như ở trong động.

Diêu Giai nắm thật chặt bàn tay tôi, tôi cảm thấy được cô đang cố gắng hết sức để kiềm chế tiếng bước chân của mình, nhưng chính vì vậy mà tiếng bước chân lại trở nên vô cùng kỳ quái, khiến người khác nghe mà cảm thấy tức trong lồng ngực.

Tầng trên có tất cả ba phòng, trong đó có hai phòng đóng chặt cửa. Tôi xoay tay nắm cửa, không thấy nhúc nhích, chỉ có gian phòng trong cùng là không khóa, tôi phát hiện ra trên cửa có mấy vết nứt, giống như bị búa chém vào, cửa phòng khép hờ, đẩy khẽ là mở ra, dường như chính là đang đợi tôi và Diêu Giai.

Căn phòng không rộng lắm, nhưng được bày biện đơn giản và sạch sẽ, vừa nhìn là đã thấy hết, một chiếc bàn làm việc, một bàn phấn trang điểm, một chiếc giường, và không còn có thêm thứ gì nữa, cũng không có ghế.

Đây là một phòng ngủ của phụ nữ.

Khi vừa mới bước vào, tôi đã có một loại trực giác rất mạnh, người phụ nữ mà Lưu Gia Minh nói tới chính là đã thất cổ tự tử ở ngay gian phòng này, nhưng bây giờ, tôi bắt đầu cảm thấy nghi ngờ đối với trực giác của mình. Tôi ngẩng đầu, suy tư ngược nhìn trần nhà và bức tường bằng phẳng. Tôi nghi hoặc, người phụ nữ đó đã thất cổ tự tử bằng cách nào? Cô ta có thể treo sợi dây thừng ở đâu được? Trên trần nhà cũng chẳng có quạt trần.

Lẽ nào cô ta không phải thất cổ tự tử ở trong gian phòng này?

Hai phòng kia tại sao đều khóa, mà duy nhất gian phòng này lại không khóa? Trong hai căn phòng đó có thứ gì?

“Tiểu Yên, cô mau lại đây xem cái này, sao trên đó lại có tên của chúng ta nhỉ?”

Câu nói của Diêu Giai cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, tôi quay đầu nhìn cô, trong tay cô cầm một quyển sổ không biết lấy từ đâu ra, nhìn tôi vẻ mơ mang và kinh ngạc.

“Có tên của chúng ta?” Tôi vô cùng kinh ngạc, cầm lấy cuốn sổ từ trong tay cô xem, phát hiện ra trên đó viết chi chít rất nhiều tên người. Mỗi người đều khá miễn cảm đối với tên của mình, cho nên, vừa lướt qua tôi đã tìm thấy ba chữ “Cổ Tiểu Yên” trong số chi chít những tên người. Tôi kinh ngạc phát hiện ra, ngoài việc có cả tên Diêu Giai, cũng có cả tên Chung Thành Vỹ, Lưu Gia Minh và Ngô Vĩnh Thanh, thậm chí còn có cả Ngô Tử Thụ! Điều khiến tôi kinh ngạc nhất là nét bút viết ra những cái tên này, giống ý hệt như nét bút trong bức thư viết cho Ngô Vĩnh Thanh!

Tại sao lại phải viết những tên người này vào quyển sổ nhỉ? Hơn nữa còn có tên của tôi, là ý gì vậy? Người viết những cái tên này có quen biết tôi? Anh ta (cô ta) đã viết từ khi nào? Tôi mới đến thành phố S được bao lâu chứ?

Tôi hơi choáng vàng, từ lúc Chung Thành Vỹ xuất hiện, đến cái chết của Lưu Gia Minh, rồi đến việc tôi và Diêu Giai bước vào ngôi nhà ma này, tất cả mọi việc này, dường như đều có một bàn tay vô hình đang đưa đường dẫn lối, nó quyết không phải là liên quan tới tôi một cách ngẫu nhiên. Giống như lời Lưu Gia Minh đã nói, có một số việc, thực sự là đã được định sẵn. Mặc dù đến tận lúc này tôi vẫn không thể nào hiểu được rốt cuộc tôi có mối quan hệ gì đối với hàng loạt các sự việc này.

“Cô tìm thấy cuốn sổ này ở đâu vậy?” Tôi hỏi Diêu Giai.

“Thì nó được đặt ngay trên bàn, tôi nhìn thấy bìa màu đỏ, cho nên tôi đã cầm lên xem, tại sao lại có tên của chúng ta vậy nhỉ? Ai viết chữ? Cô nhìn này, những chữ này viết giống y như chữ của trẻ con vậy”.

“Tôi cũng không biết, cô có quên Ngô Tử Thụ không?”

“Ai cơ?”

“Chính là người này”. Tôi chỉ cho cô nhìn thấy cái tên Ngô Tử Thụ.

“Không quen, có rất nhiều tên được viết ở đây tôi đều không quen”.

Tôi gấp quyển sổ lại, phát hiện ra bìa sổ quả là màu đỏ, một màu đỏ máu đỏ rực, chói mắt, không có chữ cũng không có hình, hơn nữa rất cứng, giống như thế bị ai đó bôi thêm một lớp véc ni màu đỏ.

Trong cửa hàng văn phòng phẩm có bán loại sổ như thế này sao? Hoặc là sau khi mua về mới quét thêm véc ni?

Tôi cầm quyển sổ đưa lên mũi ngửi.

“Ồ? Cô đang ngửi gì thế?” Diêu Giai thấy tôi làm như vậy, cô cũng xúm tới ngửi.

“Ồ, không có gì”. Tôi cười, lắc lắc đầu, mở cuốn sổ ra, gỡ qua trang viết chỉ chút tên người, xuất hiện năm chữ cái lớn màu đỏ như màu máu – Đưa tôi đến địa ngục! Có ý gì nhỉ? Tôi vừa nghĩ vừa lật gỡ tiếp, chữ viết trong trang sau càng khiến tôi sợ hãi, giống như một con giun bị lột sạch da đang nằm vằn vẹo ở đó, chiếm hết cả trang giấy – Người biết khi nào mình sẽ bị lột da mặt không? Đáp án ngay tại đây!

Tôi do dự.

Tôi thấp thoáng ngửi thấy mùi vị lạ, thứ mùi vị này rất sắc nhọn, như băng đá xuyên vào tận xương tủy, đâm thẳng vào tim.

Tôi nhìn Diêu Giai, đúng lúc cô đang nhìn tôi, sau đó, chúng tôi cùng ngằm gật đầu, tôi lật sang trang sau.

Ngón tay tôi cứng đờ.

33

Điều khiến tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên chính là, phía sau không viết bất cứ chữ nào nữa, mà toàn là tranh vẽ nhân vật, trông hơi giống truyện tranh, cũng hơi giống ký họa, nhưng có vẻ như chẳng giống loại nào cả. Có nam giới, cũng có nữ giới, qua dáng vẻ của bọn họ, có thể đoán được, chắc họ đã chết rồi, hơn nữa, không có khuôn mặt, tất cả mọi người đều không có khuôn mặt.

Tất cả mặt của mọi người đều là màu trắng!

Tôi càng lật gỡ những trang sau, con tim càng lạnh toát, nghe thấy cả hơi thở dồn dập, nhưng cũng không thể phân biệt được là hơi thở của mình hay của Diêu Giai.

Khi tôi gỡ đến một trang vẽ một người đàn ông máu me đầy người, không có khuôn mặt, tôi bất giác dừng lại. Tôi nhú mày, nhìn anh ta thật kỹ - áo phông trắng, quần đen, trên người đầy thương tích...

Sao trông bức tranh này quen thế nhỉ? Nhưng dù tôi có cố lục tìm trong trí óc đến đâu, cũng vẫn không thể nào nhớ được ra đã nhìn thấy nó ở đâu?

Kỳ lạ, anh ta là ai nhỉ?

Khi tôi lật trang tiếp theo, Diêu Giai đột nhiên kêu thất thanh: “Gia Minh! Trời ơi! Đây là Gia Minh, là Gia Minh...”

Tiếp đến, cô lấy một tay bịt chặt miệng lại, còn tay kia thì giật lấy cuốn sổ trong tay tôi, nhìn bức tranh đó với vẻ mặt vô cùng sửng sốt, những giọt nước mắt long lanh thi nhau rơi xuống.

Tôi bỗng chốc cảm thấy rất mơ hồ, người đàn ông trong tranh là Lưu Gia Minh ư? Chẳng phải Lưu Gia Minh mới chết sáng nay sao? Sao lại có thể được vẽ vào trong cuốn sổ này?

Tôi nhớ đến câu nói vừa rồi: Người biết khi nào mình sẽ bị lột mặt không? Đáp án ngay tại đây!

Tôi chợt ngộ ra điều gì đó, vội vàng lấy lại cuốn sổ trên tay Diêu Giai, lật trở lại trang trước.

Tôi trợn tròn mắt, đờ đẫn.

Đúng vậy, bức tranh này rất quen, tôi đã nhìn thấy trên tờ báo đó, anh ta chính là Chung Thành Vỹ!

12. Chương 05 - Phần 02

Dáng vẻ của anh ta trên báo và trong bức tranh này giống y hệt nhau!

Nếu tôi đoán không nhầm, cô gái trong bức tranh ở trang trước, có lẽ là Ngô Vĩnh Thanh!

Cái chết của họ giống như được in hằn lên cuốn sổ kinh hoàng này.

“Tít, tít, tít”, tiếng chuông tin nhắn di động phát ra từ trong túi xách tay của Diêu Giai, cô giật nảy mình, lau nước mắt, rút di động ra khỏi túi.

Ngay trong khoảnh khắc đó, mặt cô trắng bệch, cắt không còn một giọt máu, cơ mặt bắt giật giật, toàn thân cứng đờ.

“Sao vậy... Diêu Giai?”

Cô không nói gì, ngẩn người nhìn màn hình di động.

Tôi cầm lấy di động, khi tôi nhìn rõ tin nhắn đó, hơi thở của tôi cũng gần như ngưng bật.

Khuôn mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người, chúc mừng sinh nhật, Diêu Giai.

Số điện thoại gửi tin nhắn chính là 1371138xxxx.

Giống y như tin nhắn gửi cho Lưu Gia Minh, có điều, lần này thêm tên Diêu Giai.

Thời gian và không khí bỗng chốc như ngưng tụ lại.

Nếu ban đầu tôi còn hơi nghi ngờ cuộc điện thoại đêm qua là do Diêu Giai gọi tới cho tôi, vậy thì giờ đây, tôi đã hoàn toàn tin rằng không phải do cô gọi đến. Lúc này, cô đang đứng bên cạnh tôi, thất thần nhìn chằm chằm về phía trước, ở đó có một ô cửa sổ, bị rèm cửa màu xanh sẫm che phủ. Cô lẩm bẩm, gần như tuyệt vọng, nói: “Hôm nay... không phải là sinh nhật của tôi...”

Con tim tôi bỗng chốc lạnh đến đỉnh điểm, tôi nhớ đến cuộc điện thoại đêm qua, cô ta cũng nói chúc mừng sinh nhật thôi, cũng không phải là sinh nhật tôi. Nhưng tên ngày dày đặc chỉ chút ở ngay trang đầu tiên của cuốn sổ cứ hiển hiện trong đầu tôi. Cái chết của Lưu Gia Minh không phải là ở trang cuối cùng, phía sau vẫn còn nữa!

Có Diêu Giai, có Ngô Tử Thụ, cũng... có cả tôi!

Tôi lập tức hiểu ra – tất cả những cái tên đều là một kiểu ám thị, cái chết của tất cả mọi người đã sớm bị in hằn vào trong cuốn sổ này rồi!

Đây là một cuốn sổ Báo tử!

Nhưng tại sao lại có tên của tôi và Diêu Giai chứ? Lẽ nào anh ta (cô ta) đã biết trước tôi và Diêu Giai sẽ đến đây? Còn cả Ngô Tử Thụ, anh ta thì có liên quan gì đến ngôi nhà ma này chứ? Lẽ nào trước đây anh ta cũng đã từng đến? Hay là về sau anh ta sẽ đến?

Chúng tôi đều là những con tốt trên bàn cờ tử vong này, không có thắng thua, chỉ có cái chết.

Cuốn sổ vô tình tuột khỏi tay tôi, rơi xuống đất.

Diêu Giai chợt kêu lên kinh hãi: “A, đây chuyện của tôi đâu rồi?”

Cô ôm lấy lồng ngực, sợi dây thánh giá vẫn luôn đeo trên cổ cô, không biết đã không cánh mà bay đi lúc nào. Khuôn mặt cô đã rúm ró vì quá kinh sợ.

“Không thấy... từ khi nào vậy?” Tôi thoáng run rẩy, toàn thân lạnh toát, tai ù đi, gần như không thể nghe rõ tiếng nói của mình.

Diêu Giai không trả lời tôi, bộ dạng của cô cứ như thể không hề nghe thấy tôi hỏi. Cô ngẩn người một lát, sau đó dờ dảnh nhìn từng vị trí trong căn phòng, nước mắt trên mặt vẫn còn chưa khô. Cô nói như trong cơn mê: “Tôi... xuống dưới tìm xem, có thể... rơi ở tầng dưới”.

Nói xong, cô quay người chạy ra khỏi cửa, bước chân cô hơi lảo đảo.

“Đừng tìm nữa, Diêu Giai, tôi đưa cho cô sợi dây của tôi”.

Tôi vừa dứt lời, còn chưa kịp tháo sợi dây chuyền ra khỏi cổ, ánh đèn chợt nháy liên hồi.

“Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì...” Giọng Diêu Giai vang lên đầy vẻ kinh hãi, lo sợ.

Tiếp đến, cả căn nhà bị màn đêm đen dày đặc nuốt chửng, tôi trở thành một người mù.

Bóng tối bất chợt ập tới khiến tôi ngẩn người hồi lâu, chưa kịp định thần lại, xung quanh đã quá yên tĩnh, yên tĩnh đến độ không cảm thấy được sự tồn tại của chính mình, như thể mình đã hòa lẫn cùng với đêm tối mịt mù này.

Cùng với việc ánh đèn tắt ngúm, tiếng kêu của Diêu Giai cũng im bật, như thể dây âm thanh bị cắt đứt. Lúc này, tôi không nhìn thấy cô ấy, cũng không cảm nhận thấy cô ấy.

Tôi nuốt nước bọt, khó khăn lắm mới cất được giọng khản đặc: “Diêu Giai, cô... không sao chứ?”

Giọng nói của tôi bị hút chặt vào bầu không khí ngột ngạt, không hề có lời đáp trả. Tôi gắng gượng mở to mắt, tìm kiếm hơi thở của Diêu Giai: “Diêu Giai... Diêu Giai? Cô ở đâu?”

Vẫn không có tiếng trả lời, vẫn không cảm nhận thấy cô ấy.

Tôi đột nhiên nhớ đến mấy vết nứt trên cánh cửa, nó nói cho tôi biết, trong căn phòng này đã từng xảy ra sự việc vô cùng đáng sợ. Thậm chí, tôi có một cảm nhận mãnh liệt rằng lúc này đây đang có một người cầm hung khí giống như cái rìu từ từ tiến lại gần tôi, bóng tối cũng không thể ngăn cản được tầm nhìn của anh ta (cô ta). Người này giống như một u linh, cứ từ từ tiến lại gần tôi. Toàn thân tôi cứng đờ, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: “Diêu Giai, cô... có ở đây không? Cô... đừng... đừng dọa tôi, Diêu Giai!...”

Tôi chưa bao giờ sợ hãi như lúc này, khi huyết trong cơ thể như bị rút cạn. Tôi thử lê chân về phía trước, không ngờ chân lại giẫm phải cuốn sổ “Báo tử” đó, bỗng chốc, những thi thể kóc ó mặt vẽ trong cuốn sổ đó nhảy múa trước mắt tôi vô cùng rõ nét.

Lẽ nào tôi thực sự không thể sống sót bước ra khỏi ngôi nhà ma này sao?

Tôi không thể kìm lòng được, hét to: “Diêu Giai, Diêu Giai! Cô ở đâu vậy? Diêu Giai...”

Đúng lúc đó, ánh đèn lại như ma làm, nhấp nháy, rồi sáng rực!

34

Không thấy Diêu Giai đâu cả!

Tôi không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác, thậm chí, tôi còn không nghe thấy tiếng bước chân của cô bước xuống tầng dưới, cô đi boots cao gót cao như vậy cơ mà. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đèn vụt tắt, cô đã bốc hơi khỏi căn phòng này.

Cô ấy đã bị đưa đi đâu?

Tôi không còn kịp nghĩ đến việc trong cuốn sổ “Báo tử” đó rốt cuộc có vẽ hình dáng lúc chết của tôi và Diêu Giai hay không, hiện giờ, việc quan trọng nhất là tìm kiếm Diêu Giai, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng Diêu Giai đang ở đâu chứ? Liệu có phải việc đèn vụt tắt ban nãy là để bắt cóc cô ấy? Giọng cô ấy đột nhiên ngừng bật, cô ấy đã gặp phải chuyện gì vậy?

Lòng ham sống mạnh liệt đã buộc tôi phải lê đôi chân đã mềm nhũn chạy xuống tầng dưới, suýt chút nữa đã ngã ngào xuống cầu thang. Tôi vừa chạy vừa hét gọi tên Diêu Giai, nhưng đáp lại lời tôi chỉ có tiếng vọng lại cô độc, trống rỗng. Phòng khách ở tầng dưới trống không, tôi đã không còn chút dũng khí nào để ở lại đây thêm một giây phút nào nữa, việc duy nhất tôi có thể làm lúc này là chạy khỏi đây trước, rồi gọi cảnh sát đến cứu Diêu Giai.

Tôi lao đến kéo cửa lớn phòng khách, nhưng chợt phát hiện ra, không biết nó đã bị ai đó khóa trái bên ngoài từ lúc nào, tôi bị nhốt chặt trong địa ngục!

Tôi điên cuồng kéo lắc then cửa, nhưng nó không hề nhúc nhích.

Đúng trong khoảnh khắc này, tôi thực sự tuyệt vọng.

Bỗng nhiên, phía sau lưng vang lên âm thanh khe khẽ, con tim tôi bị bóp nghẹt, quay phắt đầu lại theo phản ứng có điều kiện.

Chiếc tivi cũ kỹ đó, không có ai động đến nó, thật không ngờ nó lại tự bật được, giống như là có một người mà ta không thể nhìn thấy đang trốn ở trong tối để thao túng chiếc điều khiển vậy.

Hình ảnh chiếu trên tivi là hình ảnh trắng đen, có lẽ do tivi chất lượng kém, hình ảnh hơi nhòe, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khá rõ ràng.

Một cô gái đang bị trói chặt vào ghế, dây thừng quàng qua cổ, trói giết khuỷu tay ra phía sau, miệng cô bị dán băng dính, nhưng đôi mắt mở rất to, tóc ướt sũng dính bết vào da đầu. Tôi không nhìn rõ mặt cô, cũng không nhìn rõ ánh mắt cô, nhưng qua cảnh ngộ lúc này và cơ thể giãy giụa của cô, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được cô đang phải chịu đựng nỗi sợ hãi ghê gớm đến nhường nào.

Đây là gì vậy? Phim kinh dị? Hay là vụ án bắt cóc? Kênh truyền hình nào chiếu vậy nhỉ?

Tôi nhìn lên hai góc trái phải màn hình, không thấy kí hiệu logo của đài truyền hình, có vẻ giống như một cuộn băng video chất lượng kém.

Khi tôi nhìn rõ khung cảnh bên trong màn hình tivi, tôi chợt hít thở thật sâu, lạnh toát, đây chẳng phải chính là căn phòng trên tầng sao? Diêu Giai vừa mới bốc hơi khỏi căn phòng đó mà.

Giờ đây, tôi đã không thể nào hình dung được nỗi sợ hãi của mình nữa, nó đang nói với tôi điều gì? Nói với tôi, chỉ lát nữa đây, tôi sẽ chết như vậy sao? Tôi vội ôm chặt lấy lồng ngực, sự cô độc và nỗi tuyệt vọng đang dần dần chia tách các chi của tôi. Tôi muốn chạy, nhưng cơ thể của tôi như đã bị điểm huyết, không thể nhúc nhích được, còn đôi mắt tôi cũng bị khóa chặt vào màn hình tivi, không thể nào chuyển dời được.

Ổng kính máy quay từ từ di chuyển ra xa, tôi nhìn thấy một cô gái khác, cô mặc một chiếc áo khoác đen rộng thùng thình, rất đối nghịch với cơ thể nhỏ bé của cô. Cô đứng ngay phía trước mặt cô gái bị trói một khoảng vừa phải, trong tay cô cầm một con rắn. Đó là một con rắn vằn màu cà phê rất to, lúc này, nó đang quấn quanh cánh tay cô, toàn thân nó từ từ chuyển động, khiến ta sợ dựng tóc gáy.

Khi ống kính máy quay chuyển góc quay, quay đến gương mặt của cô ta, tôi suýt chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ. Mặc dù khoảng cách hơi xa mặc dù chỉ là trong tivi, nhưng tôi vừa nhìn là đã nhận ngay ra – cô ta chính là tôi!

Tôi vội dựa sát vào cánh cửa, nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, không thể tin nổi vào đôi mắt mình, cô gái đang cầm con rắn, lại chính là tôi? Thường ngày, ngay cả nhìn thấy con gián thôi cũng đủ làm tôi sợ chết khiếp, kêu thét ầm ĩ rồi, sao tôi dám chơi đùa với rắn được cơ chứ?

Nếu như nhận ra người khác, có thể tôi còn không dám chắc, nhưng nhận ra chính mình... làm gì có ai lại không nhận ra chính mình chứ?

Chuyện này là như thế nào đây?

Tôi thực sự không thể hiểu nổi. Tôi đã trói cô gái vào ghế lúc nào chứ? Cô ấy là ai? Tại sao tôi lại phải trói cô ấy?

Tôi vốn không quen biết cô ấy mà! Việc này xảy ra từ khi nào? Trước buổi tối, hôm nay, tôi đã đến ngôi nhà ma này lần nào chứ? Tại sao tôi lại không hề hay biết gì? Hơn nữa, còn bị người khác lên quay phim?

Lẽ nào tôi bị mộng du? Còn cả bộ trang phục, sao lại ăn mặc trông giống như kẻ sát nhân biến thái điên cuồng hay chỉ trong phim Hồng Kông như vậy chứ? Hay có thể nói, tôi có hai loại nhân cách, một mặt là Cổ Tiểu Yên bình thường, còn mặt kia, lại là kẻ sát nhân biến thái. Nhưng, tại sao từ trước đến giờ, tôi chưa từng phát giác ra điều này? Còn nữa, ai là người đang bật cuốn băng này lên cho tôi xem? Anh ta (cô ta) muốn gì?

Tôi vừa nghĩ, vừa nhìn chăm chăm vào hình ảnh của mình trong tivi. Thứ cảm giác này rất lạ, giống như đang đối diện với một người rất quen thuộc, nhưng đồng thời lại hoàn toàn xa lạ vậy, cô ta là tôi, tôi đang nhìn thấy chính tôi, thế nhưng tất cả mọi việc tôi làm, lại đều là những việc chính tôi chưa từng làm bao giờ, cô ta là một con người khác của tôi!

Thứ cảm giác này quá kỳ lạ, tôi không biết làm thế nào mới nói cho rõ được. Tôi bị phân thành hai người, một người ở ngoài gương, một người ở trong gương. Người ở ngoài gương đang khóc, còn người ở trong gương lại đang cười với cùng một khuôn mặt.

Tôi không biết do tivi hay do góc quay, tôi luôn cảm thấy hình ảnh “tôi” trong tivi, cả khuôn mặt như bị phò, hơi biến dạng, hơn nữa nhợt nhạt một cách dị thường, nhìn hình ảnh trắng đen, càng thêm vài phần quái dị.

“Tôi” trong tivi lấy con rắn ra khỏi cánh tay, sau đó nở nụ cười ngọt ngào với cô gái đang bị trói trên ghế, nụ cười đó ngọt quá, không thể nào có thể tưởng tượng được tiếp theo tôi lại làm một việc khiến ai nấy đều phải khiếp sợ.

“Tôi” chợt há miệng, cắn phập vào cổ con rắn, con rắn đó lập tức uốn éo toàn cơ thể nó trên tay “tôi”. Tôi toát mồ hôi lạnh, thấy trong người vô cùng khó chịu, khó khăn lắm tôi mới nuốt được nước bọt, ngăn người đứng chờ tại chỗ giống như một khúc gỗ, nhìn hình ảnh “tôi” trong tivi đang hút lấy hút để máu rắn.

Cô ta không phải là tôi! Cô ta là quỷ hút máu! Cô ta là dã thú!

Một lát sau, “tôi” thả con rắn ra, lộ ra cái miệng máu me be bét, hung dữ đáng sợ, trong tivi trắng đen trông càng khủng khiếp hơn, rất giống với ma cà rồng hút máu!

“Tôi” đi đến trước mặt cô gái bị trói, rõ ràng cô đã sợ hãi đến tê dại, cô thậm chí còn quên luôn cả việc giãy giụa, cứ thế ngẩn người nhìn “tôi”, “tôi” lại cười với cô, nụ cười lần này giống như nụ cười của ma quỷ, mang theo kiểu đặc ý biến thái.

Một tay “tôi” thả con rắn ra, nó lập tức trườn lên cánh tay kia, “tôi” lấy nó ra, túm lấy đầu nó, giữ mạnh một cái, nó không động đậy nữa. Rõ ràng, đây là một cao thủ chơi rắn. “Tôi” nhìn cô gái đó, giơ tay kéo rộng cổ áo cô, cô lập tức nhận thức ra điều gì, điên cuồng lắc đầu, toàn thân run rẩy kịch liệt.

Khi con rắn đó chạm vào da cô gái, cơ thể cô co giật mạnh, hai mắt trắng dã, bất động.

“Tôi” vỗ vỗ má cô, cô không có bất cứ phản ứng nào, “tôi” lại sờ tay lên ngực cô ta, hình như gật đầu với vẻ rất hài lòng, sau đó lấy chân giẫm vào đuôi rắn, nhặt một chiếc kéo lớn dưới đất, nhắm thẳng lưỡi kéo vào cổ họng con rắn, phập một tiếng, đầu con rắn lìa khỏi cổ, thân con rắn không đầu đang cuộn thành một đồng dưới chân “tôi”.

“Tôi” lật băng dính trên miệng cô gái, cạy miệng cô ra, nhét cái đầu rắn đầy máu vào miệng cô, rồi dán băng dính lại...

Có thứ chất dịch chua trào lên cổ họng tôi, tôi buồn nôn...

Nó ở trong miệng cô ấy, nó hình như vẫn còn đang động đậy...

Một chậu nước lạnh tạt vào mặt cô gái, tôi rùng mình, chậu nước đó giống như là tạt vào mặt tôi vậy, tiếp đến, một cái tát trời giáng, cô ấy từ từ mở mắt.

“Tôi” giơ con rắn không đầu đến trước mặt cô gái, cơ thể con rắn vẫn đang uốn éo, nó vẫn chưa chết. “Tôi” giơ hai ngón tay ra hiệu cắt cổ con rắn, sau đó lạnh lùng chờ đợi phản ứng của cô.

Tôi chưa bao giờ ngờ được rằng, mắt của con người có thể trơn trợt to đến thế, khi cô gái hiểu ra mình đang ngậm đầu con rắn trong miệng, con người mắt cô ta dường như đã bật ra khỏi tròng mắt...

Đó đã không còn là biểu hiện của con người nữa rồi.

Khi chiếc kéo đó đâm thẳng vào mắt cô, cuối cùng cô không thể nào giãy giụa được nữa, cô đã trút hơi thở cuối cùng.

Khuôn mặt máu me be bét vô cùng đáng sợ, trông giống như một đồng xơ bông rách rưới tả tơi.

Tôi chỉ cảm thấy trời đất chao đảo quay cuồng.

Đây không phải là hình ảnh quay trộm, bất luận đứng ở góc độ nào cũng không phải! Đây là một bộ phim kinh dị, là bộ phim kinh dị quay trong ngôi nhà ma này, là một vở kịch cảm vô cùng tàn nhẫn.

Từ đầu đến cuối, không hề có âm thanh.

Tôi là khán giả duy nhất.

Tôi đang xem “tôi” chủ diễn bộ phim kinh dị.

Hình ảnh được định vị lại vào đôi mắt đen sì của cô gái, chúng giống như hai động đen không đáy, khiến cho con tim tôi cũng tan vỡ theo. Tôi không kịp suy nghĩ xem tại sao mình lại xuất hiện ở trong tivi, còn có những hành động dã man tàn độc nhất trên đời như vậy. Tôi chỉ biết, tôi không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, dù chỉ một giây cũng không thể! Mặc dù tôi đã dự cảm được rằng, mình không thể sống sót được. Đúng vậy, tôi đã ngửi thấy mùi vị của cái chết, thứ mùi vị này nồng nặc tràn ngập từng góc khuất trong ngôi nhà ma này. Nhưng tôi chắc chắn phải thử chứ, tôi không muốn cứ thế mà chết như vậy, tôi thực sự không muốn!

Có ai không sợ cái chết chứ?

Tôi vừa quay người, khi đang chuẩn bị kéo cánh cửa bị khóa trái, chợt có một tiếng kêu gào xuyên thẳng vào màng nhĩ của tôi, kinh động khắp cả ngôi nhà ma này.

Đó là giọng nói của Diêu Giai.

Tôi cuống quýt quay người, phát hiện ra căn phòng ở dưới chân cầu thang không biết đã sáng đèn từ khi nào, giọng nói của Diêu Giai từ trong đó phát ra.

Nếu tôi đoán không nhầm, đó chính là nhà vệ sinh.

Tôi lập cà lập cập rút chiếc kéo từ trong túi quần ra, nắm chặt trong tay, tôi không biết tôi sẽ nhìn thấy gì, nhưng tôi cần phải đến đó, bởi Diêu Giai đang ở bên trong, không phải bởi điều gì khác, chỉ vì cô đã mua cho tôi sợi dây chuyền thánh giá, tôi không thể bỏ mặc cô được.

Tôi nắm chặt chiếc kéo hơn, run rẩy từ từ tiến bước, mỗi khi tiến sát đến nhà vệ sinh thêm một chút, trái tim tôi càng lạnh hơn, đến cuối, tôi gần như phải dùng hết toàn bộ sức lực của mình để đẩy cánh cửa đó. Cùng lúc khi cánh cửa bị đẩy ra, chiếc kéo tôi cầm trong tay cũng bị rơi xuống, rơi xuống đất nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào, không biết là do tôi không nghe thấy hay là tôi đã bị mất đi thính giác. Đúng trong khoảnh khắc này, tôi cũng mất luôn cả ý thức tự bảo vệ mình.

Bởi vì, tôi đã nhìn thấy Diêu Giai.

Dưới ánh đèn mờ nhờ vãn đục, Diêu Giai đang đứng thẳng người ở đó, nhưng cô không còn khuôn mặt nữa...

Tôi không thể nào hình dung được bộ dạng cô khi không có khuôn mặt, tôi chỉ biết, đôi mắt tôi đã bị cả vùng màu đỏ đậm nhức mắt đến độ gần như mù lòa...

Cô chuyển động con người, cô nhìn tôi, hình như cô đang nhìn tôi, cô vẫn chưa chết.

Đôi mắt đó không thể nói được, thay vào đó là sự bình lặng sau khi đã bị hủy diệt.

Cô từ từ đưa tay lên, gắng gượng giơ ngang tầm mắt tôi, trong tay cô cầm một thứ gì đó máu me đầm đìa. Thật không ngờ... đó chính là... da mặt của chính cô!

Cũng khoảnh khắc tấm da mặt đó rơi xuống, tôi nhìn thấy sợi dây chuyền vốn tưởng đã không cánh mà bay đó, lúc này đây, đang dính đầy máu, treo trước ngực Diêu Giai...

Khi huyết trong cơ thể cùng lúc dồn thẳng lên đầu tôi, bên tai vang lên lời của ông thầy bói nói với bà nội: “Đứa bé này... số mạng có kiếp nạn... Nếu bà hy vọng nó không có chuyện gì, vậy thì đừng để nó rời khỏi nơi chôn nhau cắt rốn...”

Trong khoảnh khắc tất cả mọi ý thức và tri giác ngừng trệ, cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra, bức thư trong túi của Chung Thành Vỹ, thực ra, là viết cho tôi.

Bức lá thư này ra, người sẽ không thoát được đâu...

Tôi đã không thể nào trốn thoát được.

13. Chương 06 - Phần 01

CHƯƠNG 6: NGƯỜI TRONG GƯƠNG KHÔNG PHẢI LÀ TÔI 35

Trong màn đêm, hàng dãy những ngôi mộ cao thấp chi chít không nhìn thấy điểm tận cùng.

Trong rừng sâu, một con chim lớn không rõ tên đang khe khẽ kêu rên... oa... oa... oa. Một cô gái mặc váy dài màu trắng đang chạy thục mạng liên tục quay đầu lại, thở dốc. Xem ra, có vẻ như có người đang đuổi bắt cô. Nhưng nhìn kỹ, phía sau cô không có gì cả, thậm chí còn không có cả bóng.

Một cô gái không có bóng, cô ta đang sợ gì nhỉ?

“Bụp” một tiếng, cô gái ngã sòng xoài, ngã xuống trước ngôi mộ to nhất. Luồng tia sáng chói lòa xé tan màn đêm đen, ở giữa ngôi mộ đó chợt xuất hiện một khe nhỏ, rồi từ từ nứt toác, đến độ vừa vặn có thể đủ chỗ ột người bước vào. Luồng tia sáng đó càng lúc càng chói lòa, mang theo thứ sức mạnh không thể nào kháng cự lại, giống như một cực nam châm hút chặt lấy cô.

Cô đứng dậy, nhưng lại biến thành một người gỗ bị kẻ khác thao túng, cô nhấc chân lên một cách máy móc, đi về phía luồng sáng đó.

Gió thổi tung mái tóc dài buông xõa của cô, trên cánh tay trái trơn mượt nuốt nà của cô, nhìn thấy rõ hình một con bướm màu đỏ tươi như màu máu...

Ngôi mộ từ từ khép lại, tất cả lại khôi phục lại vẻ tĩnh lặng ban đầu, như thể không hề xảy ra chuyện gì cả.

Chỉ có con chim không rõ tên đó vẫn khe khẽ kêu rên thảm thiết oa... oa... oa.

36

Tôi kết thành kén, phá kén để ra ngoài. Quá trình này dường như dài đằng đặc, như trải qua cả một thế kỷ, lại như thể chỉ mới trải qua mấy giây ngắn ngủi, nhưng có một thứ cảm giác vô cùng rõ nét, đó là sự đau đớn. Đúng vậy, cảm giác đau đớn như xé gan xé ruột khiến tôi mở mắt, lập tức gặp phải ánh sáng chói lòa. Tôi buộc phải nhắm mắt lại, nhúu mày. Tôi thử ngo nguật, chỉ cảm thấy toàn thân rã rời như sắp tan ra thành từng mảnh. Không kìm lòng nổi, khẽ phát ra mấy tiếng kêu rên khe khẽ.

“Ồ? Cô... tỉnh rồi à?” Một giọng nói nữ giới truyền tới tai.

“Chói mắt quá”. Lời nói vừa thốt ra, tôi đã giật mình hoảng sợ, cổ họng tôi không ngờ lại giống như chiếc trống bục.

Tôi nghe thấy tiếng loạt soạt, người phụ nữ lại lên tiếng: “Bây giờ thì thế nào? Tôi đã kéo rèm cửa lại rồi”.

Tôi lại mở mắt ra lần nữa, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng đôi mắt vẫn cảm thấy sưng nhức, tôi chớp chớp mắt, nhìn thấy một cô gái trẻ xa lạ, chắc khoảng 17, 18 tuổi, làn da trắng ngần, mắt to, trông rất đáng yêu. Qua cách ăn mặc của cô, chắc là y tá. Cô nhìn tôi vẻ hơi hoài nghi, lại hỏi: “Cô tỉnh rồi phải không? Có phải là cô đã tỉnh rồi không?”

Tôi cảm thấy câu hỏi của cô ta thật thừa thãi, mắt tôi đã mở hãn ra rồi, vừa nãy còn nói một câu, cô ta còn hỏi tôi là đã tỉnh rồi phải không. Tôi khẽ húng hắng, cảm giác cổ họng mình như bị thứ gì đó dính chặt lấy, vô cùng khó chịu: “Ồ... xin cho hỏi...”

Còn chưa đợi tôi nói xong, cô ta đã quay người kéo cửa chạy ra ngoài, bên ngoài lập tức vang lên giọng nói lạnh lạnh của cô: “Bác sĩ Mễ! Cô ấy tỉnh lại rồi, cô ấy tỉnh lại rồi, bác sĩ Mễ!”

Đúng là một cô gái kỳ lạ.

Tôi nhìn xung quanh – bức tường màu trắng, trần nhà màu trắng, tất cả đều là màu trắng. Tôi lập tức ý thức được rằng, đây là bệnh viện, nhưng gian phòng này lại không giống phòng bệnh, mà giống căn hộ hơn. Tôi lại nhíu mày lần nữa, tôi làm gì ở bệnh viện nhỉ? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ở hành lang vang lên những tiếng bước chân vội vã, rất nhanh, có một người đàn ông bước vào, đeo một cặp kính viền vàng, trông rất nho nhã lịch thiệp. Phía sau anh ta chính là cô y tá vừa chạy đi lúc nãy.

Bác sĩ nhìn tôi, lộ ra nụ cười hân hoan: “Tạ ơn trời phật, cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi!” Sau đó, anh ta quay đầu lại, nói với cô y tá, “Mau gọi điện thông báo cho ông Lôi!”

“Vâng”. Cô ta nở nụ cười ngọt ngào, bước ra khỏi cửa.

Tôi cảm thấy buồn bực, ông Lôi là ai?

Anh ta bước đến bên giường, sờ trán tôi, rồi bắt mạch cho tôi, nói bằng giọng rất dỗi dằn: “Thế nào rồi? Em có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

“Không có”. Giọng của tôi vẫn khàn khàn, mặc dù đã khá hơn lúc nãy nhiều, nhưng vẫn khó chịu, “Họng của tôi hơi...”

“Không sao đâu, vừa mới tỉnh lại mà”. Sự dỗi dằn này hình như không phù hợp lắm với thói quen nghề nghiệp bác sĩ của anh ta, dường như có vẻ hơi quá đà thái quá, khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng. Tôi nói: “Tôi... đã ngủ rất lâu rồi sao?”

“Hôm nay là ngày thứ mười hai, nhưng vẫn may, coi như đã ổn cả rồi”.

“Mười hai ngày?” Tôi gắng gượng ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhức, đau đến độ tôi kêu rên mãi, anh ta vội vàng, cẩn thận đỡ tôi nằm trở lại: “Em nằm im đừng cử động, anh sẽ vặn cao giường lên cho em”. Anh ta đi xuống cuối giường, vừa vặn cao giường vừa tiếp tục nói, “Xem em kìa, vẫn tỉnh khí ấy, gặp chuyện gì cũng cuống lên như vậy, bây giờ em vẫn còn yếu lắm, phải nghỉ ngơi nhiều”.

Ồ! Đúng là gặp ma rồi! Điều tôi quan tâm lúc này không phải là sức khỏe của tôi, mà là căn phòng bệnh này khiến tôi cảm thấy bất an. Qua cấu tạo và cách bày biện bố trí ở gian phòng này, có thể nhận thấy đây có lẽ là một phòng bệnh cao cấp, anh ta bảo tôi nghỉ ngơi nhiều, lẽ nào ở đây không phải mất tiền? Hơn nữa, không ngờ tôi đã ở đây những mười hai ngày rồi! Còn cả giọng điệu lời nói của anh ta với tôi nữa, hừ, cứ như thể tôi rất thân quen với anh ta vậy.

Tôi hỏi anh ta: “Người nhà của tôi có biết không?”

“Ừ, biết cả rồi”.

“Ồ!” Xem ra bố mẹ tôi đã từ quê ra. Tôi lại nhìn xung quanh, vẫn cảm thấy có áp lực mà tôi khó có thể chịu đựng nổi. Bình thường, nếu bị bệnh, thì cũng chỉ đến khám ở những phòng khám nhỏ nhỏ, đã bao giờ ở trong một phòng bệnh sang trọng như thế này đâu. Cuộc sống của bố mẹ tôi vốn đã không dễ dàng gì, bây giờ tôi tỉnh lại rồi, cần phải về nhà càng sớm càng tốt. Tôi nhìn anh ta, “Thế, bao giờ tôi có thể về được?”

“Đã thông báo cho ông Lôi rồi, ông ấy sẽ đến đón em, nhưng với tình hình thể trạng của em hiện thời, vẫn chưa nên ra viện, cần phải theo dõi thêm mấy ngày nữa”.

Lại là ông Lôi! Tôi không hiểu, tôi muốn về nhà, sao lại không thông báo cho bố mẹ tôi, mà lại thông báo cho cái ông Lôi nào đó, còn để ông ta đến đón tôi, rốt cuộc ông ta là ai? Có quan hệ gì với tôi?

Đúng lúc đó, cô y tá bước vào, cô ta nói: “Bác sĩ Mễ, đã gọi điện rồi, ông Lôi nói, ông ấy sẽ đến ngay”.

“Ừ, được rồi”.

Tôi không nhận nổi nữa, nhìn anh ta đầy băn khoăn: “Ô, bác sĩ Mễ, anh có thể nói cho tôi biết, cái người... ông Lôi là... là ai được không?”

Anh ta ngần người, “Gì cơ?”

“Anh có thể nói cho tôi biết ông Lôi là ai không? Tôi muốn về nhà, sao lại phải báo ông ấy đến đón tôi?”

“Em không quen ông Lôi?” Giọng anh ta chột cao vút, nhìn tôi với ánh mắt vô cùng sững sốt.

Tôi mơ màng lắc đầu: “Không quen!”

Họ cùng ngơ ngác nhìn nhau như thể câu nói của tôi khiến họ không thể nào tin nổi. Cô y tá đó há to miệng, hồi lâu mới lẩm bẩm: “Sao lại như vậy được?”

“Đợi đã”. Bác sĩ Mễ sắc mặt nặng nề ngồi xuống cạnh giường tôi, anh ta nhìn tôi chăm chăm không hề chớp mắt, giống như đang suy đoán điều gì, ánh mắt đó khiến tôi cảm thấy rất thoải mái và cũng khiến tôi vô cùng băn khoăn. lát sau, anh ta khẽ nói: “Em hãy thử thả lỏng mình... Em thực sự không quen biết ông Lôi sao?”

Tôi ngất xỉu mất! Có quen biết với ông Lôi hay không thì liên quan gì đến việc tôi thả lỏng cơ thể chứ? Nhưng ngược lại, chính tôi lại bị anh ta làm ơ hồ, chẳng thể hiểu nổi chuyện gì, qua ngữ khí của anh ta, tôi không chỉ quen biết ông Lôi, mà còn vô cùng thân thích. Lẽ nào con người này thực sự có quan hệ gì đó với tôi? Tôi chớp chớp mắt, cố gắng lục lại mọi ký ức có liên quan đến ông Lôi, cuối cùng vẫn là một mảng trắng toát. Tôi nói: “Rất đáng tiếc, tôi thực sự không quen biết ông ta”. Tiếp đến, tôi lại hỏi luôn: “Tôi lẽ ra phải quen biết ông ta sao? Rốt cuộc ông ta là ai? Ông ta làm gì?”

Anh ta không trả lời câu hỏi của tôi, mà hỏi ngược lại: “Em có quen anh không?”

“Không quen, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau sao?”

Anh ta không nói gì nữa, trên mặt hiện ra thái độ vô cùng phức tạp khó mà diễn tả được thành lời, ánh mắt có vẻ đau buồn, như thể tôi là người mắc căn bệnh không thể nào cứu chữa được. Trầm ngâm giây lát, anh ta giơ một ngón tay lên: “Đây là mấy?”

“Ồ?” Tôi nhú mày, không hiểu anh ta đang giở trò gì, nhưng vẫn trả lời anh ta, “Một chứ còn gì, mà sao?”

“Rất tốt, thế đây?” Anh ta gạt đầu về hài lòng, rồi lại giơ ba ngón tay. “Ba”.

Khi anh ta lại định giơ tám ngón tay, tôi nổi giận, cảm thấy mình giống như là con khỉ trong rạp xiếc bị người ta đùa bỡn. Tôi hất mạnh tay anh ta ra: “Anh cho rằng tôi là con ngốc à? Lẽ nào tôi không quen cái ông Lôi dở hơi gì đó thì tôi đã trở thành kẻ tâm thần rồi sao? Chưa từng thấy một người bác sĩ nào giống như anh cả!”

“Ồ, không, đương nhiên anh không có ý như vậy, em đừng tức giận vội”. Anh ta cuống cuống giải thích, sau đó thậm trọng lên tiếng hỏi: “Vậy thì... em có còn nhớ mình tên là gì không?”

Tôi bực bội lườm anh ta một cái, trông anh ta thật giống anh chàng thư sinh trói gà không chặt, “Đương nhiên là nhớ rồi, tôi tên là Cổ Tiểu Yên!”

Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy cô y tá lấy tay che miệng, trông bộ dạng hoảng sợ như gặp ma mà không dám kêu lên.

Thật đúng là một bệnh viện kỳ lạ, bác sĩ kỳ lạ, y tá kỳ lạ!

37

Bỗng chốc có tới mấy người nữa cùng bước vào phòng, tôi chẳng quen ai cả. Còn chưa kịp để tôi hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, liền bị một người phụ nữ trung niên vàng ngọc đẩy người, toàn thân toát ra vẻ cao sang ôm chặt vào lòng, cũng chẳng buồn quan tâm xem tôi có bằng lòng đón nhận vòng tay của bà hay không. Nước mắt nước mũi của bà chà hết cả vào người tôi, “Bồ tát phù hộ, cuối cùng cháu cũng tỉnh lại rồi, cháu biết không, suýt nữa cháu đã làm cho chúng ta sợ đứng tim...”

Tôi bị hành động này của bà làm cho đầu óc quay cuồng, cũng bị bà ôm chặt đến độ sắp không thở nổi, mùi phấn và nước hoa trên người bà khiến tôi bị sặc, suýt nghẹt thở.

Một người đàn ông hơi đậm người mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ đùn, quần xám có quai đeo bước tới, xoa xoa đầu tôi. Tóc hai bên mai của ông đã điểm bạc, xem ra cũng gần 60 tuổi rồi, nhưng lại có một khí chất đặc biệt, trên nét mặt hiện rõ sự thành đạt và tự tin. Đây là một nhân vật không hề tầm thường! Ngay lúc đó, đôi mắt ông đỏ hoe, tràn ngập tình yêu thương: “Tĩnh lại là tốt rồi, tĩnh lại là tốt rồi. Á Phấn, em đừng ôm con bé chặt thế, con bé vừa mới tỉnh lại mà”.

Người phụ nữ lập tức thả tôi ra, viền mắt trang điểm bị nhoe nhoẹt hết bởi những giọt nước mắt của bà, trông xấu tệ. Bà lấy tay lau, cười nói: “Cháu thấy đấy, ta vui quá nên quên hết mọi thứ”.

Bà nắm lấy bàn tay tôi, ân cần nói: “Có thấy chỗ nào không được thoải mái không? Có đau ở đâu không? Muốn ăn gì? Di Phấn lập tức sai người đi mua cho cháu. Cháu nhìn cháu này, gầy rộc hằn đi rồi”. Nói xong, bà bẹo má tôi về yêu chiều, nước mắt lại tuôn rơi. Tôi ngẩn người nhìn bà, không biết nên cư xử ra sao, trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp khôn tả. Từ khi bố mẹ rời khỏi quê ra thành phố, không biết đã bao lâu rồi tôi chưa được tận hưởng thứ gọi là tình thân, người phụ nữ xa lạ trước mặt tôi đây đã cho tôi cảm nhận được một phần của tình mẹ, đúng vậy, bà nói với tôi bằng giọng điệu của một người mẹ, tôi chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt cũng trào ra khỏi khoang mắt.

Người đàn ông khẽ cười, nói: “Sao thế, Hiểu Hiểu? Khóc gì chứ? Có phải con xót xa chiếc xe của mình không? Cô bé ngốc, thì cũng chỉ là một chiếc xe thôi mà. Bố đã đặt mua chiếc xe khác cho con(3) ở bên Nhật rồi, đảm bảo con sẽ thích, sẽ không có gì quan trọng bằng niềm vui của Hiểu Hiểu được. Nhưng sau này con không được phép búống bình như vậy nữa đâu nhé, nào, con hãy cười một cái xem nào, Hiểu Hiểu ngoan”.

Xe? Hiểu Hiểu? Hay là Tiểu Tiểu(4)?

Xem ra, chắc là họ đã nhận nhầm người rồi.

Tôi liếc nhìn sang mấy người khác, họ mặc cả bộ đồ đen, đứng thẳng xếp thành hàng, trông ai nấy đều cao lớn và hung dữ, vừa nhìn đã biết ngay là người trong xã hội đen, nét mặt lạnh tanh không có chút cảm xúc nào.

Những người này từ đâu đến vậy?

Đột nhiên tôi cảm thấy sợ, sự ấm áp và cảm động lúc đầu bỗng chốc vụt tan biến, tôi chẳng muốn chỉ vì chút cảm động nhất thời mà gieo mối phiền phức không đáng có, có trời mới biết đám người này là loại người gì. Tôi lau nước mắt, đang định nói, bác sĩ Mễ đứng bên cạnh đã lên tiếng trước, trong giọng nói của anh ta toát ra vẻ áy náy, khẽ nói: “Ông Lôi”. Người đàn ông quay đầu lại, dường như lúc này mới chú ý đến sự có mặt của bác sĩ Mễ. Ông mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn anh, bác sĩ Mễ”.

Tôi nhìn ông ta, thì ra ông chính là ông Lôi.

Bác sĩ Mễ có vẻ không được tự nhiên cho lắm anh ta lắp ba lắp bắp: “Không phải... việc đó...cháu...”

“Ồ? Chuyện gì vậy?”

“Cháu nghĩ...” Anh ta định nói nhưng lại ngừng lại, lát sau anh ta hít thở sâu, rồi nói tiếp: “Ông Lôi, cô nhà có lẽ là... mất trí rồi”.

“Mất trí?” Ông Lôi và người phụ nữ tự xưng là dì Phấn đó cùng kêu lên kinh ngạc.

Tôi trừng mắt nhìn bác sĩ Mễ, anh ta đang nói tôi sao? Tôi biến thành cô Lôi từ bao giờ vậy? Chẳng phải tôi đã nói với anh ta là tôi Cổ Tiểu Yên rồi sao? Thật không ngờ anh ta nói tôi mất trí! Có phải là anh ta mắc bệnh gì rồi không?

“Đúng vậy, không những cô ấy bị mất trí, mà cô ấy còn coi mình là người khác”. Lời nói của bdm khiến tôi suýt ngất xỉu, anh ta đúng là hài hước quá đà mất rồi!

“Coi mình là người khác?” Ông Lôi nhìn tôi với ánh mắt sững sốt không thể nào tin nổi, dì Phấn cũng trợn mắt há miệng kinh ngạc, ngay cả những người ăn mặc như dân xã hội đen cũng thể hiện thái độ khác thường.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều coi tôi là quái vật. Tôi không thể chịu đựng được ánh mắt của họ, vội giải thích: “Bác sĩ Mễ nhầm rồi, tôi không hề mất trí, tôi...”

“Vậy con có quen biết bố không? Con có biết bố là ai không, Hiểu Hiểu?” Ông Lôi cắt ngang lời tôi.

Tôi nhìn ông, lắc đầu nói: “Cháu không quen, nhưng điều này không có nghĩa là cháu bị mất trí nhớ, bởi vì, cháu chưa bao giờ từng gặp bác!”

“Hiểu Hiểu?!” Một lần nữa, ông lại cắt ngang lời tôi, nắm lấy cánh tay tôi, nói đầy kích động: “Trời ơi. Con thực sự không nhận ra bố, thực sự không biết bố là ai sao? Con hãy nhìn bố thật kĩ, Hiểu Hiểu, con hãy nhìn dì Phấn, và tất cả mọi người ở đây, con đều không quen ai sao? Cũng không có chút ấn tượng gì sao?”

Nhìn dáng vẻ cuống quýt lo lắng của ông, tôi thấy không nổi, khẽ an ủi ông: “Bác đừng lo lắng quá, cháu nghĩ là, các bác đã nhận nhầm người rồi, thực sự cháu không hề mất trí nhớ, cháu tên là ctn, Yên trong yên hòa ”.

“Cổ Tiểu Yên là ai?” Ông Lôi kinh ngạc hỏi.

“Cổ Tiểu Yên chính là cháu đây”.

Ông Lôi buông tôi ra, ông hỏi bác sĩ Mễ: “Tại sao lại thành ra thế này?” Nghe ngữ khí của ông, hình như ông không hề tin lời tôi.

“Cháu đoán đó có lẽ là ký ức cuối cùng của cô Lôi trước khi cô ấy bị mất trí nhớ, hoặc là ký ức sâu sắc nhất trước khi cô ấy mất trí”.

Tức chết đi được! Anh ta đang nói gì thế?

“Có liên quan đến việc con bé bị mất trí không?”

“Có thể nói là có, cũng có thể nói là không, tạm thời không thể xác định được”.

“Vậy thì phải làm thế nào?”

“Liệu có thể gặp riêng ông nói chuyện được không ạ?”

Ông Lôi gật đầu, ông cúi người, vuốt má tôi, ông nói: “Con hãy nhớ, Hiểu Hiểu, từ giờ trở đi, con không được phép nói mình là Cổ Tiểu Yên nữa, biết chưa?” Mặc dù giọng nói rất dịu dàng, nhưng lại mang theo sắc thái ra lệnh không dễ gì kháng cự lại được.

“Tại sao ạ?” Tôi không hiểu, tôi lại còn không được nói mình là ai sao?

“Bởi vì, con chính là Lôi Hiểu, con gái của Lôi Cận Nam ta đây!” Nói xong, ông không đợi tôi có phản ứng gì, cùng bác sĩ Mễ bước ra khỏi phòng bệnh.

Tôi ngẩn người, đờ đẫn, mọi việc rối tung rối mù cả lên rồi, chỉ là nhận nhầm thôi, sao lại tưởng thật thế nhỉ? Lẽ nào tôi trông giống cái cô có tên là Lôi Hiểu đến thế sao? Cho dù là giống đi, còn giọng nói thì sao? Lẽ nào ngay cả giọng nói cũng... Tôi giật mình kinh hãi, từ lúc tôi tỉnh lại đến giờ, tôi đã phát hiện ra giọng của tôi đã thay đổi, trở nên khàn khàn hơn... Tôi chợt ý thức được rằng, tất cả mọi việc chính là một cạm bẫy, thậm chí là một âm mưu, có một bàn tay đứng sau thao túng. Nghĩ đến đây, tôi càng lúc càng cảm thấy sợ hãi, tôi cần phải rời khỏi đây ngay lập tức! Nhưng, tôi rời khỏi đây bằng cách nào được chứ? Tôi nhìn xung quanh, sau đó nắm lấy tay dì Phấn: “Dì Phấn...”

Bà khẽ đập đập mu bàn tay tôi, ra hiệu ngầm cho tôi, có ý bảo tôi không nên nói tiếp nữa. Sau đó, bà quay sang nói với mấy người ăn mặc như người của xa hội đen đó: “Các cậu ra ngoài đi, việc cô chủ mất trí quyết không được để lộ ra ngoài”.

“Vâng, thưa bà!” Họ cung kính đáp lời, rồi cùng bước ra ngoài.

“Dì Phấn, dì hãy tin cháu có được không? Cháu thực sự không phải là Lôi Hiểu, cháu không phải là con gái của Lôi Cận Nam, cháu không hề mất trí, cháu tên là Cổ Tiểu Yên, cháu sống ở...”

“Đừng sợ, đừng sợ, Hiểu Hiểu”. Bà dịu dàng cắt ngang lời tôi, “Dì Phần biết sự việc đó khiến cháu vô cùng sợ hãi, bây giờ không có ai cả, Hiểu Hiểu hãy nói cho dì Phần biết trước khi các cháu bị tai nạn ô tô, đã gặp phải chuyện gì vậy?”

“Tai nạn ô tô?” Tôi thả bàn tay bà ra, ngơ ngác nhìn bà.

“Đúng vậy, cháu có nhớ được không? Cháu có còn nhớ cháu đã thoát khỏi xe ô tô như thế nào, và ai đưa cháu đến bệnh viện không? Có phải là cô gái có tên là Cổ Tiểu Yên không? Cô ấy là ai?”

“Cháu chính là Cổ Tiểu Yên mà”.

“Cháu đừng sợ, Hiểu Hiểu, ở đây không ai có thể làm hại cháu, cháu hãy nói cho dì Phần biết đi”. Đúng là bà đã khẳng định chắc chắn tôi chính là Lôi Hiểu, dù tôi có nói gì, bà cũng sẽ không tin đâu. “Không phải, cháu... cháu... cháu muốn vào nhà vệ sinh”. Tôi ú ớ, đầu óc choáng váng, rốt cuộc là ai đã đưa tôi đến bệnh viện? Và tại sao lại đưa tôi đến bệnh viện? Trước đó đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Sao bỗng dưng tôi lại bị mọi người nhầm tưởng là Lôi Hiểu chứ? Nhưng lúc này nghĩ đến những điều này cũng vô dụng, tôi phải nghĩ cách rời khỏi đây trước đã, mọi việc khác tính sau.

“Nhà vệ sinh ở luôn trong phòng, có cần dì dìu cháu vào không?”

Tôi vội nói: “Không cần đâu ạ, không cần đâu ạ, cháu tự vào được rồi”. Tôi hơi buồn bực, không biết trong nhà vệ sinh có cửa sổ để cho tôi chạy trốn hay không.

3.Trong tiếng Trung, ngôi thứ nhất xưng hô: wo (tương đương chữ I trong tiếng Anh), ngôi thứ hai: ni (tương đương you trong tiếng Anh) sẽ không phân biệt rõ như cách xưng hô vai vế như trong tiếng Việt. Đây là điểm khác biệt rất lớn trong cách xưng hô, bạn đọc cần chú ý.

4.Trong tiếng Trung chữ Hiểu hiểu và Tiểu Tiểu phát âm giống nhau.

38

Nếu một ngày nào đó, khi bạn mở mắt ra, soi gương như thường lệ, chợt phát hiện ra khuôn mặt trong gương không phải là khuôn mặt của bạn, thì bạn sẽ thế nào nhỉ?

Đây là một nỗi sợ hãi thấm sâu vào tận xương tủy mà không ai có thể thấu hiểu được.

Đúng vậy đấy, khi tôi nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn xa lạ trong tấm gương trong nhà vệ sinh, tôi ngẩn cả người. Tôi chờ đợi mấy phút liền, rồi mới từ từ định thần lại, tôi run rẩy giơ tay lên sờ khuôn mặt mình. Sau đó ấn thật mạnh, cấu mạnh vào đùi mình, móng tay gần như cắm phập vào tận trong thịt, hy vọng tất cả những người mình nhìn thấy lúc này đều chỉ là ảo giác, hoặc là một giấc mơ. Thế nhưng, tôi lại cảm nhận rõ sự đau đớn. Khi tôi xác định chắc chắn khuôn mặt cô gái lạ lẫm trong gương chính là tôi, tôi đã sụp đổ, tôi bắt đầu hét thất thanh – tiếng kêu thất thanh như muốn xé toác cổ họng!

Cùng với tiếng kêu thét thất thanh của tôi, tất cả cơn ác mộng bỗng chốc hồi phục rõ nét lại toàn bộ ký ức đáng sợ, nó như một cuộn phim chiếu trong não tôi. Tại sao tôi lại biến thành thế này? Khuôn mặt của tôi đâu? Khuôn mặt của Cổ Tiểu Yên bị mất đi đâu rồi? Sau khi tôi nhìn thấy Diêu Giai bị lột da mặt trong nhà vệ sinh ở ngôi nhà ma, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dì Phần lao vào, ôm chặt lấy tôi đang ngồi co ro trong góc, bà sợ hãi lên tiếng hỏi: “Sao vậy, Hiểu Hiểu? Cháu đã nhìn thấy gì vậy? Hiểu Hiểu! Hiểu Hiểu!”

Tôi đẩy bà ra, vẫn kêu thét, ngoài kêu thét, tôi không biết phải làm thế nào để thể hiện nỗi sợ hãi kinh hoàng của tôi lúc này. Tôi ôm chặt lấy mặt, cố gắng co quắp lại trong góc tường.

Tiếp đến là giọng của ông Lôi, tiếng gào thét của ông át đi tiếng thét thất thanh của tôi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì với con bé vậy? Em đã làm gì nó hả? Hả?!”

“Em...” dì Phần bị tiếng gầm thét của ông làm cho sợ hãi đến đờ đẫn cả người, không kịp phản ứng lại.

Ông ôm chặt lấy tôi: “Hiểu Hiểu, đừng sợ, có bố ở đây, hãy nói cho bố biết con sao vậy?”

Tôi gắng sức đẩy mạnh ông ra, nhưng lại bị ông ôm chặt hơn, giọng tôi khàn đặc, vô đầu bút tai như một kẻ điên. Tại sao tôi lại bỗng thành ra thế này cơ chứ?

14. Chương 06 - Phần 02

Ông nắm lấy tay tôi, kiểm soát toàn thân tôi, nói lại câu nói ban nãy: “Hiếu Hiếu, đừng sợ, có bố ở đây, đừng sợ, Hiếu Hiếu ngoan lắm...”

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt tôi, theo đà nước mắt của tôi, cùng rơi xuống. Tôi đã yên tĩnh trở lại, không kêu gào nữa, bởi tôi chợt ý thức ra một vấn đề rất đáng sợ - có phải là tôi đã chết rồi không? Lúc ở trong ngôi nhà ma đó, tôi đã chết rồi, bây giờ tôi chỉ là đang nhập vào xác Lôi Hiếu?

Tôi nhớ lại di Phần vừa hỏi tôi trước khi bị tai nạn ô tô đã gặp phải chuyện gì, cũng chính là nói Lôi Hiếu vì bị tai nạn ô tô nên mới được đưa vào bệnh viện, lẽ nào cô ấy đã chết trong vụ tai nạn đó, sau đó tôi đã nhập vào xác cô ấy? Đây cũng chính là việc mượn xác hoàn hồn mà người xưa vẫn hay nói?

Nhưng, tại sao tôi lại nhập vào người Lôi Hiếu? Tại sao chính tôi cũng không hề hay biết? Trong tivi hình như không diễn như vậy thì phải, thường thì nếu hồn ma nhập xác, chính bản thân con ma sẽ biết rõ, hơn nữa ma quỷ thần thông quảng đại, gì cũng làm được, có thể ẩn hiện tùy ý trong thế giới của con người, ra vào tùy thích, liệu có phải là tôi cũng có thể làm được như vậy không?

Nghĩ đến đây, tôi quyết định thử xem sao, thế là tôi liền nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, nhủ thầm trong lòng: “Tôi muốn thoát ra khỏi thân xác Lôi Hiếu!”

Nhưng khi tôi mở mắt ra, tôi phát hiện ra mình vẫn ở trong vòng tay của ông Lôi, vẫn giống như người thường cảm nhận được đây là cơ thể của tôi lại hình như không phải là của tôi. Tôi vô cùng băn khoăn hoài nghi, sao tôi lại không thể có khả năng phép thuật giống như những con ma khác? Lẽ nào trên phim ảnh đều chỉ là lừa gạt mà thôi? Hay là tôi chưa tìm ra được cách thức đúng, đã bỏ sót quy trình nào đó?

Vậy thì, rốt cuộc bây giờ tôi là người hay là ma?

Nếu như tôi là người, tại sao tôi lại vô cớ biến thành Lôi Hiếu? Nếu tôi là ma, tại sao tôi lại không có khả năng ẩn hiện? Còn nữa, rốt cuộc tôi đã bị chết như thế nào? Tôi nhớ, lúc ở trong nhà vệ sinh trong ngôi nhà ma, sau khi nhìn thấy Diêu Giai bị lột da mặt, liền mất đi tri giác. Lẽ nào lúc đó tôi bị sợ hãi quá độ, mà chết luôn?

Thật loạn quá!

“Cháu mệt quá!” Tôi thực sự rất mệt, dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể và tư tưởng đều bị rút cạn, chỉ còn lại một cơ thể trống rỗng.

“Được, bố đưa con vào giường nghỉ ngơi”.

Nói xong, ông Lôi bế tôi lên, cẩn thận đặt tôi xuống giường, khẽ khàng vuốt tóc, sau khi thấy tôi nhắm mắt lại, ông khẽ hỏi bác sĩ Mễ: “Vừa rồi con bé sao lại như vậy?”

“Cháu nghĩ, cô Lôi trước khi bị mất trí nhớ có lẽ đã chịu đựng nỗi kích động nào đó, trải qua sự việc người bình thường không thể tưởng tượng nổi, tạo thành tổn thương rất lớn, thậm chí là hoảng sợ kinh hãi, dẫn đến việc mất trí, những sự việc đó cũng tạm thời bị phong tỏa cùng với việc mất trí của cô ấy. Vừa rồi, rất có khả năng cô ấy nhìn thấy thứ gì đó liên quan tới những sự việc đó, do đó đã kích thích khối ký ức bị phong tỏa của cô ấy, có thể chỉ có một chút thôi, nhưng trước khi cô ấy hoàn toàn hồi phục trí nhớ, tất cả những mảnh ký ức mơ hồ này khiến cô ấy khó mà chịu đựng nổi, cho nên, vừa rồi cô ấy mới kích động như vậy, sợ hãi như vậy”.

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Bác đừng quá lo lắng, nếu quá lo lắng, có thể sẽ phản tác dụng, có thể từ từ gợi ý cho cô ấy nhắc đến những sự việc trước đây, bao gồm cả những sự việc lúc còn nhỏ cũng được, những nhớ chú ý không được kích động cô ấy, nếu cần, cháu nghĩ có thể điều trị tâm lý cho cô ấy”.

Tôi không còn sức lực để mà tranh luận với anh ta về việc tôi bị mất trí, huống hồ, mặt của tôi đã không phải là của chính mình nữa rồi, tôi làm gì có lý do nào dính da mặt của Lôi Hiểu mà lại nói mình là Cổ Tiểu Yên?

Tôi mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết rèm cửa bị ai kéo ra từ lúc nào, ánh sáng rực rỡ giống như lưỡi dao chia đôi tôi với cái thế giới này, tất cả đều trở nên không chân thực, huyền ảo như trong cõi mộng. Đúng vậy, tôi đã bị nhốt trong một cơn ác mộng mãi mãi không bao giờ có thể tỉnh lại được, thậm chí, tôi còn không biết là mình đang sống hay là đã chết rồi, thật quá khôi hài hay là quá bi thương!

Tôi hỏi cái người danh xưng là Thượng đế, rốt cuộc ngài đã đùa bỡn với tôi một trò đùa ra sao?

Ông Lôi thấy tôi mở mắt ra, vội nắm lấy tay tôi, dịu dàng hỏi: “Hiểu Hiểu, sao thế? Bố ở đây bảo vệ con, con đừng sợ, hãy ngủ ngoan đi, đừng suy nghĩ gì, ngoan nào!”

Tôi ngẩn người nhìn ông, người đàn ông này vốn chẳng có chút quan hệ gì với tôi, lại biến thành bố tôi, thế sao tránh khỏi sự hoài nghi đối với thế giới này được chứ? Tôi uể oải nhếch môi: “Con muốn về nhà”.

“Bác sĩ Mễ, tôi có thể đưa con bé về nhà được không?”

“Việc này...” Bác sĩ Mễ nhìn tôi với vẻ mặt khó coi. Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn tôi có gì đó hơi kỳ lạ, trong đó ẩn chứa quá nhiều cảm xúc phức tạp, có sự mong đợi, có thương xót yêu thương, còn có cả chút gì đó ám muội. Tôi đoán, có lẽ là ám hiệu ngầm giữa anh ta và Lôi Hiểu, trong mắt anh ta, tôi chính là Lôi Hiểu, mà trên thực tế, tôi không phải, cho nên tôi không thể nào có được ám hiệu ngầm đối với anh ta.

Tôi tránh né ánh mắt của anh ta, lại nói thêm lần nữa: “Con muốn về nhà”. Bây giờ bất luận tôi là ai, tôi cũng đều không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, cho dù chỉ là một phút một giây.

Ông Lôi không suy nghĩ thêm nữa: “Được, bố đưa con về”.

Bác sĩ Mễ nghĩ một lát, nói: “Vậy... cũng được, có thể sau khi về nhà sẽ có lợi cho việc hồi phục trí nhớ của cô ấy. Bây giờ cháu sẽ đi làm thủ tục xuất viện cho cô ấy”.

“Được, cảm ơn cháu!”

Thực ra, bây giờ nơi tôi muốn về nhất chính là cửa hàng của mẹ tôi, có lẽ bố mẹ tôi đã từ quê ra lâu rồi, nếu như không thấy tôi, chắc hẳn họ sẽ vô cùng lo lắng. Nhưng bây giờ tôi không quay về được nữa, tôi đã không còn là chính tôi, cho dù tôi có đứng trước mặt họ, chắc hẳn họ cũng không thể nhận ra tôi.

Tôi đã biến thành Lôi Hiểu – con gái độc nhất của Tổng Giám đốc tập đoàn Quốc tế Vạn Kim – Lôi Cận Nam, là người thừa kế món tài sản khổng lồ!

Tôi chấp nhận cái sự thật hoang đường không tài nào tin nổi này, bước vào tòa nhà hào nhoáng sang trọng của nhà họ Lôi, đó là nơi vốn không thuộc về tôi.

39

Nếu có một ngày nào đó, sau một đêm tỉnh dậy, bạn đột nhiên phát hiện ra, mình từ một cô gái nhà quê nghèo khổ biến thành người thừa kế của gia sản kếch sù, bạn sẽ thế nào?

Tôi không thể nào hình dung được tâm trạng phức tạp mà sự việc này mang lại cho tôi. Nó giống như một ngọn núi đè nặng khiến tôi không thể nào thở được, khuôn mặt của tôi biến thành người khác đã khiến tôi không thể nào chấp nhận được, bây giờ lại có thêm thân phận mới khác hẳn với Cổ Tiểu Yên một trời một vực càng khiến cho tôi kinh hoàng sửng sốt. Khi tôi vừa bước chân vào tòa biệt thự sang trọng rộng tới nghìn mét vuông, cả người tôi như chao đảo, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Lôi Cận Nam, dì Phần, còn và vú Ngũ ân cần hỏi han, nhưng tôi không nghe thấy gì cả, chỉ đứng đần người như một cây cột gỗ ở đó, hồi lâu cũng vẫn không tài nào tỉnh táo trở lại.

Dì Phấn ôm lấy vai tôi, cười tí mắt nói với vú Ngũ: “Vú Ngũ ơi, Hiểu Hiểu vừa mới từ bệnh viện trở về, vú đừng mãi hỏi thăm nữa, hãy để con bé tắm rửa thay quần áo”.

“Ôi, ôi, tôi đi mở vòi nước bồn tắm và chuẩn bị quần áo cho cô chủ luôn đây”. Vú Ngũ vội vàng gạt đầu, thả bàn tay đang nắm chặt tay tôi ra, quay người bước nhanh lên lầu.

Vú Ngũ là người làm thuê trong nhà họ Lôi, nghe nói vốn là người giúp việc nhà mẹ đẻ dì Phấn, sau khi dì Phấn được gả vào nhà họ Lôi, bà cũng đi theo luôn, cho đến tận bây giờ, đã hai mươi tám năm rồi, nín nhịn chịu đựng mọi việc. Lôi Cận Nam thấy bà trung thành như vậy, nên đã cho những người khác nghỉ, chỉ giữ lại mình vú Ngũ. Dì Phấn là người vợ đầu tiên của Lôi Cận Nam, còn Lôi Hiểu – cũng chính là tôi bây giờ - là con do bà vợ thứ hai của Lôi Cận Nam sinh ra. Khi Lôi Hiểu ba tuổi, bà đột nhiên lâm bệnh và qua đời. Dì Phấn vốn có một đứa con trai, lớn hơn Lôi Hiểu sáu tuổi, nhưng vì cứu Lôi Hiểu, đã bị trượt chân ngã xuống dốc núi, không chữa trị được nên cũng đã qua đời, cho nên Lôi Hiểu trở thành cô con gái độc nhất của Lôi Cận Nam. Tất cả những việc này đều là do tôi lần lượt được nghe qua lời kể của dì Phấn và vú Ngũ.

Dì Phấn khẽ vỗ nhẹ vào vai tôi, nói: “Cháu đi đi, mau tắm rửa sạch sẽ, lát nữa xuống ăn cơm”.

“Vâng”. Tôi hàm hồ thừa một tiếng, sống sượng bước từng bước lên trên tầng. Bậc cầu thang được trải thảm đỏ, mỗi bước chân của tôi đều run rẩy sợ hãi như thể đang giẫm vào trái tim mình vậy.

Tôi đẩy cánh cửa căn phòng đó, bỗng chốc cảm thấy mình như bước vào một thế giới màu tím như trong cõi mộng – màn tuyn màu tím, rèm cửa sổ màu tím, tủ quần áo màu tím, bàn phấn màu tím, ngay cả tường và sàn nhà cũng đều là màu tím nhạt... Tất cả mọi thứ, đều quá xa lạ, rất không chân thực.

“Cô chủ, nước đã đầy bồn rồi, lát nữa tắm xong, cô muốn mặc bộ váy nào nhỉ? Cô xem xem”. Vú Ngũ lôi từ trong tủ quần áo ra một đồng váy đủ loại màu sắc và kiểu dáng, dịu dàng hỏi tôi.

Tôi ngẩn người ngồi im trên chiếc giường rộng lớn và mềm mại đó, nhìn vú Ngũ không chớp mắt, cũng không thốt lên lời.

“Cô chủ sao vậy? Trên mặt tôi dính nhọ à?” Bà đặt đồng quần áo xuống giường, sờ mặt và tóc mình.

Tôi lắc đầu, vẫn không nói được câu nào.

Nét mặt bà trở nên không được tự nhiên cho lắm, chọn một chiếc váy dài màu hồng, nói: “Hay là mặc chiếc này đi, mặc vào trông giống như công chúa... Ồ, đương nhiên, cô chủ vốn là công chúa rồi, mặc gì cũng đều đẹp cả”.

Tôi cảm thấy bà nói với tôi với vẻ hơi thận trọng quá mức, thậm chí bà không dám nhìn thẳng vào tôi, bà sợ tôi sao? Hay nói một cách khác bà sợ Lôi Hiểu, thường ngày Lôi Hiểu đối xử với bà như thế nào nhỉ? Tôi từ nhỏ đến lớn đều sinh sống ở nông thôn, thực sự không biết cô gái lá ngọc cành vàng sinh ra trong gia đình giàu sang này có tính khí và tính cách như thế nào.

Tôi nhìn vú Ngũ, bà sạch sẽ gọn gàng, khuôn mặt hiền từ, mặc dù đối với tôi, bà hoàn toàn xa lạ, nhưng trong lòng tôi bỗng xuất hiện sự thân thiết và lòng kính trọng hết sức tự nhiên đối với bà. Tôi khẽ nói: “Cảm ơn vú, vú Ngũ, cháu mặc gì cũng được, vú cứ làm việc của vú đi”.

Bà thoáng ngẩn người, mở to mắt, kinh ngạc nhìn tôi, dường như lời nói của tôi khiến bà vô cùng sửng sốt. Bà trở nên hoảng loạn, cuống quýt, lắp bắp: “Cô... ơ... cô... cô chủ, cô hãy tắm, tắm đi, tôi đi chuẩn bị bữa tối...”

Bà vừa nói vừa bước nhanh ra khỏi phòng, cuống quá đến độ suýt nữa đâm vào cửa, rồi lại sợ sệt lén nhìn tôi rồi mới bước ra ngoài, có vẻ như câu nói của tôi trái lại đã làm cho bà kinh hãi hoảng sợ.

Tôi lắc lắc đầu, ngồi xuống trước bàn phấn, nhắm mắt lại, hít thở một hơi thật sâu, tập trung tinh thần trong giây lát, sau đó lấy hết dũng khí mở mắt ra nhìn khuôn mặt trong gương. Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra, tôi ngắm nghía kỹ khuôn mặt mình đến thế. Tới giờ tay sờ vào khuôn mặt vốn không phải của tôi nhưng lại xuất hiện trên mặt tôi, thứ cảm giác tiếp xúc này rất chân thực, chân thực đến độ khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Tại sao ở ngôi nhà ma Diêu Giai lại chết vì bị lột da mặt, còn tôi thì lại biến thành người khác? Liệu có phải là sau khi chết, Diêu Giai cũng biến thành người khác? Còn cả Chung Thành Vỹ,

Lưu Gia Minh, Ngô Vĩnh Thanh, có phải bọn họ cũng biến thành người khác giống như tôi bây giờ không? Nhưng bọn họ sẽ biến những ai đây? Trên thế giới có biết bao nhiêu người, sao tôi có thể nhận ra họ được chứ?

Tôi chăm chăm nhìn vào khuôn mặt trong gương, muốn tìm kiếm lại chút dấu vết của Cổ Tiểu Yên, nhưng tôi nhận ra rằng, tôi đã hoàn toàn không phải là tôi lúc ban đầu nữa – lông mày thon dài, con ngươi mắt đen nhánh sâu thẳm, thần sắc trong mắt gần như cũng xa lạ, sống mũi thon và thẳng, đôi môi mỏng nhỏ xinh... Gương mặt này chính là kiệt tác của thượng đế, đẹp đến độ khiến ta phải nghi ngờ. Tôi nhìn vào gương nhú mày nhăn trán, cô gái trong gương cũng nhú mày nhăn trán. Tôi thề lưỡi, cô ta cũng thề lưỡi. Tôi nhìn cô ta và bắt đầu cảm thấy buồn bực, cô ta chính là tôi, và cô ta cũng lại không phải là tôi. Tôi lấy tay kéo cằm xuống, lẩm bẩm: “Lôi Hiểu, tại sao tôi lại biến thành cô nhi? Còn cô thì sao? Con người thực sự của cô lúc này đang ở đâu? Hay có thể nói... hồn phách của cô đang ở đâu?”

“Hiểu Hiểu?”

Tôi quay đầu lại, khẽ mỉm cười: “đi Phấn!”

“Sao thế? Cháu vẫn chưa tắm à?”

“Dạ, cháu đi tắm luôn đây”.

Bà bước tới, đặt một chiếc điện thoại di động lên trên bàn phấn, nói: “Đây là chiếc điện thoại mới mua, để tiện liên lạc, vẫn dùng lại số trước đây của cháu. Cháu mau đi tắm đi, lát nữa là có thể ăn cơm được rồi”. “Vâng”. Tôi liếc nhìn chiếc di động đó một cái rồi đứng dậy, đi đến cầm lấy quần áo trên giường. Khóe mắt của tôi vô tình liếc thấy một bức ảnh đặt trên bàn, tôi ngẩng lên nhìn nó, đó là một bức ảnh trắng đen, trong ảnh là một phụ nữ trẻ xinh đẹp, khung ảnh có đường viền màu đen, có vẻ như là di ảnh của người đã khuất.

Tôi bất giác bước tới đó, người con gái trong ảnh quả thực rất xinh đẹp, có lẽ là được chụp trong khoảnh khắc cô vừa ngoảnh đầu lại, tay phải khẽ vuốt tóc, trên ngón tay vô danh của cô đeo một chiếc nhẫn màu đỏ thẫm, đó có lẽ là nhẫn mã não. Tôi dám khẳng định, đây là một chiếc nhẫn độc nhất vô nhị, do sự đặc biệt của nó – bên trên khắc chữ “Nguyệt” nho nhỏ, chắc chắn chữ này được khắc lên có dụng ý.

Cô gái trong bức ảnh lộ ra nụ cười nhìn đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm thắm của cô. Sao người phụ nữ này trông lại quen thế nhỉ?

Tôi không nén nổi, cúi người xuống, ghì sát mặt vào cô ta, đúng lúc đó, đôi mắt cô ta và đôi mắt tôi đối diện nhau... Tôi chợt đứng thẳng người, trong giây phút ngắn ngủi, tôi nhớ đến người phụ nữ đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của tôi. Kể từ khi tôi biết thế nào là giấc mơ, cô ta đã có mặt trong giấc mơ của tôi, giống như một u linh đứng ở giữa vùng hoang vắng, cô ta nói: “Hãy đưa tôi ra ngoài!” Đôi mắt sâu thẳm thắm của cô ta từ lâu đã hằn sâu vào trí não tôi với một cách thức đặc biệt. Và thật không ngờ, người phụ nữ trong bức ảnh này lại có đôi mắt giống y như cô ta!

“Hiểu Hiểu, cháu sao vậy?” Dì Phấn đặt tay lên vai tôi từ phía sau, cái vuốt ve nhẹ nhàng nhường ấy lại khiến tôi rùng mình một cái.

“Cháu nhớ cô ấy, đúng không?”

“Cháu không nhớ”. Tôi lắc lắc đầu, nhìn dì Phấn. “Cô ấy là ai?”

“Cô ấy là mẹ cháu!”

“Mẹ cháu?” Tôi kinh ngạc, người phụ nữ trong ảnh chính là mẹ của Lôi Hiểu?

“Đúng vậy”. Dì Phấn trầm ngâm nhìn bức ảnh, khẽ nói, “Cô ấy là người phụ nữ xinh đẹp nhất, lương thiện nhất mà dì từng gặp. Năm mười bảy tuổi đã cưới bố cháu, ôi, chỉ tiếc là hồng nhan bạc mệnh, Hiểu Hiểu, cô ấy chính là người mẹ vĩ đại nhất trên đời, cháu có biết không?”

Tôi không phải là Lôi Hiểu, đương nhiên tôi không biết rồi. Tôi lại nhìn bức ảnh lần nữa, người phụ nữ xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của tôi lẽ nào chính là cô ta? Sao tôi lại mơ thấy mẹ của Lôi Hiểu? Người phụ nữ không hề có chút quan hệ gì với tôi sao lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi từ khi tôi có thể ghi nhớ được? Tôi ngắm cô ta thật tỉ mỉ, nhưng nhìn mãi, nhìn mãi, tôi phát hiện ra, ngoài đôi mắt, những điểm

khác đều không giống lắm với người phụ nữ trong giấc mơ của tôi. Mũi không giống lắm, khuôn mặt cũng không giống lắm... lẽ nào không phải là cô ta? Tôi cảm thấy mơ hồ.

“Được rồi, hãy đi tắm đi nào”.

“Vâng”. Tôi gật đầu, cầm lấy quần áo trên giường bước vào phòng vệ sinh. Tôi nhìn xung quanh, đúng là nhà giàu có khác, ngay cả nhà vệ sinh cũng rộng rãi nhường này, đồ đạc hào nhoáng sang trọng nhường này.

Đúng trong khoảnh khắc tôi vừa cởi quần áo ra, toàn thân tôi như bị một luồng điện cao áp đánh trúng, tôi run rẩy mạnh, huyết mạch cũng chợt đông cứng lại. Trong tấm gương rộng lớn đó, tôi nhìn thấy trên cánh tay trái nổi lên của mình, hiện rõ hình một con bướm màu đỏ tươi như màu máu...

lt@ -om -bottom-alt:auto; line-height:normal'>Tôi là khán giả duy nhất.

Tôi đang xem “tôi” chủ diễn bộ phim kinh dị.

Hình ảnh được định vị lại vào đôi mắt đen sì của cô gái, chúng giống như hai động đên không đáy, khiến cho con tim tôi cũng tan vỡ theo. Tôi không kịp suy nghĩ xem tại sao mình lại xuất hiện ở trong tivi, còn có những hành động dã man tàn độc nhất trên đời như vậy. Tôi chỉ biết, tôi không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, dù chỉ một giây cũng không thể! Mặc dù tôi đã dự cảm được rằng, mình không thể sống sót được. Đúng vậy, tôi đã ngửi thấy mùi vị của cái chết, thứ mùi vị này nồng nặc tràn ngập từng góc khuất trong ngôi nhà ma này. Nhưng tôi chắc chắn phải thử chứ, tôi không muốn cứ thế mà chết như vậy, tôi thực sự không muốn!

Có ai không sợ cái chết chứ?

Tôi vừa quay người, khi đang chuẩn bị kéo cánh cửa bị khóa trái, chợt có một tiếng kêu gào xuyên thẳng vào màng nhĩ của tôi, kinh động khắp cả ngôi nhà ma này.

Đó là giọng nói của Diêu Giai.

Tôi cuống quýt quay người, phát hiện ra căn phòng ở dưới chân cầu thang không biết đã sáng đèn từ khi nào, giọng nói của Diêu Giai từ trong đó phát ra.

Nếu tôi đoán không nhầm, đó chính là nhà vệ sinh.

Tôi lập cà lập cập rút chiếc kéo từ trong túi quần ra, nắm chặt trong tay, tôi không biết tôi sẽ nhìn thấy gì, nhưng tôi cần phải đến đó, bởi Diêu Giai đang ở bên trong, không phải bởi điều gì khác, chỉ vì cô đã mua cho tôi sợi dây chuyền thánh giá, tôi không thể bỏ mặc cô được.

Tôi nắm chặt chiếc kéo hơn, run rẩy từ từ tiến bước, mỗi khi tiến sát đến nhà vệ sinh thêm một chút, trái tim tôi càng lạnh hơn, đến cuối, tôi gần như phải dùng hết toàn bộ sức lực của mình để đẩy cánh cửa đó. Cùng lúc khi cánh cửa bị đẩy ra, chiếc kéo tôi cầm trong tay cũng bị rơi xuống, rơi xuống đất nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào, không biết là do tôi không nghe thấy hay là tôi đã bị mất đi thính giác. Đúng trong khoảnh khắc này, tôi cũng mất luôn cả ý thức tự bảo vệ mình.

Bởi vì, tôi đã nhìn thấy Diêu Giai.

Dưới ánh đèn lơ nhờ vắn đục, Diêu Giai đang đứng thẳng người ở đó, nhưng cô không còn khuôn mặt nữa...

Tôi không thể nào hình dung được bộ dạng cô khi không có khuôn mặt, tôi chỉ biết, đôi mắt tôi đã bị cả vùng màu đỏ đậm nhức mắt đến độ gần như mù lòa...

Cô chuyển động con người, cô nhìn tôi, hình như cô đang nhìn tôi, cô vẫn chưa chết.

Đôi mắt đó không thể nói được, thay vào đó là sự bình lặng sau khi đã bị hủy diệt.

Cô từ từ đưa tay lên, gắng gượng giơ ngang tầm mắt tôi, trong tay cô cầm một thứ gì đó máu me đầm đìa. Thật không ngờ... đó chính là... da mặt của chính cô!

Cũng khoảnh khắc tấm da mặt đó rơi xuống, tôi nhìn thấy sợi dây chuyền vốn tưởng đã không cánh mà bay đó, lúc này đây, đang dính đầy máu, treo trước ngực Diêu Giai...

Khi huyết trong cơ thể cùng lúc dồn thẳng lên đầu tôi, bên tai vang lên lời của ông thầy bói nói với bà nội: “Đứa bé này... số mạng có kiếp nạn... Nếu bà hy vọng nó không có chuyện gì, vậy thì đừng để nó rời khỏi nơi chôn nhau cắt rốn...”

Trong khoảnh khắc tất cả mọi ý thức và tri giác ngừng trệ, cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra, bức thư trong túi của Chung Thành Vỹ, thực ra, là viết cho tôi.

Bức lá thư này ra, người sẽ không thoát được đâu...

Tôi đã không thể nào trốn thoát được.

15. Chương 07 - Phần 01

CHƯƠNG 7: NGƯỜI DUY NHẤT SỐNG SỐT TRONG VỤ TAI NẠN 40

Tôi cảm thấy toàn thân mình càng lúc càng nhẹ bẫng, càng lúc càng nhẹ, cuối cùng bay bay giống như người giấy vậy, không hề có chút sức lực để giữ mình lại, cả cơ thể như đang nổi lên trên, lại có vẻ như đang chìm xuống dưới. Tôi không biết mình sắp tới địa ngục hay là đã ở trong địa ngục.

Bất luận tôi đi đến đâu, cũng bất luận tôi biến thành ai, tôi vẫn không thể nào thoát khỏi cơn ác mộng đó.

Đúng vậy, cánh tay đó đối với tôi chính là một sự quen thuộc chí mạng, hang động tối om (không nhìn thấy năm ngón tay giơ ra trước mặt). Tôi nghe theo sự an bài của số phận cố gắng tìm kiếm lối ra, sau đó sờ thấy thân thể của một người phụ nữ, cô ta bảo tôi, hãy giết cô ta, tôi không biết phải giết cô ta như thế nào, thế nên tôi lại cuống cuống đem theo cánh tay bị tôi kéo đứt vội vàng chạy trốn, nó cứ túm chặt lấy tôi, cho đến khi tử thần mở cánh cửa cõi chết cho tôi...

Chính là cánh tay này!

Chủ nhân của cánh tay này thật không ngờ là Lôi Hiểu!

Trong giấc mơ tôi đã giết cô, sau đó ngoài giấc mơ, tôi lại thay thế cô. Mặc dù tôi không thể hiểu rõ lý do và cả mối quan hệ giữa tôi và Lôi Hiểu, nhưng tôi tin chắc rằng, điều này quyết không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Đúng trong khoảnh khắc này, tôi chợt nhận ra một điều rất sâu sắc, đó thực ra không phải là một giấc mơ, bao gồm cả cánh tay của Lôi Hiểu trong giấc mơ và người phụ nữ giữa vùng hoang vắng yêu cầu tôi hãy đưa cô ra ngoài. Mặc dù cô ta và mẹ Lôi Hiểu ngoài đôi mắt, những điểm khác đều không giống lắm, nhưng tôi vẫn có cảm giác rất mãnh liệt, rằng giữa họ chắc chắn có một tầng quan hệ mật thiết nào đó. Tất cả những điều này đều ngấm ám thị, ám thị một ngày nào đó trong tương lai, giống như cuốn sổ “Báo tử” mà tôi đã nhìn thấy trong ngôi nhà ma đó. Cho nên tôi mới bị ma xui quỷ khiến biến thành Lôi Hiểu. Đây chính là cạm bẫy của Thượng đế, kể từ khi tôi sinh ra đến nay, cạm bẫy này đang dần dần dung hợp giấc mơ và hiện thực lại làm một.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một kiểu suy đoán hoang đường không có chút logic nào, bởi vì nó vốn không thể có logic, hơn nữa rõ ràng là hoang đường đến cực độ.

Bây giờ, đối với tôi, việc tôi là người hay là ma không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là tôi cần phải rời khỏi đây, tôi không muốn làm Lôi Hiểu, tôi không muốn làm con gái của đại gia gì cả. Tôi sợ mình sẽ bị thít chặt hơn trong cái cạm bẫy vô hình này, cuối cùng phải chịu đầy đọa sống không bằng chết. Tôi muốn làm Cổ Tiểu Yên, mặc dù mặt tôi là của Lôi Hiểu, nhưng tư tưởng và kí ức của tôi vẫn là Cổ Tiểu Yên. Bố tôi là lái xe thuê cho người ta, mẹ tôi kinh doanh một trạm điện thoại công cộng trong một ngõ nhỏ vắng vẻ, đây là sự thực không gì có thể thay đổi được.

Nghĩ đến đây, tôi lại trở nên kích động, rồi vội vàng tắt gọi xong, cầm lấy chiếc di động trên bàn phấn, nhìn giờ đồng hồ, lúc này là 19 giờ 27 phút, mẹ đang làm gì nhỉ? Tôi phải nói với bà sự thực là con gái bà

đã biến thành người khác thế nào đây? Bà sẽ sợ hãi đến đờ đẫn mắt!

Tôi mím chặt môi, ấn số điện thoại của mẹ, con tim tôi chợt trào dâng cảm giác đau đớn không thể nói thành lời, giống như có một mũi kim đang liên tục cắm phập vào tim. Mẹ ơi, nếu như giờ đây con đứng trước mặt mẹ với bộ dạng mới này, liệu mẹ có thể nhận được ra con là con gái của mẹ hay không? Trong lòng tôi xót xa rầu rĩ, nước mắt tuôn rơi, từ trong cổ họng khẽ thốt ra một tiếng nghẹn ngào: “Mẹ...”

“Mẹ!”

Tiếng “mẹ” này gần như phát ra đồng thời cùng với tôi, hơn nữa còn át cả tiếng của tôi, trong lúc tôi đang ngẩn người, liền nghe thấy mẹ ở phía bên kia nói: “Ồ! Tiểu Yên về rồi à?” Sau đó gác máy.

Tôi có thể nghe thấy, đó vốn là giọng nói của tôi, giọng nói của Cổ Tiểu Yên. Có một người con gái khác đã thay thế tôi.

41

Buổi đêm, vầng trăng lưỡi liềm đang treo lơ lửng trên bầu trời cao vợi vợi, nhìn xuống chốn nhân gian, lạnh lạnh, trắng trắng, thiếu sự thiện chí. Một cơn gió lùa qua cửa sổ đang mở, khẽ bay vào trong phòng, làm đung đưa hai bên rèm cửa sổ màu tím nhạt. Tôi lặng lẽ nằm nghiêng trên giường, nghe tiếng “tíc tắc tíc tắc” đơn điệu phát ra từ chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường. Từng âm thanh đơn điệu này dần dần biến thành một dòng chảy ngàm không gì có thể ngăn cản được, từ từ cuốn tôi vào trong bóng đêm, chẳng thể nhìn thấy được gì cả, cũng không thể nghe thấy được gì.

Mấy giờ đồng hồ trước, tôi gọi điện đến cửa hàng ẹ tôi, tôi hy vọng có thể thoát ra khỏi cái cạm bẫy này. Tôi muốn trở lại làm Cổ Tiểu Yên, tôi muốn quay về bên cạnh mẹ tôi, thế nhưng, mọi ý tưởng của tôi đều bị đập nát hoàn toàn bởi giọng nói của Cổ Tiểu Yên khác tôi nghe được trong điện thoại. Tôi không thể không tỉnh tâm ngồi phân tích lại từ đầu sự việc kỳ lạ và quái dị này. Cô ta là ai? Tại sao cô ta lại biến thành tôi? Lê nào thân phận của tôi và Lôi Hiểu bị tráo đổi cho nhau rồi? Vậy thì cũng tức là, thời gian tôi bị đạo cho sợ chết đứng ở trong ngôi nhà ma và Lôi Hiểu bị tai nạn ô tô xảy ra cùng một lúc, linh hồn của chúng tôi thoát khỏi xác, sau đó đã xảy ra sơ xuất, nhập nhầm vào cơ thể của nhau. Nhưng, nếu thực sự như vậy, tư tưởng và ký ức của cô ấy vẫn là Lôi Hiểu, tại sao cô ấy lại không trở về nhà họ Lôi? Hay là cô ấy đã từng quay trở lại, và nhìn thấy một Lôi Hiểu khác?

Tôi trở người, bật chiếc đèn ở đầu giường, sau đó điều chỉnh xuống mức tối nhất. Ánh mắt tôi lại dừng lại trên tấm ảnh đó, dưới ánh đèn mờ mờ, khuôn mặt đó trở nên mơ hồ, có lẽ cô ấy trông giống với người phụ nữ trong giấc mơ của tôi, tôi luôn cảm thấy bức ảnh này có gì đó khác lạ, nhưng lại không thể nói rõ rốt cuộc khác lạ ở điểm nào. Tôi lặng lẽ chăm chú nhìn cô ta, nhìn thật lâu vào đôi mắt sâu thẳm thẳm đó của cô, trên thế giới này, liệu có mấy người có thể có được đôi mắt như vậy? Nó sâu quá, mặc dù chỉ là đối diện với tấm ảnh, tôi vẫn cảm nhận được độ sâu thăm thẳm của nó, giống như là một đường hầm vừa sâu vừa dài, không có ánh sáng, không có điểm tận cùng, mang theo sức mạnh thôi miên, khiến bạn không thể không bị mê hoặc.

Tiềm thức của tôi cùng với sức mạnh đó dần dần trở nên mơ hồ, càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng mơ hồ đến độ dường như linh hồn thoát ra khỏi thể xác. Tôi đứng dậy, bước tới con đường hầm đó như người mộng du, trong khoảnh khắc đó, thượng đế đã dập tắt ánh sáng, tôi rơi vào trong khoảng đêm đen vô tận, lại một lần nữa tôi bị giam cầm trong địa ngục.

Tôi liếc đôi môi khô khốc: “Có ai không?” Sau khi cất tiếng hỏi xong, tôi mới nhận ra mình đã hỏi một câu thật ngớ ngẩn, ở đây làm gì có ai chứ? Trả lời tôi chỉ là chuỗi âm thanh “tíc tắc”, giống như vùi nước chưa được vụn chặt. Tôi mệt mỏi mở mắt, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, tôi thoáng nhận ra, có lẽ là ở phía trước không xa, thế nên tôi nhích từng bước về phía trước, từng bước, dò dẫm một cách thật cẩn trọng.

Cứ đi mãi đi mãi, tôi hơi hoảng, bởi tôi phát hiện ra, dù cho tôi có đi như thế nào, âm thanh đó vẫn cứ giữ một khoảng cách nhất định với tôi, không xa không gần, không nhanh không chậm, cứ như âm hồn chưa tan dính chặt như hình với bóng, cái bóng này không ở phía sau, mà ở phía trước – tôi là cái bóng của nó!

Tíc tắc, tíc tắc, tíc tắc.

Trong bóng tối, âm thanh cứ vùn vù quay tròn như bị bóng đè trong mơ, tôi vô cùng sợ hãi, bước nhanh

hơn, không kịp nghĩ có bị va vào thứ gì không. Đột nhiên, một giọt chất lỏng lạnh giá rơi xuống đầu tôi, toàn thân tôi co quắp lại, đột ngột dừng bước. Giọt chất lỏng đó dừng lại ở trên đầu tôi giây lát, rồi lần theo trán tôi, rơi xuống, rồi tiếp đến lại có thêm một giọt khác và càng lúc càng nhiều.

Tôi giơ tay sờ, lập tức nhận biết đó là thứ gì, trong não tôi nổ bùm một tiếng lớn, tôi không kịp nghĩ xem là thứ gì đang treo lơ lửng trên đỉnh đầu tôi, liền nhấc cằm chạy thực mạng.

Đúng lúc đó, một luồng ánh sáng chột chiếu rọi từ trên cao xuống, tiếp đến, tất cả các ngọn đèn xung quanh tôi đều bùng sáng. Tôi nhìn thấy một người phụ nữ, cô ta mặc bộ đồ màu tím, ngồi trên ghế, quay lưng về phía tôi, tóc cô ta vừa dài vừa đen, giống như dòng thác đổ đến tận thắt lưng. Cô ta cầm một chiếc lược gỗ màu xám, từ từ chải đầu, động tác chậm rãi nhưng máy móc, giống như một người gỗ đang bị giật dây.

Trước mặt cô ta, có một chiếc gương rất lớn, nhưng trong gương lại không có bóng hình cô, chỉ có khuôn mặt đỏ đẫm dính đầy máu của tôi và cả người phụ nữ treo trên đỉnh đầu tôi, cô ta cũng mặc bộ đồ màu tím, nhưng đã bị máu tươi nhuộm ướt đẫm. Tóc cô ta cũng vừa dài vừa đen, giống như dòng thác đổ đến tận thắt lưng, những giọt máu trên người cô ta thi nhau nhỏ giọt xuống đầu tôi, rồi lần theo trán tôi, chảy xuống...

Một tiếng sấm rền kéo tôi bừng tỉnh khỏi cơn mê, tôi trở người ngồi dậy, toàn thân đầm mồ hôi lạnh. Tôi chỉnh chiếc đèn ở đầu giường sáng hơn, đảo mắt nhìn xung quanh, không biết trời đã thay đổi thời tiết từ khi nào, bên ngoài căn phòng, sấm chớp đùng đùng, mặc dù vẫn chưa mưa, nhưng gió thổi rất to, thổi ào ào vào trong phòng, làm thổi tung rèm cửa, tạo thành cái bóng đen in trên tường trông giống như thú dữ đang nhe nanh giơ vuốt. Nghĩ lại cảnh tượng trong giấc mơ, tôi bất giác rùng mình, kéo chăn quấn chặt lấy cơ thể. Thực ra, trong tiềm thức, tôi cho rằng lẽ ra mình không nên sợ hãi bất cứ điều gì mới phải, bởi tôi đã bị chết từ lúc ở trong ngôi nhà ma rồi cơ mà, chẳng phải vậy sao? Lẽ nào ma cũng nằm mơ giống như con người, cũng sợ hãi cơn ác mộng sao? Nếu đúng là như vậy, thế thì người và ma có gì khác biệt chứ?

Nghĩ đến đây, tôi chợt cảm thấy mình thật đáng thương, lúc làm người thì bị bao sự việc hãi hùng làm cho sợ chết khiếp, bây giờ làm ma, không chỉ không biết vì sao lại nhập vào xác Lôi Hiểu, mà vẫn còn bị giày vò bởi cơn ác mộng.

Có lẽ... tôi nên đi tìm Cổ Tiểu Yên hiện tại, xem xem có phải đúng là chúng tôi đã bị tráo đổi nhầm thân phận hay không?

Sau khi đưa ra quyết định, tôi nhảy khỏi giường, đóng chặt cửa sổ, một tia chớp mang theo thứ ám hiệu nào đó đột ngột xuyên qua màn đêm, tôi kinh hãi trợn tròn mắt, bất động nhìn ra bể bơi bên ngoài.

Vú Ngũ đang đứng thẳng ở đó, tay cầm một chiếc đèn lồng trắng, ánh sáng lơ lửng nhấp nháy giống như ngọn lửa ma, những sợi tóc bạc của bà tung bay phấp phới... Ban ngày tôi nhìn thấy bà, hình như tóc bà không bạc trắng đến thế.

Lại một luồng tia chớp xoẹt ngang bầu trời, bà toét miệng cười... “Hiểu Hiểu, cháu vẫn chưa ngủ sao?”

Tôi quay đầu lại, ngẩn người nhìn dì Phần, sao lần nào vào phòng, bà cũng đều không gõ cửa?

“Sao vậy, Hiểu Hiểu?”

“Cháu, cháu nhìn thấy vú Ngũ, vú ấy đang đứng ở đó”. Khi tôi quay lại nhìn, thì chẳng thấy gì ở đó cả.

Dì Phần bước tới, nhìn ra ngoài, sau đó dịu dàng vuốt tóc tôi, khẽ cười, nói: “Cô bé ngốc, chắc cháu nhìn nhầm rồi, lúc này vú Ngũ đang ngủ trong phòng rồi”.

Sao lại có thể nhìn nhầm được chứ?

“Từ nhỏ cháu đã sợ tiếng sấm sét, hãy sang phòng ngủ cùng với dì Phần nào!”

Nói xong, bà đóng cửa sổ và kéo rèm cửa, rồi tắt đèn ngủ ở đầu giường. Chính trong khoảnh khắc đèn vụt tắt, tôi nhìn thấy mẹ Lôi Hiểu trong tấm ảnh nháy mắt một cái với tôi. Phát hiện này lại khiến tôi giật mình sợ hãi, tôi hoảng loạn chạy đến, đặt khung ảnh úp xuống mặt bàn, rồi mới đi theo dì Phần ra khỏi phòng.

Khi đi qua căn phòng ở góc rẽ cầu thang, dì Phần gõ cửa: “vú Ngũ, vú ngủ chưa?”

“Tôi vẫn chưa ngủ, thưa bà chủ”. Vú Ngũ vừa trả lời vừa ra mở cửa, lộ ra khuôn mặt còn đang ngái ngủ, “Có việc gì không ạ?” Tóc bà rũ rượi, chắc là vừa mới từ giường bước ra, hơn nữa cũng không bạc trắng giống như tôi vừa nhìn thấy khi này.

“Không có gì, lát nữa có thể trời sẽ mưa, vú nhớ đóng chặt hết các cửa sổ lại”.

“Vâng”.

“Thôi, vú đi ngủ đi!”

Khuôn mặt đỏ khuất vào trong cánh cửa.

Tôi lảo đảo bước theo dì Phấn lên lầu, lẽ nào vừa rồi đúng là tôi đã nhìn nhầm thật sao?

Tôi sợ hãi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy cửa phòng vú Ngũ hở ra khe nhỏ, đôi mắt đo đang neho lại nhìn theo tôi.

42

Một hồi chông điện thoại chói tai kéo tôi tỉnh giấc khỏi cơn mê, tôi giơ tay lần tìm chiếc di động ở trên đầu giường, nhìn lướt qua số điện thoại gọi đến, ấn nút nghe, nhắm mắt lại, “ a lô” một tiếng.

“Chào cô Lôi, tôi là La Thiên ở đội cảnh sát hình sự, có một việc tôi muốn tìm hiểu tình hình thông qua cô, bây giờ cô có thời gian không?”

“La Thiên?” Tôi mở choàng mắt, tỉnh ngủ hẳn. Tôi còn nhớ anh ta, ngay hôm thứ hai sau khi đến thành phố S này, khi đi cùng với Ngô Tử Thụ, tôi đã gặp anh ta ở cửa hàng McDonald’s. Ở tầng 4 khu nhà trọ tôi ở xảy ra vụ án giết người chia tách cơ thể, nhân vật khả nghi đã từng mượn tôi chiếc cửa có thể chia tách thi thể. Tôi không biết vụ án này đã phá được chưa.

“Phải rồi, có vấn đề gì không vậy?”

“Ồ, không có gì, vừa rồi, anh nói có việc cần gặp tôi để tìm hiểu tình hình, có phải vậy không?”

“Đúng vậy, chính là sự việc liên quan đến tai nạn giao thông của cô Lôi”. Anh ta nói.

“Được”. Tôi chẳng suy nghĩ gì mà đã đồng ý luôn, bởi chính tôi cũng muốn biết Lôi Hiểu vì sao mà gặp tai nạn. “Nhưng, liệu có thể... không đến đồn cảnh sát được không?”

Anh ta dường như bật cười, “Đương nhiên là được, vậy cô nói xem nên đi đâu”.

“Anh cứ quyết định đi, chỉ cần không phải là đồn cảnh sát, thì ở đâu cũng được”.

Chỉ có thể để cho anh ta quyết định, tôi có quen thuộc cái thành phố này đâu.

“Ok, vậy thì ở quán café 1920 ở gần ngã tư đường Hằng Tân nhé”.

“À... anh có thể đến đón tôi được không?”

“Không vấn đề, khi tôi đến nơi sẽ gọi cho cô”.

Sau khi tắt máy, tôi dậy chuẩn bị quần áo, tôi nhìn xung quanh, thật là kỳ lạ, chẳng phải tối qua tôi đã ngủ cùng với dì Phấn sao? Sao lúc tỉnh dậy lại ở trên giường của Lôi Hiểu? Tôi đã quay về căn phòng này từ khi nào vậy nhỉ? Đang nghĩ ngợi, dì Phấn đẩy cửa bước vào: “Cháu tỉnh dậy rồi à, Hiểu Hiểu, cháu đã đói chưa? Muốn ăn gì nào? Dì bảo vú Ngũ làm cho cháu”.

Tôi nghĩ đến ánh mắt vú Ngũ nhìn theo tôi qua khe cửa đêm hôm qua, bất giác rung mình, rốt cuộc là do sau khi tôi biến thành Lôi Hiểu nhìn mọi việc kỳ quái, hay là chính bản thân vú Ngũ kỳ quái? Tôi lơ đãng trả lời: “Cháu không đói, cháu muốn ra ngoài một chút, dì Phấn ạ”.

“Hẹn bạn à? Buổi trưa cháu có về ăn cơm không?” Bà khẽ cười, trông bà có vẻ như mãi mãi đều dịu dàng thân thiết như vậy.

“Cháu không biết, có thể... sẽ không về đâu ạ”. Bởi vì, tôi muốn sau khi nói chuyện với La Thiên có thể sẽ đi đến cửa hàng của mẹ, tôi rất cần đi gặp mặt cô gái Cổ Tiểu Yên kia.

“Chiếc xe bố cháu mua cho cháu, phải mấy hôm nữa mới về, hay là cháu đi xe của dì Phấn nhé”.

“Dạ, không cần đâu ạ, có người đến đón cháu”. Tôi vốn không hề biết lái ô tô.

“Vậy được, hôm qua cháu mới xuất viện, phải cẩn thận đấy nhé”. Rồi dường như bà nghĩ ra việc gì đó, bảo tôi đợi, sau đó quay người bước đi rửa mặt.

Tôi gấp gọn chăn, sau khi vào trong phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt xong, dì Phấn đã bước vào phòng, đặt một xấp tiền và một tấm thẻ ngân hàng lên giường. Bà nhìn liếc qua chiếc chăn tôi đã gấp gọn gàng, nói: “Hiểu Hiểu, cháu thay đổi rất nhiều, đã trưởng thành hơn rồi”.

Đêm qua, khi ngủ cùng bà, bà cũng nói câu này, bởi hôm sau khi ăn xong bữa tối, tôi chuẩn bị rửa bát, làm cho bà và vú Ngũ giật nảy mình, đặc biệt là Lôi Cận Nam, cười vang khen ngợi con gái ông đã khôn lớn trưởng thành. Qua đó có thể đoán biết được, thường ngày Lôi Hiểu đã được nuông chiều đến nhường nào. Tôi cười, ngồi xuống bàn phấn chải tóc, tôi hỏi bà: “Dì Phấn, hôm qua cháu trở về phòng lúc nào vậy ạ?”

“Sau khi ăn xong bữa tối, sao vậy?”

“Không phải ạ, cháu từ chỗ dì về từ khi nào ạ?”

“Chỗ dì?” Bà nhìn tôi qua gương, rõ ràng câu nói của tôi khiến bà thấy khó hiểu. “Chỗ dì?”

“Chính là phòng của dì ấy, đêm qua chẳng phải cháu ngủ cùng dì sao, nhưng cháu quên mất mình trở về phòng khi nào”.

“Làm gì có, đêm qua cháu ngủ cùng với dì sao?”

Lời của dì Phấn làm tôi thấy choáng váng, tôi đặt chiếc lược xuống, quay người nhìn bà: “Đêm qua, lúc khoảng hơn 1h, dì đến phòng cháu, dì nói cháu từ nhỏ đã sợ tiếng sấm sét, nên bảo cháu sang ngủ cùng với dì”. Nghe vậy, bà liền cười, bước đến cầm lấy lược chải đầu cho tôi, bà dịu dàng nói: “Đúng là đêm qua dì có sang phòng cháu, nhưng lúc đó cháu đã ngủ say rồi, dì đóng chặt cửa sổ rồi đi luôn. Dì đoán, chắc là Hiểu Hiểu đã nằm mơ rồi, đêm qua, dì và vú Ngũ nói chuyện đến 3h sáng mới đi ngủ mà”.

Tôi càng choáng váng hơn. Đêm hôm qua đúng là tôi đã nằm mơ, nhưng đã tỉnh dậy rồi, tôi nhớ ra là cần phải đóng cửa sổ, và lúc đó nhìn thấy vú Ngũ đang cầm chiếc đèn lồng đứng cạnh bể bơi, lúc dì Phấn dẫn tôi đi qua phòng bà, còn gõ cửa phòng, sau đó dì Phấn còn trò chuyện với tôi rất lâu nữa, lẽ nào tất cả những việc này đều là nằm mơ?

Đúng lúc đó, tiếng chuông tin nhắn vang lên, tôi mở ra xem, là của La Thiên, anh dặn tôi ra ngoài, đi thẳng hai trăm mét là có thể nhìn thấy anh.

43

Tâm trạng tôi vô cùng nặng nề, bước ra khỏi cửa, không tài nào phân biệt được rõ những chuyện xảy ra tối qua là nằm mơ hay là hiện thực. Nếu là nằm mơ, sao tôi lại nhớ được rõ ràng đến thế? Nếu không phải là mơ, vậy thì là dì Phấn đang nói dối, nhưng sao bà phải nói dối tôi?

Càng nghĩ càng thấy rối, càng nghĩ càng không thể nào hiểu nổi. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy La Thiên đang ngồi trên chiếc xe mô tô, hai tay đút túi. Bởi trước đây đã từng gặp anh, nên tôi không cảm thấy xa lạ, mặc dù anh tạo cho tôi cảm giác lạnh lùng, trông chẳng có chút tình người gì cả, nhưng lúc này đây, nhìn thấy anh lại khiến tôi có thứ cảm giác thân thiết không nói được thành lời, tôi bước nhanh về phía anh. Hôm nay anh mặc một chiếc áo phông màu trắng, quần vải kaki màu be vàng, trông gọn gàng sạch sẽ và tràn đầy sức sống. Nếu như nét mặt anh không quá lạnh lùng, thì anh cũng khá điển trai.

Hai mươi phút sau, anh đưa tôi đến quán café 1920. Bữa sáng, quán café khá vắng vẻ, chỉ có vài ba người khách.

Chúng tôi chọn vị trí gần cửa sổ và ngồi xuống, tôi gọi một cốc café đá, anh gọi một cốc trà chanh.

“Nghe nói cô không còn nhớ được gì nữa cả?” Anh châm một điếu thuốc nhìn tôi qua làn khói, ánh mắt anh vô cùng sắc sảo, tinh tế, xuyên thẳng vào tim đối phương.

Tôi gật đầu, né tránh ánh mắt anh, trong lòng cảm thấy hơi căng thẳng. Tôi không biết nên trả lời anh như thế nào. Nói với anh tôi không phải là Lôi Hiểu? Hơn nữa, sau khi bị chết khiếp ở ngôi nhà ma lại nhập vào xác Lôi Hiểu một cách vô cớ? La Thiên là cảnh sát, sao anh có thể tin được những câu nói khôi hài vô căn cứ này chứ? Tôi uống một ngụm café, cố ý tỏ ra thoải mái, lên tiếng hỏi anh ta: “Vụ án chia tách thi thể đó đã phá được chưa vậy?”

“Vụ án chia tách thi thể nào?”

“Thì chính là vụ... tôi... ồ... cái vụ chia tách thi thể ở tầng 4 đấy!”

Tôi nuốt chút nữa lỗ miệng.

Anh khẽ nhún mày, nói: “người phụ nữ đó đã tự thú, nhưng không thể nào định tội cho cô ta được...”

“Vì sao chứ?” Tôi không kìm nổi, ngắt lời anh, “Cô ta tàn nhẫn như thế, chia xác bạn trai thành từng khúc, sao lại không thể định tội?”

Nhìn thấy sắc mặt anh lộ ra vẻ nghi ngại, tôi vội vàng nói thêm, “Một người bạn của tôi quen với Ngô Tử Thụ”.

Anh “ồ” lên một tiếng kéo dài, đó là một âm thanh có dụng ý sâu xa, sau đó nói: “Chuyên gia giám định, cô ta bị chứng tâm thần phân liệt nghiêm trọng”.

Thì ra là một người bị bệnh tâm thần. Nhớ lại cảnh đêm hôm đó cô ta tìm tôi mượn cửa, toàn thân tôi nổi da gà.

Thấy tôi không nói gì, La Thiên lôi mấy tấm ảnh từ trong túi ra đưa cho tôi, hỏi tôi có nhớ họ không?

Tôi đón lấy, nhìn chăm chú, là ảnh một cô gái và hai cậu con trai, tôi lắc lắc đầu, trả ảnh lại cho anh: “Tôi không quen, sao cơ?”

“Lúc xe bị nổ, ba người bọn họ không một ai sống sót, nạn nhân nhỏ nhất mới 15 tuổi”. La Thiên đút lại tấm ảnh vào trong túi, cầm cốc trà xanh để trên bàn, uống một ngụm lớn.

Anh đang nói đến vụ tai nạn của Lôi Hiểu sao? Xe nổ, ba người bị tử vong, qua đó có thể thấy, vụ tai nạn đó vô cùng nghiêm trọng, vậy thì rốt cuộc lúc đó Lôi Hiểu có chết hay không? Nếu lúc xe nổ, cô ấy chưa chui ra ngoài được, vậy thì sao cơ thể cô ấy lại nguyên vẹn không bị sứt mẻ gì? Nếu cô ấy chui được ra ngoài, vậy thì tôi đã nhập vào xác cô ấy bằng cách nào?

“Cô Lôi thực sự không nhớ gì sao?” Anh nhìn tôi, nét mặt hiện rõ sự hoài nghi.

“Anh hãy gọi tôi là Tiểu... Hiểu Hiểu đi!” Tôi cắn môi, “La Thiên, anh hãy tin tôi có được không? Không phải là tôi không nhớ gì hết, tôi... tôi không biết nên nói với anh như thế nào, tôi đúng là không biết gì hết, anh có hiểu không? Thực sự tôi không biết gì hết cả”.

“Thật thế sao?”

Thái độ dửng dưng của anh khiến tôi hơi thất vọng, tôi thở dài, nói: “La Thiên, tôi kể cho anh nghe một câu chuyện nhé?”

Anh nhún vai, khẽ rướn người ra phía trước, tạo ra tư thế như anh đang trịnh trọng lắng nghe.

“Có một cô gái, cô lớn lên từ bé ở nông thôn, thầy bói toán nói trong số mệnh của cô có mang theo kiếp nạn, nếu như không muốn xảy ra chuyện xấu, thì không được rời khỏi nơi cô đã sinh ra, sau đó, cô gái đã lớn, được bố mẹ đón ra thành phố, cũng không biết có phải đúng là trong số mệnh của cô có mang theo kiếp nạn hay không. Kể từ ngày cô rời khỏi vùng quê, hàng loạt sự việc đáng sợ, ly kỳ thi nhau ập tới. Cuối cùng, cô gái bị chết do quá sợ hãi, nhưng sau khi cô tỉnh lại, cô phát hiện ra mình biến thành một người khác, cũng chính là, cô đã nhập vào xác của người khác. Anh có tin câu chuyện này có thể xảy ra trong cuộc sống hiện thực hay không?”

Anh không trả lời câu hỏi của tôi, mà chỉ cười nhạt, nói: “Thật không ngờ cô Lôi lại hài hước thế”.

Tôi nhận ra sự giễu cợt trong câu nói của anh, biết rằng anh không hề để tâm đến câu chuyện của tôi, không chừng, anh còn cho rằng tôi đang bịa một câu chuyện hoang đường để viện cớ cho việc mất trí của mình. Tôi lại thở dài: “Anh có thể nói cho tôi biết, lúc xảy ra vụ tai nạn, có tất cả mấy người không?”

“Tính cả cô, là có bốn người, ba người tử vong”. Nói xong, anh còn bổ sung thêm một câu: “Xe nổ”.

16. Chương 07 - Phần 02

Nói như vậy, anh nghi ngờ tôi chẳng phải là vô cớ, ba người đều đã chết, còn suy nhất mình “tôi” thì vẫn sống bình thường, muốn người khác không nghi ngờ là điều rất khó. Tôi đang định nói, di động của anh chợt vang lên, anh nghe máy, sau đó sắc mặt nặng nề, dăm chiêu, nói một câu: “Giữ nguyên hiện trường, tôi đến ngay đây”!

Qua giọng nói của anh, tôi có thể đoán được, chắc là đã xảy ra án mạng ở đâu đó.

Sau khi gác máy, anh lại nói với tôi: “Bây giờ tôi có việc, nếu như cô nhớ ra chuyện gì, hoặc là có việc gì muốn nói với tôi, hãy gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào”. Nói xong, anh đứng dậy, đang chuẩn bị bước đi, hình như lại nhớ ra điều gì, bèn nói: “Cô Lôi, số cô may thật đấy!”

Tôi ngẩn người, nhất thời không kịp định thần lại. Số tôi may mắn, là có ý gì?

44

Đến tận 12h30', tôi mới mơ màng bước ra khỏi quán café, cảm giác dạ dày trống rỗng, nhưng lại không muốn ăn chút nào. Tôi rất muốn nói cho La Thiên biết tất cả mọi việc, để anh giúp tôi nghĩ cách giải quyết được câu đố này, nhưng khi đối diện với anh, thật không ngờ tôi lại nhút nhát sợ sệt đến thế, cộng thêm tai nạn của Lôi Hiểu, anh sẽ không thể nào tin tôi được, anh sẽ chỉ cho rằng, tôi đang giả vờ mất trí để che giấu chân tướng sự thật, tôi phải làm sao bây giờ?

Câu nói của anh trước khi rời khỏi đây, có lẽ là chế giễu tôi thì phải, xe nổ tung mà còn không sao, đúng là số may thật. Tôi cười đau khổ, sự việc đã như vậy, thì chỉ có thể dựa vào chính mình thôi. Bây giờ, hãy cứ đến cửa hàng của mẹ đã, tìm gặp Cổ Tiểu Yên, hỏi xem cô ấy có phải là Lôi Hiểu thật sự không.

Tôi đang định bắt taxi, khước mắt liếc nhìn thấy đại sảnh của công ty điện thoại di động phía đối diện, tôi nghĩ một lát, bước nhanh qua đường, đi thẳng đến đại sảnh công ty điện thoại di động.

Tôi đứng trước quầy nhân viên, viết một dãy số lên trên hóa đơn, rồi rút từ trong túi ra tờ 100 tệ, đưa cho cô nhân viên: “Chào cô, hãy giúp tôi nạp 100 tệ cho số thuê bao này”.

“Được”. Cô ta đưa tờ tiền vào máy soi tiền, sau đó vừa gõ số di động vào vi tính vừa hỏi tôi: “1371138xxxx, có phải không?”

“Đúng rồi”. Tôi căng thẳng đến độ lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, giả vờ như thể tiện hỏi, “Cô có thể giúp tôi kiểm tra xem tên của chủ thuê bao được không vậy? Tôi muốn đối chiếu, nhờ may nạp nhầm”.

“Được, xin đợi một lát”. Cô ta gõ thoăn thoắt trên bàn phím, sau đó ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn tôi, “Ngô Vĩnh Thanh, có đúng không?”

Trong đầu tôi vang lên một tiếng nổ dữ dội, thật không ngờ số điện thoại này là của Ngô Vĩnh Thanh!

45

Thời tiết thay đổi đột ngột, vừa nãy trời hãy còn nắng chang chang, mà bây giờ ánh nắng đã trốn sâu vào những đám mây, từng đám mây đen khổng lồ san sát nhau, đang vùn vụt trên bầu trời, dẹt nên một chiếc lưới màu xám giăng kín bầu trời. Khắp đất trời là một màu u ám, điều hiu.

Tôi giờ tay ra bắt một chiếc taxi, nói cho tài xế địa chỉ cửa hàng của mẹ, sau đó thất thần ngẫm nghĩ, số điện thoại đó sao lại của Ngô Vĩnh Thanh được nhỉ, vậy thì người gọi điện thoại nói chúc mừng sinh nhật tôi vào khoảng 3h sáng hôm đó chính là Ngô Vĩnh Thanh? Tin nhắn của Lưu Gia Minh nhận được trước khi chết cũng là do cô ấy gửi? Còn cả tin nhắn Diêu Giai nhận được lúc ở ngôi nhà ma cùng với tôi, cũng vẫn là do cô ấy gửi? Cô ấy làm tất cả những việc này nhằm mục đích gì? Lẽ nào cô ấy và người phụ nữ thất cổ tự tử ở ngôi nhà ma có mối quan hệ nào đó mà không ai biết? Nhưng nếu như có mối quan hệ gì, thì Ngô Vĩnh Thanh lẽ ra phải không bị lột da mặt mà chết mới phải chứ. Hoặc là, số điện thoại di động đó trước đây là của Ngô Vĩnh Thanh, bây giờ chỉ là có một người đang lợi dụng số di động của cô ấy để dọa quỷ. Nhưng, lúc Lưu Gia Minh chết, trên con dao có dấu vân tay của Ngô Vĩnh Thanh thì phải giải thích như thế nào được đây? Diêu Giai bị lột da mặt trong phòng vệ sinh của ngôi nhà ma, tất cả những việc này đều không thể do con người làm được. Còn cả cuốn sổ “Báo tử” đó nữa, rốt cuộc là ai đã vẽ những bức tranh? Đưa tôi đến địa ngục, là có ý gì?

Tiếng chuông di động cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, là di Phấn gọi đến, bà nói bác sĩ đã đến rồi, bảo tôi về nhà sớm. Tôi “vâng” một tiếng rồi tắt máy. Tôi không thích người đàn ông có vẻ thư sinh trời gà không chặt đó.

Một lát sau, taxi đỗ ngay trước cửa hàng của mẹ, tôi nhìn thấy ngay mẹ đang quét nhà. Bây giờ là buổi trưa, trong cửa hàng chẳng có khách, chỉ có mình mẹ. Tôi xuống xe, bước vào trong cửa hàng, ngồi xuống trước một máy điện thoại, vừa giả vờ gọi điện thoại, vừa lén quan sát mẹ qua chiếc gương treo trên tường, trong lòng chợt nhói đau. Bóng hình mẹ đang soi trong chiếc gương để trước mặt tôi, mà tôi lại không thể nào chạm tới mẹ được, khoảnh khắc của chúng tôi gần như vậy, nhưng lại xa vời vợi như ở hai thế giới, chúng tôi đã bị ngăn cách bởi cánh cửa sinh tử trong suốt nhưng khi có thể đi xuyên qua. Tôi chưa bao giờ khao khát được sà vào lòng mẹ như lúc này, không biết đã bao nhiêu năm mẹ chưa ôm tôi rồi.

Mẹ...

Lòng tôi đau đớn, nước mắt không kìm nổi, lăn xuống.

Một tờ giấy ăn được đặt vào tay tôi, tôi ngẩng đầu lên nhìn mẹ, muốn nói cảm ơn, nhưng âm thanh lại bị mắc nghẹn trong cổ họng, nước mắt càng giống như chuỗi ngọc trai bị đứt dây, tuôn rơi lã chã.

“Sao vậy? Có phải là cãi nhau với bạn trai không?” Mẹ nhìn tôi, mặc dù giọng nói rất dịu dàng, nhưng ánh mắt bà nhìn tôi lại hoàn toàn xa lạ, bà đang coi tôi là một cô gái khóc lóc vì thất tình, an ủi tôi với danh nghĩa bà chủ cửa hàng, bà không hề biết người ngồi trước mặt chính là con gái bà, càng không biết con gái đau lòng nhỏ lệ chỉ vì không thể gọi bà một tiếng “mẹ”.

Nhìn thấy tôi khóc càng lúc càng thêm thảm thiết, mẹ lấy giấy ăn lau nước mắt cho tôi, vừa lau vừa nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, hãy nghĩ thoáng ra, không có chuyện gì là không thể trôi qua được...”

“Mẹ!” Cùng với tiếng gọi, có một bóng người từ ngoài cửa chạy vào, tôi kinh hoàng đến gần cả người, người mới bước vào chính là Cổ Tiểu Yên.

Tôi nhìn thấy chính tôi!

Cô ta mở to đôi mắt nhìn tôi: “Cô ấy là ai vậy?”

Mẹ khẽ nói: “Đừng có mất lịch sự như vậy, người ta đang buồn đấy”.

Cô ta thề thốt: “Vậy con đi lên lầu trước đây”. Nói xong, lại gọi Ngô Tử Thụ đang đứng gần người ở đó, “Đi thôi A Thụ, nhìn thấy người đẹp là không biết đi nữa rồi ă?”

Chính trong khoảnh khắc cô ta quay người khuất khỏi tầm nhìn, tôi đột nhiên nhớ ra đã từng nhìn thấy một hình bóng khác của tôi ở trong chiếc tivi trong ngôi nhà ma, không biết tại sao, tôi có trực giác rất mạnh, họ chính là cùng một người.

Nếu như vậy, sự việc càng trở nên kỳ quái hơn, càng khó tin hơn, càng không thể tưởng tượng nổi. Nếu cái cô Cổ Tiểu Yên tôi nhìn thấy trong tivi ở ngôi nhà ma chính là Cổ Tiểu Yên bây giờ, vậy thì chứng tỏ trước khi tôi biến thành Lôi Hiểu thì đã có người biến thành tôi rồi. Thế có nghĩa là, cô Cổ Tiểu Yên này không phải là Lôi Hiểu thật, tôi và Lôi Hiểu cũng không phải bị tráo đổi thân phận một cách nhầm lẫn.

Vậy thì, chân tướng đằng sau tất cả những sự việc này, rốt cuộc là gì? “Cô không sao chứ? Có phải thấy không khỏe ở đâu không?” Mẹ nhìn tôi, trên mặt tràn đầy mối hoài nghi, tôi định thần lại, khuôn mặt trong gương trắng bệch, cũng không thể phân biệt được là nước mắt hay mồ hôi nữa, cả khuôn mặt đắm nước, chẳng trách mà lại nghi ngờ.

Tôi đón lấy tờ giấy ăn từ tay mẹ, lau mặt, kiên cường và đau lòng, cố nở nụ cười: “Cô gái đó... chính là con gái của cô ạ?”

“Đúng vậy, nó tinh nghịch lắm”.

“Cô ấy... rất xinh”. Tôi không biết còn có thể nói thêm được gì nữa, sự việc đã loạn đến độ không thể rối rắm hơn được nữa. Nhân lúc mẹ đang bận việc, tôi rút từ trong túi ra xấp tiền dì Phấn đưa cho tôi, đặt lại bên cạnh máy điện thoại, quay người bước đi.

Tôi chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này, ôm chặt bờ vai, vừa bước đi không mục đích, vừa nhỏ lệ, nhìn chiếc lá rụng xuống dưới chân mà run rẩy. Trời càng lúc càng tối, trên trời thỉnh thoảng lại vang lên tiếng sấm rền, báo hiệu một trận mưa lớn sắp sửa giáng xuống.

Điện thoại của dì Phấn lại gọi đến hỏi tôi bao giờ về, nói bác sĩ Mễ đã đợi rất lâu rồi.

Tôi bắt taxi, nhìn cây cối hai bên đường đang bị cơn gió thổi nghiêng ngả. Lôi Hiểu, rốt cuộc cô đang ở đâu? Tôi phải làm thế nào mới có thể trở về là chính mình đây?

46

“Em cảm thấy thế nào? Trong người có chỗ nào không khỏe hay không?” Bác sĩ Mễ ngồi xuống ghế đối diện tôi, dịu dàng nhìn tôi qua cặp kính viền vàng. Khi tôi về đến nhà, anh ta đang ngồi nói chuyện với dì Phấn, có vẻ nói chuyện rất ăn ý, vui vẻ. Thấy tôi về, dì Phấn bèn bảo tôi đưa anh ta về phòng nói chuyện, sau đó dặn vú Ngủ nấu thêm mấy món, muốn giữ bác sĩ Mễ ở lại ăn tối, hình như rất quý mến anh ta.

“Không đâu, tôi rất ổn”. Ánh mắt anh ta khiến tôi thấy chán ghét, dù sao tôi cũng không phải là Lôi Hiểu, hơn nữa, anh ta cũng biết tôi đã “mất trí” rồi, lẽ ra không nên dùng loại ánh mắt ám muội này để dụ dỗ tôi. Nghĩ vậy, nên tôi càng không thể có thiện cảm với anh ta.

Thấy thái độ lạnh lùng của tôi, anh ta hơi ngượng ngùng: “Hiểu Hiểu, anh đã nghĩ kỹ rồi, anh sẽ xin nghỉ phép mấy ngày, đưa em đi chơi, được không? Coi như là để giải khuây, anh vừa nói với dì Phấn, dì cũng đồng ý rồi, em muốn đi đâu, Pháp hay Nhật?”

“Tôi không muốn đi đâu cả”. Tôi né tránh ánh mắt của anh ta, đứng dậy bước về phía cửa sổ. Ngoài trời đã đổ mưa, dù chưa đến 3h chiều mà trời đã tối sầm như ban đêm. Tôi bước đến bên giường, nằm ngửa phịch xuống, nói: “Bác sĩ Mễ, tôi hơi mệt”.

Anh ta càng ngượng ngùng hơn: “Em có thể... gọi anh là Mễ Dương giống như trước đây được không?” “Mễ Dương?” Tôi quay sang nhìn anh ta: “Trước đây chúng ta rất thân thiết sao?”

Anh ta vốn đã đứng dậy, nghe tôi hỏi vậy, liền lập tức ngồi xuống, bắt đầu kể cho tôi nghe chuyện giữa anh ta và Lôi Hiểu, rồi lại lôi từ trong túi ra chiếc ví tiền đưa cho tôi xem, trong đó có bức ảnh chụp chung của anh ta và Lôi Hiểu. Tôi nhũn mày, nếu bắt tôi sau này phải coi anh ta như bạn trai của tôi, tôi thực sự khó mà chấp nhận nổi, cũng chẳng hiểu con mắt của Lôi Hiểu thế nào, sao lại thích kiểu con trai eo ợt thế này. Nhìn xem, một thanh niên da trắng nõn đến độ như có thể búng ra sữa, quá thanh tú, chẳng đem lại cho nữ giới chút cảm giác an toàn nào cả.

“Hiểu Hiểu, anh biết hiện giờ em không nhớ gì hết, nhưng không sao đâu, chúng ta cứ từ từ thôi, anh sẽ gắng hết sức để giúp đỡ em, em hãy tin anh”. Nhìn thấy anh ta thành khẩn như vậy, thái độ của tôi cũng mềm mỏng đôi chút, dù sao anh ta cũng là bạn trai của Lôi Hiểu, tôi không nên cứ lạnh nhạt với anh ta mãi. Có khuôn mặt búng ra sữa cũng không phải là lỗi của anh ta, thế nên tôi gắng gượng nở nụ cười: “Cảm ơn. Anh có biết vụ tai nạn đó của em là vì lý do gì không?”

“Thôi đừng nhắc đến vụ tai nạn đó nữa, làm cho anh sợ chết khiếp”.

“Vậy anh biết ai đã đưa em đến bệnh viện không?” Tôi nghĩ thế này, nếu như thấy người đưa Lôi Hiểu đến bệnh viện chắc là có thể biết được lúc chiếc xe nổ, Lôi Hiểu đã chui được ra ngoài hay chưa.

Anh ta nói: “Anh không biết, lúc đó anh đang ở trong bệnh viện, sau khi nghe điện thoại báo tin, anh mới kịp đến đó, ghe nói là có hai người thanh niên, không để lại danh tính, bởi vì bệnh viện mãi lo cấp cứu em, cho nên, không có ai chú ý xem họ là ai”.

“Ồ, tại sao xe bị nổ, mà em lại không bị làm sao nhỉ?”

“Đã hôn me suốt mười hai ngày còn nói là không bị làm sao, được rồi, Hiểu Hiểu, em đừng nghĩ đến sự việc đó nữa được không? Đã qua cả rồi, bây giờ em khỏe mạnh là điều quan trọng nhất”.

Xem ra không thể dò ra được chút manh mối gì từ chỗ anh ta cả.

Mãi đến tận 9h tối Mẹ Dương mới ra về, tôi phát hiện ra di Phấn rất quý mến anh ta. Lúc ăn cơm, liên tục gấp thức ăn cho anh ta, luôn miệng hỏi han, chẳng thèm để ý đến tôi, lúc cuối còn bảo tôi tiễn Mẹ Dương. Tôi thực sự không hề bằng lòng, nhưng vẫn tiễn anh ta ra cửa, vô cùng khó chịu nhìn theo anh ta bước vào trong xe. Đến khi anh ta khởi động xe chuẩn bị chuyển bánh, tôi chợt nhớ ra điều gì, chạy theo gọi anh ta lại: “Anh có thể đưa em đi đến K-2008 Disco được không?”

Anh ta lập tức tắt máy: “Được chứ, em muốn đi nhảy Disco sao?”

“Ồ, không phải, em muốn tìm một người, anh đợi em một lát, em lên tầng lấy túi xách”.

Nửa giờ đồng hồ sau, xe dừng lại ở cửa K-2008 Disco, nếu như tôi nhớ không nhầm, Ngô Tử Thụ có lẽ là làm DJ ở sàn Disco này. Muốn biết chân tướng sự việc, tôi cần phải tìm ra được Cổ Tiểu Yên hiện nay, nhưng bởi vì không quen biết cô ta, nên tôi chỉ có thể thông qua Ngô Tử Thụ mà thôi.

Mẹ Dương nói muốn vào cùng tôi, bị tôi từ chối, sau đó anh ta nói: “Vậy thì anh ở đây đợi em nhé? Lát nữa mình em về bằng cách nào được? Muộn thế này, hơn nữa em lại không đi xe...”

“Ồi dào, không cần đâu, em bắt taxi về”. Tôi nôn nóng ngắt lời anh ta, đi thẳng một mạch vào sàn Disco. Người đàn ông này thật quá phiền phức, còn lèo nhèo hơn cả đàn bà!

Nhưng khi tôi bước vào sàn Disco, tôi lại cảm thấy mơ màng và nghi hoặc, bây giờ, tôi đang là Lôi Hiểu, tôi lẽ ra không quen biết Ngô Tử Thụ mới phải, vậy thì tôi phải làm thế nào để thuyết phục anh ta giúp tôi hẹn Cổ Tiểu Yên được đây?

Trong quán vô cùng ồn ào, âm nhạc vang rền chói tai, ánh đèn đủ màu sắc nhấp nháy khiến đầu óc tôi choáng váng quay cuồng. Tôi chọn được một góc khuất và ngồi xuống, nói với nhân viên phục vụ giúp tôi tìm Ngô Tử Thụ. Tôi đã nhìn thấy anh ta rồi, anh ta đang cầm micro, hò hét trên sàn DJ cao ngất, mặc chiếc áo ba lỗ đầy màu sắc, đội một bộ tóc xù sặc sỡ, còn đeo một cặp kính đèn rất ngẫu. Với nhiều người, đây có lẽ là kiểu hóa trang sành điệu, nhưng với tôi trông thật là khôi hài, thực sự không thể cất lời khen ngợi.

Lát sau, tôi nhìn thấy cậu nhân viên phục vụ đó bước lên sàn DJ, thì thầm vào tai Ngô Tử Thụ, sau đó chỉ về phía tôi. Khi Ngô Tử Thụ ngẩng đầu nhìn về phía tôi, tôi vẫy vẫy tay với anh ta, không biết ánh đèn tối thế, anh ta có nhìn thấy hay không, chỉ thấy anh ta gật đầu, rồi tiếp tục hét vào micro. Một lúc lâu sai, anh ta mới buông mic ra, bước xuống khỏi sàn DJ.

Tôi nhìn những người đang điên cuồng lắc lư theo nhạc trên sàn nhảy, trong đầu bỗng xuất hiện ý nghĩ kỳ cục, liệu bọn họ có thực sự là chính họ hay không? Liệu có bị nhập thân giống như tôi hay không? Thế giới này cất giấu quá nhiều điều bí ẩn, không thể nào đoán biết được. Đúng trong khoảnh khắc này, bạn có thể được an toàn, được bình thường, nhưng chỉ một giây sau, cũng có thể bạn không còn là chính bạn nữa, có thể là Trương Tam, cũng có thể là Lý Tứ, cũng có thể là Vương Ngũ!

Khi tôi đang suy nghĩ mông lung, Ngô Tử Thụ đã cởi bỏ phụ trang hài hước đó, đi đến trước mặt tôi, ngồi xuống ghé đôi mắt một cách rất khoáng đạt, tự nhiên, rồi lại gơ tay lên gọi một chai bia. Chưa kịp đợi tôi lên tiếng, anh ta đã nói: “Hi, tôi đã gặp cô rồi!”

Tôi sững sờ tròn mắt, nhưng ngay lập tức liền nhớ ra trưa nay, lúc ở cửa hàng của mẹ, tôi và anh ta đã chạm mặt nhau. Tôi cười nhạt, nói thẳng vào vấn đề luôn: “Tôi muốn tìm anh để nhờ anh một việc”.

“Không vấn đề! Tôi sẵn sàng dốc sức vì người đẹp”.

Anh ta uống một ngụm bia lớn, nhìn thẳng vào tôi, “Nhưng cũng phải xem cô có thành ý hay không, người đẹp cũng không ngoại lệ”.

Anh ta trơ trẽn ra hiệu bằng tay ý đòi tiền.

Tôi nhú mày: “Sao anh lại hám lợi thế?”

“No! No! No!” Anh ta tỉnh bơ xua tay, “Đây là một xã hội rất thực dụng, vừa nhìn cô, tôi đã biết cô là thiên kim tiểu thư con nhà giàu, tiền đối với cô có thể chỉ giống như giấy bồi. Nếu đã như vậy, sao lại không bố thí chút ít cho loại người cần giấy bồi như tôi đây chứ? Hơn nữa, việc mà cô nhờ tôi làm chắc chắn sẽ có độ khó khăn nguy hiểm nhất định, tôi biết mà”.

“Anh biết?”

“Đương nhiên rồi! Đây là lối suy đoán đơn giản nhất”. Nói rồi, anh ta cố tình dừng lại ra vẻ huyền bí, nhìn tôi, ý tứ đã quá rõ ràng, hy vọng tôi sẽ truy hỏi. Thấy tôi không tỏ vẻ như anh ta mong muốn, chỉ thản nhiên so vai, anh ta tên tò tự cười với mình, đành phải nói tiếp, “Trưa nay, lúc tôi gặp cô, cô đang khóc thút thít, kiểu thiên kim tiểu thư con nhà giàu không thiếu thứ gì như cô, có gì có thể khiến cô đau lòng đến thế chứ? Chỉ có một khả năng duy nhất, đó chính là cãi nhau với bạn trai. Bây giờ, cô đến đây tìm tôi, chính là vì cô nhận ra tôi là một người rất phù hợp, bất luận là hình tượng hay khí chất đều hơn người”.

Nghe anh ta nói đến đây, tôi phát buồn nôn, da mặt anh ta đúng là quá dày. Nhưng tôi đã kìm lại được, vẫn tỏ ra vẻ đoan trang, ngồi lắng nghe, mỉm cười, không nói gì.

“Việc như kiểu của cô, tôi đã đọc nhiều trong tiểu thuyết rồi, chẳng qua cũng chỉ là muốn tôi đóng giả làm bạn trai cô để chọc tức đối phương, tôi nói không sai chứ?” Anh ta vô cùng đắc ý đối với thứ suy đoán rẻ tiền của mình.

Tôi lườm anh ta một cái, lạnh lùng nói: “Chúc mừng anh, anh đã nói sai rồi!”

“Nói sai rồi? Không phải chứ? Suy đoán của tôi từ trước tới giờ vẫn luôn chuẩn xác, hơn nữa, hồi còn đi học, tôi là đệ nhất suy đoán của trường cơ đấy!”

Tôi dở khóc dở cười, như anh ta thế này mà có thể là đệ nhất suy đoán sao?

Thật không thể nào chịu đựng nổi!

47

“A Thụ! Giọng nói của một người đàn ông cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng tôi, lúc tôi quay đầu nhìn, chỉ nhìn thấy hai anh chàng đẹp trai đã ngồi xuống bàn chúng tôi. Họ chắc là hai anh em sinh đôi, khuôn mặt giống nhau y đúc, quần áo cũng giống hệt nhau, thực sự rất khó phân biệt, chỉ có điều, một người khá sôi nổi, còn người kia lại có vẻ trầm lặng, ánh mắt dờ dẩn.

Anh chàng sôi nổi bắt đầu hàn huyên với Ngô Tử Thụ, nhìn thấy tôi, cười nói: “Ồ? Lôi Hiểu? Em cũng ở đây à!”

Xem ra, có lẽ rất thân thiết với Lôi Hiểu, nhưng trên thực tế, tôi vốn chẳng hề quen biết anh ta, thế nên gượng ngừng khẽ gật đầu, trả lời một câu thừa thãi: “Ồ, tôi cũng ở đây”.

Phản ứng của tôi rõ ràng khiến anh ta rất ngạc nhiên, anh ta kinh ngạc nói: “Sao, em không nhận ra anh à? Anh là Cổ Ngôn đây, đây là em trai anh, Cổ Lượng”. Đương nhiên là tôi không quen biết họ rồi, nói lấp bắp: “Việc đó... tôi xảy ra chút sự cố, không nhớ được rất nhiều chuyện, cũng bao gồm... rất nhiều người”.

“Ồ!” Anh ta nhìn tôi vẻ thông cảm, như thể tôi mắc chứng nan y vậy.

Ngô Tử Thụ khoát tay cậu thanh niên có ánh mắt dờ dẩn, chuyển đề tài, nói với tôi: “Cô biết không, hai anh em nhà này giỏi lắm, người anh Cổ Ngôn là kỹ sư vi tính, em trai Cổ Lượng thì càng tài giỏi hơn, là một thiên tài, cậu ấy vô cùng mẫn cảm đối với con số, phép tính khó đến mấy, cậu ấy cũng có thể tính nhẩm, hơn nữa, cậu ấy còn có khả năng nhớ được hết những gì đã từng đọc. Một cuốn sách dày đến đâu, chỉ cần cậu đọc một lần là có thể biết được câu nào nằm ở hàng nào, trang nào”.

“Gì cơ?” Tôi nhìn sang Cổ Lượng với vẻ nghi hoặc, dù thế nào cũng không thể liên kết vẻ mặt ngốc nghếch của anh ta lại với “thiên tài” được. Thế là tôi quyết định thử anh ta. Tôi mở chương trình máy tính trên di động ra, vừa ấn nút, vừa hỏi anh ta: “ $(34.768 + 725.469) \times 4.366.785 : 24.362 - 72.373$ bằng bao nhiêu?”

Cổ Lượng nhìn tôi, chau mày, có vẻ không hài lòng với câu hỏi của tôi, nhưng vẫn trả lời luôn: “191.633.669”.

Tôi lập tức kinh ngạc đến ngẩn cả người, nhìn anh ta với vẻ không thể nào tin nổi, giống như nhìn một quái vật, rồi lại thốt lên: “Anh ấy đúng là thiên tài!”

Tôi quay sang Ngô Tử Thụ, hỏi: “Nhưng sao vừa rồi anh ấy lại chau mày?”

Ngô Tử Thụ trả lời: “Bởi vì câu hỏi của cô quá ngốc nghếch, lẽ ra cô nên hỏi một câu khó hơn chút nữa, ví dụ $1 + 1$ bằng mấy?”

“Xi!” Cổ Ngôn cười, đám vào vai Ngô Tử Thụ. Tôi bực bội, trừng mắt nhìn Ngô Tử Thụ, cũng không kìm lòng được, bật cười cùng với họ.

Đợi sau khi hai anh em họ ra về, tôi tò mò hỏi Ngô Tử Thụ: “Kỳ lạ, sao anh ta có thể là thiên tài được nhỉ? Trông anh ta giống...”

“Tên ngốc, đúng không? Cô cũng không nghe câu: ‘Không thể trông người mà bắt hình dong’ sao? Nhưng cô cũng nói không sai, cậu ta ngoài khả năng tính toán con số và nhìn gì nhớ nấy, ở những mặt khác, thực sự là một tên ngốc, ngay cả quần áo cũng phải cần bố mẹ mặc cho cậu ta”. Anh ta uống một ngụm bia, “Cô tên Lôi Hiểu à?”

Tôi dờ dẫm gật đầu: “Phải”.

“Cô bị mất trí à?” Anh ta chỉ tay vào đầu, đáng vẻ không giống như đang hỏi tôi có phải bị mất trí hay không, mà giống như đang hỏi đầu tôi có vấn đề không.

Tôi lại lườm anh ta lần nữa: “Chỉ là tôi không nhớ được một số việc mà thôi”.

“Vậy cô có còn nhớ cô đến nhờ tôi giúp cô việc gì không?”

“Tôi không mắc bệnh đãng trí”.

Nhìn thấy bộ dạng cười nhếch nhếch của anh ta, tôi hơi bực mình, chỉ muốn nổi cáu. Nếu không phải bây giờ tôi có việc cần nhờ vả anh ta, tôi thực sự không muốn kết bạn với loại người như anh ta. Tôi cố gắng kìm nén cơn giận, nói với anh ta: “Anh có thể giúp tôi hẹn Cổ Tiểu Yên được không?”

“Cổ Tiểu Yên?” Anh ta mở to mắt, hỏi: “Con Nhím đó cướp bạn trai của cô à?”

Tôi không kìm nổi, gõ tay xuống bàn: “Anh có thể nghiêm túc một chút được không?”

“Ok! Vậy sao không tự đi tìm cô ấy mà lại phải nhờ tôi giúp?”

“Tôi... tôi không quen cô ấy, nhưng tôi có việc rất quan trọng muốn nhờ cô ấy, anh có thể giúp tôi hẹn cô ấy được không? Hay là... tôi đưa tiền cho anh, anh muốn bao nhiêu?”

“Ha! Đùa thôi, cô cho rằng tôi là loại người đó thật à?”

“Vậy... anh có thể giúp tôi hẹn cô ấy được không?”

Anh ta nhún vai, tỏ vẻ không vấn đề, sau đó, chúng tôi trao đổi số điện thoại, anh ta nói sáng mai sẽ liên lạc với tôi, anh ta sẽ cố hết sức giúp tôi hẹn Cổ Tiểu Yên, còn về việc Cổ Tiểu Yên có đến hay không, thì anh ta không quyết định được. Sau khi đã uống nốt ngụm bia cuối cùng trong chai, anh ta đứng dậy cáo từ, nói chưa hết giờ làm, phải tiếp tục biểu diễn. Lúc chuẩn bị bước đi, đột nhiên anh ta chăm chú nhìn tôi, trong mắt thoáng lướt qua thứ gì đó khó mà nắm bắt được, nói một câu: “Thực ra, cô rất giống với con Nhím đó”.

Tôi thoáng ngẩn người, rồi lập tức cười đau khổ, có thể không giống được sao? Bởi vì tôi vốn là con Nhím đó mà!

17. Chương 08 - Phần 01

CHƯƠNG 8: VỤ MẤT TÍCH THẦN BÍ 48

Từ sàn nhảy bước ra ngoài, đã sắp 12h, trời lại đang mưa, thật là đáng ghét, làm cho đường phố ướt lết nhết, khiến cho tâm trạng con người cũng trở nên nặng nề hơn. Tôi đứng ở hiên sàn nhảy, đơn độc nhìn ánh đèn sáng trưng giữa cơn mưa đêm, những sắc màu rực rỡ giống như đoàn tàu u buồn, lao sầm sập trên đường. Chỗ đứt gãy trong cơn mơ kết nối với nơi khuyết thiếu của hiện thực tất cả mọi điều này giống như cơn ác mộng u tối dài vô tận, không thể nào vùng thoát ra được. Tôi biết, tôi mới đang đứng ở điểm khởi đầu của cơn ác mộng, không hề có sự lựa chọn nào, mà chỉ có thể lê bước tới điểm cuối cùng bằng việc trải qua sự đau đớn giằng xé như con nhộng xé kén. Có thể chân tướng ngay ở trong đó, tôi không biết là gì, nhưng tôi dám khẳng định, đằng sau đó là một âm mưu mà tôi không thể nào tưởng tượng nổi.

Lúc tôi đang thất thần, một chiếc xe màu đen dừng lại ngay cạnh tôi, Mễ Dương kéo cửa kính xe xuống, nét mặt dịu dàng, anh ta nói: “Trời mưa, anh sợ em không bắt được taxi, đi thôi, anh chở em về nhà”.

Tôi thực sự không thích Mễ Dương, thậm chí hơi ghét anh ta, anh ta càng đối xử tốt với tôi, tôi lại càng ghét anh ta. Ngay cả chính bản thân tôi cũng không thể hiểu nổi tại sao tôi lại tẩy chay anh ta đến thế, thế nhưng, tôi lại không thể nổi nóng với anh ta, anh ta quá dịu dàng, dịu dàng đến độ khiến ta không thể nào từ chối được. Tôi cắn môi, lặng im ngồi vào xe, khi xe rời khỏi sàn nhảy, tôi đột nhiên nhớ đến ánh mắt của Ngô Tử Thụ lúc chuẩn bị bước đi, trong cái tia nhìn khó mà nắm bắt được đó, rốt cuộc là gì?

“Hiểu Hiểu, anh cảm nhận thấy em đã thay đổi rất nhiều”.

“Vậy sao?” Tôi không phải là Lôi Hiểu, đương nhiên không thể giống Lôi Hiểu rồi. Tôi dựa người vào ghế, nhìn những giọt mưa bay xéo theo làn gió thổi bên ngoài cửa kính. Cả thành phố lúc nửa đêm trông mờ ảo đến tê tái, giống như tâm trạng tôi lúc này vậy.

“Ừ, em trở nên không thích trò chuyện, rất trầm mặc, hình như có rất nhiều tâm sự”.

“Trước đây em rất thích gây chuyện sao?” Tôi bất mãn liếc nhìn anh ta, ánh mắt lạnh lùng đến độ khiến tôi cũng phải sợ hãi.

“Cũng không phải, trước đây em rất sôi nổi, rất đáng yêu...”

”Ý anh muốn nói, bây giờ em rất khô cứng, rất đáng ghét?” Tôi ngắt lời anh ta, cố tình gây sự với anh ta.

“Không đâu, đột nhiên là không phải vậy”. Anh ta vội vàng giải thích, có vẻ hơi luống cuống: “Em biết anh không có ý như vậy, ý anh là... Sao em có thể đáng ghét được chứ? Bất luận em trở nên như thế nào, trong lòng anh, em vẫn không hề thay đổi, Hiểu Hiểu, có thể em có chút hiểu nhầm anh, anh biết em rất khó có thể chấp nhận sự thực bị mất trí. Em hãy nghe anh nói, mất trí không hề đáng sợ, nó không phải là một căn bệnh nghiêm trọng, chỉ là hồi hải mã(5) của đại não bị tổn thương, chắc chắn anh sẽ giúp em bình phục trở lại. Em hãy nhớ, Hiểu Hiểu, cho dù có xảy ra chuyện gì, anh mãi mãi ở bên em”.

Anh ta đúng thật là một người đàn ông vô vị nhất trên đời! Nếu như anh ta có thể gây sự với tôi, thậm chí cãi nhau với tôi, có lẽ tôi còn không đến nỗi thấy phản cảm với anh ta như vậy, nhưng anh ta lại cố biểu hiện một cách hoàn mỹ, không hề có chút khiếm khuyết nào. Tôi hàm hồ thừa một tiếng, quay hẳn đầu nhìn ra ngoài cửa xe, chẳng buồn liếc nhìn anh ta lấy một cái.

Trầm mặc hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp va vào cửa sổ xe, cảm thấy bầu không khí quá nặng nề, Mễ Dương khẽ hắng giọng, nói: “Em đi tìm Ngô Tử Thụ...”

Lời anh ta vừa nói ra, tôi liền nổi giận: “Anh theo dõi tôi sao?”

“Không phải, anh lo cho em đi một mình đến nơi như vậy sẽ không an toàn...”

Chưa đợi anh ta nói xong, tôi đã rút lên cắt ngang lời anh ta: “Dừng xe!”

“Sao vậy? Hiểu Hiểu? Em đừng tức giận, anh không theo dõi em”.

“Tôi bảo anh dừng xe!”

Xe còn chưa dừng hẳn lại, tôi đã mở cửa lao xuống, thật không ngờ, anh chàng trói gà không chặt này dám theo dõi tôi!

Tôi ôm chặt hai cánh tay, vừa khóc vừa chửi anh ta, vừa bước nhanh về phía trước, nước mưa đập vào mặt khiến tôi không mở nổi mắt. Anh ta cũng xuống xe, vừa chạy theo vừa giải thích cho tôi: “Em đừng như vậy, anh thực sự không theo dõi em, em hãy lên xe đã, được không? Em vừa mới ra viện, ngắm mưa sẽ ốm đấy!”

Anh ta giơ tay ra, muốn kéo tôi, bị tôi hất mạnh ra: “Anh đừng có lẻo đẻo theo tôi nữa được không? Còi như tôi cầu xin anh đấy!”

“Hiểu Hiểu, có phải em đã gặp chuyện gì không vui? Em hãy nói cho anh biết, anh có thể giúp em mà, em hãy lên xe trước được không? Chúng ta lên xe rồi nói chuyện”.

Tôi dừng lại, nhìn anh ta với vẻ thương cảm, tôi rất muốn đối xử với anh ta tốt một chút, nhưng tôi không làm nổi. Tôi hít thở thật sâu, nói: “Mẽ Dương, em không gặp chuyện gì không vui cả, em cũng không cần anh giúp gì cả, em muốn được yên tĩnh một mình. Bây giờ, em không muốn nhìn thấy anh, nếu anh thực sự muốn giúp em, vậy thì anh cứ mặc kệ em, đừng đi theo em nữa, ok?”

Nếu như Mẽ Dương không phải là một con lừa, anh ta chắc chắn có thể nhận ra hàm ý trong lời nói của tôi, cũng chắc chắn biết điều mà lái xe đi.

Thế nhưng, tôi đã gặp phải một con lừa cứng đầu cứng cổ!

Sau khi nghe tôi nói xong, anh ta ngẫm nghĩ giây lát, rồi lại lộ ra nét mặt bị tổn thương, khẽ nói: “Tại sao em lại không muốn nhìn thấy anh chứ? Anh làm em tức giận à? Anh đảm bảo sau này sẽ không xảy ra những chuyện tương tự nữa”.

Nói xong, anh ta giơ tay phải lên thề, nét mặt thành khẩn như đang đối diện với thượng đế vậy.

Tôi cảm thấy mình như sắp phát điên, rõ ràng là không thể trò chuyện với loại người như anh ta. Đúng lúc có một chiếc taxi đến, tôi chặn lại, vội vàng chui vào trong xe, coi như đã thoát được khỏi anh ta.

Taxi đã đi rất xa, tôi thấy anh ta vẫn ngẩn người đứng giữa cơn mưa, giống như một pho tượng đá vậy.

49

Khi trở về nhà, đã hơn 1h sáng, dì Phấn vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, vừa nhìn thấy tôi đã kêu lên kinh ngạc: “Hiểu Hiểu? Sao cháu lại ướt như chuột lột thế kia? Chẳng phải cháu đi cùng với bác sĩ Mẽ sao? Cậu ấy không đưa cháu về sao?”

Tôi không muốn nhắc đến cái anh chàng thư sinh đó, nói một câu “Cháu đi tắm”, rồi lên gác.

Vú Ngũ cũng chạy ra: “Cô chủ, tôi nấu cho cô bát canh gừng giải cảm nhé, không khéo lại ốm đấy”.

“Không cần đâu ạ, cháu không sao”. Nhìn thấy tôi bước vào phòng, vú Ngũ cũng bước vội theo, muốn chuẩn bị vại nước nóng và đồ ngủ cho tôi. Tôi ôm lấy vai bà, cười nói: “Cháu tự làm được rồi, vú Ngũ, muộn quá rồi”. Nhà họ Lô chỉ có mỗi mình bà là người giúp việc, việc gì cũng đến tay bà, tôi thực sự không nỡ để bà hầu hạ cả cái việc tắm gội nhỏ nhặt này, huống hồ, bà đã nhiều tuổi như vậy.

Vú Ngũ vẫn định lấy đồ ngủ trong tủ quần áo, tôi đành phải đẩy bà ra khỏi cửa, bảo bà nghỉ ngơi. Ra đến cửa, vú Ngũ quay đầu lại: “Cô chủ, tôi...”. Bà định nói gì nhưng lại im bật.

“Cháu tự làm được mà, cháu đã lớn bằng ngần này, chẳng phải vậy sao? Vú đi ngủ đi, vú Ngũ!”

Nhưng bà vẫn đứng cạnh cửa, dường như có điều gì đó muốn nói với tôi.

“Vú Ngũ, sao vậy ạ?”

Bà há miệng, nhưng lại không nói được gì, sau đó bà nhìn tôi một cái, quay người bước ra khỏi phòng, ánh mắt vô cùng phức tạp, ẩn chứa bao điều tôi không thể nào hiểu nổi, như thể ấy vậy, lại như thể ẩn chứa loại ám thị nào đó.

Liên tưởng đến ánh mắt tối nay của Ngô Tử Thụ, tôi bỗng thở dài, sao mấy người này đều giống như đang có bí mật nào đó muốn nói với tôi vậy nhỉ? Nhưng lại không nói thẳng ra, mà đã không nói, thì cũng đừng có ám thị gì cả, cứ tỏ ra vẻ thần bí, ghét nhất là kiểu câu đố kịch câm này.

Sau khi tắm xong, tôi nhận được một tin nhắn, của Mễ Dương gửi: Hiểu Hiểu, em đừng giận anh nữa, có được không em? Chỉ cần em không giận, muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, phạt anh đứng một đêm dưới mưa nhé?

Hừ! Anh ta thật không phải là vô vị ở mức thường nữa, tưởng là đang đóng phim thần tượng dành cho teen à? Đứng dưới mưa suốt một đêm!

Tôi đang suy nghĩ xem có nên gửi lại tin nhắn cho anh ta hay không, thì thấy dì Phần bước vào, lại bảo tôi sang ngủ cùng bà, nói tôi sợ nghe tiếng sấm. Tôi chẳng muốn chút nào đâu, bởi tối qua rõ ràng tôi ngủ cùng bà, nhưng bà lại nói không phải, làm cho chính tôi cũng không biết rốt cuộc là do tôi nằm mơ hay thực sự đã ngủ cùng với bà nữa. Mặc dù trong lòng tôi không muốn, nhưng tôi vẫn đi cùng với bà, bà giống như Mễ Dương vậy, tốt đến độ khiến cho người ta không thể từ chối được, hơn nữa, bà là bề trên, tôi có thể mặc kệ Mễ Dương, nhưng lại không thể nói “không” với bà.

“Cháu cãi nhau với bác sĩ Mễ à?”

“Dạ... không ạ”. Tôi nằm xuống cạnh bà, cảm thấy rất không thoải mái.

“Bác sĩ Mễ là cậu thanh niên được lắm đấy, điển trai, lại đang hoàng, bố cháu rất quý cậu ấy, điều quan trọng nhất là cậu ấy đối xử rất tốt với cháu, lúc nào cũng nhường nhịn cháu”. Ngừng một lát, bà lại nói: “Người phụ nữ, cả đời mong muốn điều gì chứ? Chẳng phải chỉ mong tìm được một người thành tâm thành ý đối xử tốt với mình sao? Nếu không, núi vàng núi bạc có bày ra trước mặt, cũng có tác dụng gì chứ?”

Giọng nói của bà có vẻ hơi thương cảm. Mặc dù tôi mới sống trong nhà họ Lô có hai ngày, nhưng tôi cảm thấy, tôi có thể hiểu được bà trên một số phương diện. Lô Cận Nam là nhân vật lớn, có sức ảnh hưởng trong thành phố S này, có quá nhiều buổi tiếp khách, thường đi qua đêm không về. Nghe nói, dạo này ông đang bận lên kế hoạch đầu tư một khu đất, thậm chí còn không về nhà ăn cơm, thỉnh thoảng gọi điện thoại, cũng chỉ gọi tôi nghe máy, bảo tôi đến công ty xem ông làm ăn kinh doanh như thế nào. Tôi cũng chỉ ậm ừ cho qua, mặc dù tôi biết Lô Hiểu là người thừa kế duy nhất của ông, nhưng tôi vốn mù tịt về việc kinh doanh, cũng không có hứng thú. Hơn nữa, tôi đóng vai Lô Hiểu cũng thấy không thoải mái chút nào, chỉ sợ một ngày nào đó, Lô Hiểu thực sự đột ngột quay về. Tôi nghĩ, tôi đã hiểu được phần nào về con người của dì Phần là từ sự cô độc lẻ bóng của bà. Bà rất ít ra ngoài, ngoài ăn cơm thì xem tivi, dù Lô Cận Nam có về nhà, họ cũng hiếm khi trò chuyện. Cho nên, tôi hoàn toàn có thể hiểu được câu nói “Nếu không, núi vàng núi bạc có bày ra trước mặt, cũng có tác dụng gì chứ?” của dì Phần đã tích tụ bao nỗi đau khổ chua xót trong lòng bà. Cuộc sống lạnh lẽo, khô khan giống như cái máy thế này, ngày lại ngày, năm lại năm, ai chịu đựng được chứ! Có câu nói, bước vào gia đình giàu sang, giống như bước vào biển sâu, thật không sai chút nào!

“Dì Phần, dì biết do đâu mà có con bướm trên cánh tay cháu không ạ?” Tôi vốn định chuyển đề tài, sợ rằng nếu nói tiếp lời bà, sẽ làm cho bà đau lòng thêm. Ai ngờ, tôi vừa nói dứt lời, toàn thân bà run rẩy, giọng nói cũng trở nên giá lạnh: “Tôi không biết!” Giây lát sau, bà lại cười khan mấy tiếng, dường như nhận ra được thái độ hơi thái quá của mình, đắp chăn cho tôi, “Ngủ đi, Hiểu Hiểu, muộn lắm rồi”. Sau đó, bà nghiêng người tắt đèn, chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng thở đều đều khe khẽ của bà, không biết bà ngủ thật hay giả vờ ngủ.

Nghĩ đến phản ứng vừa rồi của dì Phần, trong lòng tôi vô cùng băn khoăn, tại sao tôi vừa nhắc đến hình con bướm trên cánh tay, bà lại phản ứng dữ dội như vậy? Hình con bướm này rốt cuộc đã từng gây ra cho bà ký ức đáng sợ gì nhỉ?

Mưa càng lúc càng to, đập lộp lộp vào cửa sổ kính, không biết tại sao, trong đầu tôi lại cứ luôn lớn vồn tin nhắn quý quái đó của Mễ Dương, bóng hình đơn độc của anh ta giữa cơn mưa rào càng lúc càng rõ nét. Anh ta là một cơn mưa, chắc không phải đứng dưới mưa suốt cả một đêm thật đấy chứ? Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định gửi tin nhắn trả lời anh ta: Em không giận anh, chỉ là tối nay tâm trạng em không vui, xin lỗi, anh về nhà ngủ đi!

Anh ta nhẩn lại luôn: Chỉ cần em không giận anh là được, anh đi ngủ ngay đây, nhớ em!

Tôi cười một cách bất lực, để di động bên cạnh gối, nhắm mắt lại. Con ác mộng vẫn đến đúng hẹn, trong mơ, tôi lại lần nữa bị rơi xuống cái động đen sì đó, nhưng lần này không giống với những lần khác, đằng sau tôi còn có thêm một người nữa, tôi không nhìn thấy đó là nam hay nữ, chỉ có thể nghe thấy hơi thở dốc nặng nề của anh ta (cô ta). Từ đầu đến cuối, người đó luôn giữ một khoảng cách nhất định với tôi. Tôi bắt đầu bước nhanh gần như chạy, ngay lập tức bị vấp ngã. Lúc tôi rút đứt cánh tay cô ta, giấc mơ lại có sự thay đổi, cô ta lạnh lùng nói: “Cô chỉ lấy mỗi cánh tay tôi thôi à, lẽ ra cô nên moi cả trái tim tôi ra, cô có biết không?”

“Cô là Lôi Hiểu?” Tôi buột miệng thốt lên.

“Tôi là...” Cô ta vừa mới mở miệng, chỉ nghe thấy một tiếng súng “đoàng”, lời nói phía sau của cô ta bèn đột ngột dừng lại. Tiếp đến, tôi nghe thấy giọng nói của La Thiên: “Cô không sao chứ?”

Thì ra, người đi sau tôi chính là anh! Tôi nói về không vui: “Sao anh lại bắn chứ? Nếu không, tôi đã biết cô ta là ai rồi”.

“Cô ta muốn hại cô, cô không nhận ra điều đó sao?”

Tôi mặc kệ anh ta, quay người bước về phía trước, lần này không hề rơi xuống giống như trước đây, mà lại đi được ra khỏi động cũ. Trong vùng đất hoang vắng, chờ đợi tôi vẫn là người phụ nữ mặc váy trắng đó. Lần này, cô ta không nói, chỉ chăm chăm nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm như giếng khơi. Tôi không nhin nổi, lên tiếng hỏi cô ta: “Cô có biết người con gái trong động tối có phải là Lôi Hiểu hay không?”

Cô ta không trả lời.

“Cô đứng ở đây làm gì? Có phải đang đợi tôi?”

Cô ta không nói.

“Sao cô không nói gì thế? Cô có biết vì sao tôi lại biến thành Lôi Hiểu không?”

Thật bất ngờ, cô ta gật đầu, nói: “Biết, cô lại đây, tôi nói cho cô biết”.

Tôi vội vàng bước về phía cô ta, cô ta định mở miệng, chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh của La Thiên: “Cẩn thận!”

“Đoàng” một tiếng, cô gái mặc váy trắng bị trúng đạn, ngã xuống. Tôi quay phắt người lại, hét lên với La Thiên: “Sao anh lại nổ súng chứ? Anh không biết rằng cô ta đang định nói cho tôi biết sự thực sao? Anh làm cảnh sát kiểu gì vậy? Hai lần đều làm hỏng việc của tôi!”

Anh ta chớp chớp mắt, lại nói câu nói tương tự: “Cô ta muốn hại cô, cô không nhận ra điều đó sao?”

Đúng lúc đó, một tiếng động lớn kinh thiên động địa khiến tôi bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Tôi ngồi dậy, nhìn xung quanh, vừa rồi là tiếng gì vậy nhỉ? Tôi chắc chắn đó không phải là nằm mơ, cũng không phải là ảo giác. Tôi khẽ lay dì Phấn: “Dì Phấn, dì Phấn?”

Trông bà có vẻ đang ngủ rất say, không có phản ứng gì cả.

Tôi sờ điện thoại di động ở bên cạnh gối, nhìn giờ, 2h57. Điều hòa trong phòng bật rất lạnh, toàn thân tôi lạnh toát. Tôi giơ tay ra bật đèn ở đầu giường, nhưng lại nghe thấy một tiếng ầm rất to khiến tôi suýt kêu thét lên. Không biết cửa phòng đã bị mở ra từ bao giờ, tiếng động phát ra vừa rồi là tiếng cánh cửa bị gió thổi đập mạnh vào tường. Gió ở đâu mà thổi mạnh như vậy được chứ? Tôi lại khẽ gọi dì Phấn, nhưng bà vẫn không hề có phản ứng.

Tôi cảm thấy càng lúc càng lạnh, nhu thể xung quanh đều là gió, thổi thẳng vào xương tủy của tôi. Hơn nữa, tôi còn cảm thấy, có một người đang đứng ở chỗ tôi không nhìn thấy, lạnh lùng nhìn tôi. Có lẽ, người đó là mẹ Lôi Hiểu, cũng có thể chính là Lôi Hiểu. Thứ cảm giác vô cớ này khiến tôi vô cùng sợ hãi. Tôi loạng choạng bước xuống giường, đi đến cửa, bên ngoài chẳng có gì cả, hành lang tĩnh mịch vắng vẻ, tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng nhịp đập trái tim mình.

Tôi vội vàng rút đầu lại vào trong phòng, đang định đóng cửa, bất ngờ nghe thấy một tiếng động lớn từ tầng 1 vọng lên. Tôi quay phắt lại nhìn dì Phấn, nhưng bà vẫn nằm im trên giường, không hề nhúc nhích. Tôi chợt cảm thấy hơi hoảng sợ, tiếng động lớn như vậy, mà bà lại không nghe thấy sao? Còn cả vú Ngũ... toàn thân tôi bỗng co rúm lại, âm thanh đó có lẽ được truyền ra từ phòng vú Ngũ!

Tôi cố gắng trấn tĩnh, lấy hết dũng khí bước ra bên ngoài, liếm liếm đôi môi khô cong: “Vú Ngũ, vú Ngũ!”

Đáp trả lại tôi vẫn là khoảng câm lặng đến rợn người, tất cả mọi thứ dường như đều đã chết, tôi như thể đang đứng trong một cổ quan tài khổng lồ.

Tôi xuống tầng dưới, dừng lại trước cửa phòng vú Ngũ, qua khe cửa, tôi vẫn thấp thoáng nhìn thấy trong phòng có ánh sáng, lúc mờ lúc tỏ, giống như là đang thấp nển.

Kỳ lạ, muộn thế này rồi, vú Ngũ thấp nển làm gì chứ? Nếu bà còn chưa ngủ, vậy thì vừa nãy tôi gọi bà, sao bà lại không có phản ứng gì? Tôi vừa bồn chồn vừa gõ cửa phòng: “Vú Ngũ, vú đã ngủ chưa?”

Bên trong vẫn không hề có phản ứng, tôi không tìm được, vội xoay nắm cửa, cửa mở ra. Cùng lúc đó, đôi mắt tôi bỗng trợn trừng, lao chạy lên lầu giống như một kẻ điên, gào thét giữa nỗi sợ hãi tột cùng: “Dì Phấn! Dì Phấn! Dì Phấn!”

Dì Phấn cuối cùng cũng giật mình tỉnh giấc, khuôn mặt hầy còn ngái ngủ, lao ra khỏi phòng: “Sao thế, Hiểu Hiểu? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi lao đến nắm chặt tay bà, nói lắp ba lắp bắp: “Vú Ngũ... vú Ngũ... treo cổ... vú Ngũ...”

“Vú Ngũ?” Dì Phấn chỉ ngăn người trong giây lát, bèn đẩy tôi ra, chạy xuống tầng dưới, “Vú Ngũ, vú Ngũ!”

“Có việc gì vậy, bà chủ?”

18. Chương 08 - Phần 02

Khi tôi nhìn thấy vú Ngũ đang đứng trước cửa phòng, tôi ngẩn cả người, ngồi bệt luôn xuống bậc thang cầu thang, toàn thân lạnh toát, mất hết tri giác.

50

“Hiểu Hiểu!”

Mặc dù giọng nói của dì Phấn vẫn dịu dàng như mọi ngày, nhưng lại làm tôi giật nảy mình, tôi hoảng hốt nhìn bà, co rúm người lại ở góc tường, run bần bật.

“Đừng sợ, Hiểu Hiểu, đây là ảo giác thôi”. Dì Phấn ngồi ở bên giường, mỉm cười nói với tôi, nhưng tôi lại cảm thấy, nụ cười của bà thật đáng sợ, đằng sau chắc chắn có giấu một con dao sắc nhọn. Tôi không nhìn nhầm đâu, quyết không thể nào là ảo giác được, tôi đã nhìn thấy rất rõ vú Ngũ treo cổ ở trong phòng. Bên cạnh bà còn để một chiếc đèn lồng màu trắng, cũng giống như cái đèn bà đứng bên cạnh bể bơi vậy, bà cũng cầm chiếc đèn lồng màu trắng. Đây chắc chắn là một cái bẫy, chắc chắn là như vậy, nếu không, rõ ràng vú Ngũ đã treo cổ tự tử chết rồi, sao chỉ trong chớp mắt, lại có thể sống sờ sờ ngay trước mặt tôi được? Bà đã cố tình gây ra tiếng động ở tầng dưới để dụ dỗ tôi, để tôi bước từng bước vào trong cái bẫy này.

“Hiểu Hiểu”. Dì Phấn nắm lấy bàn tay tôi, tôi muốn rút lại, nhưng lại không còn chút sức lực nào nữa, đành để mặc bà nắm chặt. Bà nói: “Cháu biết không, cháu như thế này khiến dì lo lắng lắm, cứ từ sự cố thứ nhất đến sự cố thứ hai, giờ lại thế này...”

“Sự cố thứ nhất?”

“Ừ, cháu không nhớ đúng không? Lần đó... cháu cũng là người duy nhất sống sót”.

Tim tôi giật thót lên: “Đó là sự cố gì vậy ạ?”

“Cũng là tai nạn giao thông”. Di Phấn vỗ vỗ hẹ vào tay tôi, “Được rồi, cháu ngủ đi, sau này dì sẽ kể cho cháu nghe, sắc mặt cháu tệ quá, có cần gì gọi cho bố cháu bảo ông về nhà không?”

“Không cần đâu ạ”. Tôi lắc đầu, ngả người nằm nghiêng xuống giường. Vụ tai nạn giao thông lần thứ nhất, Lôi Hiếu cũng là người may mắn sống sót, điều này có ý nghĩa gì nhỉ?

Tôi hỏi dì Phấn: “Vụ tai nạn lần đó, cháu cũng là người duy nhất sống sót sao ạ?”

“Không phải”. Do dự giây lát, bà mới nói tiếp: “Nhưng vụ tai nạn lần thứ hai, ba người chết đều là những người may mắn sống sót trong vụ tai nạn lần thứ nhất”.

Tôi nghe mà cảm thấy vô cùng mơ màng, điều này lại mang ý nghĩa gì đây?

“Cháu đã xem Tử thần đến rồi chưa?”

“Cháu chưa, là gì vậy ạ? Là phim điện ảnh hay truyện ạ?”

Dì Phấn cười, nằm xuống cạnh tôi, tiện tay tắt đèn: “Có thể là dì đã suy nghĩ nhiều quá rồi, không có gì đâu, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, không xảy ra chuyện gì đâu”.

Trong đêm tối, giọng nói của dì Phấn nghe vô cùng nặng nề, như thể đang có tai họa nào đó sắp sửa giáng xuống vậy. “Tử thần đến rồi”? Có liên quan gì đến hai vụ tai nạn giao thông của Lôi Hiếu chứ? Xem ra, tôi phải tìm bộ phim đó xem như thế nào.

51

Mười giờ sáng, tôi nhận được cuộc điện thoại của Ngô Tử Thụ, anh ta nói đã giúp tôi hẹn Cổ Tiểu Yên rồi, nửa tiếng nữa gặp nhau ở quán café Thượng Đảo trên đường Vĩnh Xương. Tôi thay quần áo xong, đang chuẩn bị ra khỏi cửa, điện thoại lại vang lên, là một người con gái lạ gọi tới, nhưng qua ngữ khí trong điện thoại, có lẽ cô ta và Lôi Hiếu là bạn thân của nhau, hỏi tôi đã xuất viện từ khi nào với vẻ rất quan tâm.

Tôi nói qua loa mấy câu, vội bước ra khỏi cửa. Ở đầu dãy bên kia, cô ta kêu lên: “Thái độ kiểu gì vậy, hả con nha đầu chết tiệt kia! Mình là Tống Lệ Văn”.

“Ồ, không phải, mình đang có việc phải ra ngoài”.

“Cái gì? Cậu định ra ngoài sao?” Cô ta lại kêu lên, “Mình sắp đến cổng nhà cậu rồi, cậu đợi mình chút nhé!”. Nói xong, cô ta bèn tắt máy.

Tôi vừa mới đi xuống tầng dưới, liền nhìn thấy một chiếc taxi dừng ngoài cổng, rồi một cô gái mặc chiếc váy liền hai dây có hoa màu lam nhỏ li ti bước xuống, bước nhanh về phía tôi, tươi cười rạng rỡ: “Cậu bình phục nhanh thật đấy, Hiếu Hiếu”.

Cô gái này rất đáng yêu, có nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời, nụ cười của cô dường như khiến cho bầu trời đang u ám trở nên trong xanh hơn. Cô để tóc ngắn vén tai, mũm mĩm, nhìn trông như búp bê vậy.

Kỳ lạ, hình như tôi đã gặp cô gái này ở đâu rồi thì phải, tôi vừa nghĩ vừa mỉm cười với cô, không biết nên nói gì.

“Sao thế, Hiếu Hiếu? Bộ dạng của cậu cứ như thể không hề quen biết mình vậy? Cứ ngăn người nhìn mình thế?”

Vừa nói, cô vừa đi thẳng lên lầu: “Ồ? Dì Phấn và vú Ngũ không có nhà sao?”

“Mình không biết, chắc là đi chợ rồi”. Tôi vừa đi theo cô ta lên tầng, vừa lơ đãng nhìn giờ hiển thị trên di động, tôi còn phải đến quán café Thượng Đảo trên đường Vĩnh Xương để gặp Cổ Tiểu Yên nữa, cô gái Tống Lệ Văn này đến chẳng đúng lúc gì cả.

Cô đi thẳng vào phòng tôi với vẻ rất tự nhiên và quen thuộc, giống như vào phòng của chính mình vậy, tôi thật không biết nên đuổi khéo cô về bằng cách nào đây.

Thấy tôi không nói gì, cô nghiêng đầu lại nhìn tôi: “Ồi, cậu và bác sĩ Mễ đạo này thế nào rồi?”

“Bác sĩ Mễ?” Tôi chau mày, “Chẳng thế nào cả!”

“Đúng là bụng nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo! Chẳng phải cậu rất thích anh ấy sao?”

Tôi cười nhạt, lại nhìn đồng hồ trên di động.

Cô nhìn tôi một lúc, rồi mới nói: “Kỳ lạ, Hiểu Hiểu, hình như cậu đã thay đổi, trước đây cậu không như vậy mà”.

“Không đâu, mình... mình có việc gấp phải đi ngay, việc quan trọng”.

Cô cười: “Ghét thật đấy! Người ta vừa mới đến, cậu đã đòi đi, mình còn muốn được ngủ một giấc trên chiếc giường mềm mại này của cậu đấy”. Nói xong, lại lườm tôi một cái.

Bộ dạng đáng yêu của cô khiến tôi thấy dễ chịu, tôi cũng cười, nói: “Hay là cậu cứ ngủ ở đây, mình đi một lát rồi về”.

“Thôi đi, mình đi cùng với cậu nhé, cậu đợi mình một lát, mình vào nhà vệ sinh”. Cô lưu luyến rời chiếc giường, nhún nha nhún nhảy bước vào nhà vệ sinh.

Mọi việc đều hết sức bình thường, không có bất cứ sự khác lạ và ám thị nào, cho nên, tôi vừa ngồi xuống giường chờ cô vừa lôi máy MP4 ra nghe, vốn không hề nghĩ có thể xảy ra chuyện gì. Ai có thể ngờ, một người ở trong nhà vệ sinh cũng có thể xảy ra chuyện được cơ chứ? Hơn nữa, lại còn ở trong nhà.

Máy MP4 đang phát bài “Sứ Thanh Hoa” của Châu Kiệt Luân, bài hát của chàng ca sĩ này, tôi vốn nghe không hiểu lắm, tiết tấu nhanh cứ như là đang tụng kinh, nhưng không thể phủ nhận, “Sứ Thanh hoa” là một bài hát rất hay, nghe rất dễ chịu, nên tôi ấn nút nghe mãi một bài. Nhưng sau khi tôi nghe bài hát này tới ba lần, Tống Lệ Văn vẫn chưa bước ra khỏi nhà vệ sinh, tôi bắt đầu cảm thấy bồn chồn, nghe ba lần bài hát này, chắc chắn đã quá mười phút, sao cô ấy lại có thể vào đó lâu thế?

Tôi nhìn cánh cửa phòng vệ sinh, lại không tiện giục cô ấy, có lẽ là cô ấy ăn phải thứ gì đó không vệ sinh, nên đau bụng. Thế là, tôi nằm nửa người trên giường, nhẩn nại đợi cô ấy. Vừa nghe nhạc vừa nghĩ, lát nữa gặp Cổ Tiểu Yên, nên nói gì với cô ta đây? Hỏi cô ta rốt cuộc là ai, hay là hỏi cô ta có phải đã từng chơi đùa với rắn, giết người trong ngôi nhà ma? Vừa nghĩ đến những hình ảnh nhìn thấy trong tivi ở ngôi nhà ma, đã khiến tôi sợ hãi dựng tóc gáy. Sự việc hãi hùng đó cho dù đúng thực là do chính cô ta gây nên, cô ta cũng chưa chắc đã chịu thừa nhận.

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, tính đến lúc này, ít nhất cũng phải thêm hơn mười phút nữa, tôi không thể đợi thêm được nữa, nếu như một người vào nhà vệ sinh hơn hai mươi phút, thì có lẽ là không được bình thường.

Chắc không phải cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Nhưng ngay lập tức, tôi lại cảm thấy sự lo lắng của mình thật buồn cười, đi vào nhà vệ sinh thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Chẳng lẽ lại ngã nhào vào bồn cầu?

Mặc dù như vậy, nhưng tôi vẫn tắt máy MP4 và đi đến đó, vì tôi đã mất hết kiên nhẫn rồi, cô ấy đi vệ sinh lâu quá.

Tôi khê gõ cửa: “Tống Lệ Văn, cậu xong chưa vậy?”

Không có ai trả lời, trong nhà vệ sinh không có bất cứ âm thanh nào.

Tôi lại hỏi thêm mấy lần nữa, nhưng bên trong vẫn không có tiếng trả lời.

“Này! Không phải là cậu rơi vào...” Cùng lúc tôi mở cánh cửa nhà vệ sinh ra, giọng nói của tôi cũng chợt im bật, trong nhà vệ sinh không có ai cả!

Nhà vệ sinh khép kín, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ trên tường, nhưng ô cửa sổ đó nhỏ đến nỗi con mèo cũng không thể ra ngoài được, còn Tống Lệ Văn thì lại bốc hơi biến mất khỏi căn phòng này.

Nhìn nhà vệ sinh trống không, tôi chợt nhớ đến việc đi cùng với Diêu Giai đến ngôi nhà ma. Diêu Giai cũng biến mất trong ngôi nhà ở trên tầng, sau đó lại ly kỳ xuất hiện trong nhà vệ sinh tầng dưới và bị lột

da mặt... Tôi không dám liên hệ hai sự việc này lại với nhau, nhưng việc Tống Lệ Văn không cánh mà bay không thể không khiến tôi nghĩ như vậy được, giữa chúng có sự quen thuộc khiến ta ngạc nhiên.

Tôi hít thở một hơi thật sâu, lạnh toát, quay người lao xuống tầng dưới, đâm thẳng vào vú Ngũ vừa mới đi chợ về ở ngay bậc cầu thang, suýt chút nữa làm bà lăn xuống, bà vội vàng nắm lấy tay vịn cầu thang, hốt hoảng lên tiếng hỏi: “Cô chủ, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi không có thời gian để giải thích với bà, chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh tầng 1, bên trong trống không. Sau đó, tôi lại chạy lên chạy xuống, điên cuồng tìm kiếm Tống Lệ Văn đang bị mất tích trong từng nhà vệ sinh trong cả ngôi nhà. Cuối cùng, tôi ngồi bệt xuống đất, thở dốc, Tống Lệ Văn tại sao lại biến mất chứ? Sao cô ấy lại biến mất chứ?

“Cô chủ...”

“Vú đừng đến đây!”

Vú Ngũ vốn định đi đến chỗ tôi, nghe thấy tôi hét lên như vậy, bà lập tức dừng bước, đứng yên ở đó không biết nên làm gì.

“Vú có nhìn thấy...” Tôi định nói nhưng lại ngừng lại, tôi biết, có lẽ bà cũng chỉ vô thôi, Tống Lệ Văn vốn không hề bước ra khỏi nhà vệ sinh, vú Ngũ sao có thể nhìn thấy cô ấy được chứ?

“Nhìn thấy gì cơ?” Vú Ngũ thận trọng lên tiếng.

Tôi không trả lời bà, là người dựa đầu vào tường, tất cả những việc này là sao vậy nhỉ? Tại sao đều bắt tôi gặp phải chứ? Tống Lệ Văn là ai? Sự xuất hiện của cô ấy lẽ nào chỉ vì để biến mất ngay trước mắt tôi? Hoặc là, nào tôi đúng thật là có vấn đề, xuất hiện ảo giác? Vốn không hề có cô gái tên Tống Lệ Văn này, cô ấy vốn không hề đến đây, càng không bị biến mất trong nhà vệ sinh, tất cả mọi việc này, đều là ảo giác của tôi!

Nghĩ đến đây, tôi đứng bật dậy, lao vào phòng, tôi cầm di động, kiểm tra các cuộc gọi đến, sau đó, tôi ngắt người một lát, ấn nút gọi lại số điện thoại Tống Lệ Văn gọi đến cho tôi, điện thoại báo số máy đối phương không đủ tài khoản(6).

Cuối cùng, tôi cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, ôm chặt đầu gối, khóc hu hu. Tôi biết, đây không phải là ảo giác, Tống Lệ Văn thực sự đã đến đây, cũng đúng là đã biến mất trong nhà vệ sinh, nếu không, số điện thoại đó là do ai gọi đến được cơ chứ?

“Cô chủ...” vú Ngũ đứng ở cửa, muốn vào an ủi tôi, nhưng lại rụt rè sợ sệt.

“Ra ngoài! Vú ra ngoài đi!” Bà đã gần bảy mươi tuổi, tôi không có ý nổi nóng với bà, nhưng tôi cảm thấy sợ bà, từ đêm hôm qua sau khi nhìn thấy bà treo cổ trong phòng, tôi vô cùng sợ hãi, tôi thậm chí còn cho rằng, bà đã đóng giả về già nua như vậy. Cho nên, sau khi hét lớn với bà, tôi lại càng khóc to hơn, tôi không biết ai có thể cứu tôi thoát ra khỏi cái bẫy này.

Tôi gọi điện thoại cho La Thiên, nhưng sau khi anh nghe máy, tôi lại không thể nói được gì, chỉ khóc nghẹn ngào. Anh cũng không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe tôi khóc, khóc hồi lâu, cuối cùng tôi tắt máy. Xem ra, anh ta còn trầm uất hơn cả Mã Dương, ít ra cũng cần phải hỏi xem tại sao tôi khóc chứ.

5. Hồi hải mã hay hồi cá ngựa (hippocampus) là một phần của não trước, là cấu trúc nằm bên trong thùy thái dương. Nó tạo thành một phần của hệ thống Limbic và có liên quan đến hoạt động lưu giữ thông tin và hình thành ký ức trong trí nhớ dài hạn và khả năng định hướng trong không gian. Con người và các loại động vật có vú khác có hai hồi hải mã, mỗi cái ở một bán cầu não.

19. Chương 08 - Phần 03

6.Ở Trung Quốc, có thêm hình thức cả hai máy điện thoại khi gọi và nghe đều bị mất cước phí điện thoại.

52

Khi nhận được cuộc điện thoại của Ngô Tử Thụ, tôi mới nhớ ra còn phải đi đến đường Vĩnh Xương gặp Cổ Tiểu Yên nữa, vừa rồi, bị sự việc Tống Lệ Văn mất tích một cách bí hiểm làm cho sợ hãi quá, suýt nữa quên luôn việc này. Ngô Tử Thụ rất tức giận, ở trong điện thoại, chất vấn tôi tại sao lại cho anh ta leo cây, tôi luôn miệng xin lỗi anh ta, nói sẽ đến đó ngay.

Tôi lấy giấy ăn lau sạch nước mắt, vội vàng bước ra khỏi phòng, vốn định vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhưng tôi lại không dám vào, tôi sợ mình cũng bị biến mất giống như Tống Lệ Văn. Có trời mới biết tại sao cô ấy không cách mà bay, biến mất khỏi nhà vệ sinh vốn hoàn toàn khép kín như vậy, một người sống sờ sờ ra đó, sao có thể bốc hơi biến mất như vậy được chứ? Rốt cuộc, cô ấy đã bị đưa đi đâu? Và bị thứ gì đưa đi được chứ?

Khi tôi bước xuống lầu, vú Ngũ đang quay lưng lại phía tôi nói chuyện điện thoại, giọng bà rất khê: “Tôi không biết, cô ấy khóc rất thảm thiết, hình như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ, và chạy khắp nơi như là một con nhặng vậy... trong nhà không có ạ... đúng vậy, liệu có cần gọi bác sĩ Mễ... Ồ, thực sự cần bắt cô ấy...” Nói đến đây, giọng vú Ngũ càng nhỏ hơn, thậm chí tôi không thể nghe rõ những câu nói phía sau, nhưng cũng khiến con tim tôi như bị chích một nhát, nhói đau. Tôi nhón chân thật khê, không dám làm kinh động đến bà, bước nhanh ra khỏi cửa.

Tôi không biết vừa rồi có phải vú Ngũ nói chuyện với dì Phần hay không, tôi thầm nhắc lại lời bà: “Thực sự cần bắt cô ấy...” Trong câu nói này, rõ ràng là tràn đầy sự nguy hiểm, thậm chí còn đầy sát khí. Tôi không kìm được, khê run lên, họ muốn làm gì tôi chứ? Lời nói của bà chắc chắn là muốn nói tới Lôi Hiểu, còn tôi thì lại quá xui xẻo, nhập vào thân xác Lôi Hiểu. Nếu như họ thực sự muốn làm hại Lôi Hiểu, tại sao lại phải đợi đến tận bây giờ? Cứ phải đợi đến khi tôi biến thành Lôi Hiểu mới chuẩn bị ra tay? Lẽ nào họ đã sớm biết tôi không phải là Lôi Hiểu thực sự, cho nên mới ra tay với tôi? Tôi ngược nhìn đường chân trời xa tít tắp và u ám, chỉ muốn khóc nhưng không thể khóc nổi.

Hai mươi phút, tôi ngồi xe taxi đến quán café Thượng Đảo trên đường Vĩnh Xương, vừa vào tôi đã nhìn thấy Cổ Tiểu Yên ngồi ngay ở vị trí gần cửa sổ, cô ta đang sốt ruột nhìn xung quanh, rõ ràng đã không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Tôi đi đến đó, ngồi xuống ghế đối diện với cô ta, cô ta bĩu môi: “Nghe tên biến thái đó nói cô tìm tôi?” Có thể nhận ra thái độ của cô ta không hề thân thiện chút nào.

“Ồ, đúng vậy, xin lỗi, để cô phải đợi lâu rồi”. Tôi hơi ngẩn người, ngay cả cách xưng hô của cô ta với Ngô Tử Thụ cũng giống y như đúc. Tôi trấn tĩnh lại nhìn cô ta, thứ cảm giác này, nếu không phải tự mình trải qua thì không thể nào trải nghiệm được, giống như đang soi gương, nhưng lại hoàn toàn không phải đang soi gương. Cứ nhìn mãi, trong lòng tôi bỗng trào dâng cảm giác tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng chưa từng có bao giờ, hơn nữa còn kèm theo cả sự lạnh giá đến tận xương tủy, bởi vì tôi đã cảm nhận rõ ràng được rằng, cô ta không phải là tôi

Đương nhiên, cô ta chắc chắn không phải là tôi, nếu không, thì tôi là ai chứ? Mặc dù nhìn cô ta, bất luận là vẻ bên ngoài, hay giọng nói đều giống tôi y hệt, nhưng... Tôi không biết phải hình dung loại trực giác này của tôi như thế nào. Mọi người đều nói, con mắt là cửa sổ của tâm hồn, đúng vậy, đó quyết không phải là ánh mắt của Cổ Tiểu Yên. Mặc dù khi tôi nhìn cô ta, cô ta cũng nhìn tôi, mặc dù biểu hiện của cô ta bình tĩnh, phẳng lặng như mặt nước, nhưng trong ánh mắt cô ta thể hiện ra sự bất an, hơn nữa rất lạnh, cực kỳ sắc bén, giống như một con dao nhọn. Cô ta đang cố che giấu chân tướng sự thật mà tôi không hay biết. Qua ánh mắt của cô ta có thể nhận ra, cô ta là một cô gái độc ác, bản chất xấu. Hơn nữa, cô ta tạo cho tôi thứ cảm giác quái dị, quái dị đến nỗi tôi không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả. Tôi thậm chí còn đoán định cái cơ thể ngồi đối diện tôi đây vốn không phải là của tôi!

Suy nghĩ này khiến tôi giật nảy mình, đây cũng chính là nguyên nhân khiến tôi tuyệt vọng và ớn lạnh. Một cô gái có bản chất xấu như vậy biến thành tôi, có trời mới biết cô ta sẽ gây ra những chuyện gì, liệu có làm hại bố mẹ tôi hay không. Nhưng, nếu như cơ thể này không phải là của tôi, vậy thì cơ thể của tôi ở đâu? Lẽ nào vẫn đang nằm cạnh thi thể của Diêu Giai trong nhà vệ sinh trong ngôi nhà ma sao? Còn nữa, nếu

như cơ thể này không phải là của tôi, vậy thì cô gái trước mặt tôi đây là ai chứ? Sao cô ta lại thay thế tôi? Sao cơ thể giống y hệt tôi chứ? Điều này rõ ràng không hợp logic. Nhưng trực giác của tôi sao lại mãnh liệt như vậy chứ?

Tôi đột nhiên nhớ lại đã từng có lần có mấy người đánh nhau trong cửa hàng của mẹ, không may đập cốc trà vào trán tôi, nếu như muốn biết cơ thể trước mặt tôi đây có phải là của tôi hay không, chỉ cần xem trên trán cô ta có vết sẹo hay không là rõ ngay. Nhưng trán cô ta bị tóc mái dày che khuất, tôi sao có thể xem được đây? Tôi vừa bồn chồn vừa suy nghĩ đối sách.

“Cô hẹn tôi ra đây chắc không phải để thăm tôi chứ?”

Cô ta vừa mở miệng nói, tôi ngược lại còn trấn tĩnh hơn, tôi cười nói: “Đương nhiên không phải như vậy rồi, chúng ta hãy ăn chút gì đã nhé”. Nói xong, tôi giơ tay gọi nhân viên phục vụ, chọn món mì Ý xào, cô ta chọn món thịt bò bít tết, còn dặn thêm thịt bò không được chín quá, tốt nhất vẫn còn chút máu. Tôi nghe mà thấy lạnh xương sống, lập tức nghĩ đến hình ảnh của cô ta hút máu rắn trong tivi. Giờ thì tôi có thể khẳng định, cô gái trong tivi chính là cô ta, ngoài cô ta ra, liệu có thể là ai được nữa chứ?

“Cô tìm tôi có việc gì? Tôi nhớ là hình như chúng ta không quen biết nhau, A Thụ hỏi tôi có phải là tranh giành người yêu của cô. Thật là nực cười, nếu như vậy, tôi nghĩ, có thể là cô đã nhầm rồi!” Ngữ khí của cô ta rất cứng nhắc, hơn nữa, còn mang theo thái độ áp bức, khiến người nghe có cảm giác như người bễ trên nói với kẻ dưới vậy.

“Cô đã từng đi đến ngôi nhà ma bao giờ chưa?” Tôi không muốn vòng vo với cô ta, tôi nhìn thẳng vào cô ta, đang suy tính xem làm cách nào mới có thể xem được vết sẹo trên trán cô ta.

“Ngôi nhà ma? Ngôi nhà ma nào? Chưa từng nghe nói”.

“Thật vậy sao?” Tôi cười, dựa lưng vào ghế, cô gái này xem ra khá xảo quyệt. Tôi chuyển đề tài, “Cô rất xinh, nếu như không để mái tóc dày, chắc chắn sẽ xinh hơn, khuôn mặt cô không phù hợp để mái bờm”.

Cô ta không nói gì, nét mặt thể hiện sự nghi ngờ, nhưng vẫn bắt giơ tay lên hất hất tóc mái. Tôi lập tức mở to mắt nhìn, nhưng đáng tiếc, cô ta lại thả tay xuống luôn, tôi không kịp nhìn thấy gì cả.

Một lát sau, nhân viên đem đồ ăn chúng tôi gọi tới. Cô ta cầm dao dĩa, cắt một miếng thịt bò, đưa vào miệng, lầm bầm: “Vẫn chín quá!”

Tôi nuốt đánh ực nước bọt, tôi rõ ràng nhìn thấy miếng thịt bò đó vẫn còn có màu đỏ của máu, thật không ngờ cô ta vẫn còn chê quá chín, thế thì thả đưa cho cô ta miếng thịt sống cho xong. Nhìn thấy cô ta ăn từng miếng thịt nửa sống nửa chín đó, tôi không còn muốn ăn gì nữa cả, uống một ngụm trà, cố gắng kìm chế nỗi khó chịu trong dạ dày, hỏi cô ta: “Có phải là cô rất thích rắn không?”

Cô ta lập tức dừng lại, bộ dạng kinh ngạc như thể sắp phun miếng thịt bò trong miệng cô ta ra ngoài vậy. Cô ta kinh hãi nhìn tôi: “Tôi sợ nhất là rắn đấy, sao cô lại nghĩ tôi thích nó?”

Phản ứng thái quá của cô ta khiến tôi cảm thấy nực cười, rõ ràng là chưa đánh đã khai, cô ta càng tỏ vẻ như vậy, thì càng bại lộ sự giả tạo đóng kịch của cô ta. Thế nên, tôi cười nói với cô ta: “Tôi đã từng đi đến một ngôi nhà ma, tôi nhìn thấy trong tivi ở ngôi nhà ma đó cảnh tượng vô cùng tàn nhẫn, một cô gái vừa chơi đùa với rắn, vừa... giết người. Cô gái đó trong rất giống cô đấy”.

Nghe xong, cô ta đột nhiên bật cười: “Cô thật biết cách kể chuyện cười”.

Tôi cũng cười theo cô ta: “Đúng vậy, nhưng, nếu như tôi nói chuyện này với cảnh sát, có thể họ sẽ không cho rằng đây chỉ là một câu chuyện cười”.

Cô ta liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng, thực sự cần phải nói cho cảnh sát biết, giết người là việc phạm pháp đấy”. Sau đó, cô ta lại ngơ ngác nhìn tôi, “Nhưng, cô nói với tôi những việc này để làm gì chứ? Tôi có phải là cảnh sát đâu, tôi không giúp được cô đâu”.

Tôi cảm phần đến độ nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ muốn cho cô ta một cái bạt tai.

“Cô sao vậy? Tôi thực sự không thể giúp được cô, nếu không có việc gì, tôi đi trước đây, tôi còn phải về trông cửa hàng ẹ tôi nữa”. Nói xong, cô ta đứng dậy, chuẩn bị bước đi.

“Cổ Tiểu Yên,” tôi gọi cô ta lại, “Rốt cuộc cô là ai?”

“Câu này cô hỏi có vẻ không được bình thường, chẳng phải cô đã gọi tên tôi rồi đó sao?”

“Tôi hỏi câu này rất bình thường đấy, bởi vì, tôi biết cô vốn không phải là Cổ Tiểu Yên!”

“Vậy sao?” Cô ta vẫn cười rạng rỡ với tôi, như vậy, có vẻ như tôi là một kẻ đang cố tình gây chuyện.

“Vậy cô nói xem, tôi là ai?”

“Nếu tôi biết, hôm nay tôi đã không phải hẹn cô tới đây”.

Cô ta lườm tôi một cái, cổ ý đóng giả bộ dạng ngất xỉu, giơ tay lên sờ vào trán. Hành động đó của cô ta giúp tôi có thể nhìn thấy rõ, trên trán cô ta đúng là có một vết sẹo!

Vậy thì cũng chính là, cơ thể này chính là của tôi.

Trong lúc tôi đang ngẩn người, cô ta nhìn tôi với ánh mắt đồng tình, nói về đáng tiếc: “Tôi nghe A Thụ nói cô xảy ra chút sự cố, bị mất trí nhớ, thật không ngờ, thần kinh của cô... cũng có vấn đề. Cô nên đi gặp bác sĩ, có thể sẽ khá hơn đấy”.

Lời nói châm chọc của cô ta khiến tôi vô cùng phẫn nộ, tôi cố gắng kìm nén, lạnh lùng nói: “Cô biết, tôi vốn không hề mất trí nhớ, hơn nữa, người thần kinh có vấn đề không phải là tôi. Nếu như cô thực sự là Cổ Tiểu Yên, cô có thể nói cho tôi ít, ngày sinh nhật của bà nội cô được hay không? Cô có thể nói ra ông nội cô mất vào năm nào không? Cô có thể nói ra ông nội cô mất như thế nào không?”

“Cô đúng là người rồi hơi rảnh chuyện!” Cô ta lắc lắc đầu, quay người định bước đi.

“Không trả lời được có phải vậy không? Tôi không muốn làm khó dễ cô, tôi chỉ muốn biết chân tướng sự việc, cô không sợ tôi nói tất cả những sự việc này cho cảnh sát biết sao? Tôi không tin trên thế giới này lại có người hiểu hết được tất cả mọi việc về Cổ Tiểu Yên bằng tôi”.

Lời nói của tôi đã quá rõ ràng. Cô ta ngừng lại, nhìn tôi chằm chằm, sắc mặt rất tệ, giống như bị người khác ngằm xem xét được bí mật trong nội tâm của cô ta vậy. Nhưng cô ta nhanh chóng thể hiện bộ dạng tỉnh bơ, cúi người xuống, đặt bàn tay lên mặt bàn, khẽ nói: “Cô cho rằng, cảnh sát sẽ tin sao? Cô nói tôi vừa chơi đùa với rắn vừa giết người, vậy chứng cứ đâu? Đừng có quấy rầy đeo bám nữa, chân tướng sự thật, khi cần được hé mở, thì tự nhiên sẽ hé mở thôi, nếu không, người khác sẽ cho là cô bị thần kinh đấy, bây giờ, chẳng phát rất tốt sao? Cô có một ông bố giàu có, cô muốn gì có nấy mà”.

“Tôi không cần như vậy!” Tôi buột miệng nói, mồ hôi lạnh cũng toát ra, cô ta quả nhiên biết chân tướng sự việc “Lôi Hiếu đâu?”

Cô ta gí sát mặt lại, suýt chút nữa đã chạm vào mũi tôi: “Cô chẳng phải là Lôi Hiếu sao? Là người thừa kế tài sản của nhà phú ông giàu có!”

Tôi ngẩn người ngồi xuống, hoàn toàn không kịp định thần lại được, thần người nhìn cô ta ngạo nghễ rời khỏi quán café như một con rối gỗ.

Chân tướng sự việc rốt cuộc là gì đây?

53

Mười phút sau, tôi gọi điện cho La Thiên, bởi vì, qua lời nói của cô ta, tôi cảm thấy âm mưu này có liên quan đến Lôi Cận Nam, rất có khả năng có người muốn cướp đoạt tài sản của ông, không chừng, âm mưu này đều có liên quan đến di Phấn, vù Ngũ. Mặc dù, tôi không biết tại sao tôi lại bị cuốn vào đây, càng không rõ tại sao tôi lại biến thành Lôi Hiếu, nhưng tôi dám khẳng định, Lôi Hiếu thực sự đã bị hại. Cho nên, tôi chỉ có thể tìm La Thiên, tôi không biết liệu tôi có thể tin tưởng ai được, La Thiên là cảnh sát, hy vọng anh có thể giúp tôi tìm ra chân tướng sự thật, không thể để cho họ đạt được âm mưu.

Khi điện thoại vừa được kết nối, La Thiên nói đang rất bận, lát nữa gọi lại cho tôi sau, cũng không đợi tôi nói xong đã tắt máy.

Tôi thất thần nhìn đoàn người qua lại đông đúc bên ngoài qua cửa kính chạm mặt đất, cảm giác như mình đang bị cái động đen vô hình đó hút chặt lấy, càng lúc càng sâu. Tôi liên tục hỏi mình: Chân tướng sự việc

rốt cuộc là gì? Bên tai vang lên câu nói của “Cổ Tiểu Yên”: “Cô cho rằng, cảnh sát sẽ tin sao? Cô nói tôi vừa chơi đùa với rắn vừa giết người, vậy chứng cứ đâu? Đừng có quấy rầy đeo bám nữa, chân tướng sự thật, khi cần được hé mở, thì tự nhiên sẽ hé mở thôi, nếu không người khác sẽ cho là cô bị thần kinh đấy, bây giờ, chẳng phải rất tốt sao? Cô có một ông bố giàu có, cô muốn gì có ấy mà”.

Cô ta nói không sai chút nào, liệu La Thiên có tin tất cả những chuyện này không? Tôi vốn không hề biết âm mưu này là gì, tôi phải nói với La Thiên thế nào để anh tin tôi mới là Cổ Tiểu Yên thực sự, còn cô ta mới là kẻ mạo danh? Nếu La Thiên hỏi tôi tại sao lại biến thành Lôi Hiểu, tôi phải giải thích thế nào đây? Kể cho anh nghe tất cả những việc xảy ra trước khi đến ngôi nhà ma sao? Nhưng những sự việc đó khiến người bình thường không thể tưởng tượng nổi, nếu La Thiên tin trên đời này có ma quỷ thì còn được, nếu không tin thì sao, chỉ sợ anh thực sự coi tôi là bệnh nhân tâm thần!

Tôi thở dài náo nức, qua lời nói vừa rồi của “Cổ Tiểu Yên”, rõ ràng cô ta đã thừa nhận cô gái chơi đùa với rắn và giết người chính là cô ta. Cô ta đã dám thừa nhận, chứng tỏ cô ta không phải lo nghĩ gì cả, bởi vì cô ta biết, tôi vốn không có bất cứ thứ gì gọi là chứng cứ cả. Hơn nữa, trong lời nói của cô ta còn mang theo sắc thái uy hiếp, bảo tôi tiếp tục làm con gái của Lôi Cận Nam, đừng có quấy rầy đeo bám nữa, nhưng dì Phấn và vú Ngũ đang chuẩn bị ra tay với tôi, nếu như có người kẻ dao vào cổ bạn, liệu bạn có thể cứ thế mà nhắm mắt để mặc cho họ cứa không? Đương nhiên là không thể được rồi, cho dù chỉ có một chút cơ hội mong manh, cũng cần phải dốc sức phản kháng, cho dù là liều mạng như con cá đâm rách lưới, cũng còn hơn là chết một cách không rõ ràng.

Tôi nhắm mắt lại, xoa xoa thái dương, tôi cần phải liệu mình với bọn họ như thế nào đây? Dì Phấn, vú Ngũ và “Cổ Tiểu Yên” đó rốt cuộc có phải cùng một bọn hay không? Kẻ đứng sau thao túng tất cả mọi việc này rốt cuộc là người hay là ma? Nếu như tất cả những việc này không phải là do ma quỷ gây ra, vậy thì sao họ có thể khiến tôi nhập vào thân xác của Lôi Hiểu được chứ? Rồi lại làm cách nào để cho cô gái đó biến thành tôi được đây? Tôi vẫn chưa từng nghe thấy y học hiện nay có thể làm được việc khiến người khác nhập hồn vào thân xác người khác. Nếu có thì cũng chỉ là nhân bản vô tính, tôi và Cổ Tiểu Yên hiện nay đều là nhân bản vô tính, con người thực của tôi là Lôi Hiểu và thực ra đã chết từ lâu rồi, bọn họ đã nhét suy nghĩ và ký ức của tôi vào thân xác được nhân bản vô tính của Lôi Hiểu... Nghĩ đi nghĩ lại, lại thấy không thỏa đáng, đây có phải là đang đóng phim khoa học viễn tưởng đâu.

Nếu như phủ định thuyết nhân bản vô tính, vậy thì tất cả mọi việc vẫn liên quan đến ngôi nhà ma. Kẻ đứng đằng sau thao túng rất có thể chính là người phụ nữ đã treo cổ tự tử trong ngôi nhà ma. Có thể, Cổ Tiểu Yên hiện nay chính là cô ta nhập vào, nhưng tại sao cô ta lại nhập vào thân xác tôi, rồi lại để tôi nhập vào thân xác Lôi Hiểu? Nếu như cô ta có oán thù với Lôi Cận Nam, sao cô ta lại không nhập luôn vào Lôi Hiểu cho xong? Lẽ nào cô ta có oán thù gì với bố mẹ tôi?

Ôi! Lộn xộn quá đi, thành một mớ bòng bong, nếu muốn giải được, có lẽ chỉ có thể quay lại ngôi nhà ma một chuyến.

Tôi tự hỏi mình, còn dám quay lại không? Đáp án là không dám. Tôi thực sự không dám.

“Tôi... tôi không quen cô ấy, nhưng tôi có việc rất quan trọng muốn nhờ cô ấy, anh có thể giúp tôi hẹn cô ấy được không? Hay là... tôi đưa tiền cho anh, anh muốn bao nhiêu?”

“Ha! Đùa thôi, cô cho rằng tôi là loại người đó thật à?”

“Vậy... anh có thể giúp tôi hẹn cô ấy được không?”

Anh ta nhún vai, tỏ vẻ không vấn đề, sau đó, chúng tôi trao đổi số điện thoại, anh ta nói sáng mai sẽ liên lạc với tôi, anh ta sẽ cố hết sức giúp tôi hẹn Cổ Tiểu Yên, còn về việc Cổ Tiểu Yên có đến hay không, thì anh ta không quyết định được. Sau khi đã uống nốt ngụm bia cuối cùng trong chai, anh ta đứng dậy cáo từ, nói chưa hết giờ làm, phải tiếp tục biểu diễn. Lúc chuẩn bị bước đi, đột nhiên anh ta chăm chú nhìn tôi, trong mắt thoáng lướt qua thứ gì đó khó mà nắm bắt được, nói một câu: “Thực ra, cô rất giống với con Nhím đó”.

Tôi thoáng ngẩn người, rồi lập tức cười đau khổ, có thể không giống được sao? Bởi vì tôi vốn là con Nhím đó mà!

20. Chương 09 - Phần 01

CHƯƠNG 9: SỔ GHI CHÉP SỰ KIỆN NGÀY LỄ XÁ TỘI VONG NHÂN 54

Bước ra khỏi quán café, tôi đi đến cửa hàng của mẹ, nhưng tôi không vào, chỉ đứng ở một góc chếch phía đối diện, nhìn mẹ đang bận rộn vào ra từ xa. Cứ mãi nhìn, không biết khoảng mắt tôi đã ướt nhèm từ lúc nào. Rõ ràng, bà là mẹ tôi, nhưng chúng tôi gần nhau trong gang tấc mà lại không thể nhận nhau, còn có sự thấp thỏm lo lắng nào hơn việc này được sao?

Tôi hít thở một hơi thật sâu, rút di động, ấn số máy cửa hàng, nhìn thấy mẹ nhấc ống nghe: “A lô!”

Vừa nghe thấy giọng mẹ, tôi càng buồn rầu hơn, cố gắng kìm nén giọng nghẹn ngào, khẽ nói: “Cô... cô ơi, cháu là... là bạn của Cổ Tiểu Yên”.

“Ồ, cháu tìm Tiểu Yên phải không? Cháu đợi chút nhé”.

Thấy bà chuẩn bị đặt ống nghe để gọi Cổ Tiểu Yên nghe điện, tôi vội nói: “Cô ơi, cháu... dạo này cô khỏe không ạ?”

“Gì cơ?”

Không biết tại sao, thái độ của mẹ chợt trở nên cảnh giác, có lẽ là lời nói của tôi khiến bà thấy kỳ lạ, nên tôi thở dài, nói: “Vậy cô gọi Cổ Tiểu Yên ra nghe máy giúp cháu với ạ”. Chắc chắn mẹ không thể nào hiểu được đâu, sao bà có thể tưởng tượng được rằng, người đang gọi điện thoại cho bà lúc này đây chính là cô con gái của bà được chứ?

Tôi nhìn thấy mẹ cầm ống nghe đứng yên không nhúc nhích, nét mặt chuyển biến từ cảnh giác sang thờ ơ, không biết bà sao vậy. Phải một lúc sau, bà mới đặt ống nghe xuống, đi vào phòng phía trong, sau đó, tôi nhìn thấy Cổ Tiểu Yên, cô ta nhấc ống nghe: “A lô! Ai đấy?”

Tôi nghiến chặt răng nói: “Tôi là Cổ Tiểu Yên!”

Cô ta lập tức toét miệng cười: “Thế nào, vẫn còn muốn mời tôi ăn thịt bò sao?”

Tôi cố gắng kìm nén sự căm hận trong lòng, nhìn thẳng vào cô ta: “Tôi không cần biết cô là ai, nhưng xin cô đừng làm hại bố mẹ tôi, nếu cô dám làm hại họ, tôi chắc chắn không tha cho cô đâu!”

Cô ta cười càng lớn tiếng, tiếng cười đó gai góc, sắc nhọn, giống như một chiếc kim chọc thủng màng nhĩ của tôi. Cô ta nói: “Cô đừng có quên, cô Lôi, hiện giờ họ là bố mẹ tôi, tôi hiểu kính họ còn chưa hết ấy chứ. Hoan nghênh cô thường xuyên đến cửa hàng chơi, bye bye!”

Đáng ghét quá! Tôi nhỏ toẹt bãi nước bọt về phía cô ta, đừng có vội đắc ý, để xem người có thể đắc ý đến lúc nào, chưa biết ai là người có thể cười được đến lúc cuối đâu. Mặc dù lúc này ta vẫn chưa có chứng cứ, nhưng chắc chắn sẽ có một ngày ta sẽ tóm được bộ mặt thật của người, cho dù người có là người hay là ma!

Sau đó, tôi lại thăm nguyên rửa cô ta bằng những lời độc địa nhất, cho đến tận khi đã cạn kiệt từ ngữ, tôi mới quay người bước đi, cảm giác cũng đã dễ chịu hơn nhiều.

Sau khi ngồi vào taxi, tôi mới nhận ra mình không biết phải đi đâu? Cả thành phố rộng lớn nhường này, ngoài gia đình nhà họ Lôi không thuộc về tôi, thật không ngờ, tôi không có nơi nào để đi, đành bảo tài xế đưa tôi đi lòng vòng. Xe đi rất chậm, mở nhạc dịu dàng du dương, tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi. Tôi ngủ rất say, cho đến tận khi sắc trời đã tối, tôi mới tỉnh giấc. Tài xế nói với tôi, di động của tôi đổ chuông rất nhiều lần, nhưng anh ta thấy tôi ngủ ngon, nên không đành thức tôi dậy. Tôi nói lời cảm ơn với anh ta, rồi rút di động từ trong túi xách ra, có tất cả 5 cuộc gọi nhỡ, 3 tin nhắn. Cuộc điện thoại có dì Phấn, Mễ Dương gọi, còn có cả một cuộc của La Thiên, còn 3 tin nhắn đều là của Mễ Dương gửi đến. Tôi chỉ nhìn

lướt qua, rồi xóa luôn, sau đó gọi lại cho La Thiên. Anh hỏi tôi đang ở đâu, tôi ngẩng đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy một quán bar bên đường, bên bảo tài xế dừng xe, tôi nói cho La Thiên biết địa chỉ quán bar, anh nói, mười phút sau sẽ tới.

Tôi chọn một chỗ ngồi xuống, gọi nước cam. Chưa kịp ngồi nóng chỗ, điện thoại đã đổ chuông, lại là Mễ Dương gọi tới. Anh ta nói giọng vô cùng lo lắng: “Hiểu Hiểu, em đi đâu vậy? Cả buổi chiều anh gọi cho em, mà không tìm thấy em?”

Tôi lạnh lùng nói: “Buổi chiều em ngủ, không nghe thấy chuông kêu”. Lúc ở trên xe, tôi không gọi lại cho Mễ Dương, vì tôi quá hiểu tính mình, tôi sợ sẽ vô duyên vô cớ nổi nóng với anh ta. Tôi biết, mình đối xử với Mễ Dương như vậy, thật không phải chút nào, cho nên tôi cố gắng hết sức để tránh tiếp xúc với anh ta, thật không ngờ, anh ta vốn không hề để tâm đến thái độ lạnh nhạt của tôi, lại còn gọi điện thoại tới, thật không biết anh ta nghĩ gì. Đối diện với một người phản cảm như vậy, lẽ nào sự nhẫn nại của anh ta vẫn không bị bào mòn sao?

“Nhưng chiều nay anh đến nhà em, em không có nhà”.

“Ồ, em ngủ ở nhà bạn, có chuyện gì không?” Tôi thấy hơi mất kiên nhẫn.

“Không có gì, chỉ là hơi lo lắng cho em, khi nào em về nhà, lát nữa anh đến thăm em, hôm nay là...”

Tôi ngắt lời anh ta: “Không cần đâu, em về muộn lắm, thế nhé, em đang nói chuyện với bạn”.. Không đợi anh ta nói thêm gì nữa, tôi tắt máy luôn. Tôi thực sự không muốn quay về nhà họ Lôi chút nào, mặc dù cái kẻ mạo danh Cổ Tiểu Yên đó nói, giờ tôi đã có một ông bố giàu có, tôi muốn gì được nấy, nhưng tôi không hề vui mừng. Bởi vì tôi luôn cảm thấy sợ hãi đối với nhà họ Lôi, luôn cảm thấy đó không phải là một tòa biệt thự, mà là một tòa nhà giam, một khu mộ. Nếu như để bạn sống trong một môi trường sống đáng sợ như vậy, bạn liệu có thể vui mừng được không? Không khéo, có khi còn mất mạng luôn ấy chứ, có tiền thì tác dụng gì?

Tôi cứ suy nghĩ miên man, tạm trạng càng trở nên tồi tệ hơn, không về nhà họ Lôi, lẽ nào lang thang ngoài đường? Thật không thể hiểu nổi vấn đề bắt nguồn từ đâu, khiến cho tôi bị rơi vào hoàn cảnh bi đát này?

Tôi vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, gọi một chai bia, tôi nghe nói, khi tâm trạng không vui, nếu uống say thì sẽ dễ chịu hơn đôi chút, nhất tụy giải thiên sầu(7) mà. Tôi chưa bao giờ say rượu, tôi muốn thử một chút, xem có phải thực sự giống như người ta vẫn nói, sau khi say rượu, có thể quên hết mọi điều phiền não hay không.

Nếu như La Thiên không quá bận, vậy thì anh chắc chắn là một người đặc biệt không hề có khái niệm về thời gian. Đợi đến khi anh đến được quán bar, tôi đã uống say khướt không còn biết phương hướng gì nữa rồi. Còn anh vừa ngồi xuống đã cúi đầu hút thuốc, nhíu chặt lông mày, cũng không xin lỗi tôi vì sự chậm trễ của mình, thậm chí còn không buồn liếc nhìn tôi lấy một cái, bộ dạng giống như tôi là người trong suốt vậy.

Tôi cảm thấy hơi bức mình, lớn tiếng gọi nhân viên đem thêm một chai bia tới, anh vẫn không hề có phản ứng gì, như thể chỉ là khách qua đường, ngồi nhầm chỗ mà thôi. Nhìn thấy anh như vậy, tôi cũng không muốn bắt chuyện với anh, chỉ chú tâm vào việc uống bia, nhưng vẫn không kìm lòng được, lén liếc nhìn anh. Tôi phát hiện ra, thực ra anh rất tuấn tú, sự tuấn tú của anh và Mễ Dương không giống nhau, Mễ Dương quá thanh tú, thanh tú giống như nữ giới. Có thể, chỉ có những cô nữ sinh và các bà trung tuổi giàu có mới thích kiểu người như anh ta, tất cả các nét trên gương mặt đều đẹp, như thể sinh ra là để làm “trai bao” vậy. Nhưng La Thiên lại không giống như vậy, mặc dù cũng rất trẻ trung, nhưng cả cơ thể toát ra khí chất đầy nam tính, màu da rắn rỏi khỏe khoắn, đôi lông mày rậm, vàng trán toát ra chút gì đó u buồn và lạnh lùng, trông rất giống ngôi sao điện ảnh Hồng Kông Lương Triều Vỹ. Chỉ đáng tiếc, anh quá lạnh lùng, lạnh đến độ không có tình người, hơn nữa, ánh mắt anh cũng khiến cho người khác thấy hơi khó chịu, tràn đầy bá khí, ra vẻ tự cao tự đại.

Hồi lâu sau, cuối cùng anh mới dịu dàng ánh mắt lại, anh nhìn tôi, tay chỉ vào chai bia: “Cô uống thứ này sao?”

“Có... có vấn đề gì không?” Tôi lại uống thêm một ngụm lớn, khiến cho tôi choáng đầu căng óc, đầu nặng trĩu, nhìn hình ảnh anh cũng trở nên mờ ảo, nhân đôi.

“Đương nhiên không sao, nhưng hình như cô cũng uống khá nhiều rồi thì phải”. Anh dập đầu thuốc lá, “Nói đi, tìm tôi có việc gì, có phải là nhớ ra được điều gì muốn nói cho tôi biết không?”

Tôi lấy tay chống cằm, hỏi anh: “La Thiên, anh tin trên đời này có ma quỷ không?”

Anh so so vai, khoe miệng khẽ nhếch lên, cười mà như không cười. Anh nói: “Hôm nay là ngày lễ Xá tội vong nhân, tất cả ma quỷ lớn bé đều ra ngoài đi dạo đấy”.

“Nói như vậy, tức là anh tin có ma quỷ phải không?”

Anh không trả lời tôi, mà chỉ chăm chú nhìn tôi: “Cô muốn nói gì với tôi, hay là muốn ám thị với tôi điều gì?”

“Ám thị?” Anh dùng hai từ này khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu trong lòng, chứng tỏ anh vẫn đang nghi ngờ tôi. Sau khi uống thêm ngụm bia nữa, tôi thực sự choáng váng, cười đau khổ, nói: “Tôi cứ tưởng anh là cảnh sát, sẽ không giống như những người khác, tôi cứ tưởng, tôi có thể tin tưởng anh...”

Tôi còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy dạ dày nôn nao, tôi cúi gập người xuống, bắt đầu nôn thốc nôn tháo vào thùng rác, và bắt đầu khóc thút thít.

55

Khi La Thiên dìu tôi ra khỏi quán bar, tôi vẫn đang khóc, toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, giống như một đám bùn vậy. Anh nói đưa tôi về nhà, tôi càng khóc dữ dội hơn nên ngồi luôn xuống đất, không chịu đứng dậy nữa. Anh không biết thế nào khác, đành phải chở tôi về chỗ ở của anh.

Anh đặt tôi xuống ghế sofa, sau đó rót cho tôi cốc trà, tôi say đến độ ngồi không vững, trời đất quay cuồng. Anh cho tôi uống mấy ngụm trà, động tác không dịu dàng chu đáo chút nào, khiến tôi bị sặc, ho mãi. Anh đặt cốc trà xuống bàn, không biết làm bằm những gì, đi vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt cho tôi. Trong lúc mơ màng, tôi nhìn thấy trên bàn có mấy tấm ảnh, do say quá, nên tôi không nhìn rõ đó là những tấm ảnh chụp thứ gì, chỉ nhớ hình như có một chiếc nhẫn nhìn rất quen, tôi nói lấp lửng: “La Thiên, cái đó... chiếc nhẫn đó...”

“Đừng động vào!” Anh hét lớn cắt ngang lời tôi, lấy khăn ướt lau bừa lên mặt tôi.

“Này...” Tôi đang định mở miệng, trong dạ dày lại nôn nao, tôi đẩy anh ra, “Nhanh lên, tôi buồn nôn...”

Tôi cứ nôn mãi cho đến khi lục phủ ngũ tạng đều co giật, cuối cùng tôi mới nằm cuộn tròn trên sofa, đầu óc nặng trĩu, chìm vào giấc ngủ.

Tôi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi mơ màng tỉnh lại, căn phòng rất yên ắng, khói thuốc tràn ngập khắp phòng. Tôi khát đến khô cả họng, miệng vừa đắng vừa chát, tôi chuyển động cái đầu đang đau nhức, nhìn thấy La Thiên ngồi trên bàn quay lưng về phía tôi, đang viết gì đó. Lúc này tôi mới nhớ ra mình đã uống say, bây giờ đang ở chỗ anh, cũng không biết anh đã đặt tôi lên giường lúc nào. Tôi giật mình hoảng hốt, chắc anh ta không nhận lúc tôi say rượu mà lợi dụng tôi đấy chứ? Nhưng ngay sau đó, tôi lập tức cảm thấy suy nghĩ của mình hơi xấu xa, nếu anh muốn làm nhục tôi, bây giờ đã muộn thế này, anh cũng không còn ngồi trên bàn để viết lách nữa.

Tôi nhìn xung quanh, đây là một phòng đơn tập thể rất đơn sơ, không có đồ điện gia dụng, quần áo, giày tất và sách thì vứt bừa bãi khắp nơi. Có thể nhận ra ngay, anh là người đàn ông vô cùng bừa bộn.

“Trên tủ đầu giường có nước đấy, cô có thể uống, tiện tay bật đèn lên, công tắc ở ngay đầu giường”.

La Thiên đột ngột lên tiếng khiến tôi giật nảy mình, tôi ngồi dậy, uống hết sạch cốc nước ở tủ trên đầu giường, rồi bật đèn lên, hỏi anh: “Sao anh biết tôi đã tỉnh dậy?” Bởi vì vừa nãy khi nói, anh không hề quay đầu lại, và tôi cũng không hề gây ra tiếng động.

Anh vẫn không quay đầu, chỉ lạnh lùng nói: “Một người cảnh sát giỏi, anh ta sẽ miễn cảm với mọi thứ xung quanh”.

“Thật vậy sao?” Tôi không tỏ ra tin hay ngờ. Tôi xuống giường, đi đến bên cạnh máy để bình nước, hỏi: “Nhà anh có đường không? Miệng tôi đắng quá, muốn uống chút gì đó ngọt ngọt”.

“Trong bếp có đường trắng đấy, cô tự đi mà lấy”.

“Ồ”. Tôi bước vào trong phòng, bên trong càng loạn hơn, trong nồi vẫn còn rau và mì tôm thừa. Tôi tìm thấy đường trắng, pha một cốc nước đường, cao giọng: “Nhà anh bữa bãi quá đấy!”

Anh cũng cao giọng trả lời tôi: “Cô đã nhìn thấy bao nhiêu căn hộ của đàn ông độc thân được thu dọn giống như biệt thự?”

“Thế sao anh không tìm một người bạn gái?”

Phía bên kia không có tiếng trả lời, cũng không biết là anh không muốn nói hay là không nghe thấy tôi nói. Tôi đổ đồ ăn trong nồi vào sọt rác, rồi giúp anh dọn dẹp nhà bếp. Khi tôi bước ra ngoài, nhìn thấy anh đang thẩn người cầm một cuốn sách. Tôi liếc nhìn cuốn sách, là cuốn “Bảy cây nến(8)” trong seri truyện kinh dị 773, tôi kinh ngạc hỏi: “Không phải chứ? Anh cũng thích đọc tiểu thuyết kinh dị sao?”

“Là một người bạn tôi viết, cô ấy là...”, La Thiên định nói nhưng lại ngừng lại, lấy tay sờ nhẹ lên bìa sách, nét mặt anh có vẻ hơi cô độc, nhu thể đã chạm đến nỗi đau sâu kín trong lòng. Sau đó, anh đặt cuốn sách vào trong ngăn kéo, nói: “Muộn quá rồi, tôi đưa cô về nhà nhé”.

Tôi vốn còn muốn ở lì nhà anh thêm lúc nữa, bởi vì tôi thực sự không muốn trở về nhà họ Lô, nhưng giờ đã sắp 1h đêm, tôi không thể ở lì lại đây thêm được. Hơn nữa, anh đã đứng dậy rồi, rõ ràng có ý muốn đuổi khéo tôi về, tôi cũng đành phải cầm túi xách, miễn cưỡng đi theo anh bước ra ngoài.

Khi xuống dưới tầng, La Thiên chợt hỏi tôi: “Vừa nãy cô rửa bát giúp tôi sao?”

“Đúng vậy, nhà bếp của anh bữa bọn thế”.

Anh cũng không hề tỏ thái độ cảm ơn, ngược lại, còn hỏi một câu vô cùng kỳ lạ: “Cô và Cổ Tiểu Yên có mối quan hệ gì?”

“Cổ Tiểu Yên?” Tôi giật nảy mình, “Sao cơ?”

“Không có gì, chỉ tiện miệng hỏi thế thôi”.

Nhưng tôi cảm thấy, anh không phải tiện miệng hỏi, trong lòng trào dâng tia hy vọng mong manh, tôi nhìn anh: “La Thiên, anh có tin việc mượn xác hoàn hồn không?”

Anh lạnh lùng hừ một tiếng: “Đúng là hoang đường!”

Tia hy vọng mong manh vừa mới thấp lên bỗng chốc đã bị thay thế bằng nỗi thất vọng tột cùng. Tôi vốn cứ tưởng anh cảm nhận thấy điều gì đó nên mới hỏi tôi và Cổ Tiểu Yên có mối quan hệ gì. Giờ xem ra, đúng là anh chỉ tiện miệng hỏi mà thôi. Một lát sau, anh nhanh chóng giơ tay ra đón một chiếc taxi, hỏi tôi có thể tự về nhà được hay không. Tôi hơi bực mình, nhưng vẫn nói về không cam tâm: “La Thiên, hôm nay tôi gọi điện thoại cho anh, là bởi vì, tôi tin rằng trên đời này chỉ có mình anh là có thể giúp được tôi, anh có biết không?”

Anh nhíu mày, đôi mắt anh sáng lấp lánh trong đêm đen giống như thứ kim loại, anh nói: “Nếu muốn bảo tôi tin vào việc mượn xác hoàn hồn, thì rất tiếc, tôi không thể giúp được cô. Tối nay cô đã uống quá nhiều, mau về nhà nghỉ ngơi đi”. Nói xong, anh quay người đi thẳng một mạch. câu nói của anh ta là có ý gì vậy nhỉ? Cho rằng mình uống nhiều, nên ăn nói linh tinh?

Tôi đứng ở phía sau gọi anh: “Tôi đã tỉnh rượu từ lâu rồi, tôi không nói linh tinh, này...”

Bóng lưng của anh nhanh chóng biến mất vào trong màn đêm ở cầu thang, tôi chui vào taxi, đóng mạnh cửa lại, nói to: “Đi thôi!”

Chất cồn vẫn chưa tan hẳn, lại cộng thêm sự tức giận, khiến cho đầu tôi đau nhức như muốn nổ tung ra. Tôi thăm thẽ với lòng mình, sẽ không bao giờ thêm chú ý đến cái tên cảnh sát kiêu căng ngạo mạn này nữa!

56

Từ xa, tôi đã nhìn thấy trước cổng biệt thự có một chiếc xe ô tô màu đen, vừa nhìn tôi đã nhận ra ngay đó là xe của Mã Dương. Khi chiếc taxi tiến vào trong biệt thự, đèn xe của anh ta cũng sáng theo, sau đó tôi

nhìn thấy anh ta thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, trông đáng vẻ như vừa mới tỉnh giấc, vẻ mặt mệt mỏi. Trong lòng tôi vô cùng buồn bực, sao anh ta lại cứ như âm hồn không tan giống như ma quỷ vậy?

Thấy tôi xuống xe, anh ta vội vàng bước tới: “Cuối cùng em cũng đã quay về rồi, Hiểu Hiểu, anh đợi em lâu quá... Ồ? Sao nồng nặc mùi rượu thế, em uống rượu à?”

“Đúng vậy, đầu đầu lằm, em muốn về đi ngủ, anh cũng về đi”.

“Đợi đã!” Anh ta giơ tay lên xem đồng hồ, “Đáng tiếc đã quá 12h mất rồi”.

“Làm gì thế? Quá 12h thì sao?” Tôi nhìn anh ta đầy nghi hoặc, lẽ nào hôm nay là sinh nhật Lôi Hiểu? Nhưng đầu óc tôi lại chuyển động rất nhanh, không thể nào, Lôi Hiểu là cô con gái độc nhất của đại gia Lôi Cận Nam, nếu như hôm nay là sinh nhật cô ấy, Lôi Cận Nam không thể không gọi điện thoại cho tôi được.

“Em đến đây!” Anh ta cười vẻ thần bí, kéo tay tôi đi đến cạnh xe, nhất định bắt tôi lên xe rồi mới chịu nói. Thấy vẻ mặt Mễ Dương hào hứng như một đứa trẻ, tôi không nỡ làm tổn thương lòng tự trọng của anh ta, bèn ngồi lên xe: “Anh làm gì thế? Có chuyện gì mà tỏ vẻ thần bí thế?”

Anh ta chỉ cười mà không nói gì, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, khẽ đặt vào lòng bàn tay tôi. Tôi nhất thời không biết nên nói gì, tôi nhìn thấy loại hộp này trên tivi nhiều lắm rồi, thường là người đàn ông dùng khi cầu hôn với phụ nữ, bên trong thường là chiếc nhẫn. Tôi không biết nên nói gì, vì tôi đã bị chấn động bởi sự kiên trì của Mễ Dương. Trong lòng tôi chợt trào dâng cảm giác hơi khác lạ, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có người đàn ông nào đối xử tốt với tôi nhường này, mặc dù lòng tốt của Mễ Dương là dành cho Lôi Hiểu, nhưng trong chính khoảnh khắc này, tôi thực sự bị anh ta làm cho cảm động.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, trong mắt anh ta tràn ngập sự mong đợi, mong đợi tôi mở chiếc hộp ra. Tôi khẽ hỏi anh ta; “Anh cứ đợi mãi ở đây thế à?”

“Ừ, từ chiều tối lúc gọi điện thoại cho em, anh đã đến đây rồi. Ha ha, cứ đợi mãi, đợi mãi, rồi anh ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Anh vốn muốn tặng em món quà này trước 12h cơ”.

“Mễ Dương”, tôi nhìn chiếc hộp trong tay, “Thứ này... em không thể nhận được”.

“Tại sao lại không thể nhận được? Trước đây, chẳng phải anh cũng vẫn thường tặng quà cho em sao?”

“Trước đây là trước đây. Mễ Dương, em biết anh đối xử tốt với em, nhưng... anh biết, em đã quen hết mọi chuyện xảy ra trước đây rồi, bao gồm cả việc giữa anh và em, cho nên... xin anh hãy cho em chút thời gian, có được không?”

“Được!” Anh ta dịu dàng gật đầu, “Vậy em hãy cứ mở ra xem trước đi, sau đó sẽ quyết định có nhận hay không, được không em?”

Tôi không thể từ chối được nữa, chán chứ giấy lát, rồi mở hộp ra. Nhưng tôi cảm thấy rất kỳ lạ, vì bên trong hộp trống không. Tôi còn chưa kịp định thần lại vì sự buồn rầu thất vọng, một vật thể màu máu đỏ tươi bỗng nhảy bật ra khỏi chiếc hộp. Đợi đến khi tôi nhìn rõ đó là thứ gì, tôi kêu thét thất thanh, hồn bay phách lạc ném luôn chiếc hộp ra xa.

Thứ vật thể màu đỏ máu đó thật không ngờ là một bàn tay dính đầy máu!

Mễ Dương nhìn thấy khuôn mặt tôi trắng bệch vì sợ hãi, anh ta vui vẻ cười vang: “Làm cho em sợ chết khiếp rồi phải không? Thế nào? Có phải là làm giống y như thật không?” Nói xong, anh ta nhặt bàn tay đó lên, cũng không biết là ẩn ở đâu, thật không ngờ bàn tay đó lại thu nhỏ lại vào bên trong, chiếc hộp lại trống không như ban đầu, không biết thứ trò chơi quỷ quái này làm được bằng cách nào.

Tôi lập tức bốc hỏa, mặt đỏ phừng phừng, khó khăn lắm mới có thể nẩy sinh chút thiện cảm với Mễ Dương, giờ thì đã bay biến luôn cả rồi. Tôi gào thét với anh ta: “Mễ Dương! Sao anh có thể lôi thứ đồ này ra để dọa tôi chứ? Anh thật quá đáng!”

Anh ta bị tiếng quát mắng của tôi làm cho hoảng hốt đến độ trợn trừng mắt, chỉ nhìn tôi, không biết phải làm sao, ánh mắt đó tỏ rõ không hiểu tại sao tôi lại tức giận. Anh ta noi với vẻ hơi oan ức: “Hôm nay là ngày lễ Xá tội vong nhân, anh cứ tưởng... em sẽ thích”.

Đúng là ngày lễ Xá tội vong nhân đáng chết! Tôi hậm hực chửi anh ta một câu: “Thần kinh!” Rồi mở cửa xe, nhảy xuống.

“Hiểu Hiểu, em hãy nghe anh nói...”

Tôi chẳng buồn để ý đến anh ta, chạy nhanh vào nhà, đi lên tầng. Cái anh chàng thư sinh đáng ghét này, xuống địa ngục cho xong, anh ta thực sự không đáng để tôi đồng tình.

Vừa bước vào phòng, Mễ Dương đã gọi điện thoại, tôi nghe máy, bực bội nói: “Sau này anh đừng có gọi điện thoại cho tôi nữa!”

“Anh xin lỗi, Hiểu Hiểu, em đừng giận, em hãy nghe anh nói đã, anh vốn định cầu hôn em mà”.

“Cầu hôn?” Tôi cười nhạt, nói: “Có kiểu cầu hôn như vậy sao? Cầm một bàn tay đầy máu? Thật đúng là điều cười nhất trên đời!”

21. Chương 09 - Phần 02

Anh ta vội vàng giải thích: “Không phải đâu, vừa rồi em chưa nghe anh nói xong đã nổi giận rồi, trên bàn tay đó còn đeo một chiếc nhẫn kim cương nữa”.

Tôi nhú mày, nhất thời không nói được gì, anh ta đúng là không phải biến thái bình thường nữa, có ai lại đi đeo nhẫn kim cương vào cái tay đầy máu me để cầu hôn cơ chứ? Lễ nào Lôi Hiểu lại thích như vậy? Nếu quả đúng như vậy, vậy thì hai người bọn họ đúng là mèo mả gà đồng gặp nhau rồi.

“Hiểu Hiểu, em đừng giận nữa có được không?” Giọng nói của Mễ Dương dịu dàng đến độ khiến cho tôi chỉ muốn lôi anh ta từ trong điện thoại ra để dẫn ột trận no đòn.

Thấy tôi không nói gì, anh ta tiếp tục nói: “Hiểu Hiểu, em có đang nghe anh nói không đấy? Hôm nay là ngày lễ Xá tội vong nhân, cho nên anh mới...giờ anh sẽ ném bàn tay đó đi, được không em?”

“Tùy anh!” Tôi thở dài, tôi thực sự không biết nên xử trí với loại đàn ông này như thế nào, “Mễ Dương, tối nay em uống nhiều rượu, giờ em rất mệt, em muốn đi ngủ, thế nhé”.

Lần này, cuối cùng anh ta cũng không có thêm hành động quấy rầy nào nữa, bảo tôi đi ngủ sớm, nói ngày mai đến thăm tôi, rồi gác máy.

Sau khi tắm gội xong, tôi nằm trần trọc trên giường, không tài nào ngủ được, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng lại không thể nói được ra cảm giác bất an này bắt nguồn từ đâu, trong lòng cứ thấp thỏm không yên, lồng ngực cũng trở nên khó thở. Khi ánh mắt tôi dừng lại trên tấm ảnh của mẹ Lôi Hiểu, mắt tôi chợt mở to, tôi nhảy xuống giường, lao đến đó, tiến đến sát bức ảnh, kỳ lạ, chiếc nhẫn trên tay bà sao lại hơi giống với chiếc nhẫn tôi nhìn thấy trong tấm ảnh ở nhà La Thiên? Bởi vì lúc đó tôi say quá, nên trí nhớ cũng trở nên mơ hồ, cũng không thể xác định được đồ vật trong tấm ảnh của La Thiên có phải là nhẫn hay không, hoặc là một thứ nào đó gần giống nhẫn cũng nên. Tôi suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định gọi điện thoại cho La Thiên, muốn hỏi xem đồ vật trong tấm ảnh của anh có phải là nhẫn hay không, thật không ngờ anh lại tắt máy.

Tôi nằm xuống, tắt đèn, cảm giác bất an đó cứ bám theo tôi, càng lúc càng rõ nét hơn, giống như một chiếc lưới khổng lồ, giăng kín khắp cả bầu trời, rốt cuộc là có chỗ nào không ổn chứ?

Mãi lâu sau, tôi mới dần dần chìm vào giấc ngủ trong tâm trạng bất an. Có tiếng chuông điện thoại nhói tai giữa màn đêm tĩnh mịch, tôi nhú mày khó chịu, trùm chăn kín đầu, mong giữ được cảm giác ngủ say, nhưng người gọi điện thoại đúng là một kẻ ngoan cố, chuông điện thoại đổ mãi không dứt. Tôi đoán là Mễ Dương gọi tới, trên đời này không thể có ai ngoan cố hơn anh ta, cứ như là Ngu Công dời núi(9) vậy.

Tôi buồn ngủ díp cả mắt, cố lần tìm di động, nghĩ thầm, tôi biến thành Lôi Hiếu, điều xui xẻo lớn nhất là quen biết Mễ Dương.

Khi tôi sờ được di động, không cẩn thận làm đổ chiếc cốc để trên tủ ở đầu giường, rơi xuống đất tạo nên tiếng vang chói tai. Âm thanh này khiến tôi tỉnh táo hơn, tôi đưa điện thoại lên tai, a lô một tiếng, mắt vẫn nhắm nghiền, chờ đối phương lên tiếng.

Thế nhưng, đối phương lại không nói gì, chỉ có hơi thở hỗn hển.

Đợi thêm một lát nữa, tôi bắt đầu bực bội: “Mễ Dương, anh lại giở trò gì thế?”

Trả lời tôi vẫn là hơi thở đứt đoạn, nhưng hơi thở hỗn hển lần này hình như kịch liệt và gấp gáp hơn, rất giống người bị mắc bệnh thở dốc vậy. Hơn nữa, âm thanh này nghe rất rõ, rất thật, như thể chính ngay tại trong căn phòng này.

“Anh thật là vô vị quá đấy!” Tôi hơi bực mình, quyết định mặc kệ anh ta luôn, tắt điện thoại, giơ tay ra lần tìm chiếc cốc vừa đánh rơi. Đột nhiên, có một bàn tay lạnh toát nắm chặt lấy cổ tay tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi tỉnh hẳn, rút tay lại theo bản năng, nhưng bị bàn tay lạnh giá đó nắm rất chặt, nhất quyết không chịu buông ra. Tôi kinh hãi bật dậy, cuối cùng cũng giằng thoát ra khỏi bàn tay ấy, nhưng bởi vì quá kinh hãi nên tôi đã ngã xuống giường. Ngay lập tức, tôi há hốc miệng, tiếng kêu thất thanh bị kẹt chặt lại trong cổ họng, tôi chỉ cảm thấy khí huyết trong khắp cơ thể đúng lúc này đây đều bị rút sạch.

Dưới gầm giường có một thân hình máu me bê bết, một cánh tay đang thò ra bên ngoài, anh ta (cô ta) đang thều thào: “Cứu... tôi... cứu...”

Anh ta (cô ta) từ từ chui từ dưới gầm giường ra... Đó là một cô gái...

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu sáng một góc phòng.

Khi cô ta chậm rãi ngẩng khuôn mặt đầy vết máu lên, tôi kinh sợ đến độ suýt ngất đi – cô ấy chính là Tống Lệ Văn, người đã không cánh mà bay, biến mất khỏi nhà vệ sinh lúc ban ngày!

7. Một trận say, giải được nỗi sầu thiên thu.

8. Tên một tác phẩm khác của Thượng Quan Ngộ Dạ.

9. Thời xưa có một ông già tên Bắc Sơn Ngu Công, trước nhà ông có hai ngọn núi to chắn đường, ông hệt quyết tâm san bằng núi. Ông nói: “Tôi chết đi thì còn có con trai tôi, con trai tôi chết đi còn cháu trai tôi... đời này sang đời khác, còn núi thì không cao lên, nên chắc chắn sẽ san bằng được ngọn núi”. Thành ngữ này thể hiện sự bền bỉ, kiên trì.

57

Tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa, bò lăn bò nhào lao ra khỏi phòng, chạy một mạch lên tầng 3, ngã mấy lần ở bậc cầu thang. Tôi điên cuồng đập cửa phòng dì Phấn, bả bị bộ dạng của tôi làm cho hoảng sợ, vội hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi vội vàng nắm chặt cánh tay bà, nói với vẻ mặt kinh hãi tột cùng: “Cháu... cháu...”. Lấp bắp hồi lâu, nhưng lại không nói được gì, tôi òa khóc, kéo bà xuống tầng dưới.

Vù Ngũ cũng bị tiếng khóc của tôi làm cho tỉnh giấc, cũng chạy theo vào phòng của tôi.

Dì Phấn vừa bật đèn vừa hỏi tôi: “Sao thế, Hiếu Hiếu? Cháu đã nhìn thấy gì vậy?”

Tôi bỗng chốc ngẩn người, dưới gầm giường trống không, không có gì cả, thậm chí sàn nhà cũng không có vết máu nào.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhìn về phía nhà vệ sinh đang đóng chặt cửa, dì Phấn bước tới, đẩy cửa phòng vệ sinh, bật đèn và nhìn vào bên trong, quay đầu lại nói với tôi: “Không có gì cả mà, Hiếu Hiếu, có phải là cháu gặp ác mộng hay không?”

Sao có thể là tôi nằm mơ gặp ác mộng được chứ? Sao lại có thể có ác mộng giống y như thật thế được? Cổ tay tôi lạnh toát. Tôi lắp bắp: “Cháu nhìn thấy Tống Lệ Văn, cô ấy...”

“Tổng Lệ Văn?” Dì Phấn lập tức tròn mắt, sợ hãi nhìn xung quanh, tiếp đến, bà nhú chặt lông mày.

Sau này tôi mới biết, đúng là có người tên Tổng Lệ Văn, cô ấy là bạn thân của Lôi Hiểu, nhưng nửa tháng trước đã chết trong vụ tai nạn giao thông lần đó rồi, bị nổ nát vụn, còn không tìm được xương sọ. Lúc này tôi mới hiểu vì sao lần đầu tiên nhìn thấy Tổng Lệ Văn tôi lại có cảm giác như đã từng quen biết, bởi vì ngay sau hôm tôi ra viện, La Thiên đã đưa cho tôi xem ảnh của ba nạn nhân tử vong trong vụ tai nạn. Lúc đó, trong số đó có một cô gái, chính là Tổng Lệ Văn!

Tôi không biết tại sao cô ta lại đột nhiên xuất hiện, cũng không biết tại sao sau khi xuất hiện lại đột ngột biến mất trong nhà vệ sinh, càng không biết vì sao đêm hôm khuya khoắt, cô ta lại toàn thân đầm đìa máu me xuất hiện ở dưới gầm giường, chỉ thuần túy là để dọa tôi sao? Tại sao chứ? Lẽ nào vụ tai nạn giao thông đó thực sự có liên quan đến Lôi Hiểu? Cô ta muốn trả thù?

Hồn ma không phải là không thể hiện thân vào ban ngày sao? Vì dụ như tôi, người phụ nữ treo cổ tự tử trong ngôi nhà ma đó, chúng tôi đều phải nhờ nhập vào thân xác của người khác mới có thể hiện thân được, nhưng sao Tổng Lệ Văn lại có thể dùng khuôn mặt thật để tùy ý ẩn hiện chứ? Nếu như tôi thực sự là một con ma, tôi cảm thấy mình thật vô dụng quá, không những không có chút phép thuật gì, lại còn xui xẻo bị nhập vào thân xác Lôi Hiểu.

Khi trời tờ mờ sáng, Lôi Cận Nam về nhà, chắc là nhận được điện thoại của dì Phấn, vội vàng lo lắng bước vào phòng tôi, xót xa hỏi xem tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi ngẩn người nhìn ông, cuộn tròn người vào góc tường như chim non sợ cành cong. Tôi không muốn nói gì cả, cũng không muốn tin tưởng ai, xung quanh tràn đầy sự nguy hiểm, có lẽ mỗi người đều là người lên kế hoạch cho cạm bẫy này, họ đều là sói đội lốt cừu.

Dì Phấn kéo Lôi Cận Nam ra khỏi phòng, tôi nghe thấy dì Phấn nói nhỏ với ông: “Con bé nói nó nhìn thấy Tổng Lệ Văn”.

“Tổng Lệ Văn?” Giọng Lôi Cận Nam vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, con bé nói là sáng hôm qua, Tổng Lệ Văn đến đây, rồi đột nhiên biến mất trong nhà vệ sinh, sau đó nửa đêm, em nghe thấy tiếng kêu thất thanh của con bé. Nó nói, Tổng Lệ Văn gọi điện thoại cho nó, còn nói, Tổng Lệ Văn toàn thân đầy máu nằm dưới gầm giường, nhưng em vào xem, lại chẳng thấy gì cả.”

Lôi Cận Nam không nói gì. Trước khi nhìn thấy Tổng Lệ Văn ở dưới gầm giường, tôi nhận được cuộc điện thoại đó, lúc đầu tôi cứ tưởng là Mẹ Dương gọi, sau đó nhìn số điện thoại, mới biết, là Tổng Lệ Văn gọi. Lúc đó, cô ấy đang nằm dưới gầm giường gọi điện cho tôi!

Dì Phấn thở dài, nói tiếp: “Cận Nam, em luôn cảm thấy Hiểu Hiểu từ sau vụ tai nạn đó, đã thay đổi hoàn toàn”.

Lôi Cận Nam nói: “Anh cũng cảm thấy như vậy, trước đây nó không bao giờ giúp làm việc nhà, bây giờ có vẻ hiểu biết hơn rồi”.

Dì Phấn nói: “Em không nói đến việc này, từ sau khi con bé từ bệnh viện trở về, cứ luôn đa nghi sợ sệt. Anh không biết chứ, có hôm, nửa đêm, con bé nói nhìn thấy vú Ngũ treo cổ chết, em sợ anh lo lắng, nên không dám nói với anh”.

Lôi Cận Nam trầm mặc giây lát, nói: “Có thể là vụ tai nạn đó khiến con bé bị sợ hãi quá độ, cho nên luôn xuất hiện ảo giác, để anh gọi điện cho bác sĩ Mẹ, bảo cậu ấy đến đây xem thế nào”.

“Em nghi ngờ liệu có phải thần kinh con bé có gì...”

“Em đừng có nói linh tinh!” Lôi Cận Nam lạnh lùng cắt ngang lời dì Phấn.

Mẹ Dương đến rất nhanh, anh ta nói tôi chỉ là bị hoảng sợ quá, không sao cả, bảo ông Lôi và dì Phấn yên tâm, sau đó lại nói muốn nói chuyện riêng với tôi. Tôi vẫn cuộn tròn người ở góc giường, không nhúc nhích. Anh ta ngồi xuống, dịu dàng nhìn tôi qua mắt kính, khẽ nói: “Đừng sợ, Hiểu Hiểu, thực ra không có gì cả đâu”.

Tôi thoáng chau mày, không muốn nói chuyện với anh ta.

“Anh xin lỗi, nếu như không phải là tôi qua anh dọa cho em sợ hãi, có lẽ em sẽ không xuất hiện ảo giác, đều tại anh cả!”

Anh ta rõ ràng là đang nói linh tinh! Tôi nhìn thấy Tống Lệ Văn thì có liên quan gì tới anh ta chứ? Hơn nữa, cũng không phải tôi bị ảo giác. Nhưng tôi không lên tiếng, mặc cho anh ta thích nói gì thì nói.

“Thứ gọi là tâm bệnh thì cần chữa bằng tâm lý, em nhất định phải chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng em, em có biết không? Bởi vì em không thể nào tiêu tan được suy nghĩ về vụ tai nạn đó, cũng bởi vì hôm qua là ngày lễ Xá tội vong nhân, lại cộng thêm việc anh vô tình dọa em bằng bàn tay giả đó, tất cả các yếu tố cộng hưởng lại...”

“Đợi đã!” Tôi ngắt lời anh ta, “Anh vừa nói gì? Hôm qua là lễ Xá tội vong nhân?”

“Đúng vậy, ngày 15 tháng 7, đêm qua chẳng phải anh đã nói với em sao? Bởi vì hôm qua là ngày lễ Xá tội vong nhân, cho nên anh mới nghĩ ra việc đeo chiếc nhẫn kim cương vào...”

“Hôm qua là ngày bao nhiêu?” Tôi lại ngắt lời anh ta lần nữa.

“Ừm, là ngày 27 tháng 8(10)”.

Tôi giật nảy mình, cuối cùng tôi cũng đã hiểu tại sao đêm qua tôi luôn cảm thấy bất an, bởi vì lúc đó tôi đang giận Mễ Dương, nên đã bỏ qua câu nói “Hôm nay là lễ Xá tội vong nhân” của anh ta. Nhưng sau đó không thể nhớ ra được, cho nên cứ luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn. Hôm qua có thể là ngày 27 tháng 8 được chứ? Trước ngày hôm nay, sao tôi chưa hề chú ý đến ngày tháng chứ? Không thể nào!

Tôi vội vàng lấy di động ra xem, thời gian hiện trên đó rõ ràng là ngày 28 tháng 7.

Tôi bức bối trừng mắt nhìn Mễ Dương: “Anh nói hôm qua là ngày 27 tháng 8, anh xem thời gian của em này, sao lại là tháng 7?”

Mễ Dương cầm lấy di động của tôi xem: “Thời gian của em bị chỉnh sai chứ sao, sao anh lại phải lừa em chứ?” Sau đó, anh ta lại đưa di động của anh ta cho tôi xem, trên đó hiện rõ là ngày 27 tháng 8.

Sau khi Mễ Dương ra ngoài hỏi Lôi Cận Nam để xác định chính xác thời gian, tôi hoàn toàn mù mờ, không ai có thể ngờ được rằng, tôi đã bị mất thời gian.

Cuối tháng 6, tôi được nghỉ hè đi theo mẹ đến thành phố S, cùng lắm là sau mười ngày đi cùng với Diêu Giai vào trong ngôi nhà ma, sau đó, tôi tỉnh lại trong bệnh viện, Mễ Dương nói tôi đã hôn mê mười hai ngày. Tôi ở nhà họ Lôi cũng chỉ mới được bốn, năm ngày, nếu như ngày 10 tháng 7 tôi vào trong ngôi nhà ma, khoảng ngày 11 tháng 8 tôi nhập vào thân xác Lôi Hiểu và bị đưa vào bệnh viện, vậy thì, khoảng thời gian một tháng đâu? Tại sao trong ký ức của tôi lại hoàn toàn trống rỗng? Nếu như ngày hôm đó tôi thực sự đã chết trong ngôi nhà ma, bởi vì đã uống thuốc lãng quên, tẩy xóa ký ức, phiêu lãng trong cõi âm hết một tháng, nhưng sao ký ức sau khi biến thành Lôi Hiểu lại vẫn còn tồn tại nhỉ? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Vậy trong thời gian một tháng bị mất đó, đã xảy ra chuyện gì?

Sao di động của tôi lại bị điều chỉnh nhầm một tháng? Đây rõ ràng là có người cố tình không muốn để cho tôi phát hiện ra sự sai lệch về thời gian, là ai? Di Phấn sao? Di động này là do bà đưa cho tôi. Lẽ nào, người đứng đằng sau thao túng tất cả những sự việc này thực sự là bà sao?

Tôi có thể tưởng tượng được ra, trong một tháng đó, chắc chắn đã xảy ra sự việc trời long đất lở, cũng chính là do những sự việc đó đã khiến tôi biến thành Lôi Hiểu. Nếu như muốn biết chân tướng sự việc, thì cần phải tìm được lại ký ức trong khoảng thời gian một tháng đã bị mất, nhưng tôi phải làm thế nào mới có thể tìm lại được đây? Trực tiếp đi hỏi Di Phấn chắc chắn là không thể được rồi, bà cố tình điều chỉnh thời gian của tôi, sao lại có thể nói cho tôi biết chân tướng sự việc được chứ?

“Hiểu Hiểu, em sao vậy? Có phải là em nhớ ra chuyện gì rất đáng sợ phải không? Sắc mặt em tệ quá!”

“Mễ Dương, em... em bị tai nạn đưa vào bệnh viện ngày nào vậy? Anh có nhớ hôm đó là ngày bao nhiêu không?”

anh ta nghĩ một lát, nói: “Anh nhớ, ngày mùng 10. Được rồi, em đừng nghĩ nữa, em cần phải ngủ một giấc thật say, cứ nằm xuống đã, toàn thân thả lỏng”.

Nói như vậy, đúng là tôi đã bị mất ký ức trong suốt một tháng.

Tôi không nói gì nữa, nằm nghiêng xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Mẽ Dương đắp chăn cho tôi, nói khẽ: “Toàn thân thả lỏng, Hiểu Hiểu, em hãy thả lỏng tất cả từng sợi dây thần kinh trên đầu, vai, cánh tay, đùi và toàn cơ thể em. Em sẽ cảm thấy mình nhẹ bẫng, như thể em đang ở trên mây trắng trời xanh vậy, trước mắt em là một biển khơi trong xanh, những con sóng khẽ vỗ vào đá ngầm, có mấy con thuyền nhỏ dập dềnh trên mặt biển, chim hải âu vỗ nhẹ đôi cánh... Ở đó không có khổ đau, không có nỗi sợ hãi, chỉ có sự hiền hòa yên bình...”

Cuối cùng tôi cũng yên lặng thiếp đi giữa giọng nói ru ngủ của anh ta.

58

tôi ngủ liền một mạch đến tận 2h chiều mới bị Lôi Cận Nam đánh thức dậy, ông nói có quà tặng cho tôi, nhưng yêu cầu tôi ăn xong mới đưa quà cho tôi xem.

Tôi ngoan ngoãn để ông dắt tay tôi xuống tầng dưới ăn cơm. Thực ra, tôi không hề có hứng thú gì với món quà của ông, ông có tặng thứ gì thì cũng không thực sự thuộc về tôi, tôi vốn không phải là con gái của ông. Tất cả mọi việc này, một ngày nào đó sẽ bị bại lộ, tôi không thể nào là Lôi Hiểu cả đời được, cuộc đời của tôi đã bị định sẵn không được yên bình. Ông thầy bói đó nói không sai chút nào, số mệnh của tôi có kiếp nạn, tất cả mọi việc kỳ kỳ đáng sợ đều bắt đầu xảy ra kể từ khi tôi rời khỏi thôn quê đến thành phố S, hơn nữa còn đang tiếp diễn.

22. Chương 09 - Phần 03

Tôi ngoan ngoãn đi theo Lôi Cận Nam xuống tầng dưới ăn cơm, vì tôi biết, tôi có nói gì cũng vô ích, không có ai tin tất cả những việc mà tôi nhìn thấy, nói thêm nữa cũng chỉ khiến họ tưởng rằng tôi bị bệnh thần kinh. Tôi vốn không thể đấu lại được với bàn tay đen tối của kẻ đứng sau thao túng mọi việc. Điều tôi có thể làm lúc này là giả vờ trấn tĩnh, tôi không thể bị cái cạm bẫy này thít chặt cho đến chết. Có lẽ, phía sau còn có những việc đáng sợ hơn nữa đang chờ đợi tôi, tôi cần phải gắng gượng đến cuối cùng, cho dù chỉ còn lại chút hơi tàn lực kiệt, tôi cũng cần phải vạch trần được chân tướng.

Tôi ép mình cố ăn hết một bát cơm, rồi lại uống thêm một bát canh, lúc này mới cười ngọt ngào với Lôi Cận Nam, nói tôi không sao, để ông yên tâm.

Thấy tôi như vậy, ông quả nhiên rất vui, nắm lấy tay tôi, nói ra ngoài xem món quà của ông. Mẽ Dương vẫn chưa đi, cũng đi theo sau lưng tôi.

Khi tôi nhìn thấy chiếc xe ô tô mới tinh màu đỏ chót, tôi kinh ngạc đến độ không thốt lên lời, nó đẹp quá! Cả đời tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy chiếc xe nào hào nhoáng đến nhường này. Mặc dù tôi cũng không hiểu biết gì về xe cộ, nhưng tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được đây là một chiếc xe rất đắt tiền, nó kiêu ngạo phát ra ánh sáng dưới ánh mặt trời, khiến tôi chói mắt.

Mẽ Dương kêu lên trước: “Ồi! Chiếc Porsche tuyệt đẹp, rất hợp với Hiểu Hiểu!”

Porsche? Vậy phải tốn bao nhiêu tiền?

Lôi Cận Nam cười hiền từ: “Con có thích không? Con đi thử xem!” Nói xong, ông giơ ra một chùm chìa khóa, đặt vào tay tôi.

Tôi nhìn chiếc xe với vẻ không dám tin, hỏi lắp bắp: “Chiếc xe... nó... nó là của con sao?”

Lôi Cận Nam mỉm cười, vuốt mũi tôi, sau đó bóp nhẹ vào vai tôi, nói: “Cô con gái ngọc của ta, đương nhiên là của con rồi, con đi thử xem”.

Tôi ngẩn người đứng im tại chỗ, tôi vốn không hề biết lái xe, sao có thể thử được chứ? Khi tôi đang không biết nên làm thế nào, Mễ Dương tiếp lời, nói: “Nếu như bác đồng ý, cháu sẽ làm sứ giả bảo vệ người đẹp, sức khỏe của Hiểu Hiểu vẫn chưa hoàn toàn bình phục, để cháu lái xe được không bác?”

Lôi Cận Nam nói: “Chỉ cần Hiểu Hiểu vui là được rồi, đi đường cẩn thận nhé”.

Tôi bước tới, đưa chìa khóa cho Mễ Dương, khẽ liếc nhìn anh ta với lòng cảm kích, xem ra, anh ta cũng không đến nỗi quá hẹp lòng.

Tôi thảnh thơi ngồi trên xe, cảm giác như đang nằm mơ vậy. Tôi cũng tự cảm thán, có tiền thật tuyệt, nếu như tôi vẫn là Cổ Tiểu Yên trước đây, đừng nói là có chiếc xe này, ngay cả việc ngồi lên xe cũng là một niềm mong ước xa xỉ không thể với tới. Mễ Dương nhìn tôi: “Hiểu Hiểu, em có thích không? Ông Lôi thương yêu em thật đấy”.

Tôi cười chum chim: “Mễ Dương, cảm ơn anh!”

“Còn nói cảm ơn với anh gì chứ, vừa rồi chỉ là anh nhìn thấy sắc mặt em rất tệ, đoán rằng em thấy sợ lái xe vì vụ tai nạn lần trước. Không sao đâu, Hiểu Hiểu, cứ từ từ, chắc chắn em sẽ có thể khắc phục được tất cả mọi nỗi sợ hãi. Anh tin em, cũng xem em hãy tin anh, cho dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em, cùng em trải qua mọi chuyện”.

Tôi không biết nên tiếp lời anh ta như thế nào, bèn chuyển đổi đề tài: “Anh không cần đi làm à?”

“Hôm nay anh xin nghỉ, sáng nay nhận được điện thoại của ông Lôi, làm anh sợ quá đi, làm gì còn tâm trạng nào để đi làm nữa”.

“Mễ Dương, có thể hỏi anh chuyện này được không?”

“Ừ, em hỏi đi!”

“Ồ... anh có biết em bao nhiêu tuổi không?” Tôi hỏi như vậy, vì tôi cảm thấy Lôi Hiểu cũng không nhiều tuổi, cùng lắm cũng chỉ mười tám, mười chín tuổi thôi, lẽ nào cô ấy không phải đi học sao? Bây giờ đã sắp đến tháng 9 rồi, đây chính là thời gian nhà trường chuẩn bị khai giảng, thế mà nhà họ Lôi không thấy động tĩnh gì? Nếu không, sao tôi lại có thể bỏ qua thời gian và ngày tháng được?

Mễ Dương cười sung sướng, anh ta nói: “Còn 2 tháng 9 ngày nữa là em tròn mười chín tuổi”.

“Em có đi học không?”

“Có chứ, em học xong cấp 3 thì sang Anh học ngành kinh tế, nhưng hình như chỉ học có một năm thì nghỉ, năm ngoái quay về thành phố S”.

“Ồ!” Tôi hơi mơ màng, đúng thực như vậy sao? Sao tôi lại cảm thấy tất cả những thứ này đều là vì muốn che giấu quãng thời gian một tháng tôi bị mất đó?

Một lát sau, tôi nhận được điện thoại của La Thiên, anh nói có việc tìm tôi, hỏi tôi bây giờ có thời gian để gặp anh hay không. Tôi lập tức nói có thời gian, sau khi hỏi anh địa chỉ, tôi bảo Mễ Dương đưa đến đó, bởi tôi cũng có rất nhiều việc muốn hỏi La Thiên.

“Anh chàng cảnh sát đó...”, thấy ánh mắt lạnh lùng của tôi, Mễ Dương lập tức nói tránh đi, “Em đừng hiểu nhầm, anh không phải là đang can thiệp vào việc của em, anh chỉ muốn nói với em, có một số cảnh sát, nhìn thì ai cũng giống như thần thám, thực ra, họ toàn là những kẻ tự tình tài giỏi, đường bệ đạo mạo, chỉ được vẻ bề ngoài... Thôi được, anh không nói nữa, em hãy tự bảo trọng nhé”.

Xe dừng lại ở trước quán trà, khi tôi mở cửa xe xuống, Mễ Dương lại hỏi: “Em có muốn anh vào cùng em không? Hay là anh ở đây đợi em?”

Tôi ghét nhất bộ dạng của anh ta như thế này, chẳng giống đàn ông chút nào cả. Tôi nói: “Không cần đâu, khi nào về em gọi cho anh, đến lúc đó, anh đến đón em là được. Còn nữa, xin anh lần sau đừng có theo dõi em, càng không được điều tra về em hay bạn bè của em!”

Anh ta kinh ngạc thốt lên: “Anh đâu có!”

Tôi chẳng buồn tranh luận với anh ta, quay người đi vào quán trà. Nếu anh ta không theo dõi và điều tra tôi, sao lại biết La Thiên là cảnh sát?

Tôi vừa ngồi xuống ghế đối diện với La Thiên, đã vội hỏi anh: “Trong số ba nạn nhân bị chết trong vụ tai nạn lần trước, có phải có một cô gái tên là Tống Lệ Văn hay không?”

La Thiên gật đầu, phả ra làn khói thuốc dày đặc: “Đúng vậy, cô ta hình như là bạn thân của cô”.

“Anh có đem theo ảnh của cô ấy không? Đưa cho tôi xem lại”.

Trên mặt La Thiên thoáng lộ ra tia nhìn kinh ngạc, nhưng anh không nói gì, lôi một tấm ảnh từ trong túi ra.

Tôi vừa nhìn đã ngẩn người, buột miệng nói: “Không phải cô ấy!”.

Mặc dù cô gái trong bức ảnh này cũng có khuôn mặt búp bê, cũng để tóc ngắn vén tai, nhưng ôi vẫn có thể nhận ra ngay, cô ta không phải là Tống Lệ Văn mà tôi đã gặp hôm qua!

La Thiên vẫn không nói gì, sắc mặt cũng không biểu hiện bất cứ điều gì. Tôi cảm thấy anh ta lạnh lùng một cách thái quá, lẽ nào không nên hỏi tôi, “Cái gì không phải cô ấy” sao? Thấy anh không hỏi, tôi đành phải nói tiếp: “La Thiên, tôi nói với anh một việc, có lẽ sau khi nghe xong, anh sẽ cho rằng tôi nói linh tinh, hoặc là đang nói đùa, nhưng xin anh nhất định phải tin tôi, tôi nói hoàn toàn là sự thật, được không?”

La Thiên so so vai, ra hiệu cho tôi nói tiếp.

“Sáng hôm qua, tôi nhận được điện thoại của một cô gái, cô ấy nói cô tên là Tống Lệ Văn (nói đến đây, tôi thấy La Thiên nhíu chặt lông mày, rõ ràng anh đang nghi ngờ lời nói của tôi, nhưng anh không hề ngắt lời tôi), lúc đó tôi đang chuẩn bị ra ngoài, cô ấy bảo tôi đợi cô, cô đã đến cổng nhà tôi rồi, sau đó tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy có gương mặt của búp bê, để tóc ngắn vén tai, tạo hình trông giống y như bức ảnh này. Sau khi chúng tôi trò chuyện mấy câu, cô ấy nói muốn vào nhà vệ sinh, nhưng thật không ngờ, cô ấy đã bốc hơi biến mất trong nhà vệ sinh, mà nhà vệ sinh thì hoàn toàn khép kín. Lúc đó tôi rất sợ hãi, không thể nào hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì, sau đó tôi bèn ra ngoài. Anh còn nhớ tối qua tôi đã uống rất nhiều ở trong quán bar chứ? Tôi không muốn về nhà, vì tôi quá sợ hãi. Về sau, vào lúc nửa đêm khi tôi nhận được điện thoại đã làm rơi cốc nước, lúc tôi đi nhặt cốc thì bị một bàn tay nắm chặt, tôi sợ hãi rơi xuống giường. Anh biết tôi đã nhìn thấy gì không? Tống Lệ Văn nằm ngay dưới gầm giường của tôi, toàn thân cô ấy đầy máu, vừa bò đến trước mặt tôi, vừa kêu tôi cứu cô ấy. Tôi như phát điên, lao lên tầng để gọi dì Phấn, nhưng khi tôi quay trở lại phòng, dưới gầm giường chẳng có gì cả, cô ấy lại bốc hơi biến mất vào không khí rồi!”

La Thiên nhìn tôi, cuối cùng mở miệng nói, nhưng giọng nói lại bình thản đến kinh ngạc: “Cô nói cho tôi điều này là muốn nói lên điều gì chứ?”

“Tôi muốn anh giúp tôi, giúp tôi giải câu đố này, tôi sắp bị những sự việc này làm cho phát điên mất rồi”.

“Tôi không biết cô đang nói gì, giúp cô bằng cách nào được đây?”

“Tôi nói từ nãy đến giờ, thật không ngờ anh lại không biết tôi đang nói gì?” Tôi hơi buồn bực, nghi ngờ trí não anh ta có vấn đề, “Hôm qua tôi nhìn thấy Tống Lệ Văn, nhưng cô ấy không phải là Tống Lệ Văn đã bị chết, mà là có người mạo danh cô ấy, đây là một âm mưu, bọn họ biết tôi không quen Tống Lệ Văn, nói như vậy, anh có hiểu không?”

“Không hiểu, bọn họ là ai?”

“Nếu tôi biết, tôi đã không phải tìm anh!”

anh đối tư thế, dựa người vào thành ghế, nghiêng đầu nói: “Nếu cô thực sự hy vọng tôi giúp cô, vậy thì cô cần phải hiểu rõ cô đang nói những gì, nếu không, tôi nghĩ, không ai có thể giúp được cô đâu”.

“Anh không tin những điều tôi nói phải không? Được, anh đợi đã”. Tôi rút di động từ trong túi ra, tôi muốn tìm số điện thoại mà sáng qua và tối qua Tống Lệ Văn gọi tới cho tôi đưa cho La Thiên xem. Khi tôi lục tìm những cuộc gọi đến, tôi mới biết cách làm này thật ngu ngốc, bởi vì, trong danh sách những cuộc gọi đến vốn không có số điện thoại của Tống Lệ Văn. Mặc dù tôi nhận ra sự ngu ngốc của mình, nhưng tôi vẫn

không tìm được, kêu lên: “Sao lại không còn nữa chứ? Tống Lệ Văn rõ ràng đã gọi điện thoại cho tôi mà, số điện thoại đâu chứ?”

“Tôi không biết, không phải tôi xóa mà”. La Thiên nhún vai, vẻ mặt muốn cười mà không thể cười nổi.

Tôi thở dài, từ tốn nói: “Tôi biết anh không tin tôi, tất cả mọi người đều không tin tôi, nhưng... thôi, bỏ đi, coi như tôi chưa nói gì vậy”. Đúng trong khoảnh khắc này, tôi bỗng thấy thật buồn, cũng không thể hiểu nổi hôm qua Tống Lệ Văn mấy lần xuất hiện rồi lại biến mất để nhằm mục đích gì. Rốt cuộc cô ta là ai? Tại sao lại mạo danh Tống Lệ Văn? Hay là cùng họ cùng tên? Nếu như cô ta không phải là ma quỷ, sao lại có thể đột ngột xuất hiện và biến mất được như vậy chứ?

59

“Cô đã xem Tử thần đến rồi chưa?” La Thiên hỏi.

“Tôi chưa xem, sao anh cũng lại hỏi như vậy nhỉ? Tử thần đến rồi là gì? Có liên quan gì tới tôi không?”

“Còn có ai hỏi cô như vậy nữa?”

tôi buột miệng trả lời: “Dì Phấn”. Nói đến đây, không hiểu tại sao tôi lại đột nhiên nhớ đến cảnh tượng nhìn thấy vú Ngũ treo cổ trong phòng. Vú Ngũ chắc chắn không phải là ma quỷ, vậy tại sao bà lại có thể làm được cái việc treo cổ mà không chết? Hơn nữa, bà đã lớn tuổi như vậy, sao có thể trong một khoảng thời gian ngắn chui ra được khỏi thông lọng và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra như vậy được? Lẽ nào những người này đều có khả năng đặc biệt sao? Tôi kiên quyết tin rằng, cảnh tượng tôi nhìn thấy tối hôm đó không phải là ảo giác, cho nên, tôi không kìm lòng được, hỏi La Thiên, “Anh có biết một người phải làm thế nào mới có thể làm được việc chết giả hay không?”

“Ừm, là ý gì vậy?”

“Chính là, rõ ràng anh nhìn thấy một người treo cổ tự tử, nhưng một lúc sau, bà ấy lại sống sờ sờ ngay trước mặt anh, anh biết bà ấy đã làm cách nào để đạt được hiệu quả như vậy hay không?”

“Hình như cô rất có hứng thú với những sự kiện kỳ quái, dạo này cô đang viết tiểu thuyết kinh dị sao?”

“Viết tiểu thuyết gì chứ, tôi đang nói thật đấy!”

“Tôi cũng không đùa đâu!”

“Nếu tôi nói gì anh cũng đều không tin, vậy anh gọi điện thoại bảo tôi đến làm gì? Để nghe anh giễu cợt sao?” Tôi hơi bực mình, xem ra Mễ Dương nói không sai chút nào, những người cảnh sát này cứ tưởng mình tài giỏi lắm, đường bệ đạo mạo, chỉ được vẻ bề ngoài.

La Thiên uống một ngụm trà, nói: “Chúng tôi phát hiện ra hai nạn nhân...”

tôi ngắt lời anh: “Vậy thì sao? Phát hiện ra nạn nhân thì có liên quan gì đến tôi? Chắc anh không nghi ngờ tôi giết người đấy chứ?”

anh không thêm chú ý đến tôi, cứ nói tiếp: “Nhìn ở bề nổi, hai nạn nhân này đều là do tự sát, nhưng điều kỳ lạ là khi chúng tôi cạy tay nạn nhân thứ nhất ra, phát hiện ra một chiếc nhẫn, giống như là vật chứng nắm chặt trong tay trong lúc giăng co với hung thủ. Nhưng tại hiện trường xảy ra vụ án không hề có bất cứ vụn tay và vết chân khả nghi nào...”

“Đợi đã, anh vừa nói... chiếc nhẫn? Nhẫn gì? Có thể cho tôi xem được không?” Tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên. Nếu như chiếc nhẫn nạn nhân nắm chặt trong tay là cùng một chiếc nhẫn với chiếc nhẫn mẹ Lôi Hiểu đeo trên tay, vậy thì biểu thị điều gì? Nạn nhân và hung thủ giăng co nhau... Sao lại có thể như vậy được chứ?

Mẹ Lôi Hiểu đã chết cách đây rất nhiều năm rồi. Nhưng tất cả mọi việc không thể thì trong câu chuyện này đều trở nên có thể. Khi tôi nhìn thấy bức ảnh chiếc nhẫn, thứ cảm giác không thể nào xảy ra cuối cùng đã được chứng thực, chúng quả nhiên là cùng một chiếc nhẫn!

“Cô đã nhìn thấy nó rồi phải không?” Ánh mắt La Thiên trở nên vô cùng sắc bén, chăm chăm nhìn tôi. Tôi không dám nhìn thẳng lại anh, nỗi sợ hãi giống như bụi gai nhọn đang bao vây tôi hết lớp này đến lớp khác.

Tôi chỉ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, chân lại nhẹ bẫng, toàn thân lạnh toát. Tôi lấy tay giữ chặt trán, uể oải nói: “Tôi không biết, ở nhà Lôi... tôi nhìn thấy nó trong ảnh của mẹ tôi... Tôi cũng không biết có phải là chiếc nhẫn này hay không...” Trong tay nạn nhân sao lại nắm chặt chiếc nhẫn của mẹ Lôi Hiểu được nhỉ? Lại là hồn ma báo thù sao? Bà đã chết hơn mười năm nay rồi, sao giờ mới quay về báo thù?

“Ồ! Trong tên của mẹ cô có một chữ ‘Nguyệt’ phải không?”

câu hỏi của La Thiên khiến tôi cứng họng, tôi có phải là Lôi Hiểu đâu, tôi sao biết được trong tên của mẹ cô ấy có chữ “Nguyệt” hay không chứ. Nhưng tôi chắc chắn không thể trả lời La Thiên như vậy được, cho nên tôi giả vờ không nghe thấy, cứ ngẩn người ngồi yên.

La Thiên không truy hỏi thêm, mà lấy lại tấm ảnh xem thật kỹ, lẩm bẩm: “Chiếc nhẫn này chắc là độc nhất vô nhị”.

Tôi lập tức tiếp lời: “Nhưng bà đã qua đời khi tôi còn rất nhỏ, lẽ nào anh tin trên thế giới này có ma quỷ?” Khi nói những lời này, trong lòng tôi lại trào dâng một tia hy vọng, hy vọng La Thiên tin rằng trên thế giới này có ma quỷ. Thật không ngờ anh lại nói: “Tôi nói nó độc nhất vô nhị, không có nghĩa là tôi tin có ma quỷ!”

“Nhưng rõ ràng anh vừa nói nó là vật chứng nạn nhân nắm chặt trong tay trong lúc giằng co với hung thủ mà”.

“Đúng vậy, tôi đã nói như vậy, nhưng tôi nói là ‘hình như’, chứ không hề khẳng định chắc chắn”.

Tôi nhất thời không biết nói gì, đột nhiên cảm thấy nói chuyện với người đàn ông này quá mệt, tôi không muốn ngồi ở đây để lãng phí thời gian với anh ta. Vừa mới định đứng dậy, anh lại bất ngờ hỏi tôi một câu: “Cô thực sự chưa xem Tử thần đến rồi sao?”

“Thực sự chưa xem! Sao anh lại cứ nhất định nói tôi đã xem chứ?”

“Tôi không cho là như vậy, tôi chỉ muốn bảo vệ cô, chức trách của tôi là bảo vệ từng công dân”. Anh ngừng giây lát, rồi nói: “Đương nhiên, tôi cũng sẽ không tha cho bất cứ kẻ phạm tội nào”.

Tôi bỗng cảm thấy buồn cười, lời của anh ta sao mà mâu thuẫn thế. Rốt cuộc anh ta muốn bảo vệ tôi hay là nghi ngờ tôi? Hơn nữa, việc tôi đã xem phim Tử thần đến rồi hay chưa thì có liên quan gì đến việc anh ta muốn bảo vệ tôi hay là nghi ngờ tôi chứ? Nhưng lời nói của anh đã làm cho tôi cảm thấy rất hiếu kỳ, nên đã từ bỏ suy nghĩ đứng dậy bước đi, giơ hai tay ra, bình thân nhìn anh: “Được rồi, anh hãy nói cho tôi biết Tử thần đến rồi là gì đi!”

“Là một bộ phim điện ảnh, Tử thần đến rồi có ba phần, tôi chỉ xem phần 1, kể về một nhóm học sinh đi đến Paris, ngồi trên chuyến bay, tất cả mọi hành khách đều đã lên máy bay và thắt dây an toàn. Khi máy bay cất cánh, một cậu nam sinh trong số đó đột nhiên có dự cảm không lành, cậu dường như nhìn thấy chiếc máy bay này sau khi cất cánh được một lúc sẽ bị nổ giữa không trung. Thử cảm giác đó vô cùng chân thực, giống như thực sự xảy ra vậy. Cậu nam sinh vô cùng sợ hãi đã kêu thét ầm lên, khiến tất cả mọi người đều rời khỏi vị trí, cả khoang hành khách vô cùng hỗn loạn. Cuối cùng, cậu nam sinh đó bị đuổi ra khỏi máy bay, còn có sáu người khác cũng xuống theo, ai cũng cho rằng cậu nam sinh đó đầu óc có vấn đề. Thật không ngờ, máy bay sau khi bay được một lúc, dự cảm đáng sợ của cậu nam sinh đó đã bị hiện thực bi thảm chứng minh, chiếc máy bay đó đột nhiên bùng nổ giữa không trung, tất cả mọi người trên máy bay đều mất mạng!”

Nói đến đây, anh dừng lại, tôi băn khoăn nhìn anh, không biết anh kể cho tôi câu chuyện này nhằm mục đích gì.

Anh châm một điếu thuốc, tiếp tục nói: “Mặc dù cậu nam sinh và sáu người khác đã sống sót, nhưng tử thần vẫn không hề buông tha cho bọn họ. Những người may mắn sống sót cứ lần lượt từng người bị mất mạng, không ai thoát được. Đây chính là nội dung phim Tử thần đến rồi”.

Nghe anh nói xong, tôi càng băn khoăn hơn, thậm chí tôi còn nghi ngờ liệu có phải anh ta bị làm sao hay không? Vừa nãy anh còn nói không tin có ma quỷ, giờ lại kể “Tử thần đến rồi” cho tôi nghe, sao anh lại thất thường như vậy chứ, câu trước đá câu sau? Nhưng tiếp đến, con tim tôi như trầm xuống, bởi tôi chợt nhớ ra di Phán đã từng nói với tôi, ba nạn nhân mất mạng trong vụ tai nạn nửa tháng trước đều là những

người may mắn sống sót trong vụ tai nạn đầu tiên. Trong khoảnh khắc này, tôi đã hiểu vì sao La Thiên lại gọi điện thoại hẹn tôi ra đây, có lẽ, họ phát hiện ra hai nạn nhân đó cũng chính là người may mắn sống sót trong vụ tai nạn này.

Cuối cùng tôi cũng hiểu La Thiên nói muốn bảo vệ tôi là ý gì, bởi vì, tôi – Lôi Hiểu – cũng là người may mắn sống sót trong vụ tai nạn đầu tiên!

10.Năm 2007, ngày dương 27 tháng 8, ngày âm là ngày 15 tháng 7, là ngày lễ Xá tội vong nhân.

23. Chương 10 - Phần 01

CHƯƠNG 10: QUAY TRỞ LẠI NGÔI NHÀ MA 60

Qua lời kể của La Thiên, tôi biết được tất cả quá trình xảy ra vụ tai nạn đầu tiên. Đó là việc xảy ra cách đây hơn một tháng trước, hôm đó, trời đổ mưa rào, một chiếc xe bus cỡ lớn đã gặp tai nạn trên đường đi đến Hải Nam. Lôi Hiểu và ba người khác do bị tắc đường nên không kịp lên xe; một người đàn ông tên Phổ Tiểu Thiên trước khi lên xe 5 phút thì nhận được cuộc điện thoại của công ty nên đã trả lại vé; còn có một đôi tình nhân do cãi nhau nên cũng xuống xe. Kết quả là, chiếc xe bus đã xảy ra sự cố trên đường cao tốc, tất cả mọi người trên xe đều tử vong. Vụ tai nạn đó giống y như trong “ Tử thần đến rồi ”, chỉ khác là không có ai có dự cảm xấu cả. Nhưng những người may mắn sống sót, tính cả Lôi Hiểu là bảy người, lại lần lượt mất mạng. Trước tiên là xe của Lôi Hiểu vô duyên vô cớ bị nổ tung, ba người bạn của Lôi Hiểu chết ngay tại hiện trường. Hiện giờ, La Thiên phát hiện ra hai nạn nhân chính là Phổ Tiểu Thiên đã trả lại vé hôm đó và một người trong đôi tình nhân đó. Bọn họ đều chết do tự sát, hiện trường vụ án không hề có dấu vân tay và vết chân khả nghi, ngoài việc phát hiện ra chiếc nhẫn của mẹ Lôi Hiểu trong tay Phổ Tiểu Thiên.

Mặc dù tôi không thể hiểu nổi tại sao chiếc nhẫn của mẹ Lôi Hiểu lại nằm trong tay Phổ Tiểu Thiên, nhưng sự việc này rõ ràng chính là phiên bản của “ Tử thần đến rồi ”, thế mà anh chàng La Thiên lại chê cười việc tin vào ma quỷ, còn nói, khi phát hiện ra xác Phổ Tiểu Thiên, cảm giác trong não có gì đó bay qua, nhưng lại không tóm kịp. Tôi thực sự không hiểu, anh ta vốn đã không hề tin có ma quỷ, tại sao lại còn nhắc đến “ Tử thần đến rồi ” làm gì chứ? Ai dám mạnh miệng nói trên thế gian này không có ma quỷ? Nói không có ma quỷ vì họ chưa gặp, trên thế giới vẫn còn rất nhiều sự việc thần bí không thể nào giải thích được. Tôi lườm anh chàng La Thiên ngời đối diện, trong lòng thầm mắng anh ta đúng là kẻ cố chấp.

“Tôi nghĩ, cô là một người bị bỏ qua đó”.

“Cái gì mà một người bị bỏ qua?” Tôi hỏi đầy băn khoăn.

La Thiên nói: “Trong Tử thần đến rồi , cái chết của những người sống sót đó đều có thứ tự, nếu như có người can thiệp vào, sẽ bỏ qua và chuyển đến người tiếp theo, nhưng ai cũng không thể thoát được, đây là một kiểu tuần hoàn. Giống như vụ tai nạn của cô và ba người bạn cô vậy, cả ba người bọn họ đều chết, nhưng cô lại sống sót, có lẽ là bị sức mạnh gì đó can thiệp vào, cho nên chuyển đến Phổ Tiểu Thiên, tiếp đến là đôi tình nhân đó, cô gái vẫn sống, bởi vì cái chết của bạn trai khiến cô ta quá kinh sợ, vẫn còn đang ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh. Chúng tôi đã tiến hành việc bảo vệ cô ấy 24/24h, tôi không biết việc bảo vệ của chúng tôi có được coi là một sự can thiệp hay không? Nếu được coi như vậy, thì người tiếp theo sẽ là cô!”

Anh đang cố ý dùng lời hù dọa tôi! Nhưng tôi lại không cảm thấy sợ hãi, bởi vì có lẽ tôi đã chết từ khi ở trong ngôi nhà ma rồi, có chết thêm một lần nữa cũng không có gì kỳ lạ cả. Hơn nữa, tôi vốn không phải là Lôi Hiểu, cũng không phải là người may mắn sống sót trong vụ tai nạn đó, tử thần chắc cũng không đến tìm tôi mới phải. Tôi nghĩ một lát, nói: “Theo như anh nói, anh cho rằng sự việc này chính là tử thần đang đòi mạng phải không?”

“Không, là mưu sát!” Ngữ khí khẳng định chắc chắn khiến tôi vô cùng kinh ngạc.

“Mưu sát? Ý anh là ba người bạn của tôi, Phổ Tiểu Thiên và cả bạn trai của cô gái đó toàn bộ đều bị mưu sát? Họ không hề quen nhau, sao lại giết hại họ chứ? Hơn nữa, họ đều là những người may mắn sống sót trong vụ tai nạn, đây có vẻ như trùng hợp quá thì phải?”

“Có một số hung thủ giết người chẳng có mục đích gì cả, chúng coi việc giết người là một hình thức nghệ thuật, giống như ‘Bảy tông đồ’(11) đã đóng vậy, cũng có thể hung thủ của những vụ giết người liên hoàn này chính vì xem bộ phim điện ảnh Tử thần đến rồi, nên mới manh nha ý tưởng giết người, đồng thời dùng việc này để khiêu chiến với cảnh sát”.

Tôi không cảm thấy buồn cười, cứ tưởng là đang viết tiểu thuyết à, còn khiêu chiến với cảnh sát nữa, thật sự tự coi mình là thần thám rồi! Tôi cố nhịn cười, không muốn dả kích lòng tự tôn của anh, hỏi: “Nếu như là vụ án mưu sát do con người gây ra, vậy chiếc nhẫn của Phổ Tiểu Thiên thì sao đây? Hung thủ sao có thể có chiếc nhẫn của mẹ tôi được?”

“Điều này thì tôi không biết!” La Thiên nhún vai, ngừng một lát, bất ngờ nói một câu đầy ẩn ý, “Có lẽ, cần phải hỏi cô đấy!”

Tôi ngẩn người, tiếp đến bèn kêu lên: “Hỏi tôi? Câu nói này của anh là có ý gì vậy? Anh nghi ngờ tôi giết bọn họ sao?”

Anh nhìn tôi chằm chằm: “Vậy sao hung thủ lại có chiếc nhẫn của mẹ cô? Xe nổ tung, ba người họ đều chết, sao chỉ mình cô lại không sao?”

“Ai nói tôi không sao chứ? Tôi chẳng phải là mất trí nhớ sao?”

“Vậy cô có nhớ vụ tai nạn lần đầu tiên không?”

“Tôi nhớ thế nào được chứ? Đã nói là do dì Phấn nói cho tôi biết, tất cả quá trình vụ tai nạn, chẳng phải anh vừa mới nói với tôi đó sao? Anh vô lý vừa thôi chứ!” Tôi tức giận đến độ toàn thân run rẩy, anh ta đúng thật là vô lý hết sức, không thể tưởng tượng nổi!

“Là như vậy sao?” Anh ta cười mà như không cười.

“Sao lại không?” Tôi không thể nhẫn nhịn hơn được, nhìn chằm chằm anh ta, hít thở một hơi thật sâu, quyết định đánh cược một phen, “Nếu như tôi nói với anh, tôi không phải Lôi Hiểu, anh có tin tôi không?” Mặc dù tôi bị anh làm cho tức chết, nhưng khi tôi hỏi anh câu này, ánh mắt nhìn anh thực sự rất chân thành. Không ngờ, anh cười van mấy tiếng, cười đến độ không có bất cứ sắc thái tình cảm nào, cứ cười “ha... ha...” mấy tiếng, tràn đầy vẻ châm biếm, giẫm đạp lên sự chân thành của tôi. “Tôi đau có khẳng định chắc chắn cô là hung thủ, sao lại phải vội trốn tránh trách nhiệm thế?”

“Anh...” Đáng ghét! Tôi tức đến độ không thốt lên lời, chỉ có thể trợn tròn đôi mắt.

Đúng lúc đó, điện thoại của La Thiên đổ chuông, anh nghe máy, nói: “Cô ta tỉnh rồi à? Được, tôi đến ngay đây!” Sau khi tắt máy, anh hỏi tôi: “Cô có muốn cùng đi thăm Y Khả Ly không?”

tôi ngẩn người, đang định hỏi anh xem Y Khả Ly là ai thì đoán ra được, có lẽ chính là người may mắn sống sót còn lại. Thế nên, tôi lập tức cầm túi xách lên, gật đầu nói: “Đi!”

61

Hai mươi phút sau, tôi và La Thiên đi đến bệnh viện Nhân dân thành phố. Chúng tôi nhìn thấy Y Khả Ly ở một phòng bệnh đặc biệt. Trông cô rất trẻ, chắc khoảng hai mươi tuổi, nếu như không phải vì khuôn mặt quá tiêu tụy, cô chắc là một cô gái xinh đẹp. Đôi mắt cô mở to, đầy nỗi sợ hãi kinh hoàng, bộ dạng bị sợ hãi quá mức.

La Thiên thì thầm với hai người đứng ngoài cửa mấy câu, hai người đó gật gật đầu, bước đi, có lẽ là đi thay quần áo. La Thiên nói đã cho người canh gác bảo vệ Y Khả Ly 24/24h. Sau đó, anh lại nói với người phụ nữ trung niên ngồi bên giường bệnh: “Bà Y, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy, có được không?”

Bà ta có lẽ là mẹ của Y Khả Ly, cũng giống như dì Phấn, toàn thân toát ra khí chất quý phái sang trọng, khiến người khác phải kính nể, vừa nhìn đã biết ngay là một quý bà giàu có. Mắt bà hơi đỏ, chắc là không

được nghỉ ngơi đầy đủ, trông bà rất mỏi mệt, phấn son trên mặt cũng có phần hơi nhòe nhoẹt. Bà nhìn La Thiên, không nói gì, nhưng rõ ràng là không đồng ý.

“Bà Y, bà yên tâm, tôi không làm mất quá nhiều thời gian đâu!”

Lần này, bà Y không thèm nhìn La Thiên luôn, lạnh lùng nói: “Có gì thì cứ hỏi đi, tôi là mẹ nó, còn có điều gì không thể nghe được chứ? Con gái tôi từ bé đã không được khỏe mạnh, thiếu máu, chỉ bị kích động một chút là đã ngất xỉu rồi”. Ý tứ trong câu nói là hy vọng những câu hỏi của La Thiên sẽ có chừng mực hơn, đừng kích động con gái bà.

La Thiên thấy vậy, cũng không tiện yêu cầu bà ra ngoài nữa, đành phải ngồi xuống ghế, khẽ nói: “Y Khả Ly, cô có thể nói cho tôi nghe sự việc xảy ra tối qua hay không?” Rồi lại bổ sung thêm một câu, “Tôi là cảnh sát hình sự La Thiên”.

Cơ thể Y Khả Ly thoáng run rẩy, con ngươi mắt khẽ chuyển động, nỗi hoảng sợ trong mắt càng sâu sắc hơn. Cô co rúm người lại một góc, lắp bắp: “Tôi... tôi không biết, tôi cũng không... không biết...”. Giọng nói của cô rất khẽ, nhỏ như tiếng muỗi kêu, hơn nữa, từ giọng nói của cô toát ra sự bất lực, như thể không ai có thể giúp đỡ được cô, khiến người ta xót xa thương cảm.

Bà Y vội nắm chặt tay con gái, nhìn La Thiên, dường như muốn ngăn cản anh tiếp tục hỏi, nhưng môi bà chỉ khẽ động đậy, chứ không nói gì.

“Tôi nghe nói, ngày mùng 6 tháng 7, cô và bạn trai Đinh Dũng Kiên chuẩn bị đi Hải Nam, kết quả là bởi vì cãi nhau nên đã xuống xe trước khi xe khởi hành, có phải vậy không?”

“Đúng vậy... chúng tôi sau đó mới hay tin, chiếc xe bus đó đã xảy ra sự cố. Đinh Dũng Kiên còn cười nói với tôi, may mà tôi cãi nhau với anh ấy, nếu không... nếu không, chúng tôi cũng có thể đều chết cả rồi...”

La Thiên thay đổi tư thế, nghiêng người về phía trước, nở nụ cười dịu dàng, dùng ngữ khí như kiểu nói chuyện phiếm: “Theo tôi biết, Đinh Dũng Kiên là một cậu thanh niên trẻ trung sôi nổi, liệu trong khoảng thời gian này, cậu ấy có gặp phải chuyện gì khiến cậu ấy nghĩ quẩn hay không?”

“Không có, anh ấy không tự sát đâu, chắc chắn anh ấy không tự sát đâu, không đâu...” Giọng nói của Y Khả Ly rất bi thương, nghẹn ngào, nhưng trong đôi mắt mở to của cô lại không hề chảy lấy nửa giọt nước mắt.

“Cho nên, tôi muốn biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cô có thể nói cho tôi biết được không?”

“Tối qua...” Cơ thể Y Khả Ly dường như khẽ thả lỏng ra đôi chút, nhưng ngay lập tức lại trở nên căng thẳng, đôi vai khẽ run rẩy, “Bởi vì hôm qua là ngày lễ Xá tội vong nhân, cho nên tôi hẹn các bạn học đến nhà tôi để tổ chức vũ hội hóa trang. Vốn dĩ chẳng xảy ra chuyện gì cả, cho đến tận hơn 1h, tôi nghĩ rằng bố mẹ tôi cần đi ngủ, cho nên định bảo mọi người về. Khi Dũng Kiên vào nhà vệ sinh, không biết tại sao đột nhiên mất điện, nhưng chỉ một lúc sau, đèn đã sáng lại. Đợi đến khi người giúp việc quét dọn sạch sẽ, tôi đã tắm gội thay đồ xong, nhưng Dũng Kiên vẫn chưa ra khỏi nhà vệ sinh, thế nên tôi bèn gõ cửa. Gõ cửa hồi lâu, tôi thấy bên trong không có phản ứng gì, tôi bèn thử vặn tay nắm cửa, thật không ngờ, cửa... cửa lại mở ra, tôi nhìn thấy... tôi nhìn thấy...”

Nói đến đây, đôi mắt Y Khả Ly đột nhiên mở to, toàn thân run rẩy kịch liệt, bộ dạng đó rõ ràng là quá sợ hãi. Bà Y lập tức ấn chuông điện ở đầu giường, cầu xin La Thiên đừng hỏi thêm gì nữa.

Xem tình hình này, chắc chắn là không thể hỏi thêm được gì nữa, thế nên tôi và La Thiên cùng rời khỏi phòng bệnh, bà Y đuổi theo sau, gọi La Thiên lại: “Các người có thể không sai người canh giữ phòng bệnh giống như nhà tù được không? Đinh Dũng Kiên tự sát, chẳng liên quan gì đến con gái tôi cả!”

“Bà Y, không phải chúng tôi nghi ngờ con gái bà, mà là bảo vệ!”

“Bảo vệ?” Bà Y nhíu mày, “Cám ơn, nhưng chúng tôi không cần!” Nói xong, bà bèn quay người đi vào phòng bệnh.

Một người đàn ông đang ngồi ghế chọt đứng dậy, nói với La Thiên: “Đội trưởng La, vậy thì... có còn cần tiếp tục bảo vệ nữa không?”

“Tôi đã nói với các anh bao nhiêu lần rồi, đừng có lẫn lộn giữa việc bảo vệ và theo dõi, như vậy sẽ làm cho người nhà bệnh nhân thấy phản cảm! Được rồi, hãy thay một nhóm người khác tới, không nên tiếp cận sát phòng bệnh quá, có tình hình gì thì phải gọi cho tôi ngay!”

Khi từ bệnh viện bước ra, đèn nê-ông hai bên đường đã sáng rực, ánh sáng đèn vàng vọt chiếu xuống mặt đường và trên vai khách bộ hành. Con đường phía trước trông giống như được bao phủ trong một bầu không khí lơ nhơ tối, đau buồn và mờ mịt.

Nghĩ đến nét mặt sợ hãi kinh hoàng của Y Khả Ly, tôi hỏi La Thiên: “Bạn trai của cô ấy chết trông đáng sợ lắm sao?”

“Cổ bị cửa gần đứt, ở hiện trường vụ án, chúng tôi tìm thấy mấy mảnh dao, cũng chứng thực được mấy mảnh dao này chính là hung khí, trên mảnh dao chỉ có dấu vân tay của nạn nhân. Tại hiện trường, không hề phát hiện ra dấu vết giằng co, bước đầu đoán định là nạn nhân chết do tự sát”.

Tôi “ồ” một tiếng ra chiều suy nghĩ, trong lòng lại dâng lên mối nghi ngờ: “Lúc trước anh nói, anh ấy là một cậu thanh niên trẻ trung sôi nổi, nhưng qua hình ảnh cổ anh ấy bị cửa gần đứt, có thể thấy ý nghĩ tự sát của anh ấy rất kiên định, tôi chỉ không hiểu, sao anh ấy lại muốn chọn nhà vệ sinh trong nhà bạn gái mình làm địa điểm để tự sát chứ?”

“Đây cũng chính là điều tôi thấy nghi ngờ, hơn nữa, tôi luôn cảm thấy có gì đó không thỏa đáng, thứ cảm giác này rất mãnh liệt. Khi tôi nhìn thấy thi thể của Đinh Dũng Kiện đã có cảm giác như vậy, chỉ đáng tiếc, nhất thời tôi không nói được ra đó là gì?”

“Cảm giác?” Tôi kinh ngạc nhìn anh, sao anh lại luôn thích dựa vào cảm giác để suy đoán sự việc? Cảm giác là gì? Quả là thiếu thực tế! Thực sự rất khó tưởng tượng anh ta như vậy mà lại cũng có thể lên được chức đội trưởng đội hình sự.

“Đúng vậy, cảm giác của tôi chưa bao giờ sai, tôi nghĩ, hung thủ chắc là đã trà trộn vào đám người hóa trang, nhân lúc Đinh Dũng Kiện vào nhà vệ sinh đã tắt cầu giao điện, rồi giết chết cậu ấy”.

“Nhưng anh cảnh sát ơi, anh có nghĩ đến việc, hung thủ có thể cửa đứng vào cổ Đinh Dũng Kiện trong lúc tối đen như thế, mà lại còn không để lại ở hiện trường bất cứ dấu vết giằng co nào nữa chứ?”

“Tôi đã nghĩ tới, bởi vì, trước đây tôi cũng đã từng gặp một vụ án tương tự. Một cô gái ngồi trong quán bar đã bị giết chết chỉ trong vòng năm phút ngắn ngủi quán bị mất điện. Hơn nữa, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hung thủ đã hoàn thành việc giết người, cất giấu hung khí, rồi lại ung dung rời khỏi đó. Thực ra, việc này rất đơn giản, hung thủ đã đeo một cặp kính nhìn được trong đêm, có thể lần này, hung thủ cũng dùng cách gây án này”. Nói xong, anh lại bổ sung thêm một câu: “Cô cảm thấy tôi phân tích đúng không?”

Tôi không hiểu ý của anh, xua xua tay: “Tôi không biết, tôi có phải là cảnh sát đâu. Được rồi, tôi không nói chuyện với anh nữa, dù sao tôi cũng không nói lại được anh, tôi về nhà đây”. Nói xong, tôi giơ tay vẫy một chiếc taxi, chuẩn bị lên xe, tôi đột nhiên nhớ ra điều gì, bèn nói với anh, “La Thiên, tôi biết anh không tin tôi, nhưng tôi xin anh giúp tôi một việc, giúp tôi điều tra cái chết của Ngô Vĩnh Thanh, Chung Thành Vỹ và cả Lưu Gia Minh, được không? Tôi nhờ anh đấy, khi anh điều tra ra, hãy gọi điện ngay cho tôi, anh nhớ nhé, là Ngô Vĩnh Thanh, Chung Thành Vỹ và Lưu Gia Minh, cảm ơn anh!”

Tôi ngồi vào trong xe, lúc xe chuyển bánh được không xa, tôi đã thấy hối hận về câu nói vừa rồi của mình, bởi vì, tôi chợt hiểu ra ý tứ câu nói của La Thiên, “Cô cảm thấy tôi phân tích đúng không?”. Câu nói này tràn đầy sự nghi ngờ, như thể tôi đang theo dõi kính nhìn được trong đêm để giết Đinh Dũng Kiện vậy. Hơn nữa, vừa rồi tôi không những không nhận ra ý tứ đó, lại còn ngớ ngẩn nhờ anh ta giúp tôi điều tra cái chết của ba người bạn Ngô Vĩnh Thanh nữa chứ. Không khéo, tên La Thiên đần độn này lại nghi ngờ cái chết của bạn Ngô Vĩnh Thanh có liên quan đến tôi cũng nên.

Xui xẻo quá đi, thật không ngờ lại quen biết với một tên cảnh sát ngớ ngẩn, chỉ biết dựa vào cảm giác để phá án!

Tôi gọi điện thoại cho Mễ Dương, bởi anh ta vẫn đang lái chiếc Porsche, tôi cần phải bảo anh ta lái xe đưa tôi về nhà, nếu không, di Phần lại hỏi lỗi thôi. Mễ Dương hỏi tôi đang ở đâu, nói đến đón tôi, tôi nói không

cần, tôi tự bắt xe đến là được, anh ta nói địa chỉ cho tôi, nói đang đánh bi-a cùng với bạn ở tầng 2 “Câu lạc bộ độc thân”.

Tôi nhanh chóng đến đó, không ngờ người đánh bi-a cùng Mễ Dương lại là Ngô Tử Thụ. Ngô Tử Thụ nhìn thấy tôi, bèn cười vang như thể phát hiện ra điều gì: “Ha... ha! Hóa ra hai người là...”. Nụ cười có ý tứ sâu xa, như thể tôi và Mễ Dương là một đôi gian phu dâm phụ vậy.

Tôi cảm thấy bức bối, nói với Mễ Dương, bảo anh ta đưa tôi về nhà. Ngô Tử Thụ nói: “Về nhà làm gì chứ, ván này của chúng tôi vừa mới bắt đầu. Đã nói trước rồi, ai thua thì mời cơm, khó khăn lắm mới có ngày Mễ Dương được nghỉ làm”.

Tôi lườm anh ta một cái, lầu bầu: “Tôi đói rồi, tôi muốn về nhà ăn cơm!”

Mễ Dương nghe thấy tôi nói đói bụng, vội nói coi như ván này anh ta thua, rồi kéo tôi và Ngô Tử Thụ lên nhà hàng đồ Tây ở tầng 4. Vừa mới gọi xong đồ, Mễ Dương nhận được cuộc điện thoại ở bệnh viện gọi tới, nói có cuộc phẫu thuật cấp cứu. Mễ Dương đưa chìa khóa xe cho tôi, rồi vội vàng đi khỏi đó.

“Hóa ra Mễ Dương là bạn trai của cô à?” Ngô Tử Thụ cười nham nhở.

“Không phải!” Tôi hơi lơ đãng, tâm trạng buồn bực, tôi lại không biết lái xe, lát nữa sao mà đưa chiếc Porsche về được đây? Không thể để nó lại đây được, nếu dì Phấn hỏi thì tôi biết trả lời sao chứ?

“Không cần phải thế chứ, người ta vừa đi, cô đã giống như mất hồn vậy?”

“Không phải, anh có biết lái xe không? Lát nữa lái xe đưa tôi về nhà”.

“Cô không biết lái xe sao?”

“Không phải, việc này... tôi...”. Đúng lúc tôi đang không biết giải thích như thế nào thì anh ta bèn tiếp lời luôn: “Không vấn đề gì, tôi còn chưa được lái Porsche bao giờ, vừa may cho tôi được đã đời một phen!”

Chỉ một lát sau, nhân viên phục vụ đã bê mấy món chúng tôi gọi tới. Tôi nói với phục vụ đưa món thịt bò Mễ Dương gọi đi, nhưng Ngô Tử Thụ ngăn tôi lại, nói anh ta có thể ăn: “Đưa đi làm gì chứ? Người ta cũng có trả tiền lại cho cô đâu, người giàu có đúng là lãng phí quá!” Anh ta vừa ăn vừa hỏi tôi, “Làm người giàu có phải là rất tốt không?”

“Tôi không biết, có lẽ... là rất tốt thì phải”.

“Có lẽ?” Anh ta nhìn tôi đầy nghi ngờ, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của tôi, rồi nói tiếp: “Lẽ nào không tốt sao? Muốn gì có nấy, giống như cô, có một ông bố giàu có như vậy – cô đừng hiểu nhầm, tôi không hề điều tra về cô – ai không biết Lôi Cận Nam là nhân vật nổi tiếng của thành phố S chúng ta, chỉ cần cô vui, ông ta có thể vung tay thoải mái, như chiếc Porsche này vậy. Nếu tôi có thể có một ông bố giàu có như vậy, bảo tôi giảm thọ hai mươi năm, tôi cũng bằng lòng!”

“Vậy theo anh, có tiền là tốt đến thế sao?”

“Đương nhiên rồi, chỉ có kẻ ngốc mới nói giàu có không tốt! Sao, cuộc sống của cô không tốt à? Ông bố cô yêu thương cô như thế, lại có anh bạn trai đẹp trai phong độ thế...”

Tôi ngắt lời anh ta: “Mễ Dương rất đẹp trai sao?”

“Đúng vậy!” Ngừng giây lát, anh ta lại dày mặt nói thêm một câu: “Nhưng so với tôi, vẫn còn kém một chút!”

Anh ta đúng là đồ không biết xấu hổ là gì! Nếu là trước đây khi nghe thấy câu nói này, chắc chắn tôi sẽ vạch lại ngay, nhưng bây giờ, kiểu mặt dày của anh ta lại khiến tôi có cảm giác thân thiết mơ hồ. Anh ta dứt miếng thịt bò cuối cùng ở trên đĩa vào trong miệng, tiếp tục nói: “Tôi nói nếu như cô ‘Sống trong hạnh phúc không biết hưởng phúc!’, cô có giận không? Cô không biết đấy chứ, trong thành phố S này, có bao cô gái mơ ước được biến thành cô đấy”.

“Biến thành tôi?” Tôi cười đau khổ, nói đầy cảm thán, “Thực ra, giàu có không hẳn đã rất tốt, anh không hiểu được đâu”.

Trước khi biến thành Lôi Hiểu, tôi cũng suy nghĩ giống như Ngô Tử Thụ vậy, cứ tưởng có tiền là có tất cả, tôi còn thâm thê với chính mình, đợi sau khi tôi tốt nghiệp đại học, chắc chắn sẽ tìm một công việc thật tốt, cố gắng kiếm tiền. Cho đến khi tôi biến thành Lôi Hiểu, bỗng chốc biến thành con gái độc nhất của đại gia giàu có, tôi mới hiểu ra rằng, giàu có chưa chắc đã là tốt! Tôi thà biến trở lại Cổ Tiểu Yên, trở về bên bố mẹ tôi, giúp mẹ tôi trông cửa hàng còn hơn. Tôi thậm chí còn muốn quay trở lại nông thôn, cùng nương tựa với bà nội sống qua ngày giống như trước đây, chỉ đáng tiếc, giờ thì tất cả đã không thể được nữa rồi! Nghĩ đến bà nội, trái tim tôi lại đau đớn khôn cùng, không biết lúc này đây, bà có đang ở trên trời lộng lẫy dõi theo tôi không, có nhìn thấy tất cả mọi việc xảy ra với tôi không. Nếu như vậy, liệu bà có hối hận lúc đầu đã đồng ý để mẹ đưa tôi đến thành phố S này không?

“Vậy sao?” Ngô Tử Thụ nhún vai, “Có lẽ thế, ai cũng nói lòng người là tà ác nhất, cũng khó mà hài lòng mãn nguyện được nhất. Có lẽ, sau khi cô có thật nhiều tiền rồi, cô lại khao khát có được nhiều thứ hơn nữa”. Nói xong, anh ta đẩy chiếc đĩa trống trước mặt ra, rồi lại kéo suất ăn của Mễ Dương lại, chuyển đề tài, “Phải rồi, lần trước cô tìm con Nhím đó có chuyện gì vậy? Tôi hỏi cô ta, cô ta không nói gì cả, có vẻ bí mật lắm”.

“Ồ, cũng không có gì, việc đó, cô ta... mẹ cô ta dạo này có khỏe không? Công việc làm ăn trong cửa hàng vẫn tốt chứ? Cả bố cô ta nữa, đều khỏe cả chứ?”

“Oa! Cô là họ hàng nhà đó à?” Vừa nói xong, anh ta chợt ngừng tay đang cắt thịt bò lại, rồi đặt luôn dao xuống, uống ngụm nước hoa quả, thật không ngờ lại nhìn tôi, nói rất nghiêm túc, “Họ đều khỏe cả!”

Sau đó, anh ta bỗng trở nên có chút thương cảm, nói năng hơi lộn xộn: “Tôi rất vui được quen biết cô, tôi vẫn luôn cho rằng, sống trong hoàn cảnh đó... chắc chắn cô sẽ trở thành một cô gái nũng nịu quen được chiều chuộng, thật không ngờ... Cô làm tôi nhớ đến bố mẹ tôi, tôi thực là một thằng con trai bất hiếu, hơi một tí là cãi cò với họ, còn làm cho bố tôi tức quá mà mắc bệnh tim...”

Anh ta càng nói càng thương cảm, khiến tôi nhất thời không biết nên nói gì. May mà tiếng chuông tin nhắn của anh ta kịp thời vang lên, anh ta mới định thần lại, cười với tôi về ngưỡng ngừng, mở điện thoại ra, khẽ đọc; “Chúc mừng sinh nhật, gương mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người...”

Tôi chỉ cảm thấy đầu tôi như nổ tung, trong khoảnh khắc, tôi nhớ tới cuốn sổ “Báo tử” mà tôi nhìn thấy trong ngôi nhà ma, trong đó cũng có tên Ngô Tử Thụ. Số điện thoại đòi lấy da mặt người lại lần nữa gõ tiếng chuông cảnh tỉnh vào ngày sinh nhật. Tôi buột miệng hỏi: “Sinh nhật của anh sao?”

Anh ta nói: “Đâu có, chắc là gửi nhầm thôi, “Gương mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người”, đúng là thần kinh, cô sao vậy, sao sắc mặt khó coi thế?”

“Số điện thoại gửi tin nhắn là gì vậy?” Tôi căng thẳng đến độ toát mồ hôi lạnh.

Ngô Tử Thụ vốn đã đút di động vào túi, nghe tôi hỏi vậy, anh ta lại lấy ra, mở ra xem, nói: “1371138xxxx”.

Chính là số điện thoại này! Tôi kêu lên thất thanh: “Gọi lại xem, nhanh lên!”

“Ồ”, Ngô Tử Thụ tỏ vẻ băn khoăn, nhưng vẫn làm theo lời tôi, “Tắt máy rồi, sao thế?”

24. Chương 10 - Phần 02

Toàn thân tôi tả tơi, cả người mềm nhũn dựa vào ghế, thất thần nhìn Ngô Tử Thụ. Anh ta không biết, đây là một tin nhắn đòi mạng người, phàm là những ai nhận được tin nhắn này, đều sẽ bị lột da mặt mà chết! Lưu Gia Minh, Diêu Giai, giờ đến lượt Ngô Tử Thụ, có cách nào có thể ngăn cản được không? Trong lòng tôi vô cùng hỗn loạn và sợ hãi, phải làm thế nào để có thể giúp cho Ngô Tử Thụ không bị chết?

Trong khoảnh khắc đấy, nào tôi chợt lóe sáng, cuốn sổ “Báo tử” đó, nếu như đốt nó đi thì sao nhỉ? Cái chết của những người này đều bị đóng dấu ấn vào cuốn sổ đó rồi, nếu như đốt nó đi, có phải là có thể cứu rồi được những người còn chưa chết hay không? Cũng bao gồm cả chính tôi nữa.

“Cô sao thế? Chắc không phải cô cũng nhận được tin nhắn vô vị này đấy chứ? Xem cô kia, mặt trắng bệch, sợ gì chứ, chỉ là một tin nhắn thôi mà, loại người gửi thứ tin nhắn vớ vẩn như thế này nhiều lắm”.

Tôi bất lực lắc lắc đầu, trong lòng vô cùng phức tạp, liệu tôi có nên nói cho Ngô Tử Thụ biết chân tướng đằng sau tin nhắn này không? Anh ta có tin không? Nhờ may anh ta không tin thì sao? Suy nghĩ giây lát, tôi quyết định thử thăm dò trước, tôi hỏi anh ta: “Anh có tin một tin nhắn có thể... giết được người không?”

“Giết người? Có nhân không đấy? Lôi Hiếu, có phải cô đã xem quá nhiều phim kinh dị không?”

Thấy anh ta không tin, tôi dẹp bỏ luôn ý nghĩ nói cho anh ta biết chân tướng sự thật, rồi lại hỏi anh ta: “Anh đã từng đi đến ngôi nhà ma chưa?”

“Nhà ma nào? Ở đâu?”

Tôi nhắc đến ngôi nhà ma với anh ta vì tôi muốn anh ta đi cùng với tôi đến đó, tôi không dám đi một mình. Cho dù không biết đốt cuốn sổ “Báo tử” đó đi có thể cứu được anh ta hay không, tôi cũng phải thử xem sao, hơn nữa, cần phải đi ngay lúc này, nếu không, sẽ không còn kịp nữa. Thế nên, tôi hỏi anh ta: “Anh có sợ ma quỷ không?”

Anh ta lập tức cười vang vẻ bất cần: “Nói đùa, đại lão gia đây sợ ma quỷ gì chứ!”

“Được, vậy anh hãy đi cùng tôi đến ngôi nhà ma một chuyến nhé!”

“Đi đến ngôi nhà ma làm gì? Có nơi đó thật đấy à?”

“Có chứ, đi thám hiểm, sao, anh sợ rồi à? Chẳng phải anh vừa nói không sợ ma quỷ gì mà? Tôi cứ tưởng anh to gan lớn mật đến nhường nào cơ đấy”. Tôi hừ mũi vẻ khinh thường, muốn thích anh ta, quả nhiên, anh ta trúng kế, vỗ ngực, nói: “Đương nhiên không sợ rồi, tôi thích thám hiểm nhất đấy, nếu thực sự có ma quỷ, tôi sẽ bắt một con ma nữ về làm vợ, ha... ha!”

11.Tên gốc tiếng Anh: Seven deadly sins.

63

Khi đi xuống dưới tầng dưới, tôi đưa chìa khóa xe cho Ngô Tử Thụ, bảo anh ta đến bãi đỗ xe lấy xe. Tôi mua một chai hồng trà lạnh trong cửa hàng tạp hóa, uống ừng ực mấy ngụm. Bởi vì tôi căng thẳng đến độ cổ họng khô khốc, tôi không biết đi đến ngôi nhà ma sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì, nhưng tôi đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi. Mặc dù tôi không có cảm tình gì với Ngô Tử Thụ, nhưng tôi không thể biết anh ta sắp chết mà lại bỏ mặc được, bất luận thế nào, tôi cũng không thể trở mắt nhìn anh ta chết được. Còn nữa, việc tôi biến thành Lôi Hiếu chắc chắn có liên quan đến ngôi nhà ma, cho nên, tôi buộc phải đi đến đó một chuyến, không chừng, có thể tìm được manh mối nào đó.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thầm cầu nguyện: Ông trời xin hãy che chở, hy vọng Ngô Tử Thụ có thể thoát được kiếp nạn này, đừng có người nào bị chết oan nữa, cũng hy vọng con có thể tìm ra được chân tướng và biến trở lại Cổ Tiểu Yên.

Mặc dù thông quan phòng kinh doanh mạng di động, tôi đã chứng thực được số điện thoại này là của Ngô Vĩnh Thanh, nhưng tôi lại không biết cần cầu xin cô ta như thế nào, cô ta chắc chắn là một con ác quỷ, nếu không, sao ngay cả mạng của người bạn thân thiết của cô ta mà cũng đòi lấy chứ?

Ngô Tử Thụ lái xe ra, tôi ngồi vào xe, tiện tay đặt chai hồng trà lên phía trước, thắt dây an toàn, ấn nút kéo cửa kính xuống. Ngô Tử Thụ trông có vẻ rất hưng phấn, anh ta nói: “Lái Porsche có khác, đúng là ngầu! Nếu như Mễ Dương không phải là bạn trai của cô, chắc chắn tôi sẽ theo đuổi cô, ngày nào cũng được lái Porsche đi làm thì quá tuyệt!”

Tôi không có tâm trạng nào để trêu đùa nữa, tôi nói cho Ngô Tử Thụ biết địa chỉ ngôi nhà ma, hỏi anh ta có biết đường đi đến đó hay không, anh ta nói biết. Sau đó, tôi lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn nói thêm gì nữa.

“Này, Lôi Hiểu, không đến nỗi phải thế chứ, làm gì mà trông bộ dạng cứ như chuẩn bị ra chiến trường thế, có tôi đây, cô còn sợ gì chứ?” Anh ta bật đài, nhạc rock vang lên, nhưng tâm trạng của tôi lại càng nặng nề hơn.

Anh ta lúc đầu còn thỉnh thoảng cố gợi chuyện với tôi, nhưng thấy tôi không có phản ứng gì, bèn không nói gì với tôi nữa, vận âm thanh to lên một chút, tự huýt sáo đầy sảng khoái.

Sau bốn mươi phút trầm mặc, chúng tôi cũng đến được ngôi nhà ma, bên ngoài đen thui, ánh trăng lơ nhơ lạnh lẽo soi xuống, khiến nó càng trở nên âm u đáng sợ.

Ngô Tử Thụ tắt đèn pha, chỉ tay vào ngôi nhà ma: “Chính là ngôi nhà đó sao?”

“Ừ”. Tôi gạt đầu, mở di động ra xem thời gian, 20:10'. Tôi do dự giây lát, rồi mở cửa xe.

“Tại sao lại nghĩ đến việc đến đây thám hiểm chứ? Chỉ có mỗi ngôi nhà cũ nát, có gì đáng để thám hiểm đâu!” Ngô Tử Thụ lầm bầm về bất mãn, sau đó xuống xe, đi thẳng đến trước ngôi nhà ma. Khi anh ta quay đầu lại, nhìn thấy tôi vẫn thần người dựa vào cửa xe bèn nói: “Đi thôi, chẳng phải cô nói muốn đến đây sao, sao lại không chịu vào? Các cô gái cứ luôn như vậy, đến rồi lại sợ, càng sợ lại càng muốn đến, đúng thật là!”

Tôi mím môi, quyết định liều mình, còn có sự việc đáng sợ nào mà tôi chưa từng trải qua cơ chứ? Cùng lắm là chết thêm lần nữa, không chừng có thể trở lại thành Cổ Tiểu Yên.

Nghĩ vậy, nỗi sợ hãi trong lòng tôi cũng vơi bớt đi ít nhiều. Tôi đi nhiều đến trước mặt Ngô Tử Thụ, nói với anh ta với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Chúng ta vào là lên thẳng tầng 2 luôn, tìm một cuốn sổ có bìa màu đỏ, tìm được, chúng ta đi ngay”.

“Sao mà lại tỏ vẻ nghiêm nghị thế?”

“A Thụ, tôi không đùa với anh đâu, chúng ta nhất định phải tìm thấy cuốn sổ đỏ, càng nhanh càng tốt”.

“Được rồi, đó là cuốn sổ gì?”

“Anh đừng hỏi vội, đợi tìm thấy, tôi sẽ nói cho anh biết”.

Anh ta “ồ” một tiếng, sau đó nói như thể ngộ ra điều gì đó: “Tôi hiểu rồi, chắc không phải cuốn sổ đỏ viết những điều bí mật riêng tư của cô đấy chứ?”

Tôi bực bội lườm anh ta một cái, trong tình cảnh này, tôi thực sự không có tâm trạng mà đùa bỡn với anh ta. Thấy tôi không tiếp lời, anh ta nhún vai nói: “Thực ra cũng không có gì, ai cũng có điều bí mật riêng tư mà”. Nói xong, anh ta đẩy mạnh cánh cửa gỗ nặng nề đó, trái tim của tôi cũng bắt đầu đập loạn xạ. Bỗng chốc, tất cả mọi việc xảy ra trong lần đầu tiên đến ngôi nhà ma này giống như một bộ phim được chiếu lại trong não tôi, tôi không thể khống chế được tâm trạng của mình để không căng thẳng, không sợ hãi được.

“Ôi! Ngôi nhà này hình như rất tà ma, âm khí rất nặng nề!” Ngô Tử Thụ vừa nói vừa bước vào ngôi nhà ma, anh ta lấy bật lửa từ trong túi ra để tìm công tắc đèn trên tường. Sau khi ấn mấy lần vẫn không có phản ứng gì, Ngô Tử Thụ bất mãn lầm bầm, “Cái nơi cũ rích gì thế này, đến đèn cũng không có!” Anh ta nhét bật lửa vào túi, rồi lấy di động ra chiếu sáng, “Hay thế này, cô đợi ở đây, tôi lên tầng tìm cuốn sổ đỏ, bìa màu đỏ, được không?”

Tôi chờ đợi gạt đầu, nhìn anh ta huýt sáo lần bước lên tầng, tôi đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi, dường như nhìn thấy Diêu Giai đang bị bóc da mặt, đứng thẳng người trong nhà vệ sinh ngay cạnh cầu thang. Trong tay cô còn cầm tấm da mặt của chính mình... Tôi rùng mình, vội đuổi theo Ngô Tử Thụ: “Đợi đã, tôi đi cùng với anh lên đó!”

“Con gái các cô, có phải cô nào cũng nhát gan thế hay không?”

“Lẽ nào anh không sợ sao?”

Anh ta nói về tình bơ: “Có gì mà phải sợ chứ, chỉ là một ngôi nhà hoang mà thôi, chẳng thấy bóng dáng ma quỷ nào cả”. Vừa đi vừa nói, chúng tôi đã đi lên đến tầng 2. Giống như lần trước, hai gian phòng đầu tiên vẫn bị khóa chặt, chỉ có gian phòng trong cùng là đang khép hờ, vết nứt trên cánh cửa nhìn thấy rất

rõ. Ngô Tử Thụ có lẽ đã cảm nhận thấy sự sợ hãi của tôi, khẽ đập nhẹ vào vai tôi, “Không sao đâu, đừng sợ, có tôi ở đây mà”. Rồi anh ta đẩy cánh cửa gian phòng đó.

Điều khiến tôi cảm thấy kỳ lạ là không thể nào tìm được cuốn sổ “Báo tử” đó. Lần trước đến đây, nó rõ ràng nằm ở trong gian phòng này, sao lại không thấy nữa cơ chứ? Lẽ nào đã có ai đến đen nó đi mất rồi?

Ngô Tử Thụ tìm được một cây nến trong ngăn kéo bàn, lấy bật lửa châm nến: “Rốt cuộc cô muốn tìm cuốn sổ gì vậy? Nó rất quan trọng sao?”

“Đúng vậy, rất quan trọng, nhất định phải tìm bằng được nó! Mau tìm đi, đừng ngăn người ở đó làm gì chứ?”

“Tìm rồi, nhưng không thấy đấy chứ, liệu có ở trong gian phòng khác hay không?”

“Không thể nào, lần trước tôi nhìn thấy nó ở trong gian phòng này”.

“Vậy sao lần trước cô không cầm luôn đi?”

“Tôi... Tôi không biết nên nói với anh như thế nào, tóm lại, cần phải nhanh chóng tìm thấy nó!”

Một lát sau, di động của Ngô Tử Thụ phát ra tiếng báo tin nhắn gửi đến, anh ta mở ra nhìn, nói: “Mẹ nó chứ, người này có phải bị thần kinh không chứ? Lại gửi đến lần nữa”.

Tôi lập tức ý thức được rằng, chính là tin nhắn tử vong đó, tôi gần như gào lên với anh ta: “Mau tìm đi! Mau tìm cho ra cuốn sổ đó, nhanh lên!”

Anh ta giật mình hoảng sợ vì tôi đột nhiên nổi nóng, lầm bầm: “Tìm thì tìm chứ sao, sao lại nổi nóng như thế chứ, phụ nữ thật đúng là trở mặt còn nhanh hơn cả màn hình vi tính nhấp nháy”.

Tôi điên cuồng chiếu rọi tìm kiếm ở từng góc ngách trong gian phòng giống như một con ruồi không đầu đâm sầm vào khắp mọi nơi. Tôi biết tôi sắp không còn thời gian nữa rồi, Diêu Giai đã bị chết một cách ly kỳ trong nhà vệ sinh dưới tầng 1 sau khi nhận được tin nhắn này không lâu, tôi không thể để Ngô Tử Thụ cũng chết như vậy được. Nhưng cuốn sổ “Báo tử” khốn kiếp đó đâu rồi? Rốt cuộc nó đang ở đâu? Tôi cảm thấy mình như sắp sụp đổ.

Đúng lúc đó, ở hành lang vang lên những tiếng bước chân dồn dập, rồi ngay sau đó, phía bên trên vang lên một tiếng “choang”, giống như là tiếng kính bị đập vỡ. Tôi sợ hãi suýt nữa kêu thét lên, vội vàng ngắt đầu, trên tầng đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?

Ngô Tử Thụ hình như cũng vô cùng sợ hãi, chỉ tay lên trần nhà: “Vẫn còn có người khác trong ngôi nhà này sao?”

Tôi ngăn người nhìn anh ta, không thốt lên lời.

“Cô ở đây, đừng có chạy lung tung, tôi lên xem sao”. Nói xong, Ngô Tử Thụ bước nhanh ra khỏi phòng, tôi muốn gọi anh ta lại, đừng để tôi lại một mình ở đây, nhưng giọng nói của tôi đã bị chặn lại trong cổ họng, không thốt ra được. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là đứng ngây người giống như một con rối gỗ.

P phía bên ngoài nhanh chóng vang lên tiếng bước chân lao chạy lên tầng của Ngô Tử Thụ, anh ta lớn tiếng hỏi: “Này, có ai không?” Giọng nói của anh ta vang vọng khắp hành lang vắng tanh.

Tôi lùi lại mấy bước, dựa sát người vào tường, sau đó từ từ ngồi sụp xuống, không dám nhúc nhích, tôi thậm chí còn không dám chớp mắt, nỗi sợ hãi quá độ khiến tôi gần như tê dại. Tôi chợt cảm thấy, cảnh tượng này quá quen thuộc, rất giống với cảnh tượng tối hôm Diêu Giai biến mất khỏi tôi, cũng để tôi lại một mình trong sự đơn độc không có ai giúp đỡ.

Trong đêm tối, ánh nến nhấp nháy, toát ra sự âm u lạnh lẽo và ly kỳ cổ quái. Không biết bên ngoài đã nổi gió từ bao giờ, cơn gió đêm thỏa sức đập mạnh vào cửa sổ kính, loạt soạt, thoắt nghe, âm thanh đó giống như tiếng ác quỷ chui từ dưới đất lên, đang nhảy vũ điệu âm u điên cuồng và ma quái.

Tôi không biết Ngô Tử Thụ đã đi khỏi đó bao lâu, tôi chỉ biết đôi chân mình đã tê cứng, nỗi sợ hãi và sự bất lực không được ai giúp đỡ cùng lúc tấn công vào cơ thể tôi, một dự cảm không lành chợt nhảy ra khỏi

trí óc tôi, sao Ngô Tử Thụ lại đi lâu như vậy? Tầng trên sao lại không có bất cứ động tĩnh gì thế? Lẽ nào... anh ta đã gặp chuyện gì rồi sao?

Tôi run rẩy lùi di động ra, ấn số điện thoại của Ngô Tử Thụ, không có ai nhắc máy!

Thứ dự cảm không lành đó càng lúc càng mãnh liệt, tôi vịn vào tường, lần đứng dậy. Tôi biết, việc đã đến nước này, tôi có sợ cũng không có tác dụng gì nữa, tôi chỉ có thể giả vờ trấn tĩnh. Lúc này đây, không ai có thể giúp được tôi, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Nghĩ vậy, tôi hít thở mấy hơi thật sâu, sau đó nói với mình: “Cổ Tiểu Yên, mày là người dũng cảm nhất, đã trải qua bao việc hãi hùng đáng sợ như vậy rồi, hãy mạnh dạn bước đi, ông trời sẽ bảo vệ cho những con người dũng cảm!”

Sau khi tự an ủi mình, tôi cầm cây nến trên bàn, vừa tiếp tục ấn nút gọi di động cho Ngô Tử Thụ, vừa chậm rãi bước dần ra ngoài.

Khi ra đến cầu thang, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc chuông điện thoại, tôi vội bỏ di động ra khỏi tai và tập trung lắng nghe, tôi nghe ra, đó chính là nhạc chuông di động của Ngô Tử Thụ, hơn nữa, âm thanh đó phát ra từ tầng trên.

Tôi nuốt nước bọt một cách khó nhọc, tôi đang mâu thuẫn, tôi đang giãy giụa, rốt cuộc tôi có cần lên đó hay không? Sau khi lên đó, liệu sẽ nhìn thấy thứ đáng sợ gì, tôi không dám nghĩ. Con tim như sắp sửa bị nổ tung, tôi phải làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Một lúc sau, tiếng chuông im bật, tôi vội ấn nút gọi lại, tiếng chuông lại tiếp tục vang lên. Âm thanh đó giống như thứ tín hiệu tràn ngập sự cầu khẩn, nếu như Ngô Tử Thụ còn chưa chết thì sao? Tôi do dự giây lát, cuối cùng cũng lê bước đi lên tầng, khẽ gọi: “A Thụ, anh có ở đây không? A Thụ?”

Khi tôi bước dần lên tầng, tiếng chuông di động theo đó cũng càng lúc càng nghe rõ hơn. Cách bố trí ở tầng trên cũng giống như tầng dưới, cũng có ba phòng. Hai phòng trước khóa chặt cửa, chỉ có căn phòng phía trong cùng là khép hờ, ngoài việc trên cánh cửa không có vết nứt, thì giống y như tầng 2.

Hành lang trống vắng bốc lên mùi ẩm mốc cũ kỹ, tôi nín thở, gí sát tai vào cánh cửa hai gian phòng phía trước, cố gắng lắng nghe, tiếng chuông có vẻ không phải được truyền ra từ trong đó. Sau đó, tôi dừng lại ở trước gian phòng trong cùng, không cần ghé tai vào, tôi cũng đã nghe thấy rồi, di động của Ngô Tử Thụ đang đổ chuông ở trong đây.

Trong khoảnh khắc nào đó, tôi chợt nghi ngờ mình đang nằm mơ, hoặc là đã sợ hãi đến độ mất đi tri giác, nếu không thì sao nhựa nền chảy ra rơi xuống tay tôi, mà tôi lại không cảm thấy đau đớn chút nào chứ?

Nếu thực sự là nằm mơ, liệu có phải là sau khi tôi đẩy cánh cửa này, sẽ tỉnh khỏi cơn ác mộng? Tôi mơ màng gọi: “A Thụ...”

Đáp trả lại tiếng gọi của tôi vẫn là những tiếng đổ chuông nối tiếp nhau, tôi không thể kìm nén thêm được nữa, lấy hết dũng khí đập cánh cửa mở ra.

Bỗng chốc, tôi như rơi vào một cái hầm băng sâu hun hút không nhìn thấy đáy, toàn thân âm u lạnh toát, lan tỏa ra khắp nơi mà không thể nào chống đỡ nổi... Dưới ánh nền lơ lờ, Ngô Tử Thụ nằm ở giữa sàn nhà, trên mặt, máu thịt đã lẫn lộn, da mặt anh ta không cánh mà bay. Bên cạnh anh ta, chiếc điện thoại di động Nokia vẫn đang kêu vang...

Tôi chỉ cảm thấy cả ngôi nhà như quay cuồng, tôi cảm thấy Ngô Tử Thụ đang từ từ bò dậy, gương mặt anh ta từ từ tiến lại gần tôi, càng lúc càng to. Cuối cùng, trước mắt tôi chỉ còn lại một vũng máu đỏ, càng lúc càng đỏ.

Cuối cùng, tôi chẳng nhìn thấy gì nữa cả.

64

Tôi gần như tỉnh dậy trong lúc co giật, khi tôi nhìn thấy Mễ Dương đang ngồi cạnh tôi, tôi kinh ngạc mở to mắt. Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi, cười dịu dàng nói: “Em tỉnh dậy rồi à, Hiểu Hiểu?”

Tôi sợ sệt nhích sang bên cạnh, suýt chút nữa đã ngã từ trên ghế xuống, anh ta giữ lấy cánh tay tôi: “Em sao thế? Có phải là gặp ác mộng rồi phk?”

Gặp ác mộng? Tôi rùng mình, hoảng sợ nhìn xung quanh. Khi tôi nhận ra đây là nhà hàng đồ ăn Tây, tôi càng kinh ngạc hơn, tôi mơ màng hỏi Mễ Dương: “Em... em đang ở đâu vậy? Sao em lại ở đây?”

“Ồ? Là nhà hàng đồ ăn Tây mà, sau khi đánh bi-a xong, chúng ta đã lên đây mà, em ngủ mê đắm ra lẫn lộn rồi phải không, Hiểu Hiểu?”

Tôi ngẩn người nhìn anh ta: “Chẳng phải là anh nhận được điện thoại của bệnh viện, nói cần phải phẫu thuật cấp cứu sao?”

Mễ Dương rõ ràng cảm thấy nghi hoặc trước câu nói của tôi, anh ta nói: “Làm gì có, em đừng quá căng thẳng, Hiểu Hiểu, em hãy thả lỏng một chút, trên mặt em toàn mồ hôi. Nào, uống ngụm nước đi đã!”

Tôi dờ dẫm lấy cốc nước, uống ừng ực hết cả cốc. Đúng lúc tôi đang vô cùng mơ hồ, một người đàn ông đi đến, ngồi xuống đối diện tôi, anh ta nhìn tôi cười: “Cô ngủ dậy rồi à?”

Tôi thực sự ngẩn người, nhìn anh ta với vẻ mặt không thể nào tin nổi, nếu như lúc này không phải tôi đang nằm mơ, thì chắc chắn là tôi đã gặp ma rồi, nếu không, Ngô Tử Thụ rõ ràng đã bị róc da mặt, nằm chết ở trong ngôi nhà ma, sao lại có thể sống sờ sờ ngồi trước mặt tôi thế này được chứ?

Ngô Tử Thụ thấy thái độ của tôi như vậy, nói với Mễ Dương: “Này, có phải cậu luôn nói xấu về tôi không đấy? Nếu không, tôi chỉ mới đi vào nhà vệ sinh có một lát, mà cô ấy nhìn tôi cứ như là nhìn thấy ma vậy?”

“Làm gì có chuyện đó!” Sau đó, Mễ Dương lại quay đầu nhìn tôi, đặt tay tôi vào lòng bàn tay anh ta rồi nói với vẻ hoảng hốt, “Em thấy không khỏe phải không? Sao tay em lại lạnh thế!”

Tôi vẫn nhìn Ngô Tử Thụ không chớp mắt, hồi lâu mới thốt ra một chữ qua kẽ răng: “Anh...”

“Tôi sao cơ? Bộ dạng của cô trông rất kỳ lạ đấy. Mễ Dương, hay là đưa cô ấy đến bệnh viện khám xem!”

“Không cần!” Tôi chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào nữa, mí mắt nặng trĩu, tất cả mọi việc là như thế nào vậy? Rõ ràng tôi cùng Ngô Tử Thụ đi đến ngôi nhà ma, nhưng tại sao lại quay trở lại nhà hàng đồ Tây rồi?

Tôi lơ đãng nhìn đồng hồ trên màn hình hiển thị 20:10’.

Tôi lắc mạnh đầu, buột miệng nói: “Tám giờ mười?”

Mễ Dương cũng lơ đãng nhìn ra, nhìn và nói: “Đúng vậy, tám giờ mười!”

Đầu óc tôi hoàn toàn hỗn loạn, tôi nhớ lúc tôi đi đến ngôi nhà ma cùng với Ngô Tử Thụ, tôi nhìn đồng hồ là 20:10’, tại sao bây giờ cũng là 20’10’? Lẽ nào vừa rồi chỉ là do tôi nằm mơ?

Ý thức của tôi bắt đầu trở nên vô cùng mơ hồ, tôi chống tay xuống bàn, muốn đứng dậy, nhưng cơ thể lại nhẹ bẫng như một chiếc lá, nước mắt cũng theo đó mà trào ra khỏi khoang mắt.

Mễ Dương mặc dù bị giật mình sợ hãi vì bộ dạng của tôi nhưng vẫn kịp thời ôm chặt lấy vai tôi, nói với Ngô Tử Thụ: “A Thụ, cậu mau gọi phục vụ tính tiền, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện, hình như là bị say nắng thì phải”.

Khi Mễ Dương dìu tôi ra khỏi nhà hàng đồ Tây, ý thức của tôi càng lúc càng mơ hồ, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, lúc vừa bước vào cầu thang máy, tôi đã mềm nhũn, gục hẳn người vào lòng Mễ Dương.

Tôi mơ màng cho tôi cảm thấy rất hiếu kỳ, nên đã từ bỏ suy nghĩ đứng dậy bước đi, giơ hai tay ra, bình thản nhìn anh: “Được rồi, anh hãy nói cho tôi biết Tử thần đến rồi là gì đi!”

“Là một bộ phim điện ảnh, Tử thần đến rồi có ba phần, tôi chỉ xem phần 1, kể về một nhóm học sinh đi đến Paris, ngồi trên chuyến bay, tất cả mọi hành khách đều đã lên máy bay và thắt dây an toàn. Khi máy bay cất cánh, một cậu nam sinh trong số đó đột nhiên có dự cảm không lành, cậu dường như nhìn thấy chiếc máy bay này sau khi cất cánh được một lúc sẽ bị nổ giữa không trung. Thứ cảm giác đó vô cùng chân

thực, giống như thực sự xảy ra vậy. Cậu nam sinh vô cùng sợ hãi đã kêu thét ầm lên, khiến tất cả mọi người đều rời khỏi vị trí, cả khoang hành khách vô cùng hỗn loạn. Cuối cùng, cậu nam sinh đó bị đuổi ra khỏi máy bay, còn có sáu người khác cũng xuống theo, ai cũng cho rằng cậu nam sinh đó đầu óc có vấn đề. Thật không ngờ, máy bay sau khi bay được một lúc, dự cảm đáng sợ của cậu nam sinh đó đã bị hiện thực bi thảm chứng minh, chiếc máy bay đó đột nhiên bùng nổ giữa không trung, tất cả mọi người trên máy bay đều mất mạng!”

Nói đến đây, anh dừng lại, tôi băn khoăn nhìn anh, không biết anh kể cho tôi câu chuyện này nhằm mục đích gì.

Anh châm một điếu thuốc, tiếp tục nói: “Mặc dù cậu nam sinh và sáu người khác đã sống sót, nhưng tử thần vẫn không hề buông tha cho bọn họ. Những người may mắn sống sót cứ lần lượt từng người bị mất mạng, không ai thoát được. Đây chính là nội dung phim Tử thần đến rồi ”.

Nghe anh nói xong, tôi càng băn khoăn hơn, thậm chí tôi còn nghi ngờ liệu có phải anh ta bị làm sao hay không? Vừa nãy anh còn nói không tin có ma quỷ, giờ lại kể “ Tử thần đến rồi ” cho tôi nghe, sao anh lại thất thường như vậy chứ, câu trước đá câu sau? Nhưng tiếp đến, con tim tôi như trầm xuống, bởi tôi chợt nhớ ra dì Phần đã từng nói với tôi, ba nạn nhân mất mạng trong vụ tai nạn nửa tháng trước đều là những người may mắn sống sót trong vụ tai nạn đầu tiên. Trong khoảnh khắc này, tôi đã hiểu vì sao La Thiên lại gọi điện thoại hẹn tôi ra đây, có lẽ, họ phát hiện ra hai nạn nhân đó cũng chính là người may mắn sống sót trong vụ tai nạn này.

Cuối cùng tôi cũng hiểu La Thiên nói muốn bảo vệ tôi là ý gì, bởi vì, tôi – Lôi Hiểu – cũng là người may mắn sống sót trong vụ tai nạn đầu tiên!

10.Năm 2007, ngày dương 27 tháng 8, ngày âm là ngày 15 tháng 7, là ngày lễ Xá tội vong nhân.

25. Chương 11 - Phần 01

CHƯƠNG 11: CÓ NGƯỜI ĐANG NÓI DỐI 65

Lần thứ hai khi tôi tỉnh lại, đã là hơn 10h sáng ngày hôm sau, xung quanh là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Tôi khẽ chuyển động cái đầu mơ màng nặng trĩu, tôi đang ở đâu vậy nhỉ? Khóe mắt chạm phải tấm ảnh để trên tủ đầu giường, người đàn ông trong ảnh là Mễ Dương. Nói thực, Mễ Dương đúng là rất đẹp trai, khuyết điểm duy nhất là không có cá tính, lẳng nhả lẳng nhặng.

Tôi nhìn xung quanh khắp một lượt, đây là một gian phòng ngủ rộng rãi, bày biện gọn gàng ngăn nắp, chắc là nhà của Mễ Dương. Tôi ngồi dậy, muốn xuống giường nhưng lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, nên đành phải nằm dựa nửa người, khẽ day day thái dương, sao đầu tôi lại choáng thế nhỉ?

Đúng lúc đó, Mễ Dương bước vào, anh ta nói: “Em tỉnh dậy rồi à? Đêm qua em ngủ có ngon không?”

Tôi nhìn anh ta: “Đây là...”

Mễ Dương tiếp lời tôi: “Nhà anh thuê, em thấy thế nào, cũng được đấy chứ?” Anh ta đi đến bên cửa sổ kính chạm đất, kéo rèm cửa, có thể nhìn thấy bên ngoài có một ban công rất rộng, xem ra phong cảnh cũng khá được, rộng rãi, thoáng mát.

Vừa nhìn thấy ánh nắng mặt trời, đầu tôi dường như không còn choáng váng như lúc trước nữa, tôi hỏi anh ta: “Anh không ở cùng gia đình anh sao?”

“Từ sau khi đi làm, anh dọn ra ngoài ở, bố anh quá giàu, anh không muốn người khác nghĩ anh phải dựa vào ông”.

Tôi khẽ cười, thật không ngờ anh ta cũng khí khái đến thế, không giống như Ngô Tử Thụ, nếu như có một ông bố giàu có, anh ta tình nguyện giảm hai mươi năm tuổi thọ... Ngô Tử Thụ? Các cơ trên mặt tôi chợt cứng đờ, nhịp tim cũng theo đó mà dồn dập hơn. Tôi nhớ lại tối qua sau khi cùng La Thiên rời khỏi bệnh viện, tôi đã đi đến “Câu lạc bộ độc thân” tìm Mễ Dương. Ngô Tử Thụ cũng có mặt ở đó, sau đó, chúng tôi cùng đi lên nhà hàng đồ Tây ở tầng 4, khi vừa ngồi xuống được một lúc, Mễ Dương nhận được điện thoại của bệnh viện nói có ca phẫu thuật cấp cứu. Sau khi anh ta rời khỏi đó không lâu, Ngô Tử Thụ nhận được tin nhắn đòi mạng người. Tôi và anh ta bèn đi đến ngôi nhà ma. Sau đó, Ngô Tử Thụ đã chết trong ngôi nhà ma, còn tôi cũng hoảng sợ quá, mất đi tri giác, bất tỉnh. Cả quá trình vô cùng rõ ràng chân thực, nhưng sau khi tôi tỉnh lại, thật không ngờ lại trở về nhà hàng đồ Tây, tại sao lại như vậy được chứ?

Mễ Dương nhìn thấy tôi ngồi ngẩn người một mình, bước đến bên giường, ngồi xuống: “Em đang nghĩ gì thế? Em hãy đi đánh răng rửa mặt trước nhé, rồi anh đưa em đi ăn cơm”.

“Đợi đã, Mễ Dương, anh có thể nói cho em biết chuyện xảy ra tối hôm qua rốt cuộc là chuyện gì không?”

“Cái gì mà xảy ra chuyện gì?”

“Chính là chuyện xảy ra sau khi em đi đến ‘Câu lạc bộ độc thân’ tìm anh đấy”.

“Không xảy ra chuyện gì cả”.

“Không phải, anh có thể kể lại cho em những việc xảy ra sau khi em tìm thấy anh được không?”

Mễ Dương nghi hoặc nhìn tôi, nói: “Thực ra, đúng là không xảy ra chuyện gì thật. Khi em đến tìm anh, lúc đó anh đang đánh bi-a với Ngô Tử Thụ, sau đó, chúng ta cùng lên nhà hàng đồ Tây trên tầng 4. Khi vừa mới gọi xong món ăn, em đã nói em hơi khó chịu, anh hỏi em có muốn về nhà ngay không, em nói không cần, gục đầu xuống bàn chớp mắt một lúc là được. Trông em có vẻ rất mệt mỏi, thật không ngờ nằm bò trên bàn lại có thể ngủ thiếp đi được, anh không dám gọi em, cho đến tận khi em tự tỉnh giấc. Kết quả là, sau khi tỉnh lại, em lại còn khó chịu hơn, toàn thân toát mồ hôi lạnh, anh biết em bị say nắng, vốn định đưa em vào bệnh viện, nhưng lại sợ làm kinh động đến ông Lôi. Say nắng vốn không phải là việc gì nghiêm trọng, cho nên anh đã đưa em đến đây. Nhưng em yên tâm, tối qua anh đã gọi điện cho dì Phấn rồi, dì biết em đang ở đây. Sao thế, em không nhớ được những điều này sao?”

“Không phải...” Tôi mơ màng lắc đầu, suy ngẫm về những lời anh ta nói, theo như lời anh ta, tối qua, từ việc anh ta nhận được cuộc điện thoại của bệnh viện đến việc Ngô Tử Thụ chết trong ngôi nhà ma hoàn toàn là do tôi nằm mơ? Tại sao tôi lại không nhớ được sau khi tôi vào nhà hàng đồ Tây nói rằng mình không khỏe và nằm bò ra bàn ngủ thiếp đi nhỉ? Có phải là Mễ Dương đang nói dối? Không phải, lúc tôi tỉnh dậy, nhìn thời gian, 20:10', hơn nữa, Ngô Tử Thụ cũng sống sờ sờ ngồi trước mặt tôi. Nếu như tôi và Ngô Tử Thụ thực sự đi đến ngôi nhà ma, thì hai sự việc này không thể thành lập được.

Mễ Dương vỗ vỗ nhẹ vào tay tôi: “Được rồi, đừng ngần ngại ra thế, em đi rửa mặt đi, trong nhà vệ sinh có bàn chải và khăn mặt mới, anh đợi em ở phòng khách”.

Tôi gật đầu, thở dài, có lẽ... đúng thực chỉ là một cơn ác mộng thôi. Dù thế nào thì ít ra Ngô Tử Thụ cũng vẫn còn sống, mục đích đêm qua tôi đi đến ngôi nhà ma cũng chẳng phải là để cứu anh ta sao?

Tôi tạm gác mớ bong bóng trong đầu lại, đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, sau đó đi cùng Mễ Dương xuống dưới tầng. Anh ta hỏi tôi muốn ăn gì, tôi nói không muốn ăn và bảo đưa tôi về nhà. Khi anh ta đi lấy xe, tôi nhận được điện thoại của La Thiên, anh hỏi tôi hôm qua tôi yêu cầu anh điều tra cái chết của ai, còn hỏi tôi có phải là nhầm lẫn gì không.

“Nhầm lẫn gì chứ? Ngô Vĩnh Thanh, Chung Thành Vỹ, Lưu Gia Minh, không điều tra ra được sao?”

Anh nói: “Không phải là không điều tra ra được, mà là vốn không hề có hồ sơ, sao mà điều tra được?”

“Không có hồ sơ? Là có ý gì?”

“Nếu không phải là cô nhầm, thì là không có mấy người này, hoặc là cái chết của mấy người này, bên cảnh sát vốn không hề hay biết”.

Sao có thể như vậy được chứ? Tôi hơi choáng váng: “Anh đang ở đâu? Tôi sẽ đến gặp anh”.

“Bây giờ tôi không có thời gian, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho cô”.

Sau khi gác máy, tôi không kìm nổi sự buồn bực, việc này thật vô lý, sao lại không có hồ sơ cơ chứ? Lưu Gia Minh đã từng nói với tôi, cái chết của Chung Thành Vỹ là vụ án không thể nào phá được mà. Điều Giai cũng nói, cảnh sát đã điều tra ra những dấu vân tay trên lưỡi dao ở hiện trường vụ án chính là của Ngô Vĩnh Thanh. Hơn nữa, chính tôi cũng đã tận mắt nhìn thấy tin báo tử của Chung Thành Vỹ trên báo. Mặc dù cuối cùng không biết tờ báo đó biến đi đâu, nhưng tất cả những điều này lẽ nào không đủ để chứng tỏ cảnh sát chắc chắn biết được sự việc này sao? Thế nhưng La Thiên tại sao lại nói không có hồ sơ về cái chết của bọn họ chứ? Tại sao anh lại úp úp mở mở với tôi? Hay là anh cố tình làm như vậy?

Khi tôi nhìn thấy chiếc xe Porsche mà Mễ Dương lái đang hướng về phía tôi, trong óc tôi chợt nảy ra một ý nghĩ, tôi cần phải học lái xe, nếu không thì sau này đi đâu cũng bất tiện. Hơn nữa, bản thân mình có một chiếc Porsche mà lại không biết lái, thực là một việc đáng cho ta cảm thấy buồn bực.

Tôi vừa mới kéo cửa xe chuẩn bị ngồi vào trong, liền nhìn thấy ngay chai hồng trà để phía trước. Đầu tôi như thể bị ai đó lấy gậy gỗ giáng mạnh một cái, hoàn toàn không hiểu nổi. Chai hồng trà này rõ ràng là tôi đã mua ở cửa hàng tạp hóa tối qua trước khi đi cùng Ngô Tử Thụ đến ngôi nhà ma. Nhưng giờ thì tôi đã khôn ngoan hơn, thông minh hơn, tôi nhanh chóng trấn tĩnh lại, đóng sập cửa xe, nói với Mễ Dương: “Anh hãy lái xe về nhà giúp em, em còn có chút việc”. Mặc dù ngoài mặt tôi tỏ ra rất thản nhiên như không có chuyện gì, nhưng trong lòng ngực, tim đập dồn dập liên hồi.

“Em muốn đi đâu, anh đưa em đi nhé, hay là em tự lái xe...”

“Không!” Tôi ngắt lời anh ta và quay người bước đi, tôi không thể để cho anh ta nhận ra sự hoảng loạn của mình. Khi chưa thể xác định được tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi không dám tin tưởng Mễ Dương bởi vì tôi không biết anh ta có phải đang nói dối tôi hay không? Nếu như tất cả những gì anh ta nói là thật, vậy thì chai hồng trà đặt phía trước cần phải giải thích ra sao đây?

Anh ta ở phía sau nói: “Nếu như dì Phấn hay ông Lôi hỏi, anh biết nói sao?”

Tôi không buồn quay đầu lại: “Tùy anh!” Rồi bước nhanh gần như chạy về phía trước và vẫy một chiếc taxi, ngồi vào trong xe. Sau khi xác định Mễ Dương không bám theo sau, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi mệt mỏi rũ rùi dựa người vào ghế, nghiêng đầu nhìn ra đoàn người xe nườm nượp bên ngoài cửa kính. Tôi phát hiện ra, cái thông lọng cạm bẫy này càng lúc càng thắt chặt, rốt cuộc nó kéo theo bao nhiêu người đây? Tôi và Ngô Tử Thụ rốt cuộc tối qua có đi đến ngôi nhà ma hay không? Tôi bị kẹt giữa giao điểm của cơn mê và hiện thực, mơ mơ hồ hồ, không được ai giúp đỡ.

66

Đắn đo suy ngẫm hồi lâu, tôi quyết định gọi điện thoại cho Ngô Tử Thụ. Điện thoại đổ chuông rất lâu, anh ta mới nhấc máy, giọng nói vô cùng mệt mỏi, hình như vẫn còn chưa ngủ dậy: “A lô? Lôi Hiểu? Có chuyện gì sao?”

“Bây giờ anh có thể ra ngoài một chút không? Tôi có việc rất quan trọng cần gặp anh”.

Anh ta lăm bằm vẻ bất mãn; “Có chuyện gì mà gấp thế? Tôi vừa mới mơ trúng được năm trăm vạn tệ đấy, đang định đi lấy tiền, đã bị cô làm thức giấc rồi, tối nay cô đến sàn Disco gặp tôi nhé, tôi buồn ngủ chết đi được”.

Sao tôi có thể đợi được đến tận buổi tối mới đi gặp anh ta được chứ, nên tôi vội nói: “Nếu anh không chịu ra ngoài, thì tôi sẽ đến nhà tìm anh”.

“Đừng đừng đừng! Tôi sợ cô thật đấy, giờ tôi dậy ngay đây, lát nữa gọi điện cho cô”.

Khi tôi đến nhà hàng ăn, tôi đột nhiên cảm thấy hoang mang, nếu như Ngô Tử Thụ cũng chính là một phần tử tham gia vào cạm bẫy này thì sao? Vậy thì tôi tìm gặp anh ta liệu có tác dụng gì chứ? Nghĩ đến đây, tôi chợt cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ hãi vô cớ, tôi thậm chí còn cảm thấy mỗi người ngồi ở trong quán đều rất khả nghi. Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, tôi đã đứng ngồi không yên. Tôi cảnh giác nhìn xung quanh, ở phía bên trái gần chỗ tôi, có một đôi trai gái đang ngồi, họ thì thầm cười nói, trông rất hạnh phúc. Nhưng đối với tôi lúc này, tất cả những điều này đều hoàn toàn là nguy trang, không chừng bọn họ đang theo dõi

tôi. Tôi lại nhìn sang cậu nhân viên phục vụ phía bên trái, anh ta mặt mày lấm la lấm lét, trông rất gian xảo, không hề giống với nhân viên phục vụ. Tài năng diễn xuất của anh ta rõ ràng không tự nhiên được như đôi trai gái đó, cứ liên tục lên nhìn tôi, rõ ràng là đang theo dõi tôi. Có một lần sau khi bắt gặp ánh mắt của tôi, anh ta bèn nở nụ cười sòng sọc, đi đến hỏi tôi cần gì. Nụ cười của anh ta thật quá giả tạo, như thể dính lên một lớp mặt nạ. Tôi thực sự muốn xé rách lớp mặt nạ đó ra ngay lập tức, nhưng tôi đã kiềm chế được, bởi tôi đoán được, chắc chắn bọn họ rất đông người, mai phục ở những chỗ tôi nhìn thấy và cả những chỗ tôi không nhìn thấy được. Nếu tôi nhất thời kích động, vậy thì người bị thiệt thòi, hẳn nhiên là tôi.

Khi người nhân viên phục vụ đó lại lên nhìn tôi, tôi nhận thức ra được rằng, không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, có trời mới biết lát nữa đây sẽ lại xảy ra chuyện gì mà tôi không thể nào tưởng tượng nổi. Bọn họ đáng sợ giống như vi khuẩn vậy, có mặt ở khắp mọi nơi. Tôi lảo đảo đứng dậy, đang suy tính xem cần phải dùng cách nào để lặng lẽ rời khỏi đây mới không khiến họ chú ý thì Ngô Tử Thụ đến. Anh ta mặc một chiếc áo phông màu mè, chiếc quần bò cũ, hai tay đút túi quần, tóc tai bù xù như đội ổ gà trên đầu vậy. Anh ta uể oải gật đầu với tôi, ngồi xuống ghế đối diện tôi, nói về không vui: “Có phải là con gái sinh ra là đã có quyền ngang ngược hay không?” Rồi lại nói tiếp: “Đứng đấy làm gì? Ngồi đi chứ!” Cứ như thể đang ở nhà anh ta vậy.

Đôi chân tôi mềm nhũn, bắt giắc ngồi xuống, tôi khẽ dùng khoeo mắt lên quan sát đôi trai gái bên trái và cậu nhân viên phục vụ bên phải, tôi muốn xem xem họ liệu có ra ám thị gì với Ngô Tử Thụ hay không, kết quả là chẳng nhìn ra được điều gì cả.

“Này! Sao trông bộ dạng của cô cứ như là ăn trộm vậy? Người khác sẽ tưởng chúng ta đang vụng trộm lên lút đấy!”

Tôi ủ rũ nhìn anh ta, ngay cả anh ta cũng có thể nhận ra được sự hoảng loạn hoang mang của tôi, qua đó có thể nhận thấy khả năng trấn tĩnh kiềm chế của tôi kém cỏi đến nhường nào, tất cả mọi cảm xúc tâm trạng đều thể hiện cả trên khuôn mặt rồi. Vậy thì, mấy người đó chắc đã sớm nhận ra đang quan sát họ, nếu như bảo tôi đi làm gián điệp, có lẽ còn chưa đợi tôi tiếp cận mục tiêu, đã bại lộ thân phận rồi.

“Tôi có thể gọi đồ ăn trước không? Tôi đói quá!”

Tôi gật đầu, vẫn thấy rất ủ rũ, xem tôi cần phải học cách trưởng thành hơn một chút, không được để lộ hết tâm trạng lên trên nét mặt. Thế là tôi quyết định thử một chút, mỉm cười với Ngô Tử Thụ, nhưng tôi phát hiện, quả thực rất khó, rõ ràng trong lòng tôi đang rất không vui, sao có thể cười được chứ? Tôi lại càng ủ ê hơn.

Ngô Tử Thụ giơ tay lên, cậu nhân viên phục vụ có ánh mắt lấm lét đó cuống quýt chạy đến, hỏi chúng tôi cần gì. Ngô Tử Thụ gọi một suất ăn, thấy tôi chỉ ngồi ngẩn người, không có phản ứng gì, bèn tự gọi cho tôi suất ăn giống của anh ta. Đợi khi người phục vụ đi khỏi, Ngô Tử Thụ khẽ đung đưa bàn tay trước mắt tôi: “Cô thích cậu nhóc đó à?”

“À?” Tôi định thần lại, “Thích ai cơ?”

“Cậu nhân viên phục vụ đó chứ ai, nhìn cô kìa, khi nhìn cậu ta, mắt còn không chớp. Xem ra thẩm mỹ của cô cũng không ra sao cả, giống như cậu ta, ở chỗ sàn Disco của chúng tôi, chọn bất cứ ai cũng ngon lành hơn cậu ta”.

Tôi đang không biết nên vào vấn đề chính như thế nào, vừa nghe anh ta nhắc đến sàn Disco, tôi chợt nảy ra một ý, mỉm cười, hỏi anh ta: “Tối qua anh không đi làm sao?”

“Có chứ, tối qua sau khi Mễ Dương đưa cô đi, tôi còn lên mạng chơi game một lúc, 10h tối tôi mới đi làm mà”.

Tôi “ồ” một tiếng như đang suy ngẫm, anh ta nói là “Tối qua sau khi Mễ Dương đưa cô đi” thì cũng có nghĩa là rất có thể, cách nói của anh ta về sự việc xảy ra tối qua cũng sẽ giống như Mễ Dương. Vậy thì tôi tìm gặp anh ta cũng có ý nghĩa gì chứ?

“Lôi Hiếu, hôm nay trông bộ dạng cô kỳ lạ quá, có phải đã cãi nhau với Mễ Dương không?”

Tôi lắc đầu, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

“Cô tìm tôi gấp như vậy không phải chỉ để tôi ngồi đây nghe cô than vãn thở dài đấy chứ?”

“A Thụ, anh có thể tường thuật lại cho tôi nghe tất cả mọi việc xảy ra sau khi tôi đến ‘Câu lạc bộ độc thân’ tìm Mễ Dương tối hôm qua không?” Suy nghĩ giây lát, cuối cùng, tôi vẫn nói ra những lời này, mặc dù tôi đã đoán được đáp án rất có thể sẽ giống như lời của Mễ Dương, nhưng tôi vẫn muốn nghe thấy chính miệng anh ta nói với tôi, có lẽ trong tiềm thức, ai cũng có tâm lý ngoan cố, đầu chưa đâm vào tường chưa quay bước. Quả nhiên, không hề sai lệch lời của Mễ Dương chút nào, tôi cảm thấy tuyệt vọng.

Cậu nhân viên phục vụ mặt mày lấm lét bê đồ ăn chúng tôi gọi lên, trước khi quay đi, lại cười với tôi, nụ cười còn mang theo vẻ dễ tiện, Ngô Tử Thụ nói: “Tiêu rồi, t ền nhóc đó cũng thích cô rồi!”

Thấy tôi không tỏ thái độ gì đối với lời châm chọc này, anh ta có vẻ hơi lo lắng: “Thế rốt cuộc là cô có chuyện gì chứ? Cô không sao chứ?”

Thực ra, tôi vẫn không cam tâm, thế nên tôi uống một ngụm canh, chậm rãi nói: “Tối qua, ở trong nhà hàng đồ Tây, tôi đã nằm mơ”.

“Ồ? Không phải là mơ thấy tôi đấy chứ?”

“Đúng thật là mơ thấy anh đấy!”

Lời tôi vừa thốt ra, Ngô Tử Thụ liền bị sặc, anh ta lấy một tờ giấy ăn che miệng lại, vừa ho vừa nói: “Không phải chứ? Tôi cũng rất muốn phong hoa tuyết nguyệt với cô một phen, nhưng tôi thực sự sợ bị Mễ Dương dần ột trận. Mặc dù cậu ta trông yếu ớt giống như anh chàng thư sinh thời xưa, không phải là đối thủ của tôi, nhưng vợ bạn không được động đến, đạo lý này, tôi cũng hiểu rõ lắm chứ”.

Tôi mặc kệ câu nói của anh ta, tự nói với mình: “Giấc mơ đó rất chân thực, giống y như thật sự đã xảy ra vậy. Tôi mơ thấy Mễ Dương nhận được cuộc điện thoại của bệnh viện, nói có cuộc phẫu thuật cấp cứu, anh ấy đi không lâu, thì anh liền nhận được một tin nhắn, nội dung của tin nhắn là... Chúc mừng sinh nhật, gương mặt tiếp theo, ta muốn lấy của người. Lúc đó tôi đã sợ hãi đến ngẩn cả người, bởi vì đó là một tin nhắn...đòi mạng người, ai nhận được tin nhắn đó đều bị lột da mặt mà chết. Rõ ràng, anh không hề biết được chân tướng sự việc đằng sau tin nhắn đó, cho rằng có ai đó đang đùa cợt với anh. Khi đó, tôi sợ làm anh sợ hãi, cũng sợ anh không tin, cho nên không nói rõ chân tướng sự việc cho anh biết. Thực ra, tất cả mọi việc này đều liên quan đến ngôi nhà ma, từ sau khi có một người phụ nữ thất cổ chết ở đó, những chuyện kinh hãi đáng sợ bắt đầu kéo dài mãi...”

Ngô Tử Thụ ngắt lời tôi: “Oa! Lôi Hiếu, tôi phát hiện ra khả năng diễn thuyết của cô thật xuất chúng, nói cứ như thật vậy, tôi đang nổi da gà đây!”

Tôi nhìn anh ta, quyết định tạm thời mặc kệ phản ứng của anh ta, tiếp tục nói: “Đúng vậy, giấc mơ này không giống với những giấc mơ khác, nó quá chân thực, chân thực đến độ ngay cả tôi cũng cảm thấy vô cùng đáng sợ. Trong ngôi nhà ma đó, có một cuốn sổ “Báo tử”, đã in dấu cách tử vong của rất nhiều người. Khi anh nhận được tin nhắn đó, trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó chính là đến ngôi nhà ma để tìm thấy cuốn sổ “Báo tử” đó, sau đó đốt nó đi. Tôi không biết làm như vậy có tác dụng gì hay không, nhưng tôi không muốn nhìn thấy anh...”

Nói đến đây, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, đột nhiên có cảm giác muốn bật khóc, tôi hít mũi, cố gắng trấn tĩnh lại, nhưng vẫn không kìm nổi khoang mắt đỏ hoe.

Ngô Tử Thụ đặt đĩa xuống, chăm chú nhìn tôi: “Nói như vậy... cô vì cứu tôi mới đi đến ngôi nhà ma sao?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi không thể nào kìm chế được nữa, nước mắt đua nhau rơi lã chã: “Đúng vậy, tôi thực sự muốn cứu anh, nhưng... nhưng tôi phát hiện ra, dù tôi có làm gì cũng vô dụng, sau khi tôi ý thức được anh đã xảy ra chuyện, anh không biết tôi đã hối hận như thế nào đâu, nếu như tôi không dẫn anh đếnmmn, có lẽ anh đã không bị... thậm chí, tôi cũng không phải tận mắt chứng kiến...”

“Được rồi, đừng khóc nữa, để người khác nhìn thấy lại nói tôi bắt nạt cô đấy, chỉ là nằm mơ thôi mà, có phải thật đâu, cô thấy tôi chẳng phải vẫn đang ngồi ngon lành ở đây sao?”

Tôi đột nhiên bực bội, hất tay anh ta ra, đứng bật dậy: “Khi anh biết mọi người trên cả thế giới này đều coi anh là thằng ngốc, anh sẽ thấu hiểu mình đáng thương như thế nào!”

Nói xong, tôi mặc kệ những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi thẳng một mạch ra khỏi nhà hàng, sau đó ngồi xổm ở trong cầu thang máy, gào khóc thảm thiết.

67

Lúc 8h tối, tôi nhận được điện thoại của La Thiên, anh nói đang ăn cơm ở nhà hàng tự chọn, nếu tôi có thời gian thì có thể đến tìm anh. Ngay lúc đó, tôi đã đồng ý ngay, bảo anh ở đó đợi tôi.

26. Chương 11 - Phần 02

Thực ra, tôi biết ngay từ đầu, La Thiên đã không tin tưởng tôi, thậm chí anh ta còn nghi ngờ tôi là hung thủ giết hại những người may mắn sống sót, nhưng tôi cần phải tìm gặp anh ta. Bởi vì, chỉ dựa vào khả năng của một mình tôi, tôi vốn không thể nào tìm ra được chân tướng sự thật đứng đằng sau ngôi nhà ma, chỉ hy vọng anh ta không phải là một thành viên tham gia vào cạm bẫy này.

Tôi vội đến nhà hàng tự chọn với tốc độ nhanh nhất có thể.

Dáng vẻ La Thiên hôm nay trông rất tiêu sái, nét mặt vô cùng mệt mỏi, chỉ có đôi mắt vẫn sắc nhọn và sáng như mắt chim ưng. Bởi tôi đã ăn cơm ở nhà, nên tôi chỉ lấy chút kem dâu. La Thiên hình như đã để bị đói rất lâu rồi, trước mặt tôi mà cũng không giữ gìn hình ảnh, ăn ngấu nghiến như hổ đói. Thấy anh đói đến mức ấy, tôi cũng chỉ có cách đợi anh mà thôi.

Khó khăn lắm mới đợi được đến khi La Thiên đã ăn kha khá, tôi đang định lên tiếng, một giọng nam giới vang lên phía trước mặt tôi: “Hi, Lôi Hiểu!”

Tôi lập tức ngẩng đầu lên nhìn theo hướng giọng nói đó theo phản ứng có điều kiện. Động tác này khiến tôi giật mình kinh ngạc, tôi phát hiện ra, tôi đã vô tình quen với việc công nhận mình là Lôi Hiểu rồi. Nếu như vừa rồi, người đó gọi tôi là “Cổ Tiểu Yên”, liệu tôi có phản ứng có điều kiện mà ngẩng đầu lên hay không? Dòng suy nghĩ này khiến tôi rùng mình.

“Không phải chứ, Lôi Hiểu? Không phải em lại không nhớ được anh rồi đấy chứ? Anh là Cổ Ngôn, đây là em trai của anh, Cổ Lượng”.

Tôi ngẩn người ngồi đó, cho đến tận khi hai người thanh niên có gương mặt giống hệt nhau đi đến trước mặt, tôi mới định thần lại được. Tôi lập tức cười, nói: “Nhớ chứ, em trai anh còn là một thiên tài nữa kìa!” Tôi nhớ bọn họ, lần đó khi đi đến sàn Disco tìm Ngô Tử Thụ đã gặp họ, họ là anh em sinh đôi.

Tôi nhìn Cổ Lượng, phát hiện ra đôi mắt đờ đẫn của anh ta cứ nhìn chăm chú vào cốc kem trước mặt tôi. Tôi tưởng anh ta muốn ăn, bèn nói với Cổ Ngôn: “Cổ Lượng có phải là muốn ăn thứ này không? Hay là đi mua cho anh ấy một cốc?”

Cổ Lượng nhìn tôi, rồi nói một câu thật ngốc nghếch: “Anh nhớ trước đây em không ăn kem mà, em nói em không thể ăn đồ ngọt được”.

Cổ Ngôn ôm vai cậu em, nói vẻ rất mực yêu thương: “Em muốn ăn phải không, đi nào, chúng ta đi mua nhé”. Sau đó, bèn vẫy tay nói tạm biệt với tôi, thân mật khoác vai cậu em bước đi.

Cuối cùng La Thiên cũng đã ăn no, nắc một cái, nhìn bóng dáng của hai anh em sinh đôi: “Bạn cô à?”

“Ừm”.

“Cậu em đó có phải là...”, La Thiên chỉ tay vào đầu.

“Đàn độn có phải không? Đừng có xem người mà bắt hình dong, Cổ Lượng là một thiên tài đấy, anh ấy đặc biệt mẫn cảm với các con số, phép tính khó đến đâu, anh ấy cũng đều có thể tính nhẩm được. Hơn nữa, Cổ Lượng còn có khả năng nhìn một lần là nhớ. Một cuốn sách dày đến mấy, chỉ cần đưa cho anh ấy đọc một

lần, anh ấy cũng có thể nhớ được câu nào nằm ở hàng thứ mấy, trang thứ bao nhiêu”. Tôi nói lại một lượt lời của Ngô Tử Thụ nói với tôi hôm đó cho La Thiên nghe.

La Thiên so so vai vẻ không tin lắm, rõ ràng anh không hề tin rằng anh chàng Cổ Lượng có vẻ bề ngoài đần độn lại là một thiên tài. Cũng khó trách, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy Cổ Lượng ở sàn Disco, tôi cũng không tin, cho nên, tôi không muốn đôi co với La Thiên về đề tài liên quan đến Cổ Lượng. Tôi vội vàng hỏi: “Cái chết của mấy người bọn họ thực sự không có hồ sơ sao?”

“Không có!” Anh châm một điếu thuốc.

Tôi vẫn hỏi về không cam tâm: “Liệu có thể nằm ở hồ sơ của Sở công an khác mà không biết hay không?”

“Những hồ sơ này đều có kết nối lên mạng, chỉ cần có hồ sơ, thì không thể nào không tra ra được”.

“Trong tình hình như thế nào mới không có hồ sơ?”

“Sáng nay lúc gọi điện cho cô, tôi đã nói rồi, hoặc là cô nhầm lẫn, hoặc là không có mấy người này, hoặc là bên cảnh sát vốn không hay biết về cái chết của bọn họ”.

Nhưng ba trường hợp này đều không đúng, một là, tôi không nhầm lẫn, hai là, tôi đều đã tiếp xúc với họ, không thể nào không có mấy người này được, ba là, tất cả mọi vết tích đều cho thấy cảnh sát biết về cái chết của bọn họ.

Nghĩ đến đây, tôi nhìn La Thiên vẻ nghi ngờ, hỏi: “Có phải là vụ án của bọn họ không thể nào phá được, anh mới nói là không có hồ sơ?”

La Thiên khẽ bật cười nhạt một tiếng, vẻ rất ngông cuồng, nhưng lại nói vẻ rất tự tin: “Những vụ án rơi vào tay tôi, chưa có vụ án nào tôi chưa phá được”.

Tôi vừa mơ hồ vừa nghi hoặc, lẽ nào cái chết của bọn họ thực sự không có hồ sơ? Sao lại có thể như vậy được chứ? Bỗng chốc, toàn thân tôi run rẩy, nếu như tối qua tôi thực sự đi đến ngôi nhà ma, tận mắt nhìn thấy Ngô Tử Thụ bị lột da mặt mà chết. Tất cả những việc này đều thực sự xảy ra, nếu anh ta có thể nguyên lành xuất hiện trước mặt tôi sau khi chết, vậy thì bọn họ cũng có thể làm được như vậy. Vậy có nghĩa là, cái chết của bọn họ rất có thể đều là một loại hiện tượng giả nhằm mê hoặc tôi!

Giống như lần tôi nhìn thấy Diêu Giai bị bóc da mặt ở nhà vệ sinh trong ngôi nhà ma, rất có thể, cô ấy cũng giống như Ngô Tử Thụ, thực ra không hề chết, hoặc là do thực sự đã chết, cũng bao gồm cả Ngô Tử Thụ, tối qua anh ta đã thực sự chết trong ngôi nhà ma, con người anh ta hiện giờ, chỉ là ma... Tôi khẽ rung mình, nếu như Ngô Tử Thụ thực sự đã chết, tại sao Mễ Dương lại nói tối qua ba người chúng tôi đều luôn ngồi ở nhà hàng ăn đồ Tây? Lẽ nào Mễ Dương cũng chết rồi... Không được, lộn xộn quá đi!

“Vậy... anh có thể giúp tôi điều tra xem cái chết của Diêu Giai có hồ sơ hay không?” Tôi vẫn không cam tâm, không thể nào hiểu nổi đằng sau sự việc này rốt cuộc ẩn giấu chân tướng đáng sợ ra sao. Nó có thể khiến cho Ngô Tử Thụ chết và phục sinh, có thể khiến Tống Lệ Văn bốc hơi trong không khí, còn có thể khiến tôi biến thành Lôi Hiểu.

“Diêu Giai?” La Thiên nhìn tôi, đột nhiên nói một câu đầy ẩn ý, “Hình như cô quen biết với rất nhiều người chết thì phải!”

Tôi nhận ra ý tứ châm biếm trong câu nói của anh ta, nhưng tôi quá muốn biết chân tướng sự việc, đặc biệt là trải qua sự việc đêm qua, tôi không muốn, cũng không thể tiếp tục làm Lôi Hiểu được, nếu không, sớm muộn gì tôi cũng sẽ bị tâm thần phân liệt mất. Tôi nói đầy khẩn thiết: “La Thiên, anh có thể điều tra giúp tôi kỹ một chút được không? Cái chết của bọn họ không thể nào không có hồ sơ được”.

La Thiên hít một hơi thuốc, sau đó ấn đầu mẫu thuốc lá vào gạt tàn: “Cô có thể nói cho tôi biết trước, những người đó có quan hệ gì với cô, sao lại phải điều tra cái chết của bọn họ?”

“Không có quan hệ gì cả!” Lời tôi nói là sự thực, tôi đúng là không có quan hệ gì với bọn họ, nhưng La Thiên rõ ràng không tin, giơ cổ tay lên xem đồng hồ, bộ dạng như thể đang muốn đi.

Tôi nhìn anh với vẻ cầu khẩn: “Anh không thể giúp tôi sao, La Thiên? Anh hãy tin tôi một lần thôi có được không?”

“Không phải là tôi không tin cô, mà là cái chết của bọn họ thực sự không có hồ sơ, cũng không có quan hệ gì với cô, tôi giúp cô thế nào được đây?” Anh nhìn tôi với vẻ hơi bất lực. Nét mặt đó dường như đang cho rằng tôi là một kẻ bị bệnh thần kinh. Đúng vậy, người bình thường ai lại nóng lòng đi điều tra cái chết của những người không liên quan gì đến mình cơ chứ?

Do dự hồi lâu, cuối cùng tôi cũng kể cho La Thiên toàn bộ sự việc trước khi mình bị biến thành Lôi Hiểu. Nhưng do lần trước tôi đã hỏi anh, nếu như tôi không phải là Lôi Hiểu, thì anh có tin hay không, kết quả là anh đã cho rằng tôi đang viện cớ để trốn trách nhiệm. Cho nên, tôi không nói tôi đã trải qua những sự việc này, mà nói là một người bạn nào đó của tôi. Nếu như La Thiên tin, vậy thì tôi có thể ám thị với anh, người bạn nào đó thực ra là tôi. Bởi vì câu chuyện này rất dài, tôi đã mất hơn một tiếng đồng hồ mới kể xong.

Kể đến đoạn tôi nhìn thấy Diêu Giai bị lột da mặt trong nhà vệ sinh trong ngôi nhà ma, tôi nói: “Tôi biết câu chuyện này khó có thể khiến cho người khác tin vào tính chân thực của nó, nhưng đúng là bạn của tôi đã thực sự trải qua, hiện giờ cô ấy đang rất sợ hãi, cũng rất đau khổ, cô ấy hy vọng tôi có thể giúp cô ấy, cho nên tôi đã tìm anh, anh có thể...”

La Thiên cắt ngang lời tôi: “Cô vừa nói, cô ấy đã nhìn thấy trên báo tin báo tử của Chung Thành Vỹ?”

Tôi gật đầu, nói: “Đúng vậy, mặc dù tờ báo đó rất kỳ lạ. Anh có biết không, ngay mới tối hôm qua, cô ấy cùng ngồi ăn cơm với hai người bạn ở cửa hàng ăn. Một người bạn nhận được điện thoại nên đi trước, một lúc sau, người bạn còn lại nhận được một tin nhắn, chính là tin nhắn đòi mạng người. Lúc đầu Lưu Gia Minh và Diêu Giai đều xảy ra chuyện sau khi nhận được tin nhắn này, hơn nữa, khi cô ấy nhìn thấy trong cuốn sổ “Báo tử” đó cũng có tên một người bạn khác của cô ấy, cô ấy đã rất hoảng sợ, cô ấy không muốn nhìn thấy bạn mình cũng bị chết như vậy, cho nên cô đã dẫn bạn mình cùng đến ngôi nhà ma. Cô tưởng rằng, chỉ cần tìm thấy cuốn sổ “Báo tử” đó, rồi đốt nó đi là có thể cứu được bạn của mình, nhưng... cuối cùng, bạn của cô vẫn bị chết trong ngôi nhà ma. Cô ấy sợ hãi quá, ngất xỉu, thật không ngờ, khi cô tỉnh lại, vẫn đang ở trong nhà hàng ăn, và người bạn vừa bị chết trong ngôi nhà ma lại sống sờ sờ ngồi trước mặt. Bọn họ nói cô nằm mơ, chính cô ấy cũng tưởng rằng mình nằm mơ, bởi vì khi cô đến ngôi nhà ma, thời gian là 20:10', và khi cô tỉnh lại, cũng vẫn là 20:10'. Nếu như cô ấy thực sự đi đến ngôi nhà ma, vậy thì không thể nào lại là 20:10'. Nhưng sáng hôm nay, cô ấy lại phát hiện ra một vật chứng đủ để chứng minh tối qua cô đã thực sự đi đến ngôi nhà ma. Trước khi đi đến ngôi nhà ma, cô ấy đã mua một chai hồng trà... cho nên, cô ấy nghi ngờ đằng sau sự việc này là một âm mưu lớn. Cô ấy đã sắp bị hành hạ giày vò đến độ thần kinh phân liệt rồi, cô ấy là người bạn thân nhất của tôi, anh có thể giúp cô ấy tìm ra chân tướng sự việc được không, La Thiên?”

La Thiên nhìn tôi vẻ suy ngẫm, hồi lâu mới khẽ nói: “Tôi cảm thấy...”

Mắt tôi sáng rực, vội hỏi ngay: “Anh cảm thấy sao?”

“Người bạn đó của cô nếu như không làm tác giả viết truyện kinh dị, thì thật là quá đáng tiếc!”

“Anh không tin sao? Anh không tin tất cả những việc này là thật sao?”

“Không phải là vấn đề tôi tin hay không tin, mà là, toàn bộ sự việc này có quá nhiều sơ hở, có quá nhiều sự khiên cưỡng. Tôi khuyên bạn cô nên đi khám bác sĩ tâm lý, nếu cần thiết, cô cũng nên đi cùng”.

“Anh cho rằng tôi bị điên sao?” Tôi vô cùng bức tức, “Tôi biết, sự việc này rất khó tin, nhưng thực sự đã xảy ra! Được, anh nói có quá nhiều sơ hở, có quá nhiều sự khiên cưỡng, vậy anh nói xem, sơ hở ở đâu, sự khiên cưỡng như thế nào?”

Nghe tôi nói xong, La Thiên chợt bật cười, dáng vẻ như thể lời của tôi nói khiến anh nhớ lại người xưa vậy, nhưng anh nhanh chóng định thần lại, nói với tôi: “Có thể bạn cô chỉ đùa với cô thôi, vốn không hề có sự việc như vậy”.

“Đã nói là thật rồi ma, sao anh lại vẫn không chịu tin tôi?” Tôi cuống quýt lên, suýt nữa đã buột miệng nói ra người bạn đó chính là tôi.

“Được, tôi tin cô, bây giờ tôi phân tích cho cô nghe, trước tiên, cô cần phải hiểu rằng, trên đời này không có ma quỷ, việc nào không thể giải thích được lại đẩy cho hồn ma bóng quỷ, cách làm này thật ngu muội. Câu

này tôi đã từng nói với một cô gái ương bướng như một đầu bò rồi. Từ toàn bộ sự việc, ta hãy phân tích đơn giản nhé. Thứ nhất, bạn cô nói đã nhìn thấy tin báo tử của Chung Thành Vỹ ở trên báo, vậy tờ báo ấy đâu? Thực sự không cánh mà bay sao? Nếu đúng như vậy thì rõ ràng tờ báo đó đã bị ai đó ngụy tạo, bởi vì cái chết của Chung Thành Vỹ vốn không hề có hồ sơ. Thứ hai, cô ấy đi tìm Ngô Vĩnh Thanh ở địa chỉ trên bức thư trong túi xách của Chung Thành Vỹ, tại sao ông nội Ngô Vĩnh Thanh lại không trực tiếp cho cô ấy số điện thoại của Ngô Vĩnh Thanh mà lại cho số của Lưu Gia Minh?”

Tôi không kìm lòng được, ngắt lời anh: “Ngô Vĩnh Thanh đã chết hơn hai năm rồi, có lẽ lúc đó cô ấy kóc ó di động cũng nên?”

“Hỏi hay lắm, nhưng đây cũng là một sơ hở lớn nhất. Bạn cô nói Lưu Gia Minh và Diêu Giai xảy ra chuyện sau khi nhận được một tin nhắn, hơn nữa, sau đó bạn cô còn điều tra được ra số điện thoại đó là của Ngô Vĩnh Thanh, có phải vậy không? Nếu đúng như vậy, sao hai năm trước Ngô Vĩnh Thanh lại không có di động được chứ? Rõ ràng, ông nội của Ngô Vĩnh Thanh cố tình muốn bạn của cô đi đến gặp Lưu Gia Minh để nghe anh ta kể một câu chuyện ma quỷ hết sức nực cười! Thứ ba, Lưu Gia Minh nói nhóm bọn họ có sáu người đã từng đi đến ngôi nhà ma chơi trò Điệp tiên. Ngay lúc đó, có một cô gái bị chết, sau đó, hai cô gái cũng chết vì bị lột da mặt vào đúng ngày sinh nhật. Nếu như những việc này là thật, nạn nhân bị chết thảm và ly kỳ như vậy, cả trường học lại không thấp thỏm lo âu sao? Phía cảnh sát không có lý nào lại không biết sự việc này; Thứ tư, sau khi Lưu Gia Minh kể xong câu chuyện này, liền có người gọi điện đến chúc mừng sinh nhật anh ta, tiếp đến, bạn cô trở về nhà cũng cảm thấy sự việc này quá trùng hợp đến độ không phù hợp với logic sao? Nếu như bạn cô không nói dối, vậy thì tất cả những sự việc này chỉ có thể nói là một trò đùa tai quái, họ cố tình dụ cô ấy đến ngôi nhà ma”.

“Tại sao phải dụ cô ấy đến ngôi nhà ma?”

“Việc này thì phải hỏi bạn của cô chứ, xem cô ấy có...”

Đúng lúc đó, điện thoại của tôi đổ chuông, là di Phần gọi, bà lo lắng nói ông Lôi đột nhiên ngã bệnh phải vào bệnh viện, tôi “ồ” một tiếng, rồi mới ý thức ra phản ứng của hơi có vấn đề, hiện giờ tôi là “con gái” của Lôi Cận Nam mà. Bố bị bệnh, con gái đương nhiên phải lo lắng mới phải, cho nên tôi vội vàng bổ sung thêm một câu: “Ổ bệnh viện nào hả di? Cháu đến ngay đây”.

Gác máy xong, La Thiên hỏi tôi: “Sao vậy? Ai ốm thế?”

“Ồ, bố... bố tôi”. Chữ “bố” nói ra rất ngượng nghịu, tôi hỏi anh: “Anh có đi xe máy không? Có thể đưa tôi đến bệnh viện được không?”

“Được, cô không lái xe đến à? Tôi nghe nói, bố cô mới mua cho cô một chiếc xe hơi mới, hình như là Porsche”.

“Ồ... tôi cho bạn mượn rồi”. Tôi sợ anh truy hỏi, bèn vội đứng dậy, “Anh hãy đưa tôi đến bệnh viện trước đã”.

68

La Thiên lấy xe máy chờ tôi, vừa mới rời khỏi quán ăn tự chọn không xa thì đã nhìn thấy ở ngõ phía trước có mấy người đang đánh nhau. Thật không công bằng, ba, bốn người vây đánh một người! La Thiên cũng nhìn thấy, tăng tốc lao nhanh đến đó. Khi tôi nhìn rõ người đàn ông trung niên bị vây đánh đó, tôi đập mạnh vào lưng La Thiên, “Mau, mau dừng xe!”

Xe còn chưa dừng hẳn, tôi đã nhảy xuống, suýt chút nữa sái chân, tôi liêu minh lao đến đó, vừa cào cào vừa dẫm dẫm vào mấy người đó. Tôi chỉ nghe thấy tiếng quát: “Ồ đâu ra con diên này thế!” Rồi một nắm đấm giáng vào đầu tôi, tôi ngã nhào ra xa, tôi đang định lao lên, La Thiên đã xuống xe, “Cảnh sát đây! Không được cử động!”

Mấy tên đó nghe thấy hai chữ “cảnh sát”, chạy nhanh hơn cả lũ thỏ, chỉ còn sót lại người đàn ông trung niên bị vây đánh đang nằm rên hừ hừ giữa đường. La Thiên đỡ tôi dậy: “Cô có sao không? Khóe miệng chảy máu rồi kia, có sao không vậy?”

Tôi lắc đầu, lấy mu bàn tay lau máu ở khóe miệng, mặc kệ sự đau đớn, từ từ bước tới chỗ người đàn ông trung niên đó, nước mắt cũng theo đó trào ra khỏi khoang mắt. Tôi không thể nào hình dung được tâm trạng lúc này của mình, như thể tất cả mọi cảm xúc cùng xuất hiện.

27. Chương 11 - Phần 03

Tôi bước đến bên cạnh ông, quỳ xuống, mặt ông đầy vết bầm tím, chỗ đuôi lông mày bị rách toác, đang rỉ máu. Trông ông béo hơn hẳn so với trước đây, nhưng nét mặt lại hiện lên sự sa đọa, toàn thân nồng nặc mùi rượu. Tôi không biết sao ông lại thành ra thế này, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, cố gắng kiềm chế ghen ngào, khẽ đẩy nhẹ ông: “Này... bác không sao chứ?”

Ông nhìn tôi một cái, gắng gượng bò dậy, tôi vội dìu ông, thật không ngờ, sau khi ông đứng vững, bèn ôm chặt lấy tôi, mùi rượu nồng nặc phả thẳng vào mặt tôi, lời nói càng không thể nghe nổi: “Cô... cô em, anh có đây tiền, thật đấy, cô em không tin sao? Anh, anh lấy tiền ra cho cô em xem nhé, cô em... cô em muốn bao nhiêu?” Nói rồi, ông quả thật thò tay vào túi tìm tiền.

La Thiên đẩy ông ra, nghiêm giọng: “Cẩn thận đấy!” Khẽ trở tay, đã bẻ tay ông về phía sau, hai chân ông mềm nhũn, lếch thếch quỳ xuống đất. Ông muốn giãy giụa, La Thiên chỉ khẽ động tay, ông đã kêu lên đau đớn.

“Đừng đánh ông ấy!” Tôi kêu lên theo bản năng, chạy lên trước kéo tay La Thiên, vừa khóc vừa nói: “Mặc kệ ông ấy, tôi xin anh đấy, kệ ông ấy đi!”

La Thiên nhìn tôi vẻ kinh ngạc, rõ ràng anh không hiểu sao tôi lại như vậy, sao mà anh có thể biết được, người đàn ông say xỉn bị vậy đánh này, không phải ai khác, mà chính là bố đẻ của tôi – Cổ Tiểu Yên!

Bố tôi vốn là một người thật thà chất phác, vẫn luôn an phận lái xe cho người khác để kiếm tiền, sao ông lại biến thành người có bộ dạng như bây giờ chứ? Lòng tôi đau nhói, khóc càng xót xa hơn, tôi không nhìn ông nữa, quay người chạy đến chỗ chiếc xe máy của La Thiên, hét lên với anh: “Đi thôi! Mặc kệ ông ấy, ông ta là một kẻ điên! Đưa tôi đến bệnh viện, bố tôi bị ốm!”

La Thiên lặng lẽ thả bố tôi ra, sau đó ngồi lên xe máy, tôi cố gắng không nhìn bố, nhưng khóe mắt vẫn bắt giác hướng về phía ông. Qua làn nước mắt, tôi nhìn thấy bố mềm oặt dưới đất giống như một đồng bùn, tôi lại nhảy xuống xe, giơ tay ra bắt một chiếc taxi, bảo tài xế đưa bố tôi đến bệnh viện. Lúc đầu, tài xế không chịu, nhưng nhìn thấy tôi giơ ra năm trăm tệ, anh ta lập tức xuống xe, bước nhanh đến bên bố tôi, nhanh nhẹn như một chú khỉ.

Nhìn thấy anh tài xế thận trọng dìu bố tôi vào trong xe, tôi dường như được trở lại hồi lên bốn tuổi. Bố ôm lấy tôi, dùng những sợ râu lởm chởm khắp mặt chạm vào tôi, làn cho tôi cười ngặt nghèo, ông nói: “Đám khói đen đó chính là muốn ám thị Tiểu Yên của chúng ta sau này chắc chắn sẽ không giống với những người khác, nói không chừng, còn là một nữ trạng nguyên nữa kia đấy, có phải không nào, Tiểu Yên?”

Thế mà bây giờ, tôi lại biến thành một hồn ma bóng quỷ cô độc, còn bố thì biến thành một đồng bùn.

Trong khoảnh khắc này, con tim tôi như bị ngàn vạn mũi dao đâm.

69

La Thiên đưa tôi đến cổng bệnh viện liền đi ngay, không nói thêm câu nào với tôi, ngay cả lời chào “tạm biệt” cũng giản tiện luôn. Trong mắt anh, có lẽ tôi là một cô gái thần kinh không bình thường thì phải? Tôi biết, vừa rồi rõ ràng tôi đã thể hiện hơi khác thường, nhưng đối diện với người thân của mình, có mấy ai không động lòng được chứ? Sao có thể lạnh lùng như không quen được đây? Huống hồ, người đó chính là bố đẻ của tôi.

Tôi vào nhà vệ sinh của bệnh viện rửa mặt, sau đó thẩn thờ đi lên lầu, tìm phòng bệnh của Lôi Cận Nam. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì với bố đẻ của tôi, những người đó vì sao lại đánh ông, ông nợ tiền của bọn họ sao? Nếu như nợ tiền, sao trên nét mặt ông lại hiện lên sự sa đọa?

Khi tôi bước vào phòng bệnh, Lôi Cận Nam đang ngủ, hầy còn đang truyền nước, chần ga trắng tinh càng làm nổi bật màu da vàng vọt của ông.

Dì Phấn nhìn thấy tôi bèn giơ ngón tay trở lên môi, tôi gật đầu hiểu ý, đi đến bên cạnh bà, khẽ hỏi: “Bác sĩ nói sao ạ? Chắc không nghiêm trọng chứ ạ?”

“Không sao, nói là làm việc quá sức”. Rồi biết lại thốt lên kinh ngạc: “Sao cháu lại bị thương, cháu đánh nhau với ai sao?”

Tôi sờ lên khoe miệng bị sưng, cười đau khổ, nói: “Không sai đâu ạ, cháu không cẩn thận nên bị ngã”.

Lời nói dối này không được hợp lý cho lắm, ngã thì sao lại sưng môi được? May mà dì Phấn chỉ nhìn tôi về nghi hoặc, nhưng không truy hỏi thêm. Trông bà rất mệt mỏi, ngáp một cái, nhìn Lôi Cận Nam, nói về xót xa: “Bố cháu cứ luôn như vậy, việc gì cũng đều tự mình làm, nhưng sự nghiệp Vạn Kim lớn quá, cho dù ông ấy có giỏi giang đến đâu, cũng không thể gánh vác được hết. Ôi...” Rồi bà lại há miệng ngáp.

Tôi thấy bà mệt như vậy, bèn hỏi: “Dì Phấn, dì về nhà nghỉ đi, cháu ở đây trông là được rồi”.

Dì Phấn có lẽ là thực sự quá mệt, gật đầu rồi đứng lên, dặn dò tôi mấy câu, rồi lại lặng lẽ nhìn Lôi Cận Nam một lát, sau đó mới đi ra khỏi phòng bệnh, nói sáng mai sẽ đến trông thay tôi.

Dì Phấn đi chưa lâu, Lôi Cận Nam đã tỉnh dậy, hình như ông không được khỏe, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ông cử động cơ thể, uể oải nói: “Hiểu Hiểu, giúp bố vận cao giường lên một chút”.

Tôi vừa mới vận cao giường lên, lại nghe thấy ông nói: “Nhanh lên, Hiểu Hiểu, mau đi lấy chậu, bố buồn nôn”.

Nhưng chưa kịp đợi tôi đem chậu đến, ông đã nôn xuống đất, nôn thốc nôn tháo hồi lâu, cả người ông như thoát dương vậy, sắc mặt tái xám, dựa vào đầu giường thở dốc. Tôi rót cho ông cốc nước để ông súc miệng, sau đó lại lấy khăn bông lau mặt cho ông.

Người bệnh đúng là thật khó phục vụ, trong lòng tôi cũng cảm thấy buồn bực lắm, nhưng tôi không thể hiện tâm trạng này ra nét mặt, vẫn cam tâm tình nguyện vào nhà vệ sinh lấy chổi để thu dọn đồng ô uest đó. Mùi chua loét nhức mũi khiến lồng ngực tôi nghẹt thở, tôi muốn bịt chặt mũi, nhưng lại sợ ông đau lòng, nên đành cố chịu đựng. Con gái sao có thể chê bố mình bẩn được cơ chứ? Cho nên, tôi cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng, vội vàng dọn thật nhanh, sau đó, lấy cây lau sàn nhà lau đi lau lại tới mấy lần, rồi mở cửa để thông thoáng gió. Nhân lúc có cơn gió thổi vào, tôi tham lam hít lấy hít để, lúc này mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Đến khi tôi quay người lại, tôi nhận ra Lôi Cận Nam đang nhìn tôi không chớp mắt, con ngươi mắt như được phủ lên một lớp sương mù, ánh mắt thâm trầm và kỳ lạ. Tôi không biết ông lại có thể nhìn tôi như vậy, nếu như ông cảm thấy kinh ngạc và chấn động vì vừa rồi tôi dọn đồng ô uest cho ông, con gái chăm sóc bố chẳng phải là đạo lý muôn thừa sao? Lẽ nào Lôi Hiểu chưa bao giờ chăm sóc ông? Tôi hỏi ông với vẻ hơi lúng túng: “Bố(12) đã đỡ hơn chưa ạ? Có cần gọi bác sĩ không ạ?”

Ông cười và lắc đầu: “Nào, Hiểu Hiểu, đến bây giờ với bố, để bố ngắm con thật kỹ nào!”

Tôi ngồi xuống, ông lấy tay đặt lên mu bàn tay tôi, không biết vì sao, động tác của ông khiến trái tim tôi ầm ập lạ kỳ, như thể đã động tới thứ tình cảm ầm ập được cất giấu nơi sâu kín trong lòng. Đã lâu lắm rồi, bố tôi chưa hề nắm tay tôi như thế này.

Lôi Cận Nam giơ tay lên chạm khẽ vào khoe miệng tôi: “Sao lại bị thương vậy? Con có đau không?”

Lời nói ân cần dịu dàng của ông khiến tôi có cảm giác muốn bật khóc, tôi kiên cường lắc đầu: Không đau đâu ạ!”

Ông thở dài, nắm chặt lấy bàn tay tôi; “Từ khi con xuất viện, con chưa gọi bố lần nào cả, nào, hãy gọi một tiếng ‘bố’ cho bố nghe nào”.

“Con(13)...” Tôi cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt mong đợi của ông, tôi cần phải nói với ông thế nào đây, vì tôi vốn không phải là con gái của ông, cho nên mới không gọi nổi!

Ông khẽ đập nhẹ vào mu bàn tay tôi, vẫn nói tiếp: “Còn nhớ, khi con vào học lớp 1, có một lần tan học về nhà, con cứ đòi bố mua cho con một chiếc xe đạp điện. Hôm đó đúng lúc bố rất bận, bèn bảo con đi tìm dì Phấn, kết quả là hôm đó dì Phấn cũng bận, không ai có thời gian đưa con đi mua xe đạp điện. Con giận quá, cả ngày không chịu nói lời nào lại còn không chịu gọi bố nữa”. Nói đến đây, ông lại thở dài, “Bây giờ nghĩ lại, bao năm qua, bố thực sự thiếu quan tâm đến con. Mặc dù bố cũng có chút tiền, cuộc sống của chúng ta đầy đủ hơn những người khác một chút, nhưng nếu như có thể chọn lựa, bố thà làm một người nghèo, cùng chung hưởng niềm vui giản đơn của con người với vợ con, không có gì hạnh phúc hơn cả gia đình bình an sống mãi bên nhau”.

Suốt cả tối hôm đó, Lôi Cận Nam nói với tôi rất nhiều, từ những chuyện Lôi Hiểu lúc còn nhỏ cho đến khi cô ra nước ngoài du học, toàn là những việc nhỏ nhặt, nói đến tận khi phương đông ứng hồng. Tôi nghe mãi, buồn ngủ díp cả mắt, ngáp liên tục. Lôi Cận Nam nói: “Con buồn ngủ chưa? Nào, nằm xuống cạnh bố”. Nói rồi, ông dịch người vào phía trong.

Tôi hơi do dự, dù sao ông cũng không phải là bố đẻ của tôi, nằm cạnh thì thật là ngượng ngịu.

Ông lại nói: “Cô bé ngốc, có gì mà ngại chứ, xem con kia, buồn ngủ đến độ không mở nổi mắt nữa, lên đây đi, lâu lắm rồi bố không ru con ngủ”.

Tôi thực sự quá buồn ngủ, không chịu đựng thêm được nữa, nên cũng không do dự nữa liền tháo giày ra, nằm xuống. Ông gơ cánh tay ra, để tôi được thoải mái gối đầu lên cánh tay ông, khẽ vỗ nhẹ vào tôi, lẩm bầm: “Hiểu Hiểu, con biết bố yêu con nhường nào không, bố bằng lòng đem toàn bộ cổ phần của Vạn Kim để đổi lấy sự bình an và vui vẻ của con, con có biết không?”

Đúng trong khoảnh khắc này, tôi cảm thấy vô cùng cảm động, có thể có được tình yêu thương vô hạn nhường này của người cha, là một việc thật hạnh phúc! Tôi đột nhiên muốn gọi ông một tiếng “bố”, thế nên, tôi nuốt nước bọt, lấy hết dũng khí, nhưng tiếng “bố” đó đã bị nghẹn lại trong cổ họng, đến cuối cùng không phát ra được.

Một nỗi thương cảm tràn vào lòng tôi, nếu như bố đẻ tôi cũng có thể yêu thương tôi như vậy, thì tuyệt biết bao!

Nghĩ đến đây, tôi gơ tay lên, nhẹ nhàng ôm quanh người ông, đã không gọi được tiếng “bố”, vậy thì hãy để tôi thực sự coi mình là Lôi Hiểu một lần, cảm nhận được tình yêu thương sâu nặng như núi Thái Sơn của người cha đối với con gái.

70

Giấc ngủ này rất ngon, tôi không biết đã bao lâu rồi tôi chưa được ngủ ngon như vậy, nhưng chưa ngủ được bao lâu, 8h sáng, dì Phấn đã đem cặp lồng cháo đến, bảo tôi về nhà nghỉ ngơi.

Trải qua buổi nói chuyện suốt đêm với Lôi Cận Nam, cộng thêm với việc gối đầu lên cánh tay ông ngủ, lúc này đây, trong lòng tôi xuất hiện thứ cảm giác thân thiết lạ kỳ với ông, như thể ông và tôi có một mối quan hệ thân thiết nào đó. Nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của ông, thật không ngờ tôi lại có cảm giác luyến tiếc không rời xa.

“Hiểu Hiểu, mau về nhà ngủ đi, buổi chiều đến thăm bố, ngoan nào!”

“Vâng”. Tôi gật đầu, nói với dì Phấn: “Tối qua bố cháu bị nôn, có thể là dạ dày không ổn lắm, dì nhớ đừng cho ông ăn những thứ có nhiều dầu mỡ”.

Dì Phấn tươi cười, nói: “Ồ, Cận Nam, anh xem, Hiểu Hiểu thực sự càng lúc càng hiểu biết hơn, đã biết chăm sóc người khác rồi đấy”.

Khi bước ra khỏi phòng bệnh, tôi nhìn thấy dì Phấn đang cẩn thận đút từng thìa cháo cho Lôi Cận Nam, đây đúng là cảnh tượng khiến con người ta cảm thấy hạnh phúc và ấm áp, nhưng không biết vì sao, trong lòng tôi lại thoáng xuất hiện cảm giác buồn rầu và bất an.

Vừa về đến nhà, tôi đã gặp vú Ngủ vừa đi chợ về, bà kinh ngạc nhìn tôi bước từ taxi xuống: “Cô chủ, sao cô không tự lái xe của mình?”

Câu hỏi này, suốt mấy ngày hôm nay tôi đã trả lời đến phát chán ngấy rồi, nên chẳng buồn trả lời thêm nữa, chỉ cười một cái, rồi bước thẳng vào nhà. Vú Ngũ đi theo, hỏi tôi ông Lôi có khỏe lên chưa, tôi nói khỏe hơn chút rồi, sau đó bà lại rót cho tôi cốc nước, hỏi về dè dặt: “Cô chủ và... bác sĩ Mễ cãi nhau phải không?”

“Không có, anh ta đến đây sao?”

“Đúng vậy, hôm qua đem xe của cô chủ về, chỉ ngồi một lúc rồi đi, trông có vẻ tâm trạng rất nặng nề, tôi cứ tưởng...”

“Mặc kệ anh ta”. Tôi cắt ngang lời vú Ngũ, không muốn nhắc đến Mễ Dương.

“Ồ, vậy tôi đi rửa rau đây”.

Tôi không trả lời, đi thẳng lên lầu, tắm gội, vốn muốn định ngủ thêm, nhưng đầu óc tôi rất hỗn loạn. Khung cảnh bố để tôi hôm qua bị vây đánh trên đường liên tục nhảy múa trước mắt tôi, không biết anh tài xế hám tiền đó có đưa bố đến bệnh viện hay không. Tôi càng nghĩ càng thấy không yên tâm, cuối cùng vẫn không thể nào kìm lòng được, lại gọi điện đến cửa hàng của mẹ. Mẹ nhắc máy, tôi ngắt người hồi lâu mới áp ứng hỏi bà làm ăn có tốt không? Bà nói: “Tốt lắm, cô là ai?”

“Dạ... chú Cổ có nhà không ạ?”

Thật không ngờ, giọng mẹ lại trở nên cảnh giác: “Cô tìm ông Cổ làm gì?” Giọng nói đó có vẻ như đang nghi ngờ tôi là người tình của bố. Tôi buồn bà thở dài, không biết nên trả lời như thế nào, bèn gác máy. Trước khi tôi biến thành Lôi Hiểu, giữa tôi và mẹ đã có một khoảng cách, đến giờ, tầng khoảng cách đó lại bị sợi dây vô hình kéo ra xa, càng lúc càng xa.

Tôi cố gắng không nghĩ đến bố để tôi nữa, mà nghĩ đến sự việc khác, nhưng lại bất giác nhớ đến nội dung cuộc trò chuyện với La Thiên hôm qua tại cửa hàng ăn tự chọn. Tôi nhớ kỹ lại những lời anh nói, phát hiện ra, anh phân tích hình như cũng rất có lý. Từ khi tôi gặp Chung Thành Vỹ đến khi tôi và Diêu Giai cùng bước vào ngôi nhà ma, ở đây đúng là có sơ hở và khiên cưỡng. La Thiên nói không sao, sao ông nội Ngô Vĩnh Thanh lại không trực tiếp nói cho tôi biết số điện thoại của Ngô Vĩnh Thanh, mà lại cho số của Lưu Gia Minh? Lễ nào đây thực sự chỉ là một trò đùa tai quái? Ngô Vĩnh Thanh, Chung Thành Vỹ, Lưu Gia Minh và cả Diêu Giai, bọn họ vốn không hề chết? Nhưng, nhưng tại sao bọn họ lại phải giả trò đùa tai quái với tôi cơ chứ? Lúc tôi nhìn thấy Chung Thành Vỹ, tôi mới đến thành phố S có mấy ngày, tôi vốn không hề quen biết bọn họ. Hay nói một cách khác, nếu như tất cả mọi việc chỉ là một trò đùa tai quái, ít ra bọn họ cũng nên chọn người họ quen biết để thực thi một ván cờ họ đã mất bao công sức để dàn dựng chứ, sao lại có thể chọn tôi nhỉ? Hơn nữa, họ sao có thể làm được việc khiến cho người khác nhập được vào cơ thể của tôi, sao lại làm cho tôi nhập vào cơ thể Lôi Hiểu? Không, đây quyết không thể nào chỉ là một trò đùa tai quái đơn thuần.

Xem ra, sự phân tích của La Thiên không đúng, khả năng phán đoán của anh vẫn cần phải được nâng cao thêm nữa.

Sau khi nằm trần trọc trên giường hồi lâu, tôi quyết định đi xuống lầu tìm vú Ngũ. Một là tìm người để nói chuyện, phân tán sự chú ý của mình, để không suy nghĩ lung tung nữa, hai là, tôi vẫn luôn cảm thấy vú Ngũ rất kỳ quái, biết đâu nói chuyện với bà lại có thể phát hiện ra được những việc mà tôi không hay biết.

Vú Ngũ thấy tôi xuống giúp đỡ, bà cảm động đến độ tay chân luống cuống, vội đẩy tôi ra ngoài phòng khách, nói sao có thể để tôi giúp đỡ việc bếp núc được.

“Vú Ngũ, không sao đâu, dù sao cháu cũng nhàn rồi, vừa hay có thể trò chuyện cùng vú”.

Vú Ngũ không khuyên được tôi, bèn lấy một bó rau cho tôi nhặt, mặt ửng đỏ, cười hi hi, nói: “Đã lâu rồi tôi không nói chuyện với ai”.

Tôi lên nhìn bà, trông bà rất hiền từ thân thiện, không hề giống kẻ xấu, tôi hỏi bà: “Vú Ngũ, lúc nhỏ, cháu rất tinh nghịch phải không ạ?”

“Đúng là tinh nghịch thật, đặc biệt thích vòi khóc, hơn nữa rất bướng bỉnh, tính cách đó giống y như ông Lôi vậy. Nhưng kể từ khi cô chủ xuất viện, đã thay đổi rất nhiều, như là biến thành một người khác vậy, cô chủ, cô thực sự không nhớ được những chuyện trước đây sao?”

“Đúng vậy, cháu không nhớ được, cháu không thể cố nhớ, vì cố nhớ là đau cháu lại đau”. Tôi đã xem ti vi, những người mất trí nhớ hình như đều như vậy.

“Ồ!” Trên mặt vú Ngũ hiện ra vẻ xót xa, lại hỏi, “Vậy cô có cảm thấy khó chịu ở đâu nữa không?”

“Không ạ, vú thấy đây, chẳng phải cháu vẫn khỏe mạnh sao?” Sau đó, tôi khéo léo chuyển đề tài, hỏi bà như thể nói chuyện phiếm, “Vú Ngũ, vú là người thành phố S này ạ?”

Có lẽ vú Ngũ thực sự đã lâu không trò chuyện với ai, cái máy nói bắt đầu được bật, bà kể cho tôi nghe câu chuyện cuộc đời bà.

(((12.Trong nguyên bản tiếng Trung, Cổ Tiểu Yên luôn dùng cách xưng hô kính trọng “nín” với Lôi Cận Nam, chứ không gọi là “bố”. Đây là sự khác biệt trong cách xưng hô ngôi thứ hai của ngôn ngữ tiếng Việt và Trung, bạn đọc cần lưu ý.

13.Cách xưng hô ngôi thứ nhất trong tiếng Trung (Wo) tương tự như trong tiếng Anh (I), không phân biệt rõ ràng như trong tiếng Việt.)))

28. Chương 12 - Phần 01

CHƯƠNG 12: KHÚC CA VONG LINH TUYỆT ĐỊA 71

Ba mươi năm trước, lúc đó vú Ngũ là cô gái mười chín tuổi, vú cùng với người bạn thanh mai trúc mã Trương Thiết Nam đi từ Hà Nam đến thành phố S làm ăn. Họ cũng giống như bao thanh niên khác, mang theo hoài bão và mộng tưởng: sau mấy năm đi làm kiếm tiền, có thể ngạo nghễ trở về quê mua nhà riêng. Nhưng sau khi đến được thành phố phồn hoa xa lạ này, họ mới nhận ra rằng, nếu không có trình độ, bằng cấp, muốn tìm được một công việc tốt khó còn hơn lên trời. Sau khi gặp đủ mọi lời từ chối, họ đã hơi tuyệt vọng. Số tiền mang theo đã sắp cạn kiệt, nếu vẫn không tìm được việc, thì ngay cả lộ phí trở về quê cũng không có nổi. Vú Ngũ khóc lóc, đòi về quê, nhưng Trương Thiết Nam là một người lì lợm, ương bướng, ông thà chết đói cũng kòe chịu về, nói rằng, không thể để mất mặt được.

Sau đó Trương Thiết Nam đi đến công trường làm thuê, vú Ngũ làm người giúp việc, cuộc sống rất tằn tiện khó khăn. Họ thuê một căn phòng dưới tầng hầm chỉ rộng mười mấy mét vuông, bốn mùa quanh năm đều ẩm ướt tăm tối, nhưng họ chưa bao giờ kêu khổ. Người ta vẫn nói, trong hoạn nạn mới nhìn rõ tấm chân tình, quả đúng như vậy. Ngay tại chính căn phòng dưới tầng hầm cũ kỹ đơn sơ này, hai người họ đã nhờ trời đất chứng giám lời thề, kết duyên trăm năm. Lúc đó, vú Ngũ cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Thật không ngờ, nửa năm sau, Trương Thiết Nam gặp tai nạn tại công trường, bị gãy chân. Lúc đó, chủ đầu tư công trình là bố của dì Phấn – Lâm Mậu Danh, sau khi ông hay tin về tình hình của Trương Thiết Nam, liền chủ động gánh toàn bộ mọi trách nhiệm, bỏ tiền ra chữa chân cho Trương Thiết Nam, rồi lại bảo vú Ngũ đến nhà ông giúp việc, chỉ phục vụ riêng cho cô con gái cưng của ông là dì Phấn. Từ đó, vú Ngũ luôn dốc sức báo đáp cả nhà Lâm Mậu Danh giống như cha mẹ tái sinh chỉ mình vậy.

Nửa năm sau, Trương Thiết Nam ngồi trên xe lăn xuất viện, Lâm Mậu Danh lại bỏ tiền ra giúp ông mở một cửa hàng kim khí. Có được sự giúp đỡ tài chính của Lâm Mậu Danh, cuộc sống của Trương Thiết Nam và vú Ngũ cũng không còn vất vả cơ cực như trước nữa. Nhưng Trương Thiết Nam không tự gượng dậy được, mất hết hy vọng, ông không thể nào chấp nhận được sự thực là mình đã vùi mất đi đôi chân. Về sau, ông ngày ngày uống rượu say khướt, trở thành một kẻ sống không ra sống, chết không ra chết.

Nói đến đây, cả khoang mắt vú Ngũ đã ngập đầy nước mắt: “Đã hơn ba mươi năm rồi, ông ấy lúc nào cũng như vậy, tôi đã khuyên ông ấy không biết bao nhiêu lần, đã sắp 60 tuổi rồi, tính tình vẫn ương ngạnh thế.

Đạo trước lại phát hiện ra bị mắc bệnh lao phổi, thậm chí hổng rồi, cả người đầy bệnh, nhưng nói mãi mà nhất định không chịu đi khám, nói chết sớm giải thoát sớm, nếu không phải vì không yên tâm về tôi, ông đã đập đầu tự vẫn luôn từ lúc ngã ở công trường, cũng chẳng đến nỗi biến thành tội nhân như hiện giờ”.

Tôi không kìm nổi, buột miệng hỏi: “Sao lại thành tội nhân được chứ?”

“Ông ấy nói, đã làm liên lụy tôi hơn ba mươi năm, cảm giác tội lỗi, nghiệp chướng ngút trời. Ông ấy cố gắng sống đến tận hôm nay là mong muốn đợi một ngày nào đó, tôi cũng bị gãy chân, như vậy thì ông ấy có thể chăm sóc lại cho tôi để giảm bớt tội lỗi, nghiệp chướng của ông ấy. Nhưng giờ thì không thể hy vọng được gì nữa rồi, nên ông ấy chỉ mong được chết”.

Tôi dở khóc dở cười, đây là kiểu logic gì vậy chứ, nhưng tôi lại xúc động đến đỏ hoe mắt. Một người lê lét sống, chỉ vì chờ đợi một kỳ tích không thể nào xảy ra, để có thể chứng minh mình có khả năng chăm sóc cho người mình yêu thương nhất. Đây quả là một tình yêu chân thành không gì có thể so sánh được!

Nước mắt vú Ngũ tuôn rơi, rõ ràng bà không muốn để tôi nhìn thấy, liền vội vàng quay mặt đi, lấy mu bàn tay lau nước mắt: “Xin lỗi cô chủ, nói với cô những chuyện này, khiến cô cười chê rồi!”

“Không sao đâu, vú Ngũ, vù đừng nghĩ nhiều quá. À, cháu đi lên tầng một lát, vú đợi cháu nhé”. Tôi chạy thật nhanh lên lầu, lấy toàn bộ số tiền trong ví ra đếm, tất cả có 4560 tệ. Tôi giữ lại 60 tệ, sau đó lại lao nhanh xuống lầu, nhét vào tay vú Ngũ số tiền đó. Vú Ngũ lập tức ngăn người, rồi nước mắt thì nhàu rơi xuống: “Tôi không thể cầm số tiền này được, ông bà Lôi đã đối với tôi quá tốt rồi, tôi không thể...”

“Vú hãy cầm đi, vú Ngũ, vú hãy đưa chú Thiết Nam đi chữa bệnh, coi như đây là thành ý của cháu”.

“Cô chủ...”, vú Ngũ môi run rẩy, cảm động đến độ không thốt lên lời, suýt chút nữa là quỳ xuống lạy tôi.

Tôi không thể chịu đựng được khi nhìn thấy bà như vậy, trong lòng xót xa, cũng suýt rơi nước mắt, vội quay người bước ra khỏi nhà bếp.

“Cô chủ!”

Tôi tưởng bà vẫn còn muốn cảm ơn tôi, nên cũng không quay đầu lại, chỉ nói một câu: “Không có gì đâu, cháu lên tầng ngủ một lát”.

“Không phải, cô chủ đợi chút”. Vú Ngũ bước ra theo.

Tôi dừng lại ở bậc thềm cầu thang, nhìn bà: “Sao vậy, vú Ngũ?”

“Tôi...”. Bà muốn nói gì nhưng lại ngưng lại, tâm trạng phức tạp trên khuôn mặt bà để lộ ra sự bất an và lo sợ trong nội tâm của bà. Bà do dự hồi lâu, cuối cùng lắc lắc đầu, khẽ nói, “Cô chủ hãy cẩn thận một chút”. Rồi vội vàng chạy trốn trở vào nhà bếp, như thể vừa mới tiết lộ một bí mật trọng đại vậy.

Tôi thần thờ ngẩn người đứng nguyên tại chỗ. Cẩn thận một chút. Cẩn thận gì chứ? Cẩn thận dì Phần, hay là cẩn thận với những người khác?

Tiếng chuông di động vang lên kéo tôi từ trong cơn mơ màng trở về với hiện thực, là La Thiên gọi tới, anh báo tin cho tôi, Y Khả Ly đã chết.

Tôi lập tức đến ngay quán café đó, La Thiên đang ngồi ở một góc và liên tục hút thuốc. Nhìn là có thể đoán biết ngay, tâm trạng anh rất tồi tệ, nét mặt sượng sùng, tay trái liên tục nhào nặn thứ gì đó giống như là đất cao su dẻo.

Sau khi ngồi xuống, tôi hỏi anh: “Chẳng phải các anh đã sai người bảo vệ cô ấy suốt 24 tiếng đồng hồ sao?”

Sắc mặt anh lạnh lùng, nói: “Đúng vậy, nhưng cô ấy vẫn chết, đã bị tiêm quá liều thuốc an thần”. Ngừng lại một lát, anh lại thần thờ bổ sung thêm một câu, “Bây giờ, chỉ còn lại mình cô thôi”.

Tôi rất ít khi nhìn thấy anh đờ đẫn như vậy, nên nhất thời không biết nói gì, thế nên, cả hai chúng tôi rơi vào sự trầm mặc. Một lát sau, nhân viên phục vụ bê cốc nước cam của tôi đến, tôi vừa mới uống một ngụm, nào ngờ, La Thiên đột nhiên như phát bệnh, hắt tung cốc nước cam của tôi, làm cho toàn thân tôi ướt sũng. Lúc đó tôi như bốc hỏa, hét lớn: “Anh điên à! Không phá được vụ án, muốn lôi tôi ra trút giận ư?”

Người nhân viên đứng bên cạnh cũng giật mình sợ hãi, vội lấy giấy ăn lau cho tôi, tôi bực bội lắm, không biết đầu óc La Thiên bị chập mạch ở chỗ nào.

La Thiên thoáng ngần người, nói với nhân viên phục vụ: “Lấy cho cô ấy một cốc khác, nước trắng cũng được”.

Tôi bực bội lau nước cam trên người, chờ đợi La Thiên giải thích. Thật không ngờ, anh nhìn tôi, rồi đột nhiên bật cười ha ha: “Sao thế, tức giận à?”

Tôi phùng má, lườm anh một cái, lầu bầu: “Đúng là thần kinh, người khác hắt cả cốc nước cam vào người anh, xem anh có tức giận hay không?”

Anh không giải thích nhiều, thậm chí không xin lỗi tôi, chỉ ngưng cười, nói: “Tôi nhớ lần trước cô hỏi tôi, làm thế nào để có thể treo cổ mình lại không chết, có phải không?”

Tôi lập tức quên mất việc đang tức giận, mở to mắt, hỏi anh: “Đúng vậy, anh biết làm thế nào được à?”

Anh gật đầu, nói: “Đúng vậy, cô hãy nhìn đây”. Anh dùng đũa chọc đất dẻo cao su trong tay, sau đó lôi từ trong túi ra một sợi dây màu đỏ, vừa làm mẫu, vừa diễn giải cho tôi nghe, “Chúng ta hãy nặn cục đất cao su dẻo này thành hình người, buộc sợi dây này vào lưng, thắt một nút, sau đó vòng phía đầu sợi dây lên cổ, thắt một nút lỏng phía sau, rồi lại vút đầu sợi dây lên trên xà nhà để treo cổ, kéo sợi dây xuống, cho đầu vào thông lọng, sau đó nắm chặt đầu cuối của dây thừng bằng một tay, cũng có thể kết hợp thắt nút cùng với đầu sợi dây thừng ở đoạn giữa eo.

Người ngoài nhìn vào, đây là một vụ tự sát giả vô cùng hoàn mỹ, nhưng trên thực tế, trọng tâm của sợi dây thừng chính là ở phần lưng và bàn tay. Nhưng tôi nghĩ, thông thường người ta ít dùng cách này để giả vờ tự sát, bởi vì, nhìn có vẻ đơn giản chứ kỳ thực vô cùng phức tạp. Để nắm dây thừng trong tay, cần rất nhiều sức lực, rất khó giữ được lâu, nếu như đối phương kiểm tra, thì cũng rất dễ nhìn thấy sơ hở”.

Tôi cầm lấy đất cao su dẻo trong tay La Thiên, ngần người nhìn chăm chú, tôi vừa tháo sợi dây thò ra khỏi cục đất nặn, vừa nghĩ, víu Ngủ thực sự dùng cách này để thắt cổ tự tử sao? Sao bà lại phải làm như vậy?

Khi tôi vừa tháo sợi dây đó ra, liền nghe thấy La Thiên kêu lên thất kinh: “Không được động đây!”

Tôi giật nảy mình, bất giác lỏng tay làm rơi cục đất nặn. Anh nhúu mày thật chặt, nhặt cục đất nặn lên, sờ đi sờ lại vết hằn do bị sợi dây đỏ buộc ở phần giữa cục đất nặn, đầu lông mày nhúu lại càng lúc càng chặt.

Tôi không biết anh đã phát hiện ra điều gì, chỉ có thể ngần người nhìn anh. Chợt nhìn thấy đôi lông mày của anh bỗng giãn ra, trong mắt anh cũng toát ra tia sáng dị thường, lẩm bẩm: “Thì ra là như vậy”.

“Sao vậy ạ?”

Anh nói: “Tôi nghĩ, tôi đã biết hung thủ là ai rồi”. Tiếp đến, hai đầu lông mày của anh ta nhúu chặt vào nhau, “Nhưng... tại sao chứ? Động cơ là gì?”

Trước khi tôi kịp lên tiếng hỏi, anh đã đứng bật dậy: “Tôi đi trước đây, để lại cục đất nặn cho cô chơi”. Nói xong, anh lao ra khỏi quán café giống như một cơn gió.

Tôi cứ băn khoăn nhìn cục đất nặn mãi, hung thủ là ai? Không phải tử thần sao?

72

Nửa đêm, Lôi Cận Nam mất tích!

Vốn dĩ là tôi ở cùng với ông, lại nằm trên cánh tay ông giống như đêm khuya, để lắng nghe ông kể những chuyện vặt vãnh của Lôi Hiếu lúc nhỏ. Nhưng mới nghe được một lúc, tôi đã ngủ say, khi tỉnh dậy, phát hiện ra chân hơi lộn xộn, một chiếc gối bị rơi xuống đất, và không thấy Lôi Cận Nam đâu cả. Điều kỳ lạ chính là, hai vệ sĩ canh gác ở cửa cũng ngủ rất say. Qua xem xét hiện trường, có thể đoán biết, đã có kẻ đánh thuốc mê làm ọ người ngủ say, rồi khiêng Lôi Cận Nam đi.

Dì Phần sau khi nghe được tin này, vội vàng đến bệnh viện, bà cuống quýt đến độ không thể nào kiểm soát nổi, hoàn toàn dẹp bỏ sự cao quý và thanh nhã thường ngày, gào thét với bác sĩ và y tá giống như một phụ nữ chanh chua đánh đá.

Tôi chỉ ngồi thẩn thờ, nhìn trân trân vào chiếc giường của Lôi Cận Nam, cảm nhận thấy tất cả mọi thứ xung quanh đều thật mơ hồ, cách xa tôi với vợi. Tôi liên tục nguyên rửa, nhieéc móc mình: Cổ Tiểu Yên, sao mày lại ngu ngốc như vậy? Sao lại ngủ say như chết vậy? Ngay cả có kẻ bắt cóc khiêng người ngủ ngay cạnh mày mà mày cũng không hay biết gì, mày đúng là một con lợn!

Mẽ Dương không biết đi vào đây từ lúc nào, an ủi đi Phần một hồi, rồi lại đến an ủi tôi. Tôi chẳng nghe thấy gì cả, chỉ cảm giác như trái tim bị người ta cắt đi mất rồi, trong đầu vang lên những tiếng vo vo bất tận.

Chỉ một lát sau, La Thiên cũng đến. Phía cảnh sát bước đầu nhận định, đây là một vụ án bắt cóc. Tôi vô cùng bất lực, hoảng sợ nhìn La Thiên, tôi muốn cầu xin anh hãy dốc hết sức để cứu Lôi Cận Nam, nhưng tôi lại không thể phát ra bất cứ thanh âm nào, chỉ có thể ủ rũ dựa vào lòng Mẽ Dương, mặc cho anh ta dìu tôi ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi Mẽ Dương đưa tôi về nhà, lại an ủi tôi hồi lâu. Anh ta nói: “Nếu như là bắt cóc, vậy thì bọn bắt cóc chắc sẽ nhanh chóng gọi điện thoại đến thôi. Em đừng quá lo lắng, Hiểu Hiểu, khi chưa nhận được tiền chuộc, bọn chúng tạm thời sẽ không làm hại ông Lôi đâu. Huống hồ, đã thông báo cho bên cảnh sát, họ nhất định sẽ cứu được ông Lôi”.

Không được, tôi đã xem nhiều phim cảnh sát chống tội phạm bắt cóc tổng tiền rồi. Mục đích của bọn bắt cóc chính là tiền, nhưng một khi để cảnh sát nhúng tay vào, không khéo sẽ làm cho bọn chúng tức giận mà giết con tin. Trong lòng tôi trào lên nỗi sợ hãi, lao vào lòng Mẽ Dương khóc nức nở. Tôi chưa bao giờ sợ hãi như thế này, ngay cả lần đầu tiên soi gương nhìn thấy mình bị biến thành Lôi Hiểu, tôi cũng không sợ hãi bằng lúc này. Tôi càng không thể ngờ được rằng, tình cảm của mình đối với Lôi Cận Nam không biết đã ăn sâu vào tận xương tủy từ lúc nào. Tôi xin thề, chỉ cần bây giờ ông xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhất định không hề do dự, mà sẽ gọi thật to: “Bố ơi!”

Mẽ Dương ôm tôi thật chặt, “Không sao đâu, Hiểu Hiểu, không sao đâu, Olivia là người tốt, ắt sẽ gặp lành, chắc chắn sẽ không sao đâu...”

Không biết tôi đã khóc bao lâu, cuối cùng, thật không ngờ lại ngủ thiếp trong lòng Mẽ Dương. Một lần mơ màng tỉnh dậy, thấy Mẽ Dương đang nằm ngủ co quắp ở trên ghế bên cạnh giường. Tôi chau mày, định gọi anh ta dậy, bảo anh ta đi về, nhưng toàn thân tôi không có chút sức lực nào, dường như không còn đủ sức để nhúc nhích dù chỉ một ngón tay. Thế nên, tôi nhắm mắt lại, rồi lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Tôi mơ thấy Lôi Cận Nam.

Trong mơ, tôi như trở về dáng vẻ lúc lên bảy, tám tuổi. Lôi Cận Nam quỳ xồm xuống trước mặt tôi, nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy hy vọng: “Hiểu Hiểu, gọi bố ơi đi!”

“Không gọi!”

“Vì sao chứ?”

Tôi bấu môi, nói vẻ ương ngạnh: “Dù sao cũng vẫn không gọi”.

Lôi Cận Nam bật cười, giơ một chiếc kẹo mút ra như thể làm ảo thuật: “Bây giờ gọi không?”

Tôi lập tức gọi ông bằng giọng rất ngọt ngào: “Bố ơi!”

Tôi vừa mới đưa chiếc kẹo mút lên miệng, Lôi Cận Nam đột nhiên biến thành bố đẻ của tôi, ông hất chiếc kẹo mút của tôi rơi xuống đất, rít lên: “Tiểu Yên, sao mày có thể gọi người khác là bố chỉ vì một chiếc kẹo mút? Tao vẫn thường dạy mày thế nào hả? Mày đúng là đứa con vô dụng!”

Vừa nói dứt lời, ông đã giơ tay giáng cho tôi một cái tát, cùng lúc đó cũng khiến tôi choàng tỉnh khỏi cơn mê. Trời đã sáng tỏ.

Mẽ Dương không có ở trong phòng, không biết anh ta đã đi khỏi đó từ bao giờ.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ kính, rọi vào trong phòng, mang theo chút mỗi một uể oải về lười biếng, chiếu lên những khoảng không trong phòng. Sự mơ màng và sợ hãi vụt qua trái tim tôi, bác Lôi, rốt cuộc giờ này bác ở đâu?

Tôi xuống giường, kéo cửa bước ra ngoài, đứng ở hành lang nhìn xuống tầng dưới. Dưới tầng yên tĩnh lạ thường, cả tòa biệt thự vắng vẻ giống như một phần mộ lạnh giá. Tôi đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi, sao lại tĩnh mịch đến thế nhỉ? Hôm qua còn có rất nhiều cảnh sát bận rộn làm nhiệm vụ ở đây, sợ bọn bắt cóc gọi điện thoại đến, đã lắp máy nghe trộm vào máy điện thoại, bây giờ họ đâu cả rồi?

Tôi càng lo sợ hơn, cất cao giọng nói: “Vú Ngũ! Vú Ngũ!”

Vú Ngũ cuống cuống chạy từ bếp ra, ngẩng đầu nhìn tôi: “Cô chủ, cô dậy rồi à?”

“Dì Phấn đâu ạ? Cả những người cảnh sát nữa?”

“Dì Phấn ra ngoài rồi, hôm qua bà đã cãi nhau một trận kịch liệt với những người cảnh sát đó, bà sợ... cho nên, bà bảo những người cảnh sát đó về hết”.

“Ồ”. Tôi nghĩ, chắc dì Phấn không muốn để cảnh sát nhúng tay vào. Rồi tôi lại hỏi đầy căng thẳng. “Bọn bắt cóc có gọi điện đến không ạ? Dì Phấn có nhận được cuộc điện thoại nào không ạ?”

“Ồ... tôi không biết, hình như không... không có thì phải”. Ánh mắt vú Ngũ trở nên mờ mịt vô định, có vẻ như đang trốn tránh điều gì, “Cô chủ, tôi, tôi ra ngoài có việc một chút”. Nói xong, vú Ngũ vội vàng bước ra khỏi cửa.

Mỗi nghi ngờ trong lòng tôi càng tăng lên, sao bà lại phải hoảng hốt đến thế? Bà đang che giấu điều gì?

Nghĩ đến đây, tôi lập tức trở về phòng lấy túi xách, rồi lao nhanh xuống tầng dưới, bám theo vú Ngũ.

Chỉ nhìn thấy bà nhìn đảo dáo xung quanh khi bước ra khỏi tòa biệt thự, rồi nhanh chóng chu vào taxi, tôi cũng bắt một chiếc taxi, thận trọng bám sát phía sau.

Không bao lâu, chiếc xe phía trước đã lái ra khỏi khu vực thành phố, ra vùng ngoại ô, cuối cùng dừng lại ở trước cửa một siêu thị nhỏ. Tôi thấp thỏm nhìn vú Ngũ đi vào một ngõ nhỏ bên cạnh siêu thị, tôi lặng lẽ bám theo bà, sau bảy, tám lần rẽ quặt, đi đến cuối ngõ, nhìn thấy một cánh cửa gỗ cũ kỹ.

Vú Ngũ nhìn ngó xung quanh, rồi gõ cửa thật mạnh, một lát sau, cánh cửa kêu cọt két, mở ra một khe nhỏ, vú Ngũ chui vào bên trong.

Tôi rất băn khoăn, không biết bà đến nơi này để thăm ai? Chồng bà, ông Trương Thiết Nam sao? Không giống, nếu như bà đến thăm chồng, sao lại phải lấm la lấm lét thế?

Trong khi tôi đang suy nghĩ như vậy, cánh cửa gian phòng đó lại vang lên tiếng cọt két, cửa từ từ mở ra. Tôi nhìn thấy vú Ngũ và một người phụ nữ từ trong bước ra. Tôi vội trốn vào phía sau thùng rác to ở cạnh đó, không dám thở mạnh. Vú Ngũ và người phụ nữ đó càng lúc càng tiến lại gần phía tôi, tôi nghe thấy người phụ nữ đó thì thầm: “Để nó ở nhà một mình không sao chứ?”

Vú Ngũ nói: “Không sao đâu, cậu ấy không phải đã ngủ say rồi sao? Chúng ta mau về thôi”.

Tôi không biết người mà họ nhắc đến là ai?

Đợi hai người họ đi khỏi, tôi liền bước ra, lao thẳng đến trước cánh cửa gỗ căn phòng đó, phát hiện ra cửa chỉ khép hờ, khẽ đẩy nhẹ là đã mở ra rồi.

Bên trong là một cái sân nhỏ, trồng vài cây hoa cỏ, mặc dù chỗ không rộng, nhưng trông rất dễ chịu. Tôi rón rén bước vào phòng khách, trong đó không có ai cả. Bởi vì quá căng thẳng, tôi vốn không có tâm tư nào để mà ngắm nghía kiến trúc ngôi nhà, chỉ mong muốn tìm thấy người mà bọn họ vừa nhắc tới.

Đi qua hành lang của phòng khách, xuất hiện ba gian phòng, hai cánh cửa bên trái đều đang mở, nhìn vào trông có vẻ như phòng ngủ, đơn giản và sạch sẽ. Sau đó, tôi khẽ vận tay xoay nắm cửa căn phòng bên phải, bỗng chốc, mùi thuốc nồng nặc xộc thẳng vào mũi tôi, tôi bất giác lùi lại mấy bước.

Ở trên chiếc giường trải ga trắng tinh, có một người con trai người gầy gò như củi khô đang nằm. Các cơ bắp trên cơ thể anh ta dường như bị khô cứng lại, trông đáng sợ như một bộ xương người.

29. Chương 12 - Phần 02

Tôi không dám ở lại thêm một giây phút nào nữa, cuống cuống bỏ chạy. Anh ta là ai? Tại sao vú Ngũ lại phải lén lút đến thăm anh ta? Chắc chắn anh ta không phải là ông chồng Trương Thiết Nam của vú Ngũ, mặc dù dáng vẻ anh ta gầy gò như củ khô, cũng giống như người đã chết, nhưng nhìn gương mặt anh ta, vẻ như vẫn còn trẻ. Nghĩ đến bộ dạng của anh ta, khiến tôi nổi da gà, sao anh ta lại có thể gầy đến thế được nhỉ?

73

Tôi trở về không lâu, thì vú Ngũ cũng về luôn. Bà giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tôi cũng chẳng buồn hỏi bà, vì biết rằng có hỏi cũng vô ích mà thôi, bà sẽ không thừa nhận đâu. Mãi đến hơn 5h chiều, dì Phần mới trở về, mặt tối sẫm, vừa về đã nhốt chặt mình vào trong phòng riêng, đến tối cũng không ra ăn cơm, không biết bà đang làm gì trong đó.

Sau khi bám theo vú Ngũ quay trở về, tôi không rời máy điện thoại lấy nửa bước, sợ bỏ lỡ mất cuộc điện thoại những kẻ bắt cóc gọi tới. Nhưng đến tận 12h đêm, điện thoại không đổ chuông một lần nào cả. Dì Phần cũng đóng cửa im im trong phòng, không hề lộ diện. Tôi đoán, chắc là tâm trạng bà rất tồi tệ vì vẫn chưa có tin tức gì của Lôi Cận Nam cả, cho nên, tôi cũng không dám làm phiền bà. Vú Ngũ đã về phòng từ lâu, cả phòng khách chỉ còn lại một mình tôi.

Chiếc đèn cây màu da cam chiếu rọi cả căn phòng khách trống vắng thê lương. Tôi mệt mỏi và thấp thỏm cuộn người trên sofa, luôn cảm thấy có điều gì đó khác thường. Theo lý mà nói, đại gia Lôi Cận Nam mất tích lẽ ra phải là một việc rất động trời, mặc dù tin tức này đã được đăng tải trên trang nhất các báo danh tiếng, nhưng cảm giác thái độ của dì Phần không bình thường, thái độ của vú Ngũ cũng không bình thường, hai người bọn họ dường như trầm mặc một cách thái quá. Ngay cả La Thiên cũng có gì đó khác thường, thật không ngờ, cả ngày hôm nay anh cũng không gọi điện cho tôi, tất cả mọi người đều kỳ lạ!

Đúng lúc đó, di động vang lên, tôi cầm lên nghe, đúng là La Thiên gọi tới, tôi căng thẳng hỏi anh: “Có tin tức gì của bố tôi không?”

“Ừm? Ai cơ?” Hình như anh thoáng ngẩn người, nhưng rồi lập tức nói luôn. “Ồ, vẫn chưa có, cô đừng lo lắng, ông Lôi sẽ không gặp chuyện gì đâu, tôi muốn nói cho cô biết một việc khác”.

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Tôi đã điều tra ra chiếc nhẫn mà Phổ Tiểu Thiên nắm trong tay, thực ra, là của Đỗ Xảo Nguyệt để lại ẹ của cô”.

Đỗ Xảo Nguyệt? Cái tên này sao lại quen thế nhỉ? Trước khi kịp nhớ ra cô ta là ai, tôi buột miệng hỏi La Thiên: “Đỗ Xảo Nguyệt là ai vậy?”

“Đỗ Xảo Nguyệt chính là bà ngoại cô, cho nên tôi nghĩ...”

Tôi chỉ cảm thấy trong đầu mình vang lên một tiếng nổ lớn, những lời nói tiếp theo của La Thiên, tôi không nghe lọt tai chữ nào cả, bởi vì tôi đã nhớ ra. Đỗ Xảo Nguyệt chính là người phụ nữ thần bí mà ông nội tôi công về từ Cầu Hồn Nha năm nào. Thật không ngờ bà ấy chính là bà ngoại của Lôi Hiểu.

Tôi dường như chợt hiểu rõ chân tướng tất cả mọi sự việc. Thì ra, đây chính là Nhân-Quả mà thế hệ trước đã để lại. Năm đó, bà nội nghi ngờ Đỗ Xảo Nguyệt giết chết bác gái, nên cầm hận Đỗ Xảo Nguyệt đến tận xương tủy. Sau đó, lại phát hiện ra Đỗ Xảo Nguyệt và ông nội có mối tư tình, cho nên, vào cái đêm Đỗ Xảo Nguyệt vừa làm đám cưới bỏ trốn về nhà, bà đã lỡ tay ngộ sát cô ta, hơn nữa còn giấu xác vào kho hầm. Bởi vì lo sợ hồn ma của Đỗ Xảo Nguyệt báo thù, bèn đào hài cốt của cô ta lên, chôn xuống giếng trong sân sau, đồng thời bịt chặt miệng giếng lại. Những tưởng đã có thể nhốt chặt hồn ma của cô ta lại, nào ngờ, ba năm sau, ông nội lại chết một cách vô cùng kỳ lạ trong chính cái giếng đó.

Bây giờ nghĩ lại, từ ngày đầu tiên tôi rời khỏi nông thôn đến thành phố S cho đến giờ, xuất hiện biết bao nhiêu sự kiện kỳ kỳ không thể nào giải thích nổi. Tôi vẫn luôn nghi ngờ đằng sau có một âm mưu lớn, thì ra là hồn ma của Đỗ Xảo Nguyệt đang báo thù. Tôi cũng chẳng thể nào hiểu được vì sao mình lại biến thành Lôi Hiểu, bây giờ thì tôi đã biết rồi, thì ra, cô ta chính là bà ngoại của Lôi Hiểu, thật quá nực cười, khó có thể tin nổi.

“A lô, Lôi Hiểu à, cô có đang nghe không vậy? Bây giờ cô có thể ra ngoài được không?”

“Được ạ, tôi đến ngay”.

Đúng vậy, tôi cần phải đi gặp La Thiên, mặc dù tôi đã biết được tất cả những sự việc này là do Đỗ Xảo Nguyệt báo thù, nhưng tôi vẫn có rất nhiều điểm nghi vấn kot ài tài nào hiểu nổi. Ví dụ, bọn Lưu Gia Minh vì sao mà chết? Họ có liên quan gì đến Đỗ Xảo Nguyệt? Một Cổ Tiểu Yên khác rốt cuộc là ai? Còn nữa, có phải là Đỗ Xảo Nguyệt cũng có quan hệ gì với người phụ nữ đã thất cổ tự tử trong ngôi nhà ma? Đỗ Xảo Nguyệt là bà ngoại của Lôi Hiểu, sao năm đó lại mình đẩy máu me xuất hiện ở Cầu Hồn Nha? Trong tay Phổ Tiểu Thiên nắm chiếc nhẫn của Đỗ Xảo Nguyệt, sao cô ta lại phải giết hại những người may mắn sống sót trong vụ tai nạn đó? Giữa họ và cô ta có mối ân oán gì?

Tất cả những điều này, tôi không thể nào nghĩ được ra đáp án.

Tôi vừa đứng lên, liền nghe thấy tiếng choang lớn từ tầng trên truyền xuống, giống như tiếng cốc thủy tinh bị đập vỡ vụn xuống nền nhà. Tôi lập tức ngẩng đầu nhìn, lại thêm một tiếng choang nữa, đó là âm thanh phát ra từ trong phòng vú Ngũ. Tôi gọi theo bản năng: “Vú Ngũ!”

Giọng tôi tuy không to, nhưng nếu vú Ngũ vẫn chưa ngủ, thì chắc chắn bà có thể nghe thấy, nhưng trên lầu vẫn không có chút động tĩnh gì, cánh cửa đen sì vẫn không hề nhúc nhích.

Tôi nghe thấy tiếng nhịp tim đập loạn xạ của mình trong lồng ngực, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng vú Ngũ, dường như lại nhìn thấy cảnh tượng cái đêm bà treo cổ tự tử trong phòng. Bóng đen đè nặng lên trái tim tôi, khiến tôi như nghẹt thở.

Một lúc sau, cánh cửa đó dường như bị mở ra một khe nhỏ, có một luồng ánh sáng lơ mơ từ trong phòng chiếu ra, nó đang mê hoặc tôi.

Trong lúc sợ hãi, tôi bỗng trào dâng sự phẫn nộ, lại muốn giả vờ treo cổ tự tử để dọa tôi sao? Tôi tiện tay cầm lấy lọ hoa để trên bàn, từ từ đi lên lầu. Đương nhiên không phải tôi định cầm lọ hoa để đập vào vú Ngũ, mà là cầm lọ hoa để giúp tôi trấn an tinh thần.

Khi tôi lên lầu, tôi cố ý tạo ra tiếng động lớn, muốn để cho vú Ngũ biết tôi đã lên lầu. Tôi không biết tại sao mình lại phải làm như vậy, có lẽ chỉ là một hành động bản năng.

Đúng lúc tôi sắp đi đến cửa phòng vú Ngũ, lại nghe thấy một tiếng “thình” thật lớn. Tôi cảm giác mình sắp sụp đổ, bàn tay nắm chặt lọ hoa run lấy bầy.

Qua khe cửa, tôi nhìn thấy vú Ngũ đang thất thần đứng ở đó, miệng khê cử động, không biết bà đang lẩm nhẩm những gì, sau đó lấy một cái chai, ngẩng đầu rót vào trong miệng.

Tôi đẩy mạnh cửa, sợ hãi nhìn bà: “Vú Ngũ, vú đang làm gì vậy?”

Bà không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của tôi, khê cười nhạt, tiếp đến bèn ôm chặt lấy bụng, ngã nhào xuống đất.

Tôi lập tức nhận ra là bà đã uống thứ gì, vứt lọ hoa sang một bên, tôi lao đến ôm bà: “Sao vú lại phải làm như vậy? Tại sao, vú Ngũ?”

Trán bà toát mồ hôi lạnh, sắc mặt bà dưới ánh sáng lơ nhờ trông trắng bệch một cách thật đáng sợ. Rõ ràng, bà đang cố gắng gượng thốt ra được một câu: “Giả... giả điên... cô chủ... giả điên...”

Sau đó, bà vơ lấy một miếng khăn mặt đã chuẩn bị sẵn, nhét vào miệng, ôm chặt bụng, lăn lộn trên đất, làm cho tôi vô cùng sợ hãi, hét lên điên cuồng: “Dì Phấn! Dì Phấn! Dì mau đến đây, dì Phấn!”

Ngay lập tức, trên lầu vang lên tiếng bước chân chạy dồn dập. Dì Phấn còn chưa chạy xuống tầng dưới, vú Ngũ đã ngừng cử động.

Tôi hét gọi thất thanh, bên tai vang lên câu nói cuối cùng trước khi chết của vú Ngũ, thế nên, tôi lại chuyển từ tiếng hét gọi thành cười vang vẻ điên dại, vừa cười vừa khóc.

Tôi không biết vì sao vú Ngũ lại bảo tôi giả điên, cũng không biết vì sao vú Ngũ lại phải tự sát, nhưng tôi biết, bà cố ý để cho tôi nhìn thấy bà tự sát. Trong lòng bà chắc chắn đang cất giấu một bí mật rất lớn, bí mật này khiến bà thà chọn lựa cái chết cũng không chịu nói ra. Vậy thì, trước khi chết bà bảo tôi giả điên, chắc chắn là có lý do, cũng có thể có liên quan đến dì Phấn.

Cho nên, tôi đã bị “điên”.

74

Sau khi tôi bị đưa vào bệnh viện tâm thần giống như bị nhốt vào lồng, tôi mới nhận ra, việc đóng giả điên khùng là một việc làm sai lầm. Giờ đây, ở trong môi trường cách ly với thế giới bên ngoài, muốn tìm hiểu được bí mật trong lòng vú Ngũ là một điều không tưởng. Hơn nữa, tôi phát hiện ra, giả khùng giả điên là một việc không đơn giản chút nào. Để không bị người khác phát hiện ra sơ hở, không chỉ luôn phải chú ý giữ cho nét mặt dờ dẩn ngẩn ngơ, mà còn phải chú ý khắc họa ánh mắt của mình, lúc thì căng thẳng sợ hãi, lúc thì dờ dẩn. Đặc biệt là cần phải chú ý đến ngôn ngữ và hình thể, quyết không được biểu hiện ra giống với người thường, nếu không thì không phải là kẻ điên nữa.

Có thể đoán được rằng, tổng hợp mấy đặc điểm đó, rồi cùng diễn một lúc là việc khó khăn đến nhường nào. Thêm nữa, bởi vì tôi giả điên có phần hơi quá đà, nhìn thấy ai cũng túm lấy đòi cắn, cho nên bị liệt vào những người bị bệnh thần kinh nguy hiểm nhất, bị nhốt vào một gian phòng mật hoàn toàn khép kín, do đó, tôi vô cùng buồn bực, tôi thường tự hỏi: “Vú Ngũ ơi vú Ngũ, rốt cuộc vì sao vú lại muốn cháu giả điên chứ? Hay là cháu đã hiểu nhầm ý của vú? Bây giờ thì xong rồi, ngay cả việc đi ra ngoài cháu cũng bị cấm đoán, haizz!”

Dì Phấn sau khi đưa tôi vào bệnh viện tâm thần, không vào thăm tôi lần nào nữa. Mẹ Dương cũng đến một lần, trông bộ dạng có vẻ rất buồn lòng, nhưng chỉ ở lại một lúc rồi đi. Tôi không thích anh ta, cho rằng anh ta không có cá tính, cho nên cũng chẳng trông mong gì anh ta sẽ giúp được tôi.

Cho đến ngày hôm nay, La Thiên bước vào bệnh viện tâm thần.

Anh ngồi bên ngoài cửa kính, không nói gì cả, chỉ yên lặng nhìn tôi.

Tôi biết trong phòng có lắp máy quay, nên không dám làm gì cả, thậm chí còn không thể dùng ánh mắt để ám thị anh, tôi chỉ có thể nhìn xuống đất bằng vẻ mặt vô cùng ngớ ngẩn, thân hình cũng đung đưa giống như một con rối, trái tim như vỡ vụn.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng La Thiên cũng mở miệng nói, giọng nói nhẹ tênh, giống như từ nơi rất xa truyền tới, anh nói: “Cô... khỏe không?”

Chỉ ba chữ đơn giản vậy thôi, nhưng lại khiến tôi trào dâng cảm giác lo sợ. Tôi cúi đầu, toàn thân càng lúc càng mạnh hơn, tôi không biết làm thế nào mới có thể kiềm chế được giọt nước mắt chuẩn bị trào ra khỏi khoang mắt.

Lại trầm mặc thêm một chút, anh nói: “Hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ tìm ra được chân tướng sự việc”.

Nói xong câu này, anh đứng dậy, chính trong khoảnh khắc này, sợi dây đàn đang căng buộc chặt trái tim tôi bỗng đứt phụt, không được! Tôi cần phải ra khỏi đây! Lần này La Thiên đi khỏi đây, không biết bao giờ anh mới quay lại, cho nên, tôi cần phải ra khỏi đây!

Thấy La Thiên chuẩn bị bước đi, trong lúc cuống quá, tôi cắn phập vào cổ tay, đau đến độ toàn thân tôi run bần. Khi tiếng chuông báo vang lên, cuối cùng La Thiên cũng quay sang nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh, nhìn chăm chăm không chớp mắt, máu tươi chảy ra khỏi khoe miệng. Tôi không cảm nhận được nỗi đau đớn khi răng cắm vào da thịt, trong lòng tôi chỉ tồn tại duy nhất một suy nghĩ – rời khỏi nơi đây!

Mấy vị bác sĩ cùng chạy đến chỗ tôi, tôi vẫn nhìn La Thiên chăm chăm, tôi không biết anh có thể đọc được hàm nghĩa trong ánh mắt tôi hay không, tôi đã không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi chỉ có thể nhìn anh, mắt tôi trợn trừng, dường như muốn nhả máu ra ngoài.

Tiếp đến, La Thiên hét lên: “Đừng động vào cô ấy!” Cuối cùng tôi cũng nhả cổ tay đầy máu ra, dường như đã bị mất hết toàn bộ sức lực, tôi ngã nhào xuống.

Nhưng không lâu sau, tôi từ từ mở mắt. Cảm giác đầu tiên sau khi tỉnh lại là sự đau đớn, đặc biệt là tay trái, dường như chỉ cử động một chút ngón tay cũng cảm thấy đau, tôi không kìm lòng được, tự xuyt xoa.

“Cô tỉnh lại rồi à, hãy uống nước trước đi!”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy La Thiên. Tôi lập tức cảnh giác nhìn xung quanh. La Thiên nói: “Cô yên tâm, ở đây không có ai nữa đâu, là một phòng trong bệnh viện tư. Thực ra cô ngốc lắm, sao lại phải tự cắn mình chứ, cô chỉ cần ra hiệu cho tôi, là tôi có thể hiểu được mà!”

Tôi lườm anh một cái: “Anh cứ tưởng chỉ mình anh thông minh thôi sao, chẳng phải tôi sợ người khác nhận ra, trong phòng có camera đấy. Này, anh có thể dìu tôi ngồi dậy được không?”

Anh dìu tôi ngồi dậy, rồi lại nhét một chiếc gối vào sau lưng tôi, tôi vội hỏi anh: “Di Phần có biết việc tôi ra ngoài không?”

“Chắc là không biết, tôi đã yêu cầu phong tỏa thông tin ở đó rồi”. Anh vừa rót cho tôi một cốc nước vừa nói. Sau khi ngồi xuống cạnh giường, đột nhiên anh hỏi: “Có thể nói cho tôi biết cô đã biến thành Lôi Hiểu như thế nào không?”

Lời của anh khiến tôi giật nảy mình, suýt chút nữa làm tôi bị sặc nước. Trước đây, tôi luôn mong muốn anh tin tôi không phải là Lôi Hiểu, thế nhưng, khi anh đột nhiên nói ra câu nói như vậy, lại khiến tôi nhất thời lúng túng, không biết nên làm thế nào. Tôi ngăn người nhìn anh: “Anh... anh...”

Anh gật đầu: “Đúng vậy, lúc đầu tôi thực sự tưởng rằng cô bị mất trí nhớ, hoặc là đang dùng hình thức mất trí nhớ để che giấu chân tướng sự thật, bao gồm cả việc trước đây cô nói với tôi về việc ‘mượn xác hoàn hồn’, dùng sự việc nào đấy, câu nói nào đấy để ám thị cho tôi. Tôi luôn không coi đó là việc nghiêm túc, thậm chí có lúc còn nghi ngờ cô. Tôi nhớ, có một lần, cô uống say khướt trong quán bar, tôi đưa cô về nhà, phát hiện ra cô đã rửa bát để trong bếp cho tôi, điều này khiến tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng chỉ cảm thấy kỳ lạ mà thôi, không hề khiến tôi nghĩ đến điều gì khác. Thêm một việc nữa, đó là lần trong quán ăn tự chọn, cô nhận được cuộc điện thoại nói ông Lôi bị ốm, phải vào bệnh viện, lúc đó, cô không hề tỏ ra quá lo lắng, thế nhưng, khi đi đường, cô lại quên mình để bảo vệ một gã say rượu. Thứ cảm xúc đó không thể nào ngụy trang được, cộng thêm với việc lúc ở trong quán ăn tự chọn, cái anh chàng thiên tài ngốc nghếch đó nói trước đây cô không ăn kem, vì nói không thể ăn ngọt. Cho nên, tôi đã tỉ mỉ điều tra thông tin về Lôi Hiểu, phát hiện ra Lôi Hiểu bị mắc bệnh tiểu đường bẩm sinh, đương nhiên, người bị bệnh tiểu đường không được phép ăn ngọt”.

Tôi như bừng tỉnh, ngắt lời anh: “Cho nên, hôm ở trong quán café, anh mới cố tình làm đổ cốc nước cam của tôi”.

“Lúc đó, tôi cũng chỉ mới đang nghi ngờ, tôi không dám chắc, tôi thực sự không dám khẳng định. Sau khi tôi lần theo điều tra về người đàn ông say rượu đó, tôi phát hiện ra, sự việc này đáng sợ hơn nhiều so với sự tưởng tượng của tôi”.

“Nói như vậy, anh đã biết tôi là ai rồi phải không?”

Anh trầm mặc nhìn tôi một lát, mới nói: “Đúng vậy, Cổ Tiểu Yên, nếu tôi nhớ không nhầm, cô tên Nhím”.

Tôi mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm, cảm động bởi câu nói “Cổ Tiểu Yên” và “Nhím” của anh. Kể từ khi tôi biến thành Lôi Hiểu, cho đến tận lúc này, tôi mới có cảm giác thực sự tìm lại được chính mình.

Anh nói tiếp: “Hiện giờ, có thể nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện được không? Sau khi Diêu Giai chết ở trong ngôi nhà ma, đã xảy ra những chuyện gì?”

Tôi hơi kinh ngạc: “Anh đã biết đó là những việc chính tôi đã trải qua sao?”

Anh lắc đầu: “Không, lúc đầu tôi không tin, cho đến tận khi tôi xác định được cô không phải là Lôi Hiểu, tôi mới tin chuyện này là thực, cũng bắt đầu tin tưởng từng lời cô nói”.

Tôi cười đau khổ, sau đó kể tiếp những sự việc xảy ra sau khi Diêu Giai chết, kể đến tận lúc vú Ngũ bảo tôi giả điên. La Thiên nhíu mày: “Cô nói vú Ngũ bảo cô giả điên sao?”

“Đúng vậy, đến tận bây giờ tôi cũng không biết tại sao bà lại muốn tôi giả vờ điên, càng không biết vì sao bà lại phải tự sát. Sáng hôm đó, tôi nhìn thấy bà lảo lảo bước ra khỏi cửa, tôi bèn đi theo bà, tôi theo bà ra đến vùng ngoại ô. Trong một ngôi nhà ở nơi vắng vẻ, tôi nhìn thấy một người trông rất đáng sợ, các cơ trên người đều bị teo lại, giống như một bộ xương sườn. Lúc đó, tôi còn đoán rằng đó là chồng vú Ngũ, nhưng cũng không giống, vì nhìn người đó trông còn rất trẻ”.

La Thiên nhíu mày càng chặt hơn, lẩm bẩm: “Teo cơ? Giống như bộ xương?” Giây lát sau, anh dường như hiểu ra được điều gì, chợt trợn trừng mắt, “Thì ra, đây chính là động cơ!” Sau đó, anh lại nhìn tôi, nói: “Tôi nghĩ, vú Ngũ muốn bảo vệ cô, bà cho rằng, cô chỉ được an toàn khi vào trong bệnh viện tâm thần”.

“Thật sao? Nhưng không có tác dụng gì đâu. Trước cái ngày vú Ngũ chết, tôi vẫn luôn cho rằng, từ việc tôi nhìn thấy Chung Thành Vỹ cho đến việc tôi biến thành Lôi Hiểu, đằng sau chắc chắn là có một âm mưu lớn. Cho đến tận hôm anh gọi điện cho tôi, tôi mới biết, thực ra, tất cả mọi việc này đều là Đỗ Xảo Nguyệt đang báo thù, bao gồm cả những người may mắn sống sót trong vụ tai nạn đó, cũng đều là do cô ta giết hại, cho nên, dù tôi có chạy đi đâu cũng vô dụng thôi, cô ta không tha cho tôi đâu”.

“Đỗ Xảo Nguyệt? Cô biết Đỗ Xảo Nguyệt sao?”

“Không phải!” Tôi lắc đầu, sau đó kể lại cho La Thiên nghe những sự việc xảy ra với ông bà nội tôi hồi đó: “Thực ra, tất cả mọi việc này đều là hành động báo thù của Đỗ Xảo Nguyệt với bà nội tôi. Cô ta còn vươn dài nỗi thù hận đó đến tận tôi, tôi luôn tin rằng tất cả mọi việc đều có mối quan hệ Nhân – Quả. Từ khi tôi bắt đầu ghi nhớ được, tôi thường xuyên nằm mơ, mơ thấy mình rơi vào một hang động đen sì giờ tay ra không nhìn thấy ngón, sau đó, bị một người phụ nữ ngáng chân ngã nhào. Cô ta túm lấy tôi, bảo tôi giết cô ta, tôi vô cùng sợ hãi, muốn giằng khỏi cô ta, thật không ngờ, lại làm đứt tay cô ta. Tôi tháo chạy thực mạng, đến khi tôi chạy ra khỏi hang động, liền nhìn thấy có một người phụ nữ đứng ở vùng đất hoang vắng, cô ta bảo tôi dẫn cô ta ra ngoài. Anh có biết không, trên cánh tay bị tôi giết đứt, thật không ngờ có xăm một con bướm, giống y hệt như con bướm trên cánh tay tôi”.

Nói đến đây, tôi giơ tay ra khê sờ vào con bướm trên cánh tay trái của mình, tiếp tục nói: “Có một số sự việc rất khó phân tích theo tư duy logic thông thường, giống như giấc mơ đó và mối quan hệ giữa Lôi Hiểu và Đỗ Xảo Nguyệt vậy, cô gái bảo tôi giết cô ấy trong hang động tối om có lẽ chính là Lôi Hiểu, nếu không, sao hai con bướm này lại có thể giống hệt nhau như vậy? Tôi tin rằng, đây chính là một kiểu ám thị, ám thị đối với tương lai. Còn người phụ nữ chờ đợi tôi ở vùng đất hoang vắng đó, chắc chắn là Đỗ Xảo Nguyệt, bởi vì, cô ấy trông rất giống mẹ của Lôi Hiểu. Vẫn nhớ, năm tôi bốn tuổi, ông thầy bói nói trong số mạng của tôi có kiếp nạn, bảo tôi đừng có rời khỏi nơi tôi sinh ra và lớn lên. Bây giờ thì tôi đã hiểu, điều ông ấy muốn ám thị chính là sợ tôi mang theo oan hồn của Đỗ Xảo Nguyệt ra. Có đôi khi, nhân tính không bằng trời tính, tôi lại cứ đến thành phố S, nếu không phải là thế giới này quá nhỏ, vậy thì chính là tất cả mọi việc sớm đã được sắp sẵn, định đoạt trước rồi”. La Thiên nhìn tôi vẻ hào hứng: “Hình như cô rất tin tưởng vào số phận”.

“Anh không tin sao?”

Anh nhún vai, tỏ thái độ không tán đồng; “Tôi chỉ muốn nói với cô, vẫn câu nói đó, trên thế giới này vốn không có ma quỷ”

“Không có ma? Vậy thì tất cả mọi sự việc này, phải giải thích ra sao chứ? Phở Tiểu Thiên nắm chặt chiếc nhẫn của Đỗ Xảo Nguyệt trong tay, lẽ nào không đủ để chứng minh chính Đỗ Xảo Nguyệt đã giết anh ta?”

Anh mỉm cười: “Tôi tin rằng, cô sẽ nhanh chóng nhìn thấy chân tướng thôi”. Chưa nói xong, anh lại bổ sung thêm, “Chân tướng của tất cả mọi việc”.

Tôi không muốn tranh luận một cách vô nghĩa với anh nữa, cũng không muốn ôm hy vọng gì đối với anh cả, có lẽ, đợi đến một ngày nào đó, Đỗ Xảo Nguyệt thực sự làm cho tôi chết đi, anh mới tin mọi điều tôi nói ngày hôm nay.

Anh nói: “Được rồi, cô nghỉ ngơi đi, chiều nay tôi sẽ đem di động của cô tới”.

“Ồ”. Tôi trở người, nhìn anh, “Ông Lôi có tin tức gì không?”

“Cô yên tâm đi, ông Lôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu”. Nói xong, anh bèn bước ra khỏi phòng.

Xem ra, vẫn chưa có tin tức gì của Lôi Cận Nam. Tôi lặng lẽ nằm trên giường, trong lòng trống rỗng, trống rỗng đến độ giống như một khe núi có luồng gió thổi vù vù lướt qua.

Một giọt nước mắt chảy ra khỏi khóe mắt, giọt nước mắt này là khóc vì Lôi Cận Nam, cũng là khóc cho bố đẻ của tôi.

30. Chương 13 - Phần 01

CHƯƠNG 13: KIẾP NẠN KHÓ TRÁNH 75

Nô Tử Thụ chết rồi!

Cảnh sát phát hiện ra thi thể của anh ta trên đường cao tốc. Chiếc xe anh ta lái bị đâm bẹp rúm ró, cơ thể anh ta bị kẹp chặt trong buồng lái. Mảnh vỡ kính chắn gió gần như đã cửa đứt cổ anh ta. Nhưng trong tay anh ta lại đang nắm chặt di động, phải cạy một lúc lâu mới lấy ra được. Cuộc gọi cuối cùng của anh ta là gọi đến số máy của tôi.

Sau khi La Thiên nói cho tôi biết tin này, tôi như người mất hồn, ngẩn người đứng đó hồi lâu, mãi không định thần lại được.

Bởi vì, ngay mới đêm hôm qua, tôi đúng là đã nhận được cuộc điện thoại của Ngô Tử Thụ, giọng anh ta rất yếu ớt, mập mờ không rõ, như thể sắp bị đứt hơi vậy. Trong điện thoại, anh ta chỉ nói một một câu: “Việc này, thực ra... chỉ là... chỉ là một... trò chơi...”. Vừa nói xong, liền nghe thấy một tiếng động mạnh ở phía anh ta truyền tới, điện thoại đột nhiên mất sóng.

Lúc đó tôi đang rất buồn ngủ, hơn nữa, cứ nghĩ rằng đây là trò đùa tai quái, cho nên không coi đó là một việc quan trọng. Thật không ngờ, anh ta lại chết như vậy, cái chết quá đột ngột!

Trong khoảnh khắc này, tôi bỗng òa khóc, vừa khóc vừa nói: “Anh ta nói với tôi, thực ra đây là một trò chơi, tôi còn tưởng anh ta đang đùa với tôi, nếu như lúc đó tôi kịp phản ứng, có lẽ anh ta sẽ không bị chết, chắc chắn anh ta muốn nói gì đó với tôi...”

La Thiên thấy tôi khóc nghẹn ngào không thành tiếng nữa, anh không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi cạnh giường tôi, bầu bạn cùng tôi.

Đợi tiếng khóc của tôi lắng dần, La Thiên nói: “Hôm qua cô nói, lần đi đến ‘Câu lạc bộ độc thân’ Mễ Dương và Ngô Tử Thụ đang chơi cùng nhau phải không?”

Tôi sụt sịt mũi, nước mắt lại lần nữa trào ra: “Đúng vậy, cho nên tôi mới nghĩ anh ta lại đùa cợt!”

La Thiên thở dài: “Tôi hiểu rồi! Trên thế giới này, có một số người bị định sẵn là bị tiền bạc giết chết, bởi vì họ ham mê tiền như tính mạng của mình vậy!”

Tôi lau nước mắt, nhìn La Thiên, nói vẻ nghi hoặc: “Ý anh là, Ngô Tử Thụ vì quá ham tiền nên mới bị giết hại sao?”

La Thiên không trả lời câu hỏi của tôi, chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Tôi thực sự khó mà tin nổi, mất bao công sức tỉ mỉ dàn dựng chỉ vì một trò chơi, hoặc là... còn có thứ gì khác nữa”.

Vừa nói dứt lời, anh chợt nhảy dựng lên khỏi ghế, “Nghe này, bây giờ cô đừng nghĩ gì nữa, cũng đừng đi đâu cả, chỉ ngồi đợi ở đây, tôi sẽ trở lại ngay”. Nói xong, anh vội vàng rời bước ra ngoài.

Nhưng tôi sao có thể không nghĩ gì được cơ chứ? Rốt cuộc là một trò chơi gì? Và có liên quan gì đến tiền chứ?

Nghĩ hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định gọi điện thoại cho Mễ Dương. Bất luận trò chơi này có liên quan gì với anh ta hay không thì ít nhất anh cũng biết rõ sự việc xảy ra ở “Câu lạc bộ độc thân” ngày hôm đó. Cho dù không tìm ra được chân tướng sự việc đằng sau cái chết của Ngô Tử Thụ, tôi cũng phải biết chuyện xảy ra ở “Câu lạc bộ độc thân” hôm đó rốt cuộc là chuyện gì.

Điện thoại mới đổ hồi chuông, Mễ Dương đã nghe máy, anh ta vừa ngạc nhiên vừa kích động, nói: “Hiểu Hiểu? Em không sao rồi chứ? Hiện giờ em đang ở đây?”

Tôi lạnh lùng nói: “Anh đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh!”

Mười phút sau, tôi bắt taxi đến quán cà phê gặp Mễ Dương. Anh ta tỉ mỉ ngắm nghía tôi, nhìn xuyên qua cặp mắt kính, ánh mắt của anh thâm trầm, nhưng lại thấp thoáng ẩn giấu sự bất an nào đó, nhấp nháy bất định.

Tiếp đến, ánh mắt anh dừng lại trên cổ tay bị băng gạc y tế, trong mắt lộ ra sự thương xót: “Em... em sao lại tự làm tổn thương mình?”

Tôi dám chắc là anh ta nghĩ tôi muốn cắt mạch tự sát.

Tôi không giải thích gì, mà chăm chú nhìn anh ta: “Ngô Tử Thụ chết rồi, anh biết không?”

Ánh mắt anh ta càng nhấp nháy bất định, ngón tay cũng gượng gạo đan xen vào nhau, nói vẻ lúng túng: “Ừ, anh nghe nói rồi, anh cũng rất buồn”.

Tôi đã nhìn thấy tâm trạng bất an của anh ta, nói tỉnh bơ: “Có thể nói cho tôi biết, đây là một trò chơi gì không?” Mặc dù tôi cố gắng hết sức giả vờ vô cùng trấn tĩnh, nhưng con tim tôi lại đang đập dồn dập, không thể nào kìm chế nổi.

Đột nhiên, anh ta bỗng trở nên kích động, tay phải suýt chút nữa làm đổ cốc trà: “Trò chơi? Ngô Tử Thụ đã nói gì với em rồi?”

Tôi vốn định nói không nói gì, nhưng trong đầu bỗng xuất hiện ý tưởng khác, bèn nói: “Anh ta đã nói tất cả mọi chuyện với tôi rồi, tôi chỉ muốn chính miệng anh nói cho tôi nghe”.

Nghe tôi nói vậy, anh ta toàn thân đờ đẫn, ánh mắt trong khoảnh khắc đó bỗng tối sầm lại, trên mặt hiện ra nỗi đau đớn bị thương tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ. Anh ta lẩm bẩm: “Anh không nghĩ lại thành ra thế này, khi em bị đưa vào bệnh viện tâm thần, thực ra... đã có thể kết thúc được rồi, nhưng... nhưng bọn họ không chịu...”

Tôi vội hỏi: “Bọn họ là ai?” Sau khi buột miệng hỏi, tôi lập tức hối hận, hỏi vậy, chẳng phải là chứng minh thực ra tôi chưa biết gì sao?

Quả nhiên, Mễ Dương ngẩng đầu, sự bi thương trên mặt được thay thế bằng sự nghi hoặc, đột nhiên hỏi một câu: “Em có tin tình cảm của anh đối với em là thật không?”

Tôi bất lực lắc đầu: “Anh bảo tôi phải tin như thế nào? Anh không nói gì với tôi cả, thậm chí còn lừa dối tôi như một kẻ ngốc”.

Mễ Dương hơi cuống, anh ta cắn môi, nói: “Anh không hề lừa dối em, thực sự không có đâu”.

Tôi cười đau khổ, nói: “Không có? Vậy thì, lần ở ‘Câu lạc bộ độc thân’, anh có thể giải thích là đã xảy ra chuyện gì được không? Tôi không ngốc, Mễ Dương, nếu như tôi và Ngô Tử Thụ không đi đến ngôi nhà ma, thì trong xe sẽ không có chai hồng trà đó. Bởi vì, chai hồng trà là do tôi mua trước khi đi đến ngôi nhà ma, tôi chỉ... chỉ là không thể nghĩ ra được sao anh lại phải làm như vậy?”

Anh ta trầm mặc giây lát, sau đó nói: “Nếu như anh nói cho em biết tất cả mọi sự việc, liệu em có đồng ý đi cùng với anh không?”

Tôi hỏi ngược lại: “Sự việc này thì có liên quan gì tới việc tôi có đi cùng với anh hay không chứ?”

Bầu không khí xung quanh dường như bỗng chốc bị ngưng đọng lại.

Lại trầm mặc thêm một lúc nữa, anh ta hình như đã lấy hết dũng khí, nói: “Có chứ! Bởi vì... anh yêu em!”

Tôi đột nhiên không biết nói gì, đúng vậy, tôi biết Mễ Dương đối tốt với tôi, tôi cũng biết lòng tốt của Mễ Dương đối với tôi bởi vì tình yêu, nhưng khi anh ta nói thẳng ra ba chữ này, lại khiến tôi không biết nên phản ứng thế nào.

Hồi lâu, cuối cùng anh ta cũng đứng dậy, chăm chú nhìn tôi, nở nụ cười thê lương, nói: “Xin em cho anh chút thời gian, anh chắc chắn sẽ cho em biết toàn bộ chân tướng sự thật”. Nói xong, anh ta bước nhanh khỏi quán café.

Tôi ngẩn người ngồi đó, tâm thần bất định, mơ màng nhìn café trong cốc, anh ta thực sự sẽ nói cho tôi biết chân tướng sự việc sao? Nếu anh ta lừa tôi thì sao?

Nghĩ đến đây, tôi đứng dậy đuổi theo, nhưng anh ta đã biến mất giữa biển người đông đúc.

Tôi ngồi xổm xuống, toàn thân run rẩy, khắp cơ thể tràn ngập nỗi bi thương đau đớn tột cùng!

Tôi rút di động ra, chuẩn bị gọi điện cho anh ta, nhưng nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng vẫn bỏ cuộc...

Nếu như anh ta muốn lừa tôi, tôi cũng vẫn không thể nào trốn thoát được.

76

Mễ Dương quả thật không lừa tôi, khoảng 3h chiều, tôi nhận được tin nhắn của anh ta: Em có còn nhớ nhà anh thuê ở đâu không? Chìa khóa ở dưới chậu hoa trước cửa, anh đã ghi âm lại toàn bộ sự thật vào cuộn băng để trên bàn vi tính. Em hãy giữ gìn sức khỏe, người con gái trong mộng của anh!

Đọc xong tin nhắn của anh ta, con tim tôi lại đập dồn dập, nếu như... nếu như trước đây anh ta không gây ra bao chuyện để đùa bỡn tôi, hù dọa cho tôi sợ chết khiếp, thì anh ta đúng là một người đàn ông tốt đấy! Ôi, tôi thở dài, hồi lâu không nói được gì.

Tôi vội vàng đi đến nhà Mễ Dương bằng tốc độ nhanh nhất có thể, quả nhiên, tôi tìm thấy chìa khóa ở dưới chậu hoa.

Tôi thấp thỏm mở cửa, khi gần tiếp cận được chân tướng sự thật, thật không ngờ trong lòng tôi lại có cảm xúc phức tạp khó nói lên thành lời như vậy. Tôi giơ tay lên khẽ vỗ nhẹ vào lồng ngực để trấn tĩnh con tim đang đập liên hồi của mình, rồi tôi nhanh chóng tìm được cuộn băng và đài để trên bàn vi tính.

Hiếu Hiếu, thực ra anh nên gọi em là Tiểu Yên, nhưng anh đã quen gọi em là Hiếu Hiếu rồi.

Em nói không sai chút nào, đây đúng là một trò chơi. Nhưng đây là một trò chơi vô vị điên cuồng ném tiền qua cửa sổ. Bọn anh có quá nhiều tiền, nhiều tiền đến độ có thể tùy ý cố chấp theo ý mình. Trước khi gặp em, anh luôn cho rằng, tiền là thứ vạn năng, có tiền là có thể sai bảo được cả ma quỷ, và trên thế giới này không có gì mà tiền không thể mua được... Bây giờ anh mới biết, thực ra, suy nghĩ này hoàn toàn sai lầm. Anh có một gia tài khổng lồ, nhưng lại không thể nào có được một nụ cười của em.

Anh thua rồi, Hiếu Hiếu, thua sạch bách, nhưng cũng thua một cách tâm phục khẩu phục.

Lúc ngồi trong quán café, anh hỏi em, nếu anh nói cho em toàn bộ sự thật, liệu em có đồng ý đi cùng anh hay không? Ngay cả một nụ cười em cũng không nỡ trao cho anh, sao anh có thể mơ tưởng đến việc em sẽ đồng ý đi cùng với anh được chứ? Đương nhiên anh hiểu điều này, chẳng qua, anh chỉ là đang mượn cớ để tự lừa mình và lừa người khác mà thôi. Cho rằng mình không thua, hoặc là chưa thua triệt để đến vậy, đồng thời cũng tự tìm nhình dũng khí để có thể nói cho em biết toàn bộ sự thật.

Em có biết không, trò chơi này đặt cược là: nếu một người nghèo rớt mùng tơi đột nhiên biến thành người thừa kế của một đại gia giàu có, thì sẽ ra sao? Nếu một người sau khi tỉnh lại đột nhiên phát hiện ra gương mặt trong gương không phải là của mình, thì sẽ ra sao? Nếu một người nhìn thấy một người khác giống y hệt mình, thì lại sẽ ra sao? Nếu cố dồn hết tất cả mọi sự việc đáng sợ vào một người nào đó, tinh thần anh ta liệu có suy sụp hay không? Nếu đột nhiên ột người đang mất hết hy vọng vào cuộc sống mà có một món tiền lớn, bản chất của anh ta có thay đổi hay không? Sẽ càng cần cù chăm chỉ hơn, hay là trở nên sa đọa?

Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy em ở trên đường, bọn anh đã chọn em, bởi vì, bất luận hình dáng khuôn mặt hay vóc dáng hình thể, em chính là người phù hợp nhất để biến thành Lôi Hiếu. Cho nên, khi em cùng

Ngô Tử Thụ bước vào quán MacDonald, bọn anh đã nhanh chóng điều tra ra được số điện thoại của Ngô Tử Thụ, cho anh ta một số tiền, để anh ta biến thành một phần tử trong trò chơi. Sau đó, bọn anh lại đến tìm bố mẹ em, đưa luôn cho họ số tiền tám mươi vạn tệ, bảo đảm với họ là không làm hại em, hơn nữa còn trả lại cho họ một người con gái giống y hệt em. Cho nên, ngày hôm sau, họ bèn nói dối là bà nội em qua đời, phải vội trở về quê lo liệu hậu sự.

Những việc xảy ra sau đó thì đã quá rõ ràng, tất cả mọi việc đều tiến hành theo như dự liệu của bọn anh. Bọn anh ngụy tạo một tờ báo báo tử cái chết của Chung Thành Vỹ, bọn anh cũng biết em chắc chắn sẽ mở túi xách vì lòng hiếu kỳ, cho nên đã sai người đợi sẵn ở số 137 đường Tây Vĩnh Hòa, để em đi tìm Lưu Gia Minh, cuối cùng, để Diêu Giai đi cùng em đến ngôi nhà ma. Ở đó, em nhìn thấy trong ti vi một người giống hệt em, chính là “Cổ Tiểu Yên” đã được bọn anh phẫu thuật chỉnh hình. Những cảnh quay đó đều là sản phẩm vi tính chế tác, bao gồm cả việc em nhìn thấy Diêu Giai bị lột da mặt ở trong nhà vệ sinh trong ngôi nhà ma. Đó không phải là Diêu Giai thật, Diêu Giai thật sau khi bị ngắt điện, đã tháo bớt, trốn ở trong phòng khác, hơn nữa, người em nhìn thấy chỉ là mặc quần áo giống hệt Diêu Giai mà thôi. Vì trò chơi này, bọn anh đã cất công mời nghệ sĩ hóa trang nổi tiếng của Mỹ. Em đã từng xem phim kinh dị của Hollywood chưa? Hiệu quả hóa trang của họ, em có thể hoàn toàn tin tưởng.

Hiếu Hiếu, chắc chắn em không thể tưởng tượng nổi bọn anh đã ném bao nhiêu tiền vào trò chơi này, cũng không thể tưởng tượng nổi bọn anh lại vô vị tẻ ngắt đến nhường nào. Nếu không vì quá tẻ ngắt, bọn anh sao lại có thể nghĩ ra được ý tưởng biến thái như vậy chứ? Sau khi em bị ngắt trong ngôi nhà ma, bọn anh bèn đưa em đi đến Hàn Quốc phẫu thuật chỉnh hình ngay trong đêm, bao gồm cả việc chỉnh lại dây thanh quản. Sử dụng những loại thuốc tốt nhất, khiến em hoàn toàn bình phục sau một tháng, cho nên, em mới bị mất đi ký ức thời gian của một tháng. Hơn nữa, chính anh đã chỉnh thời gian trên di động của em lùi lại trước một tháng. Sau đó, vào tối hôm đưa em trở về nước, đã tạo ra vụ tai nạn giao thông của Lôi Hiếu. Thực ra, chiếc xe đó vốn không có dự kiến nổ tung đâu, bọn anh chỉ chơi trò chơi, chứ không hề muốn thực sự gây án mạng. Nhưng khi bọn anh đang chuyển Lôi Hiếu ra khỏi ra, Tống Lệ Văn đột nhiên tỉnh lại, cho nên...

Đúng vậy, em đoán không sai, chuyện xảy ra ở “Câu lạc bộ độc thân” là trò đùa ác của anh và Ngô Tử Thụ, bởi vì xảy ra bao nhiêu chuyện đáng sợ như vậy mà thần kinh em vẫn chưa bị suy sụp, cho nên, bọn anh muốn thử thêm lần nữa. Sau khi em ngắt xỉu trong ngôi nhà ma, bọn anh đã nhanh chóng đưa em trở lại nhà hàng đồ Tây, sau đó điều chỉnh thời gian trên di động của bọn anh lùi lại trước một tiếng rưỡi. Vì sợ sau khi em tỉnh lại sẽ nghi ngờ, nên anh đã bỏ thuốc ngủ vào trong cốc nước của em, để em lại ngủ thiếp đi. Sau khi đưa em về nhà anh, anh đã điều chỉnh thời gian lại đúng như bình thường. Nhưng, đúng là nhân tính không bằng trời tính, bọn anh vẫn bỏ sót chai hồng trà đó.

Hiếu Hiếu, anh không biết em có tha thứ cho tất cả những việc làm này của anh hay không, anh không có yêu cầu gì cả, chỉ mong em đừng hận anh, có được không em?

Xin em hãy tin anh, anh không phải là người xấu! Em biết không, khi họ nói muốn xử lý Ngô Tử Thụ, anh thực sự đã ngăn cản, cố gắng hết sức để ngăn cản, họ đã đồng ý tha cho Ngô Tử Thụ, anh thật không ngờ cuối cùng họ lại vẫn...

Sau khi trải qua sự việc xảy ra ở “Câu lạc bộ độc thân”, Ngô Tử Thụ đã đến tìm bọn anh, anh ta nói không muốn tiếp tục nữa, anh ta không muốn nhìn thấy em bị sợ hãi khiếp đảm nữa. Bởi vì, em là một cô gái có tấm lòng lương thiện, lần đó vì muốn cứu anh ta nên mới mạo hiểm đi đến ngôi nhà ma. Đặc biệt là khi nghe tin em bị đưa vào bệnh viện tâm thần, anh ta càng cho rằng bọn anh đã làm cho em phát điên, chính bản thân anh ta cũng sắp sửa suy sụp, nói muốn nói cho em biết toàn bộ sự thật, bọn họ bèn ra tay...

Điều bọn anh không thể nào ngờ tới chính là sau khi trò chơi này kết thúc, bọn anh lại không thể quay đầu lại được. Tay bọn anh đã dính đầy máu. Có lẽ, anh có thể dùng tiền để rửa sạch nó, nhưng tay có thể rửa sạch, bóng đen trong tim thì cả đời không thể xóa đi được. Cả đời này, anh cũng không thể nào yên lòng được, cho nên anh quyết định rời khỏi đây để trả nợ và xám hối cho những hành động buông thả và được nuông chiều của mình!

Nếu như ông trời có thể cho anh thêm một cơ hội, anh chắc chắn sẽ không làm tổn thương em, thậm chí sẽ dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ em, mãi mãi bảo vệ em! Nhưng, anh biết, anh đã không còn cơ hội

nữa rồi... Mỗi ngày anh đều đếm nụ cười của em, nhưng ngay cả khi cười, trông em vẫn rất cô độc, rất miễn cưỡng chứ không phải là nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Nói đến đây, Hiểu Hiểu, em biết vì sao anh thua không? Em biết anh đã đặt cược gì trong trò chơi này không? Thực ra, chính là cá cược em sẽ yêu anh, nhưng thật không ngờ, anh còn không lấy được một nụ cười của em. Đúng vậy, em không yêu anh, nhưng anh lại bị sa vào lưới tình, anh yêu em tha thiết, không thể nào thoát ra được, giống như là bị trúng độc hoa tình vậy... Khi anh thực sự yêu em, mới phát hiện ra ngôn ngữ của anh thì ra quá yếu ớt, không có chút sức lực nào cả, sự bày tỏ bằng ngôn ngữ và cảm giác luôn có sự ngăn cách.

Lúc đầu, khi thiết kế trò chơi này, anh dùng thân phận bác sĩ để tiếp cận Lôi Hiểu. Thực ra cô ấy là một cô gái khá đơn thuần, chỉ là do được nuông chiều từ nhỏ, nên tính khí nóng nảy bướng bỉnh. Trong khoảng thời gian đó, cô ấy đúng là đối xử với anh cũng rất tốt, thay anh nói lời xin lỗi với cô ấy nhé.

Em mau đi tìm Lôi Hiểu đi! Cô ấy bị gaim trong tầng hầm của nhà họ Lôi một khoảng thời gian khá lâu rồi. Với tính cách của cô ấy, không khéo cô ấy thực sự bị suy sụp thần kinh. Anh không thể nào tiếp tục được nữa, đường vào tầng hầm đó, một đầu thông ra vườn sau của biệt thự, đầu kia thông tới phòng của Lôi Hiểu, chính là ngay phía tấm gương trong nhà vệ sinh. Hôm trước, bọn anh đã làm cho ltv giả biến mất khỏi nhà vệ sinh chính là thông qua con đường đó. Buổi tối, cô ấy xuất hiện dưới gầm giường của em, những vết máu trên người cô ấy thực ra là sơn màu. Trời tối như vậy, hơn nữa lại trong tình huống quá sợ hãi, nên không thể nào nhận được ra... Hiểu Hiểu, bây giờ em hãy đi tìm Lôi Hiểu đi, lúc này ở dưới tầng hầm vừa vặn vẫn không có ai.

Mặc dù anh đã thua, nhưng anh thua mà không hề oán hận gì cả, thua một cách thật rõ ràng. Hiểu Hiểu, anh vẫn cần phải cảm ơn em, chính em đã làm cho anh hiểu được rằng, trên thế giới này, tiền không phải là vạn năng, cũng chính em làm cho anh hiểu được sự quý giá của tình thân. Khi em gục vào lòng anh đau khổ khóc lóc vì lo cho sự an nguy của Lôi Cận Nam, anh mới nhận ra rằng, mình là một đứa con bướng bỉnh đến nhường nào. Anh luôn được bố anh chiều chuộng như viên ngọc minh châu, thế mà anh lại hơi một tí là cãi nhau với ông, đòi cắt đứt quan hệ cha con với ông... So với em, quả thực anh đã không làm tròn vai trò, trách nhiệm của một người con...

Hiểu Hiểu, anh thực lòng hy vọng em có thể sống thật tốt, thật hạnh phúc. Sau khi trải qua một loạt những sự kiện hãi hùng, cũng hy vọng em có thể trở nên dũng cảm hơn, chỉ mong rằng... nếu còn có cơ hội gặp lại, em có thể tặng cho anh một nụ cười xuất phát từ nội tâm em được không?

Chỉ một nụ cười mỉm thôi, được không em? Có thể em không biết, chỉ cần em tặng cho anh một nụ cười thực sự, cho dù anh phải trả giá bằng mạng sống của mình, anh cũng cam lòng.

Cuối cùng, hy vọng... hy vọng chúng ta còn có cơ hội được gặp lại nhau...

Nói đến cuối, giọng của Mã Dương đã nghẹn ngào từ lâu, cứ ngập ngừng đứt đoạn.

Sau khi nghe xong đoạn ghi âm, tôi không kìm nổi, nước mắt rơi xuống như mưa, tất cả các loại cảm xúc phức tạp cùng trào dâng trong lòng.

Đôi tay tôi run rẩy, tôi khê khàng sờ lên khuôn mặt mình. Trước đây, tôi vẫn luôn tưởng rằng, khuôn mặt này, và cả cơ thể này đều là của Lôi Hiểu. Tôi thậm chí còn tưởng rằng mình là một con “ma”, còn tưởng chính là Đỗ Xảo Nguyệt đang báo thù, nhưng hiện giờ... Tại sao chân tướng sự việc lại thành ra thế này chứ? Tại sao... tại sao ông trời lại đùa bốn tôi như vậy? Tôi chỉ là một cô gái yếu đuối vô tội, tại sao lại phải chịu đựng sự bốn cột của số phận đến nhường này?

Những kẻ được gọi là kẻ bày ra trò chơi, chỉ vì muốn tìm kiếm sự kích thích mà dùng tiền bạc để xây dựng nên một trò chơi vừa đáng sợ vừa nực cười đến như vậy!

Đối với họ, đây chỉ là một trò chơi mà thôi, nhưng họ lại chưa bao giờ nghĩ được rằng, hành động của họ đã làm tổn thương ghê gớm đến những bị hại trong trò chơi này. Ba nạn nhân cùng xảy ra tai nạn giao thông với Lôi Hiểu, nếu như không phải vì trò chơi này, họ chắc chắn sẽ không phải trở thành hồn ma bóng quỷ! Đối với những người thân của họ, thì đây là một sự tổn thương mất mát to lớn nhường nào? Nếu bố tôi không có tám mươi vạn tệ, giờ đây ông vẫn chăm chỉ lái xe cho người ta để kiếm tiền, sao có thể rơi vào tình

trạng giống như một đồng bần như vậy chứ, có thể mẹ đau lòng quá, đòi ly hôn với ông, một gia đình đang yên ả, thế là bị hủy hoại như vậy đấy. Cả Ngô Tử Thụ nữa...

Vừa nghĩ đến Ngô Tử Thụ, tôi càng khóc không thành tiếng, nói thực, Ngô Tử Thụ đúng là quá thâm!

Tôi có nên tha thứ cho Mễ Dương không? Tôi có thể tha thứ cho Mễ Dương không?

Tôi thực sự không biết, thực sự không biết...

31. Chương 13 - Phần 02

Mặc dù Mễ Dương đã hiểu ra tiền không phải là vạn năng, mặc dù anh ta đã hiểu ra sự quý giá của tình thân, và cho dù anh ta đã ý thức được rằng mình đã sai, nhưng có tác dụng gì không? Con người sao cứ phải đợi đến khi tạo nên sai lầm nghiêm trọng mới biết tỉnh ngộ? Những người đã chết đó, liệu họ có thể sống lại được sao? Lôi Hiểu bị nhốt bao lâu như vậy, bóng đen trong tâm hồn có thể bình phục lại được không? Cả tôi nữa, tôi có thể biến trở lại thành Cổ Tiểu Yên thực sự được không? Suốt cả cuộc đời này, tôi được định sẵn là phải dính khuôn mặt của người khác sống cô độc trên cõi đời này sao?

Không biết từ lúc nào, tôi giống như một con rối gỗ cuộn tròn trên ghế, mặc cho thời gian cứ thế trôi đi. Cho đến tận khi điện thoại di động đổ chuông vô số lần, mới kéo ý thức của tôi quay trở lại hiện thực. Là La Thiên gọi tới, anh nói: “Cô đang ở đâu? Tôi đã điều tra được thân phận thực sự của Mễ Dương rồi, anh ta không phải là bác sĩ, mà là con trai độc nhất của Mễ Hùng Vĩ, Tổng Giám đốc của tập đoàn Mễ Thị, anh ta...”

Tôi khẽ cắt ngang lời La Thiên: Tôi đã biết rồi, hiện giờ tôi đang ở trong nhà của Mễ Dương, anh đến đây đi”.

La Thiên ngăn người, anh gác máy, nhanh chóng đến nhà Mễ Dương.

Sau khi nghe xong cuộn băng ghi âm, anh lập tức cầm điện thoại bước ra ngoài, một lúc sau thì bước vào, tôi hỏi anh: “Anh chuẩn bị bắt Mễ Dương à?”

Anh không trả lời câu hỏi của tôi, mà chỉ nhìn tôi, hỏi: “Cô có hận anh ta không?”

Tôi ngừng một lát, nói: “Tôi không biết, sự việc cũng đã xảy ra rồi, hận anh ta thì sao chứ? Tôi chỉ cảm thấy rất đau lòng, thật không ngờ bố mẹ tôi chỉ vì tám mươi vạn tệ mà đồng ý cho họ chơi trò chơi này, đồng tiền thực sự quan trọng đến thế sao?”

La Thiên nói: “Đây là điều đương nhiên rồi, trên thế giới này, có mấy ai có thể kháng cự lại được sự mê hoặc của đồng tiền? Huống hồ lại là những tám mươi vạn tệ”.

Anh vừa nói xong, tôi đã kêu lên đầy kích động: “Nhưng tôi là con gái của họ mà! Nếu anh là bố mẹ tôi, có người đưa cho anh tám mươi vạn tệ, bảo anh vứt bỏ tôi, có phải là anh cũng sẽ đồng ý hay không?”

La Thiên bật cười, nói: “Nói đùa, cô coi tôi là loại người nào thế”. Rồi lại bổ sung thêm một câu, “Ít nhất cũng phải tám mươi mốt vạn tệ chứ!”

Tôi muốn cười, nhưng lại không thể nào cười nổi, tôi hỏi anh: “Anh nói xem, sao bọn họ lại muốn chọn lựa Lôi Hiểu là đối tượng của trò chơi chứ?”

La Thiên nghĩ một lát, nói: “Có lẽ đây là mối ân oán giữa họ và Lôi Cận Nam. Dốc bao tâm tư, giết hại mạng người, hao tổn tài sản, chỉ vì một trò chơi, tôi chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung – hoang đường!” Nói xong, anh dứt cuộn băng và dài vào túi xách, bước ra ngoài.

Tôi đi theo sau La Thiên, hỏi: “Bọn họ là ai? Mễ Dương không nói tên của bọn họ”.

La Thiên cười, nói: “Chỉ cần tìm thấy Mễ Dương, tôi nghĩ, không khó để tìm ra được bọn họ!”

Tôi khẽ “ồ” một tiếng, tôi biết La Thiên sẽ không tha cho Mễ Dương, mặc dù đây chỉ là một trò chơi, nhưng đã dính dáng tới việc mưu sát. Dù sao anh cũng là một người cảnh sát.

Khi đi xuống dưới lầu, tôi không kìm lòng được, bèn hỏi: “Trong cuộn băng của Mễ Dương, sao lại không nhắc đến cái chết của bọn Phổ Tiểu Thiên, và cả tin tức của ông Lôi nữa?”

La Thiên nói: “Bởi vì không phải do họ làm”.

“Vậy thì do ai làm? Lẽ nào là Đỗ Xảo Nguyệt?”

“Tôi đã nói với cô rồi, trên thế giới này vốn không hề có ma quỷ!”

77

Khi tôi và La Thiên bước vào con đường hầm đó, tôi chợt cảm thấy, khung cảnh này quá thân quen đối với tôi. Trong một khoảnh khắc nào đó, tôi cứ ngỡ rằng mình lại quay trở lại cõi mộng. Đường hầm này rất giống với cái động đen trong giấc mơ, tối thui, thật dài và ẩm ướt.

Đường hầm lạnh rợn người, như thể trước khi tôi vào đây, nó luôn bị đóng băng vậy. Tôi không biết phải đi bao lâu nữa mới đến được phòng dưới tầng ngầm, bởi vì dưới ánh sáng chiếu rọi của chiếc đèn pin La Thiên đang cầm trong tay, thứ tôi nhìn thấy ở phía trước là một con đường dài vô tận, như thể mãi mãi không đi được đến điểm cuối cùng.

Mặc dù La Thiên đang đứng bên, nhưng tôi vẫn không kìm chế được việc đôi chân dần mềm nhũn, hai hàm răng va vào nhau như bị lên cơn thần kinh vậy. Một lát sau, tôi chợt dừng bước, run rẩy nói: “La Thiên...” Bởi vì tôi đã không thể nào đi tiếp được nữa, tất cả mọi dũng khí trong lòng tôi đã bị bầu không khí ẩm ướt lạnh lẽo nơi đây xua tan hoàn toàn. Theo lý mà nói, sau khi đã trải qua bao sự việc đáng sợ như vậy, lẽ ra tôi phải bạo gan hơn mới phải, nhưng tôi lại trở nên nhát gan như vậy, thậm chí tôi còn không đủ dũng khí để nhắc chân lên.

La Thiên cũng dừng lại, nét mặt anh thật điềm tĩnh, đôi mắt giống như ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời đêm, cứ nhìn thẳng vào trong tận cõi lòng tôi, anh nói: “Đừng sợ, cô dám đối diện với cả một Cổ Tiểu Yên khác, còn sợ nhìn thấy Lôi Hiểu sao?” Sau đó, anh nắm lấy tay tôi, nắm thật chặt, tiếp tục đi về phía trước.

La Thiên nói đúng, thứ tôi sợ không phải là bóng tối xung quanh, mà là Lôi Hiểu.

Lúc đầu, khi nhìn thấy một Cổ Tiểu Yên khác, ngoài sự sửng sốt, thực ra tôi vẫn có lý lẽ hùng hồn, bởi tôi biết cô ta là giả mạo, tôi mới là Cổ Tiểu Yên thực sự. Nhưng bây giờ, hoàn toàn đảo ngược lại, tôi là giả, cô gái bên trong đó mới là Lôi Hiểu thực sự.

Anh bảo tôi không chột dạ sao được chứ!

Không biết đã đi bao lâu, phía trước xuất hiện một tia sáng, cùng với sự xuất hiện của tia sáng, La Thiên kéo tay tôi chạy nhanh về phía trước. Bỗng chốc, trước mắt xuất hiện một căn phòng rất rộng, nhưng bên trong lại trống không, không biết gian phòng ngầm này dùng để làm gì.

Phía bên phải gian phòng có một cánh cửa sắt rất dày và nặng, chắc bên trong là một căn phòng, trên cửa có một ổ khóa lớn.

La Thiên rút súng ra khỏi bao ở thắt lưng, từ từ tiến lại gần cánh cửa sắt.

Tôi cũng vội bám sát theo anh, căng thẳng đến độ gần như nín thở. Tôi nhón chân, nhìn qua ô cửa sổ nhỏ trên cánh cửa sắt, con tim bỗng chốc như bị dao nhọn đâm thẳng vào, trong chớp mắt, cơn đau lan ra tấn công khắp cơ thể.

Tôi nhìn thấy Lôi Hiểu, như thể một lần nữa lại nhìn thấy một con người khác của chính mình – trong khoảng thời gian biến thành Lôi Hiểu, tôi thực sự đã vô tình thích ứng với khuôn mặt này.

Thế nhưng, hiện giờ tôi lại gặp tôi.

Trong căn phòng, Lôi Hiểu đáng thương đang co người nằm ở góc tường, đầu tóc rũ rượi, mặc một chiếc áo phong nam rộng thùng thình. Cánh tay gầy guộc ôm lấy đôi chân đang co quắp lại, sắc mặt cô trắng bệch, chỉ còn lại sự đờ đẫn.

La Thiên đập tay vào cánh cửa sắt, hét vào bên trong: “Lôi Hiểu! Tôi là La Thiên ở đội cảnh sát hình sự, cô đừng sợ, giờ tôi sẽ cứu cô thoát ra ngoài!”.

Tôi chú ý thấy khi Lôi Hiểu nghe thấy tiếng La Thiên, thật không ngờ lại không có chút phản ứng nào, thậm chí mí mắt còn không nhúc nhích, lẽ nào cô không nghe thấy?

La Thiên kéo tôi ra, bảo tôi bịt tai lại, bắn một phát đạn vào ổ khóa trên cánh cửa sắt, “koong” một tiếng thật lớn, gian phòng dưới tầng ngầm dường như cũng theo đó mà rung lên, La Thiên đá một cái làm cánh cửa bật mở ra.

Lôi Hiểu vẫn không có phản ứng gì, cho đến tận khi tôi xuất hiện, con người mất cô hình như mới khẽ chuyển động, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu lên, bốn mắt chúng tôi gặp nhau.

Cô nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt, sự chờ đợi trên nét mặt cũng từ từ bị thay thế bởi nỗi sợ hãi. Cuối cùng, hoảng sợ đến đỉnh điểm, cô rụt hân người co rúm lại vào góc tường như kẻ điên loạn, ngón tay cũng điên cuồng cào cấu vào bức tường, cào mạnh đến độ tay rớm máu.

78

La Thiên bí mật đưa Lôi Hiểu vào bệnh viện, khi đến cổng sau bệnh viện, La Thiên ngăn tôi lại, anh nói: “Cô không thể đi theo vào được, cô hãy đợi ở đây”.

Tôi hỏi đầy băn khoăn: “Vì sao?”

La Thiên do dự giây lát, nói: “Bởi vì... ông Lôi ở trên đó”.

Tôi lập tức mở to mắt, kêu lên: “Ông Lôi? Anh đã tìm thấy ông Lôi rồi sao? Ông ấy thế nào? Ông ấy vẫn khỏe chứ? Ông ấy có bị thương không?” Cái tin này thực sự khiến tôi quá sửng sốt, cũng quá hưng phấn.

La Thiên mỉm cười, nói: “Ông ấy rất khỏe, cô hãy ngoan ngoãn nghe lời, cứ đợi ở đây đã nhé, được không?”

Khi đợi ở dưới tầng, tâm can tôi rối bời, La Thiên đã tìm được ông Lôi bằng cách nào? La Thiên nói ông ấy rất khỏe, ông ấy thực sự rất khỏe sao? Ông ấy thực sự không bị thương sao? Nếu như rất khỏe, sao ông lại ở trong bệnh viện chứ? La Thiên nói tôi không thể đi theo, là sợ tôi nhìn thấy Lôi Cận Nam bị thương sẽ đau lòng, hay là tôi không tiện có mặt trong lúc hai bố con họ trùng phùng?

Không được, tôi phải lên xem thế nào! Nếu như bởi vì lý do tôi không tiện có mặt ở đó, vậy thì tôi sẽ đứng ở xa để nhìn, chỉ nhìn một cái thôi, tôi xin thề là chỉ cần nhìn thấy Lôi Cận Nam thực sự bình an vô sự, tôi sẽ xuống ngay rồi ngoan ngoãn đợi La Thiên ở đây.

Sau khi đã quyết định, tôi bèn đi mua một chiếc khẩu trang, sau đó đi lên tầng. Tôi nhanh chóng tìm thấy phòng bệnh của Lôi Hiểu, cửa không đóng nên tôi chỉ cần tiến sát thêm một chút là có thể nhìn thấy khung cảnh phòng bệnh. Tạ ơn trời đất, Lôi Cận Nam quả nhiên không sao, ông đang đứng ở bên giường ôm chặt Lôi Hiểu, Lôi Hiểu đang khóc nức nghẹn trong lòng ông: “Bố ơi, sau này con sẽ không bao giờ làm cho bố bức mình nữa... Con cứ tưởng không bao giờ còn có thể được gặp lại bố nữa, bố ơi...”

Lòng tôi xốn xang, nước mắt tuôn rơi, dường như quay trở lại khung cảnh ở bệnh viện khi tôi vừa mới tỉnh lại, lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Cận Nam, ông âu yếm xoa đầu tôi, mỉm cười, nói: “Sao thế, Hiểu Hiểu? Khóc gì chứ? Có phải con xót xa chiếc xe của mình không? Cô bé ngốc, thì cũng chỉ là một chiếc xe thôi mà. Bố đã đặt mua chiếc xe khác cho con ở bên Nhật rồi, đảm bảo con sẽ thích, không có gì quan trọng bằng niềm vui của Hiểu Hiểu được. Nhưng sau này con không được phép bướng bỉnh như vậy nữa đâu nhé, con hãy cười một cái xem nào, Hiểu Hiểu ngoan!”

Tôi thở dài, lau nước mắt, quay người bước đi. Đúng lúc đó, thật không ngờ trong lòng tôi lại thoáng xuất hiện lòng ghen tị với Lôi Hiểu, cô có một người cha yêu thương như vậy, là niềm hạnh phúc tuyệt vời biết bao!

Rời khỏi cửa phòng bệnh, tôi ngồi trên ghế dài ở sân sau bệnh viện, bỗng cảm thấy mình không có ai để nương tựa, như thế giữa cõi đất trời này, chỉ có mình tôi là người thừa. Chân tướng sự thật của ngôi nhà ma đã được vạch trần, cha con Lôi Cận Nam cũng đã được đoàn tụ, vậy còn tôi thì sao? Tôi nên đi đâu về đâu đây? Trở về bên bố mẹ tôi sao? Sau khi đã xảy ra bao chuyện như vậy, tôi thấy bố mẹ tôi vừa đáng

hận vừa đáng thương. Trên thế giới này, thực sự không ai có thể kháng cự lại được sự mê hoặc của đồng tiền sao?

Ồi! Cùng với tiếng thở dài, trong óc tôi bỗng vụt sáng, Mễ Dương nói, lúc trước bố mẹ tôi nói dối là bà nội qua đời, vậy thì cũng có nghĩa là, bà nội vốn không chết? Nếu như vậy, có phải là tôi có thể quay trở lại nông thôn được không? Nhưng... nếu bà biết được những gì tôi đã gặp phải, nhìn thấy bộ dạng này của tôi, liệu bà có đau lòng không?

Đúng lúc đó, một bàn tay đặt lên vai tôi, tôi tưởng là La Thiên, ngẩng đầu lên, thật kinh ngạc khi nhìn thấy Lôi Cận Nam, ông mỉm cười, nụ cười đó thật hiền từ thân thiện: “Cảm ơn cháu!” Nói rồi, ông cũng ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi không biết nên nói gì, cũng cười với ông.

Lôi Cận Nam cười, nói: “Xin lỗi cháu, trước đây bác đã từng nghi ngờ cháu”.

Lời nói của ông khiến tôi cảm thấy hơi kinh ngạc: “Bác đã biết cháu không phải là Hiếu Hiếu từ lâu rồi ạ?”

Ông gdu, nói: “Không ai có thể hiểu về con gái bác hơn bác được, mặc dù cháu giống y hệt nó, mặc dù Mễ Dương nói cháu bị mất trí nhớ, nhưng bác có thể cảm nhận được. Lúc đó, bác tưởng Hiếu Hiếu nằm trong tay cháu, mặc dù bác không biết kẻ đứng sau thao túng mọi việc là ai, nhưng bác nghĩ là vì tiền. Trong bệnh viện, khi bác nhìn thấy cháu chăm sóc bác hết sức chu đáo, bác biết cháu không phải là người xấu, cho nên, bác kể cho cháu nghe rất nhiều chuyện hồi bé của Hiếu Hiếu. Bác luôn tin rằng, con người đều có lương tri, bác muốn qua đó có thể cảm hóa được cháu, để cháu đối xử tốt với con gái bác, chỉ cần Hiếu Hiếu không sao cả, bác bằng lòng đánh đổi tất cả mọi thứ. Chỉ có điều, bác không ngờ được rằng, chính cháu cũng là nạn nhân!” Ông ngừng lại một lát, khẽ hỏi: “Cháu có thể chấp nhận lời xin lỗi của bác không?”

Sau khi nghe xong những lời này của Lôi Cận Nam, tôi thực sự sửng sốt, cũng không thể không khâm phục sự bình tĩnh của ông, nhưng cảm giác mạnh nhất chính là sự căm động. Ông đối xử tốt với tôi vì ông muốn cảm hóa tôi, để tôi đối xử tốt với con gái ông. Bên tai tôi văng vẳng lời ông nói với tôi lúc ở trong bệnh viện: “Hiếu Hiếu, con biết bố yêu con nhường nào không, bố bằng lòng đem toàn bộ cổ phần của Vạn Kim để đổi lấy sự bình an và vui vẻ của con, con có biết không?”

Tôi lại cảm thấy buồn thêm lần nữa, Lôi Cận Nam bằng lòng đem toàn bộ cổ phần của Vạn Kim để đổi lấy sự bình an và vui vẻ của Lôi Hiếu, còn bố mẹ tôi thì lại lấy niềm vui và sự bình an của tôi để đổi lấy tám mươi vạn tệ.

Ông đập nhẹ vào vai tôi, đứng dậy: “Đợi Hiếu Hiếu khỏe lên, bảo nó dạy cháu học lái xe nhé!”

Miệng tôi há ra thật to, vô cùng ngạc nhiên: “Học lái xe ạ?”

Ông cười sáng khoái: “Đúng vậy, lẽ nào cháu hy vọng bác sẽ thuê một người tài xế riêng cho cháu sao?”

Trong lúc tôi đang ngẩn người, ông đã quay người bước đi, vừa đi vừa nói: “Nhưng chiếc Porsche đó không thể tặng không cho cháu được, cháu vẫn còn nợ bác một tiếng ‘bố’ đấy, hãy làm con gái nuôi của bác nhé!”

79

Mười hai giờ đêm, bên ngoài cửa sổ sầm chớp giạt đùng đùng, mưa to gió lớn, cùng với tiếng sấm nổ, cả thành phố cũng run rẩy theo. Tôi rùng mình, rồi lại cuộn tròn người vào trong chăn, nằm im nhúc nhích.

Một đêm như vậy khiến tôi không thể không thấp thỏm lo sợ, mặc dù tôi biết đây chỉ là một màn kịch đã được dàn dựng, là cảnh bộ ngựa bắt ve chim sẻ sau lưng(14), nhưng tôi vẫn sợ hãi, sợ hãi đến độ toàn thân run rẩy.

Buổi chiều hôm nay, La Thiên gọi điện thoại cho dì Phấn, nói đã đón tôi ra khỏi bệnh viện tâm thần, còn nói tôi chỉ vì bị kích sợ quá, tạm thời mất lý trí, giờ thì đã không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là ổn cả thôi. Dì Phấn không nói gì, lập tức đón tôi về nhà. Thực ra, Lôi Hiếu thực sự vẫn còn đang trong bệnh viện, La Thiên bảo dì Phấn đón tôi về chỉ là một màn kịch, bởi vì La Thiên nói dì Phấn chính là hung thủ, hơn nữa còn nói đêm nay dì Phấn sẽ ra tay với tôi.

Cho nên, bạn nói xem, tôi sao có thể không sợ hãi được cơ chứ? Rõ ràng biết bà sẽ ra tay với tôi, tôi vẫn phải nằm ở đây để đợi bà ta đến hành sự.

Thật là thời tiết khốn kiếp, lại mưa bão vào đúng ngày hôm nay, dường như cố tình muốn tăng thêm bầu không khí hãi hùng. Tôi không biết vì sao dì Phần lại là hung thủ, La Thiên không chịu nói gì với tôi cả, chỉ nói đêm nay tôi sẽ được biết toàn bộ chân tướng sự thật.

Màn đêm buông xuống...

Có tiếng cọt két mở cửa, cửa từ từ mở ra, tôi giật mình sợ hãi, vội nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Tôi cảm thấy có một người đang tiến về phía tôi, không còn nghi ngờ gì nữa, đó là dì Phần, tôi ngửi thấy mùi nước hoa trên người bà. Bà tiến lại càng lúc càng gần, gần đến độ tôi dường như có thể cảm nhận thấy được hơi thở dồn dập của bà mang đầy sát khí.

Bàn tay tôi đang đặt ở trên ngực ấn mạnh xuống, bởi nếu tôi không làm như vậy, tôi lo sợ con tim sẽ nhảy bật ra khỏi lồng ngực mất.

Khi sợi tóc của dì Phần khẽ khàng lướt qua khuôn mặt tôi, tôi sợ hãi suýt chút nữa đã kêu thét lên. Cùng lúc đó, tôi chỉ nghe thấy tiếng “tách”, rồi đèn trong phòng bật sáng, tôi nhìn thấy dì Phần chợt đứng thẳng người, con dao gọt hoa quả đang cầm trong tay rơi “keng” một tiếng xuống đất. Tôi ngồi bật dậy, nhảy xuống giường, lao nhanh ra phía sau lưng La Thiên đang đứng ở cửa, thở hổn hển, hồn xiêu phách lạc.

Dì Phần chỉ ngăn người giầy lát, bèn trấn tĩnh lại, bà thần nhiên nhặt con dao gọt hoa quả lên, luôn luôn nhìn La Thiên một cái: “Tôi muốn vào hỏi xem Hiểu Hiểu có muốn ăn hoa quả không, lẽ nào việc này cũng phạm pháp sao?”

La Thiên nhìn thẳng vào bà, hỏi: “Bà có quen biết với Quan Hùng không?”

Dì Phần trả lời vô cùng mau lẹ: “Không quen”.

32. Chương 13 - Phần 03 (Hết)

La Thiên gật đầu, nói: “Được, có lẽ đợi tôi nói xong bà mới chịu thừa nhận là có quen anh ta. Mười giờ sáng ngày mùng 6 tháng 7, trên đường cao tốc, có một chiếc xe bus xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, tất cả những người trên xe đều mất mạng, nhưng có bảy người lại may mắn sống sót, họ đều có những lý do đặc biệt nên không lên xe. Mười một giờ tối ngày mùng 10 tháng 8, xe ô tô của Lôi Hiểu bị bốc cháy, ba người trên xe chết ngay tại chỗ, Lôi Hiểu được đưa vào bệnh viện. Điều trùng hợp là, ba nạn nhân này và Lôi Hiểu vừa vận chính bốn người hôm đó không lên xe bus. Sự việc này khiến bà đột nhiên nghĩ đến bộ phim điện ảnh ‘Tử thần đến rồi’, thế là bà đã thuê sát thủ Quan Hùng, yêu cầu hắn giết hại những người may mắn sống sót. Bà muốn tạo dựng nên giả tượng cho phía cảnh sát, nên đã bảo Quan Hùng lấy chiếc nhẫn của mẹ Lôi Hiểu nhét vào trong tay Phở Tiểu Thiên, để cảnh sát tin rằng việc này là do hồn ma gây ra. Khi phát hiện ra thi thể của Phở Tiểu Thiên nằm trong tay lúc giăng co với hung thủ, chắc chắn anh ta sẽ nắm rất chặt, nhưng lòng bàn tay anh ta lại không hề có vết hằn của chiếc nhẫn. Vậy thì rõ ràng chiếc nhẫn này đã được đặt vào tay anh ta sau khi đã chết. Thực ra, bà muốn dùng chiếc nhẫn này để đánh lạc hướng cảnh sát, việc này đúng là chữa lợn lành thành lợn què. Nếu như không phải vì chiếc nhẫn này, có lẽ tôi cũng không nhanh chóng nghi ngờ bà đến như vậy. Sau đó, bà sai Quan Hùng trà trộn vào buổi vụ hội hóa trang của Y Khả Ly, rồi giết chết Đinh Dũng Kiện – bạn trai của Y Khả Ly, tạo dựng nên hiện trường tự sát. Qua vết thương trên cổ Đinh Dũng Kiện, chúng tôi nhận định anh ta không hề tự sát. Nếu như anh ta tự sát, vết thương trên cổ lẽ ra phải nghiêng chéo từ phía tai chếch xuống, chứ không thể nào lại hướng từ vai lên trên được. Về sau, Quan Hùng lại hóa trang thành bác sĩ, giết chết Y Khả Ly ở bệnh viện. Bà làm tất cả những việc này chỉ với một mục đích, thực ra là muốn giết Lôi Hiểu”.

Nghe La Thiên nói xong những điều này, trên mặt dì Phấn không hề có bất cứ trạng thái hoảng loạn nào, chỉ cười nhạt: “Cậu thật biết nói đùa, tôi cảm thấy cậu không phù hợp làm cảnh sát, cậu phù hợp làm nhà biên tập sách hơn. Tại sao tôi lại phải giết Hiểu Hiểu? Tôi vẫn luôn đối xử với con bé giống như con đẻ của mình. Còn nữa, những gì mà cậu vừa nói, cái gì mà những người may mắn sống sót, sát thủ Quan Hùng, tôi vốn không quen biết bọn họ, tôi nghĩ chắc chắn là cậu nhầm rồi!”

La Thiên nói: “Trước khi tìm được đầy đủ chứng cứ, tôi không dễ dàng gì mà chỉ đích xác bà. Bà sai Quan Hùng đến bệnh viện giết ông Lôi, nhưng chắc chắn bà không thể nào ngờ được rằng, ông Lôi đã từng có ơn đối với Quan Hùng, việc ông Lôi bị mất tích ở bệnh viện thực ra là một cảnh đã được dàn dựng. Tối hôm đó, ông Lôi đã bỏ thuốc ngủ vào trong cốc nước của Lôi Hiểu và hai vệ sĩ, sau đó đưa cho Quan Hùng tràng hạt đeo trên cổ, vì tràng hạt đó là vật quý giá nhất của ông, chưa bao giờ tháo ra. Cho nên, khi bà nhìn thấy tràng hạt đó, càng tin rằng ông Lôi đã gặp điều bất trắc. Để hành vi tội lỗi của bà không bị bại lộ, bà đã lái xe đâm chết Quan Hùng nhằm giết người diệt khẩu”.

Nét mặt của dì Phấn cuối cùng cũng có chút thay đổi, nhưng tôi có thể nhận thấy bà vẫn gắng gượng trấn tĩnh: “Đây đúng thật là những lời nói hàm hồ! Lẽ nào chính miệng Quan Hùng nói cho cậu biết tất cả những việc này sao? Lấy một người chết để hãm hại tôi, Lôi Cận Nam là chồng tôi, sao tôi lại phải giết ông ấy, tại sao... hơn nữa giết ông ấy thì tôi được gì...”

La Thiên cắt ngang lời bà: “Vì con trai bà”.

Câu nói này vừa thốt ra, dì Phấn đã ngẩn cả người, tất cả mọi sự nguy trang bỗng chốc sụp đổ, ngẩn người như khúc gỗ.

La Thiên tiếp tục nói: “Mười bốn năm trước, cont rai bà – Lôi Tử Cường cùng Lôi Hiểu chơi trò chơi trốn tìm ở khu rừng nhỏ phía sau biệt thự. Lôi Hiểu vì bị sẩy chân nên suýt chút nữa bị ngã từ trên đỉnh dốc xuống, Lôi Tử Cường vì cứu Lôi Hiểu nên chính mình lại bị ngã xuống, bất tỉnh. Bác sĩ tuyên bố là không thể làm được gì nữa. Bà vô cùng căm hận Lôi Hiểu, cho rằng cô ấy đã làm hại con trai bà, cho nên, trong đầu bà đã nảy sinh một kế hoạch hiểm độc. Bà nói với ông Lôi rằng bà muốn đưa Lôi Tử Cường đi ra nước ngoài chữa bệnh, vì suy nghĩ đến sự nghiệp của tập đoàn Vạn Kim, nên bà không muốn để ông Lôi đi cùng. Nửa tháng sau, bà về nước mang theo một thông tin – Lôi Tử Cường không chữa trị được nên đã qua đời. Bà vẫn luôn chờ đợi thời cơ, chỉ cần Lôi Hiểu và ông Lôi xảy ra sự cố, thì toàn bộ gia sản của ông Lôi đương nhiên sẽ thuộc về mẹ con bà. Tôi nghĩ, vú Ngũ là người duy nhất biết rõ được chân tướng sự việc, cho nên sau khi nghe nói Lôi Hiểu mất trí không thể chịu đựng được sự kích động, hai người bèn tạo ra những sự việc hãi hùng để dọa Lôi Hiểu. Sau đó, vú Ngũ dần dần bị Lôi Hiểu làm cho cảm động, bà không muốn nhìn thấy cô chủ xảy ra chuyện, cho nên cố tình để cho cô chủ đi theo, tìm thấy tung tích của Lôi Tử Cường. Nhưng cả nhà bà có ơn với vú Ngũ, nên bà càng không muốn bán đứng bà, cho nên vú Ngũ chỉ có thể chọn lựa tự sát”.

Đúng lúc đó, Lôi Cận Nam từ nhà vệ sinh bước ra, nước mắt ông đã ướt đầm khuôn mặt, ông nói nghẹn ngào: “Á Phấn, đồng tiền thực sự quan trọng đến thế sao? Có điều gì có thể hạnh phúc hơn việc gia đình được bình an vui vẻ sống bên nhau chứ? Em thật là dại quá!”

Dì Phấn cũng không thể kìm nén được nữa, quỳ sụp xuống đất, đau khổ nức lên: “Không... em không phải thực sự muốn giết anh và Hiểu Hiểu đâu, khi bác sĩ nói với em, cả đời này Tử Cường không thể nào đứng dậy được nữa, em chỉ có thể nói nó đã chết, em sợ anh... sợ anh không thể chấp nhận được bộ dạng này của Tử Cường...”

Lôi Cận Nam bước tới, ôm chặt dì Phấn: “Sao anh lại không chấp nhận nổi chứ? Nó là con trai anh mà! Nếu như em nói cho anh biết chân tướng sự việc sớm, có thể bây giờ Tử Cường đã có thể khỏe mạnh đứng trước mặt chúng ta rồi...”

Nhìn thấy hai vợ chồng họ ôm nhau khóc, La Thiên khẽ thở dài một tiếng, bước ra khỏi phòng, dựa người vào lan can, châm một điếu thuốc.

Tôi lau nước mắt trên mặt, đi đến phía sau anh, khẽ hỏi: “Anh có bắt dì Phấn không? Có thể không bắt bà được không?”

La Thiên quay đầu lại nhìn tôi, anh nói: “Tôi đã làm một người cảnh sát, bắt phạm nhân chính là chức

trách của tôi, nếu nỗi khổ của phạm nhân đáng đồng tình là có thể nhỡ ngoài vòng pháp luật, vậy thì còn dùng pháp luật làm gì chứ...”

Lời nói của La Thiên chưa dứt, đã nghe thấy tiếng Lôi Cận Nam thét to: “Á Phấn!”

Tôi lao nhanh vào phòng, chỉ nhìn thấy con dao gọt hoa quả đó đã đâm thẳng vào bụng dì Phấn. Bà vốn định dùng con dao này để giết tôi, nhưng bây giờ... bà lại dùng nó để kết thúc sinh mệnh của mình.

Lúc này, sắc mặt dì Phấn trắng nhợt, giơ tay trái lên vuốt ve khuôn mặt Lôi Cận Nam, nói: “Cận Nam, em xin lỗi, em sai rồi, em không nên, không nên hại anh...”. Giọng bà càng lúc càng nhỏ.

Lôi Cận Nam vội đưa ngón tay ra đặt lên môi bà, khẽ cắt ngang lời bà: “Á Phấn, em đừng nói nữa, anh biết rồi, anh đều biết cả rồi...”. Ông ôm chặt dì Phấn vào lòng, nước mắt chợt tuôn trào.

Dì Phấn quay đầu lại nhìn tôi, miệng khẽ động đậy, nói; “Hiểu Hiểu, dì xin lỗi... dì Phấn có lỗi với cháu, tha thứ cho dì Phấn nhé, được không? Tất cả những gì dì Phấn làm, đều chỉ là vì một người mẹ... chỉ là một người mẹ quá yêu con đẻ của mình. Dì biết tội của dì không thể nào tha thứ được, cho nên cái chết có lẽ mới là điểm đến cuối cùng tốt nhất đối với dì. Nếu Thượng đế cần phải hủy diệt một người, thì trước tiên cần phải... khiến cho người đó trở nên điên cuồng, dì đã điên cuồng lâu như vậy, bây giờ cũng là lúc Thượng đế muốn hủy diệt dì rồi”.

Sau khi ngập ngừng nói hết những điều này, dì Phấn nhìn Lôi Cận Nam, mỉm cười mãn nguyện, khẽ khàng nhắm mắt lại.

Lôi Cận Nam lắc mạnh cơ thể bà, hét gọi: “Á Phấn... Á Phấn...”

Tôi bịt miệng, lẩm bẩm: “Dì Phấn...”

Kết cục này không phải là điều tôi mong muốn, cũng không phải là điều bất cứ ai mong muốn, nhưng tại sao...

Một giọt nước mắt trong veo từ trên mặt dì Phấn khẽ khàng rơi xuống mu bàn tay tôi...

Tôi ngăn người nhìn nó, dì Phấn, dì tặng cho cháu một giọt nước mắt, cháu lại có thể nhìn thấy cả đại dương trong lòng dì và tất cả nỗi đau khổ của dì.

La Thiên đứng cạnh khẽ vỗ vào vai tôi thở dài, anh nắm chặt bàn tay, thực ra, nội tâm của anh rất ấm nóng. Tôi cảm nhận được anh đang cố gắng kìm nén nỗi đau đớn đang trào dâng trong lòng, kìm nén những giọt nước mắt đang đọng đầy trong khoang mắt.

Tất cả mọi việc, đã kết thúc như vậy đấy.

Dì Phấn thực ra chỉ là một quan cờ của số phận...

Có lẽ, tất cả chúng ta đều như vậy, đều là quân cờ của số phận!

14. Chỉ thấy món lợi trước mắt mà quên hiểm họa sau lưng.

80

Hôm chôn cất dì Phấn, bầu trời âm u nặng nề, mưa lất phất, những giọt mưa lộn xộn đó hình như cũng đang mặc niệm cho cuộc ly biệt của chốn nhân gian.

Mặc dù lúc sinh thời, dì Phấn đã gây ra bao chuyện có lỗi với Lôi Cận Nam, thậm chí thuê người sát hại ông, nhưng Lôi Cận Nam vẫn tổ chức buổi tang lễ thật long trọng cho dì. Tôi từng hỏi ông có hận dì Phấn không? Ông nói: “Không hận! Đời người ngắn ngủi, nếu thực sự cần phải hận, thì bác chỉ hận mình không kịp phát hiện ra con trai mình vẫn còn sống, thì có thể đã tranh được bi kịch này rồi. Á Phấn lấy bác đã gần ba mươi năm, nỗi khổ trong lòng cô ấy, bác cũng có thể hiểu được. Thực ra cô ấy không hề biết, Hiểu Hiểu không phải là người thừa kế duy nhất của bác. Trong di chúc của bác, có một nửa tài sản đã đứng tên cô ấy. Ôi...”

Tôi không tham gia tang lễ của dì Phấn, bởi nếu tôi và Lôi Hiểu cùng xuất hiện, thì việc hai “cô Lôi” giống y hệt nhau chắc chắn sẽ gây chấn động cho toàn thành phố. Cho nên, tôi chỉ có thể đứng ở dưới gốc cây to gần đó, lặng lẽ dõi theo họ.

Tôi nhìn thấy Lôi Hiếu dựa sát vào lòng Lôi Cận Nam, khóc nức nhen.

Tôi cũng không kìm nổi, nước mắt tuôn rơi, mặc dù dì Phấn đã cùng vú Ngủ tạo dựng nên những sự việc hãi hùng để dọa tôi, nhưng tôi vẫn thấy tiếc cho bà. Chính bà đã làm cho tôi cảm nhận được sự ấm áp của tình mẫu tử. Tôi thầm cầu nguyện với Thượng đế, hy vọng dì Phấn được bình an trong thế giới khác, sẽ không còn đau khổ, không còn oán hận, không còn cô độc...

Đợi đến khi Lôi Cận Nam và mọi người đều đi khỏi, tôi mới từ từ bước đến trước mộ dì Phấn, đặt bó hoa xuống trước bia mộ.

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn, từng hạt từng hạt mưa rơi lộp độp vào người tôi, tôi buồn bã nói: “Dì Phấn, dì yên nghỉ nhé”.

Đúng lúc đó, có một chiếc ô che trên đầu tôi, tôi ngước mắt, nhìn thấy La Thiên, anh nói: “Cô cũng đừng quá đau buồn”.

Tôi cười đau khổ, nhìn vào bia mộ nói: “Có thể đến tận lúc chết dì Phấn cũng không biết tôi không phải là Lôi Hiếu thật”.

La Thiên không nói gì, trầm mặc hồi lâu, anh mới hỏi: “Cô có dự định gì không?”

Tôi cúi đầu, nói đầy cảm thán: “Tôi cũng không biết, hiện giờ tôi bị dính khuôn mặt của Lôi Hiếu, liệu có thể có dự định gì được đây?” Vừa nói, nước mắt tôi lại tuôn rơi, hòa lẫn với nước mưa chảy vào miệng tôi, mằn mặn, chan chát, “Anh không hiểu được thứ cảm giác này đâu, La Thiên, giống như thể anh là người thừa thừa duy nhất trên thế giới này, tôi đã được định sẵn là một cái bóng, là một người thừa...”

La Thiên lắc đầu, nói: “Đừng như vậy, Tiểu Yên, ai cũng không phải là cái bóng, là người thừa, cô càng không phải!”

Tôi cảm thấy tim đập loạn xạ, lời của anh hình như đã chạm tới nơi yếu mềm nhất trong cõi lòng tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, tôi muốn hỏi anh, có phải là sau này dù có xảy ra chuyện gì, anh đều luôn ở bên cạnh tôi. Nhưng tôi cân nhắc đắn đo hồi lâu, lại nói thành: “Cảm ơn anh!”

Vừa dứt lời, tôi đã lén véo cánh tay mình, Cổ Tiểu Yên, mày thật là vô dụng, rõ ràng là thích người ta, lại không dám nói.

81

Sau khi rời khỏi nghĩa trang, tôi gọi điện thoại cho bà nội, bởi tôi biết bà chắc chắn đã giấu tôi một số việc liên quan đến Đỗ Xảo Nguyệt. Nhà tôi vốn không mắc điện thoại, cho nên tôi gọi điện đến nhà trưởng thôn. Trưởng thôn vừa nghe nói là tôi thì vui mừng lắm, sau khi nói mấy câu xã giao, ông bèn sai người mau đi gọi bà nội tôi tới nghe điện thoại.

Khi tôi vừa nghe thấy giọng bà, tôi đã không kìm được và bật khóc. Tôi nhớ bà lắm!

Thật không ngờ, tiếng khóc của tôi lại làm cho bà ở đầu dây bên kia hoảng sợ, bà nói đầy nghi ngờ: “Cô là...”

Tôi vội nói: “Bà nội, cháu là Tiểu Yên đây...”

Bà nội nói: “Tiểu Yên? Sao giọng cháu lại không giống giọng Tiểu Yên vậy?” Nói rồi, bà bắt đầu ho, ho dữ dội.

Tôi cuống lên, vội nói: “Bà ơi, cháu đúng là Tiểu Yên thật, cháu nhớ bà, nhớ nhiều lắm! Bà có khỏe không? Có phải bà đang bị ốm không? Bà đã đi khám bệnh chưa ạ?” Tôi không biết phải nói với bà nội như thế nào, dây thanh quản của tôi đã bị biến thành của một người khác mất rồi.

Bà nội cũng khóc: “Cháu thực sự là Tiểu Yên của bà sao? Bà nhớ cháu lắm, bao giờ cháu mới về để bà ngắm cháu thật kỹ?”

Nói chuyện một lúc khá lâu với bà, tôi mới khéo léo chuyển đề tài sang Đỗ Xảo Nguyệt, tôi khẽ nói: “Bà ơi, bà có thể kể cho cháu nghe lần nữa chuyện về Đỗ Xảo Nguyệt không ạ? Bác gái thực sự do cô ấy giết phải không? Còn cả ông nội nữa, thực sự là do hồn ma của Đỗ Xảo Nguyệt báo thù sao ạ?”

Bà nội im lặng hồi lâu, sau đó thở dài rồi chậm rãi nói ra tất cả chân tướng sự thực: “Con bé là do bà giết. Bà đã sớm cảm nhận được giữa Xảo Nguyệt và ông nội cháu có vấn đề, bà không thể mất ông cháu được, bà càng không thể để cô ta hủy hoại cái nhà này được, cho nên, bà chỉ có thể hy sinh con bé... Nhưng ông nội cháu đã hoàn toàn bị Xảo Nguyệt mê hoặc. Sau đó, bà đã vì sự ích kỷ của mình mà gả Xảo Nguyệt đi, thật không ngờ ngay đêm hôm tổ chức đám cưới, cô ta lại quay trở về, còn thề non hẹn biển với ông cháu. Lúc đó, cái kéo quả thực là do Xảo Nguyệt tự đâm vào, ông cháu cảm hận bà đến tận xương tủy, thường thường cẳng chân hạ cẳng tay với bà. Cho đến tận khi bố cháu ra đời, ông ấy vẫn không quên được Đỗ Xảo Nguyệt. Bà không thể chịu đựng được nữa, bèn đánh gãy chân ông ấy, giấu ông ấy vào hầm, giấu suốt ba năm ròng. Cuối cùng, ông ấy tự sát, thế là bà bèn vứt xác ông xuống giếng... Bà vốn định đem theo bí mật này vài tận quan tài... Tiểu Yên, cháu có hận bà nội không? Bà nội là một người độc ác không thể tha thứ được...”

Nghe xong lời bà nói, tôi vô cùng sửng sốt, cảm giác trời đất quay cuồng, người bà mà tôi kính yêu nhất tại sao lại là người gây ra mọi chuyện tày trời thế chứ? Tại sao lại có sự thực này chứ?

Bàn tay cầm do động khẽ run rẩy, cuối cùng tôi là người ngồi xuống ghế, có lúc, tôi cảm thấy rất khó thở. Tôi có hận bà nội không? Tôi không biết, tôi thực sự không biết...

Giọng bà nội lại lần nữa vang lên ngắt quãng trong điện thoại: “Bà nội... yêu một đời, hận một đời, cũng hối hận cả một đời cả đời chẳng có gì cả... bây giờ, đã nói ra tất cả mọi việc, được rồi, đều kết thúc cả rồi...”

Tôi đã quên mất nội dung cuộc nói chuyện sau đó giữa tôi và bà nội, chỉ nhớ được đầu mình luôn mơ màng nặng trĩu, tinh thần vô cùng mệt mỏi uể oải.

Những ngày sau đó, Lôi Hiểu dạy tôi học lái xe, trong những ngày chung sống cùng cô ấy và Lôi Cận Nam, tôi dần quên đi tất cả những nỗi xót xa bị thương đau khổ trước đây.

82

Nửa tháng sau, vào một buổi trưa, tôi và Lôi Hiểu ngồi đối diện nhau trong quán nhạc dương cầm.

Chúng tôi mặc quần áo giống nhau, di tất giống nhau, để tóc giống nhau, ngay cả son môi cũng cố tình chọn tông màu giống hệt nhau. Lôi Hiểu là cô gái xinh đẹp, cho nên tôi cũng xinh đẹp. Hai người đẹp giống y hệt nhau như vậy đã thu hút ánh mắt hiếu kỳ của tất cả mọi người trong quán.

Thậm chí loại trà chúng tôi uống cũng giống nhau – bởi vì Lôi Hiểu bị bệnh tiểu đường bẩm sinh, không được uống đồ ngọt, cho nên tôi uống trà cùng cô.

Lôi Hiểu nói: “Cậu có nhìn thấy không, Tiểu Yên, ai cũng nhìn chúng ta tới vài lần đấy!” Cô cười rất vui sướng, nụ cười giống như một giọt thuốc màu rơi xuống nước, nụ cười từ khóe miệng cô lan đến tận đuôi lông mày.

Tôi cũng cười, nói: “Đúng vậy, không chừng lát nữa còn có người đến xin chụp ảnh cùng chúng ta cũng nên”.

Cô xua xua tay: “Xì! Chúng ta có phải minh tinh đâu!”

Tôi hỏi cô: “Hiểu Hiểu, con bướm trên cánh tay cậu được xăm từ khi nào vậy?”

Cô xoa xoa cánh tay, nói: “Cái lần mình và anh trai chơi trò trốn tìm, mặc dù mình không bị ngã lăn xuống, nhưng lại bị rách tóa tay, phải khâu mấy mũi, để lại sẹo. Mùa hè mặc áo ngắn tay trông rất xấu, cho nên về sau mình bên xăm hình con bướm lên đó”. Cô nhìn cánh tay tôi, nói tiếp: “Thật không ngờ bọn họ xăm hình con bướm này cũng giống y hệt haha”.

Thảo nào lúc trước khi tôi hỏi về hình xăm con bướm trên cánh tay tôi, di Phấn lại đột ngột trở mặt, thì ra con bướm này khiến bà nhớ lại sự cố năm đó.

“Cậu biết không? Từ khi mình rất nhỏ đã nằm mơ thấy cậu, à... mơ thấy con bướm này, cậu nói xem, có phải là rất thân kỳ hay không?”

Tôi tưởng cô sẽ rất ngạc nhiên, không ngờ cô lại nói: “Mình thấy giấc mơ đôi khi thực ra là một kiểu ám thị. Trước hôm mình xảy ra chuyện, mình đã từng mơ thấy mình lao chạy trong rừng, như thể đang có thứ

gì đang đuổi theo mình vậy, hơn nữa, mình phát hiện ra mình không có bóng, đáng sợ lắm!” Nói xong, cô khẽ thè lưỡi ra.

Tôi đang định nói, chợt nhìn thấy La Thiên đang đẩy cửa bước vào, tôi lập tức hạ giọng nói với Lôi Hiểu: “La Thiên đến rồi”.

Cô hiểu ý gật đầu, làm bộ mặt quý.

Đợi đến khi La Thiên đã bước vào, tôi và Lôi Hiểu cùng đứng dậy, đứng thẳng hàng, cùng mỉm cười. Trước khi đến đây, tôi đã nhắn tin cho La Thiên, bảo anh nhận ra tôi là người nào giữa tôi và Lôi Hiểu, cho nên hôm nay tôi mới ăn mặc trang điểm giống y hệt như Lôi Hiểu.

La Thiên nhìn tôi, rồi lại nhìn Lôi Hiểu, nhìn Lôi Hiểu rồi lại nhìn tôi, lẩm bẩm: “Đúng là không đơn giản chút nào, nhưng... anh biết là em”. Cùng lúc dứt câu nói, anh nắm lấy tay tôi.

Lôi Hiểu lập tức kêu lên: “Oa! Sao anh nhận ra được? Ngay cả bố em cũng không nhận ra nổi đấy!”

La Thiên nheo mắt, nói: “Cảm giác, cảm giác của anh chưa bao giờ sai. Được rồi, không đùa với bọn em nữa, anh còn có việc, anh đi trước đây!”

Tôi ngẩn người đứng nguyên tại chỗ, vẫn chưa kịp định thần lại trong nỗi bàng hoàng. Trước khi đến đây, tôi đã tự thề với lòng mình, chỉ cần La Thiên nhận được ra tôi giữa tôi và Lôi Hiểu thì sau này bất luận anh đi đến đâu, tôi cũng sẽ đi theo anh, yêu anh, không bao giờ rời bỏ. Nhưng khi anh thực sự nhận ra tôi, tôi lại không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn anh bước ra khỏi quán.

Lôi Hiểu lắc vai tôi: “Còn ngẩn người ra đó làm gì? Đuổi theo đi!”

Tôi lẩm bẩm: “Ngộ nhỡ...”

Lôi Hiểu cuống lên, nói: “Cái gì mà ngộ nhỡ chứ, không thử sao biết có được hay không chứ? Rất nhiều cơ hội đều chỉ là hơi nói lỏng tay sẽ mất ngay đấy, La Thiên là một người cảnh sát tốt, quan trọng hơn là một người đàn ông tốt, mình ủng hộ cậu, đi đi!”

Tôi gật mạnh đầu, đuổi theo ra khỏi quán, Lôi Hiểu nói đúng, rất nhiều cơ hội đều chỉ là hơi nói lỏng tay sẽ biến mất.

Tôi nhanh chóng đuổi kịp La Thiên.

Đúng trong khoảnh khắc đó, dũng khí của tôi bị xua tan, tôi lắp bắp: “Việc đó... em...”

La Thiên hình như hiểu được ý tôi, anh mỉm cười, khẽ nói: “Tiểu Yên, anh biết em là một cô gái tốt, nhưng anh là một người cảnh sát, chính anh cũng không biết lúc nào sẽ có nguy hiểm xảy đến với mình. Tiểu Yên, em hãy nhớ, trên thế giới này không có ma quỷ, tất cả mọi điều tà ác đều đến từ chính sự tham lam của con người. Bất luận sau này có xảy ra chuyện gì, chỉ cần em có lòng tin với chính mình, ình dũng khí, vậy thì em có thể khắc phục được nỗi sợ hãi... Anh sẽ mãi mãi là bạn tốt của em, mãi mãi đứng cạnh em, lúc nào cũng dõi theo em, bảo vệ em. Ừm, được rồi, trong Sở có việc, anh phải về ngay, tạm biệt em!”

Nói xong, anh quay người bước đi.

Nhìn anh bước nhanh về phía trước, nước mắt tôi lần nữa lại không chịu nghe lời, vẫn cứ trào ra khỏi khoang mắt. Lần đầu tiên tôi động lòng trước một người con trai, lẽ nào lại từ bỏ như vậy sao? Không! Không thể nào từ bỏ! Không thể từ bỏ như vậy! Là anh ấy sợ liên lụy tôi phải không? Nếu theo cách nói của anh, vậy thì mỗi người cảnh sát đều không thể được yêu đương và kết hôn sao? Từ khi bước chân đến thành phố S cho tới lúc này, tôi đã sớm trải qua biết bao chuyện đáng sợ, còn có việc gì đáng sợ hơn việc mất La Thiên chứ?

Không có! Đã không có nữa rồi! Cho nên, tôi không thể từ bỏ như vậy, cần phải cố gắng vì tình yêu của mình, cần kiên định.

Nghĩ đến đây, tôi bước nhanh đuổi theo anh, tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu như sau khi đuổi theo kịp anh, tôi vẫn không đủ dũng khí để thổ lộ cùng anh, vậy thì tôi có thể yêu cầu anh đi cùng tôi về quê một chuyến, bởi vì chắc chắn bà nội vẫn còn giấu tôi câu chuyện về Đỗ Xảo Nguyệt.

Vừa đi vừa nghĩ, khi sắp đuổi kịp La Thiên, đột nhiên có một người đàn ông ở góc phố lao ra đâm thẳng vào người tôi, anh ta luôn miệng nói lời xin lỗi. Tôi lắc đầu, nói không sao, nhìn anh ta với vẻ hơi kỳ lạ, ơ, sao người này trông quen thế?

Tôi đang chuẩn bị tiếp tục đuổi theo La Thiên, tôi chợt nhận ra điều gì đó, đầu óc như tê dại – vừa rồi, người đàn ông đâm vào tôi chính là La Thiên!

Tôi ngẩn người đứng nguyên vị trí, nhìn La Thiên đang đi phía trước, rồi lại quay đầu nhìn La Thiên đã đâm vào tôi. Hai người bọn họ có chiều cao như nhau, dáng người như nhau, quần áo cũng như nhau... rất cuộc, người nào mới là La Thiên thật?

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc tôi nặng trĩu, trước mắt cũng trở nên mơ hồ, như thể bầu trời đột nhiên âm u, lan tỏa khắp đất trời. Tôi mơ màng nhìn những người đang qua lại bên cạnh mình, họ thực sự là chính họ hay là bản sao?

HẾT

Cuốn sách này đã kết thúc, nhưng câu chuyện của La Thiên, Cổ Tiểu Yên mới bắt đầu...

Sức mạnh tình yêu của họ sẽ diễn biến như thế nào? Liệu họ có được hạnh phúc không? Con đường phía trước còn có những đối thủ như thế nào đang chờ đợi họ?

Câu chuyện của họ, vẫn còn được tiếp diễn...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-nan-troi-dinh>